

ЕЛИЗАБЕТ ДЖОРДЖ

*Носителка на 3 международни награди
за най-добър криминален роман.*

НЕОЧАКВАНО

ВЪЗМЕЗДИЕ

ЕЛИЗАБЕТ ДЖОРДЖ НЕОЧАКВАНО ВЪЗМЕЗДИЕ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Инспектор Томас Линли поканва във фамилното си имение за уикенда младата жена, която скоро ще стане негова съпруга. Но чудовищното убийство на местен журналист обърква плановете му и се превръща в катализатор за събитията, смущаващи покоя на идиличното селце в Корнуол. Скоро е разкрита нова смърт и Линли осъзнава, че трябва лично да се заеме с разследването. Уликите водят право към собственото му семейство...

ПЪРВА ЧАСТ
НОЩИТЕ НА СОХО

ПРОЛОГ

Тина Когин знаеше как да използва най-добре и малкото, което притежаваше. Искаше ѝ се да вярва, че това ѝ е вродено.

Няколко етажа над грохота от нощното движение голият ѝ силует рисуваше гротескни фигури по стената на полутъмната стая. Тя се усмихна, докато сянката трепваше и постоянно сътворявате нови форми на черно върху бяло, като в тест на Роршах^[1]. „И то какъв тест само! — помисли си тя, докато правеше знак «ела по-насам». — Каква гледка за някой психопат!“

Засмя се на умението си да се самоиронизира, отиде до скрина и огледа с любов колекцията от бельо. Престори се, че се колебае, за да удължи насладата, след това посегна към привлекателен комплект от черна коприна и дантели. Сутиен и гащички, произведени във Франция, с хитро замислени, ненатрапващи се подпльнки. Облече и двете. Пръстите ѝ се движеха тромаво, несвикнали с фините дрехи.

Затананика си тихо — гърлен звук с неопределима мелодия. Той бе като химн на вечерта, на трите денонощия неограничена свобода, на вълнението от скитането из улиците на Лондон, без да знае какво точно ще изплува от меките летни обещания на нощта. Пъхна дългия си лакиран нокът под етикета на пакет чорапи, но когато ги извади, те се закачиха на кожата ѝ, която бе по-загрубяла от работа, отколкото ѝ се искаше да признае. Позволи си ругатня, освободи чорапа и огледа пораженията — пусната бримка на вътрешната част на бедрото. Трябваше да бъде по-внимателна.

Докато обуваше чорапите, спусна клепачи и въздъхна от удоволствие. Материята се плъзгаше тъй леко по кожата ѝ. Наслади се на усещането — беше като ласка на любовник — и увеличи удоволствието, като прокара длани от глезените по прасците, бедрата и ханша си. „Стегнато — помисли си тя, — хубаво.“ Поспря се, за да се полюбува на фигурата си, преди да извади от скрина черна копринена фуста.

Роклята, която избра от гардероба, беше черна. Яката бе висока, а ръкавите — дълги, и я беше купила единствено заради това, че

прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Талията ѝ бе пристегната от колан; множество черни мъниста украсяваха корсажа. Беше модел на „Найтсбридж“, чиято цена — прибавена към останалите тежести върху бюджета ѝ — най-сетне я бе лишила от удоволствието да пътува с такси през останалата част на лятото. Но това неудобство наистина нямаше значение. Тина знаеше, че някои неща в крайна сметка се изплащат.

Пъхна краката си в черни обувки с високи токчета и запали лампата до канапето-легло, за да освети обикновената стаичка — спалня-дневна, чийто единствен лукс бе самостоятелната баня. При първото си пътуване до Лондон преди всичките онези месеци — младоженка, търсеца убежище — беше направила грешката да наеме стая на Едуард Роуд, където делеше банята с цял етаж ухилени гърци, всичките умиращи от желание да наблюдават с най-малки подробности как се къпе. След тази случка споделянето дори на мивка с друго човешко същество ѝ се струваше немислимо. Макар отначало допълнителните разходи по самостоятелна баня да ѝ бяха дошли много, бе успяла да се справи.

Направи последен оглед на грима си и одобри правилно поставените на очите сенки, за да се подчертае цветът и коригира формата им; потъмнените и извити на дъга вежди; скулите с изкусно поставен руж, за да се смекчи иначе правоъгълното ѝ лице; устните, очертани с молив и червило, за да изразяват чувственост и привличат вниманието. Отметна косата си назад — коса, черна като роклята — и докосна изтънения бретон, който падаше на челото ѝ. Усмихна се. Щеше да се справи. Бог ѝ бе свидетел, щеше да се справи.

След като огледа стаята за последен път, вдигна черната чантичка, захвърлена, на леглото, и я отвори, за да се увери, че вътре има само пари, ключове и двете малки найлонови пликчета с дрогата. Беше завършила подготовката си и излезе от стаята.

Няколко секунди в асансьора и се озова извън сградата. Вдиша смесените ухания на градската нощ — наситения букет от автомобилни и човешки миризми, характерен за тази част на Лондон. Както винаги, преди да се насочи към Пред Стрийт, тя погледна с обич гладката каменна фасада на сградата и очите ѝ се плъзнаха по надписа „Апартаменти Шрюзбъри Корт“ над двойните входни врати. Зад тях бе

нейното скривалище и пристанище; единственото място на земята, където можеше да бъде самата себе си.

Обърна се и тръгна към светлините на гара Падингтън, където хвана електричката за Нотингхил Гейт, а оттам за Тотнъм Корт Роуд със замайващото му зловоние от автомобилни газове и блъскащите се в петъчната вечер тълпи.

Тръгна бързо към Сохо Скусър. Редовните клиенти на близките пийпшоута се мотаеха наоколо и гласовете им звъняха във всички възможни акценти, споделяйки неприлични коментари за омайващите гледки на гърди, бедра и други работи, които бяха видели. Представяваха вилнееща маса от похотливи търсачи на усещания и Тина знаеше, че друг път би погледнала на един или повече от тях като на възможност за забавно прекарване. Но тази нощ беше различна. Всичко си беше на мястото.

На Бейтмън Стрийт, съвсем близо до площада, видя надписа, който търсеше. Люлееше се над един смрадлив италиански ресторант. „Кетс Кредъл“, гласеше той, със стрелка, сочеща към съседния неосветен вход. Правописът беше нелеп — един от опитите на хората да се правят на умни, които Тина намираше за особено отблъскващи. Но не тя беше избрала мястото на срещата, затова се отправи към входа и слезе по стълбите, които, подобно на уличката отвън, бяха мръсни и миришеха на алкохол, повръщано и обратни води.

За нощните клубове този час беше ранен, затова клиентите в „Кетс Кредъл“ бяха малко, главно по разпръснатите маси около мъничкия дансинг. От едната му страна музикантите започваха меланхолично парче джаз на саксофон, пиано и барабани, а певицата стоеше облежната на един стол, пушеше мрачно и изглеждаше доста отегчена, докато чакаше подходящия момент да изреве нещо в близкия микрофон.

Залата беше доста тъмна, осветена само от слаб синкав прожектор, насочен към оркестъра, свещите по масите и лампата на бара. Тина се насочи към него, седна грациозно на един стол, поръча на бармана джин с тоник и призна пред себе си, че въпреки всичката си мръсотия, мястото наистина вдъхва доверие — най-доброто, което Сохо можеше да предложи за среща, която да остане незабелязана.

Започна да оглежда тълпата с чаша в ръка — пръв поглед, който не събра никаква информация, освен впечатлението за тела, тежък

облак цигарен дим, проблясване на бижута и присветване на запалки или кибритени клечки. Разговори, смях, размяна на пари, полюляващи се на дансинга двойки. Точно тогава го видя — младеж, сам на маса, възможно най-далеч от осветените места. Тина се усмихна.

Беше точно в стила на Питър да избере такова място, където да е в безопасност от възможността да го види някой от семейството или помпозните му приятели. В „Кетс Кредъл“ не носеше никакъв риск от порицание. Не се страхуваше от неприятности, от неразбиране. Беше го избрал добре.

Тина го наблюдаваше. Стомахът ѝ вреше от нетърпение, докато чакаше да я зърне през дима и танцуващите. Само че той не забелязваше присъствието ѝ. Гледаше само към вратата и прокарваше нервно пръсти през късо подстриганата си руса коса. Няколко минути Тина го наблюдава с интерес, видя го да си поръчва и изпива на екс две питиета едно след друго. Забеляза как устата му се свива и той поглежда часовника си, докато нуждата му нарастваше. Беше доста зле облечен за брат на граф — с протрито кожено яке, джинси и тениска с избелял надпис „Хардрок Кафе“. На ухото му висеше златна обица и от време на време посягаше към нея, сякаш му бе някакъв талисман. Постоянно си гризеше ноктите на лявата ръка. Десният юмрук удряше конвулсивно хълбока му.

Група буйни германци влезе в клуба и той се изправи рязко, но седна отново, след като видя, че човекът, когото чака, не е с тях. Измъкна от якето си пакет цигари, изтръска една и порови из джобовете си, но не извади оттам нито запалка, нито кибрит. Минути по-късно бутна стола си назад, стана и тръгна към бара.

„Право към мама“, помисли си Тина и се усмихна вътрешно. Някои неща в живота бяха абсолютно предопределени.

Докато приятелят ѝ провре „Триумф“-а в мястото за паркиране на Сохо Скуеър, Сидни Сейнт Джеймс вече усещаше колко силно са опънати нервите му. Цялото му тяло беше напрегнато. Дори ръцете му стискаха кормилото с крехко самообладание, което бе на косъм да се срути. Все пак се стараяше да го прикрива от нея. Признаването на нуждата бе стъпка към признаването на пристрастеността. А той не

беше пристрастен. Не и Джъстин Брук, учен, бонвиван, ръководител на проекти, автор на планове, носител на награди.

— Оставил си фаровете светнати — каза ледено Сидни. Той не отговори нищо. — Казах фаровете, Джъстин!

Той ги изключи. Сидни по-скоро го усети, отколкото видя да се обръща към нея, и секунди по-късно почувства пръстите му на бузата си. Прииска ѝ се да се отдръпне, когато се плъзнаха надолу и проследиха леката извивка на гърдите ѝ, но почувства мигновения отговор на тялото си, което се приготвяше за него, сякаш бе отделно същество, извън нейната власт.

След това усети как ръката му потреперва леко от нетърпение и разбра, че ласката му е фалшива — кратко омиротворяване преди гадната малка покупка. Сидни го отблъсна.

— Сид.

Джъстин успя да придаде на гласа си прилична чувственост, но Сидни знаеше, че умът и тялото му са насочени към лошо осветената уличка в южния край на площада. Трябваше да внимава, за да скрие това, и той се наведе към нея, сякаш да ѝ покаже, че в момента най-главното е не нуждата му от дрога, а желанието му да я притежава. Сидни се стегна, за да посрещне докосването му.

Устните, а след това и езикът му се плъзнаха по шията и рамото ѝ. Ръката му обхвана гърдата ѝ. Палецът му започна да гали бавно зърното. Гласът му мълвеше името ѝ. Обърна я към себе си. Както винаги, усещането приличаше на огън, на потъване, на внезапно изоставяне на всякакъв здрав разум. Сидни желаше целувката му. Устните ѝ се разтвориха.

Джъстин изстена и се притисна до нея, като я галеше и целуваше. Тя плъзна ръка нагоре по бедрото му, за да отговори на ласката. Тогава разбра.

Това бе рязко връщане в реалността. Тя се отблъсна от него и го изгледа гневно на мъждивата светлина на уличните лампи.

— Прекрасно, Джъстин! Да не би да си си мислил, че няма да забележа?

Той извърна поглед. Гневът ѝ нарасна.

— Просто върви си купи скапания стаф. Затова дойдохме, нали? Или трябваше да си мисля нещо друго?

— Ти искаше да дойда на това парти, нали? — попита Джъстин.

Това бе опит за контраатака, стар като света, но този път Сидни отказа да се включи в играта.

— Не ми излизай с този номер! Мога да отида и сама.

— Тогава защо не го направиш? Защо ми се обади, Сид? Или може би този следобед на телефона оная с медения език, дето умираше да бъде чувана в края на вечерта, не беше ти?

Сидни остави думите му да увиснат във въздуха, понеже знаеше, че са истина. Всеки път се кълнеше пред себе си, че ѝ е писнало, но продължаваше да се връща. Мразеше се, презираше се, но пак се връщаше. Сякаш не ѝ бе останало желание, което да не е свързано с него.

И какво, за бога, представляваше той? Не беше сърдечен. Нито хубав. Нито лесен характер. Нито каквото и да било, за което някога си бе мечтала да я заведе в нечие легло. Просто едно интересно лице, по което сякаш всяка от чертите се бореше с останалите за власт над кокалестия череп под тях. Тъмна, мургава кожа. Загадъчни очи. Тънък белег по линията на челюстта. Нищо, *нищо*... освен онзи начин, по който я гледаше, докосваше и правеше слабостта ѝ, почти момчешко тяло чувствено, красиво и кипящо от жизненост.

Почувства се смазана. В колата бе станало горещо и душно.

— Понякога си мисля да им кажа — рече тя. — Нали разбираш, разправят, че това е единственият начин за лечение.

— За какво, по дяволите, говориш? — Сидни видя как пръстите му се свиват.

— Важните хора в живота на употребявания разбират. Семейството му. Работодателите му. И той удря дъното. След това...

Ръката на Джъстин се стрелна, хвана китката ѝ и я изви.

— Не си и помисляй да кажеш на когото и да било! Не си го и помисляй! Кълна се, Сид, ако го направиш... ако го направиш...

— Престани! Не можеш да продължаваш така! По колко харчиш сега за това? Петдесет лири на ден? Сто? Повече? Джъстин, дори не можем да отидем на парти, без да...

Той пусна рязко китката ѝ.

— Тогава се махай. Намери си някой друг. Обирай си крушите и ме остави сам!

Това бе вечният отговор. Но Сидни знаеше, че не може да го направи и мразеше факта, че може би никога няма да се реши.

— Просто искам да ти помогна.

— Тогава си затваряй човката, става ли? Остави ме да мина по скапаната уличка, да купя и да се изпаряваме оттук.

Той бутна вратата и я затръшна след себе си.

Сидни го проследи, докато измина половината уличка, и отвори вратата от своята страна.

— Джъстин...

— Стой там.

Гласът му звучеше по-тихо, но не защото се чувстваше по-спокоен. Беше петък вечер и площадът бе пълен с обичайната за Сохо тълпа, а Сидни знаеше, че Джъстин не е от хората, които правят сцени на публично място.

Без да обръща внимание на думите му, тя го настигна с широки крачки, като потисна мисълта, че последното нещо, което би трябвало да прави, е да му помага да се снабдява със стаф. Вместо това си каза, че ако не е там, за да наблюдава, могат да го арестуват, измамят или нещо по-лошо.

— Идвам — рече тя, когато го настигна.

Внезапното изопване на лицето му ѝ показа, че вече нищо не го интересува.

— Както искаш — рече той и се отправи към зейналата тъмнина на уличката в другия край на площада.

Там имаше строежи и това правеше устието ѝ още по-тъмно и тясно от обикновено. Сидни направи гримаса на отвращение, когато усети вонята на урина. Беше по-лошо от очакванията ѝ.

От двете им страни се мержелееха сгради, неосветени и без надписи. По прозорците им имаше решетки, а входовете им приютяваха неясни стенещи фигури, занимаващи се с онзи вид незаконна търговия, която нощните клубове от района толкова настоятелно рекламираха.

— Джъстин, къде смяташ да...

Брук вдигна предупредително ръка. Малко по-нагоре се чуха мъжки псувни. Идваха от другия край на уличката, където тухлената стена се извиваше от едната страна на нощен клуб и образуваше защитена ниша. Там две фигури се гърчеха на земята. Но това не беше любовна игра, а борба, и фигурата отдолу беше на облечена в черно

жена, която не можеше да се противопостави на ръста или силата на своя нападател.

— Ти, *мръсна...*

Мъжът — рус, както изглеждаше, и подивял от гняв, ако се съдеше по тона му — удряше с юмруци жената по лицето, ръцете и корема.

Когато видя това, Сидни тръгна към тях. Брук се опита да я спре, но тя само извика:

— Не! Това е жена — и се затича към края на уличката.

Чу яростната ругатня на Джъстин зад гърба си, който я настигна на по-малко от три метра разстояние от въргалящата се двойка.

— Стой настрана. Аз ще се погрижа — рече грубо той.

Брук сграбчи мъжа за рамото и впи пръсти в коженото му яке. Когато го дръпна назад, ръцете на жертвата се освободиха и тя инстинктивно ги вдигна, за да предпази лицето си. Брук блъсна мъжа назад.

— Идиоти! Да не искате да ви пипне полицията?

Сидни го изблъска и застана до тях.

— Питър! — извика тя. — Джъстин, това е Питър Линли!

Брук погледна първо младежа, после жената. Тя лежеше на една страна с раздърпана рокля и чорапи, които висяха на парцали. Джъстин клекна и хвана лицето ѝ, сякаш за да огледа пораженията по него.

— Мили боже! — промърмори той. След това я пусна, стана, поклати глава и се засмя кратко и дрезгаво.

Жената се изправи с мъка на колене, посегна към чантата си и за момент ѝ се повдигна.

Накрая — доста странно — също започна да се смее.

[1] Психологически тест за анализ на личността, наречен така на Х. Роршах (1844–1922), швейцарски психиатър. Тестуваното лице казва какви асоциации прави от серия шарки с мастилени петна, след което отговорите му се анализират. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ЛОНДОНСКИ СЛЕДОБЕДИ

ПЪРВА ГЛАВА

Лейди Хелън Клайд беше заобиколена от сцени на смъртта. По масите лежаха веществени доказателства от местопрестъпления; по стените висяха снимки на трупове; страховити образци бяха наредени зад стъклените врати на шкафовете, а между тях имаше един особено отвратителен, който се състоеше от кичур коса с част от скалпа на жертвата. Все пак, въпреки зловещата обстановка, мислите на лейди Хелън постоянно летяха към храната.

За да се поразсее, тя погледна копието от един полицейски доклад на работната маса пред себе си.

— Всичко съвпада, Саймън — каза тя и изключи микроскопа си. — Б отрицателна, АБ положителна, О положителна. Столичните здравата ще се зарадват, нали?

— Хммм — беше единственият отговор на събеседника ѝ.

Винаги отговаряше едностранно, когато бе погълнат от работата, но този пъти прозвуча още по-неприятно, тъй като минаваше четири и вече четвърт час тя копнееше за чай. Без да забележи това, Саймън Олкорт-Сейнт Джеймс започна да развинтва капачките на група шишенца, които стояха в редица пред него. В тях имаше миниатюрни влакна, които се готвеше да анализира. По този начин поддържаше нарастващата си репутация на учен по съдебна медицина — резултат от способността му да извлича голямо количество факти от безкрайно мънички, пропити с кръв нишки.

Когато се убеди, че Сейнт Джеймс се готви да прави анализ на плат, лейди Хелън въздъхна и отиде до прозореца на лабораторията. Намираше се на най-горния етаж на къщата му и беше отворен в късния юлски следобед. От него се разкриваше гледка към приятна градина с тухлени зидове. Истинската джунгла от цветя образуваше шарки от непослушни багри. Пътеките и моравата бяха обрасли.

— Трябва да наемеш някого да се погрижи за градината — каза лейди Хелън. Знаеше много добре, че през последните три години градината не е докосвана.

— Да — отвърна Сейнт Джеймс и взе пинцети и кутийка с предметни стъкла.

Някъде под тях в къщата се отвори и затвори врата.

„Най-сетне“, помисли си лейди Хелън и си позволи да си представи как Джоузеф Котър изкачва стълбите от кухнята в мазето, а табличката в ръцете му е отрупана с пресни плоски кифлички, крем, сладкиши с ягодово сладко и чай. За нещастие обаче шумовете, които започнаха да се придвижват нагоре — думкане и блъскане, придружени с тихо ръмжене от усилието, — не подсказваха скорошно пристигане на закуската. Лейди Хелън заобиколи един от компютрите на Сейнт Джеймс и надникна в облицованото с ламперия антре.

— Какво става? — попита Сейнт Джеймс, когато в къщата се чу остър трясък на метал в дърво — шум, който не вещаеше нищо добро за парапета на стълбището. Той стана тромаво от стола си, а пристегнатият му крак се приземи безцеремонно на пода с грозно тупване.

— Котър е. Мъчи се с един куфар и някакъв пакет. Да ти помогнали, Котър? Какво носиш?

— Sprawям се — прозвуча уклончивият отговор на Котър от три етажа по-надолу.

— Какво, за бога...

Лейди Хелън усети как Сейнт Джеймс, който беше застанал до нея, се отдръпва от вратата и се връща към работата си, сякаш нищо не я бе прекъсвало и Котър не се нуждаеше от помощ.

Едва тогава лейди Хелън разбра. Докато Котър маневрираше с товара си към първата площадка, един лъч от прозореца освети широката лепенка на куфара. Даже и от най-горния етаж се виждаха печатните букви по нея: *Д. Котър, САЩ*. Дебора се връщаше, и то — както изглеждаше — доста по-рано от очакваното. Но Сейнт Джеймс продължаваше да се занимава с влакната и предметните си стъкла, сякаш нямаше нищо такова. Той се наведе над микроскопа и нагласи фокуса.

Лейди Хелън заслиза по стълбите. Котър ѝ махна с ръка да се отдръпне.

— Мога да се оправя — каза ѝ той. — Не си правете труда.

— Нямам нищо против да си направя труда. Не по-малко от теб.

Котър се усмихна на отговора ѝ, защото усилията му бяха породени от бащинска любов към завръщащото се дете и лейди Хелън знаеше това. Той ѝ подаде широкия плосък пакет, който се мъчеше да носи под мишница. Все пак не пожела да пусне куфара.

— Да не би Дебора да се връща у дома? — попита тихо лейди Хелън.

Котър отвърна по същия начин:

— Да. Тази вечер.

— Саймън не ми е казал и дума.

Котър нагласи по-удобно дръжката на куфара.

— Нищо чудно, нали? — отговори мрачно той.

Изкачиха останалите стъпала. Котър замъкна куфара в стаята на дъщеря си отляво на площадката, а лейди Хелън се поспря пред вратата на лабораторията. Тя опря пакета на стената и забарабани замислено с пръсти по него, докато наблюдаваше приятеля си. Сейнт Джеймс не вдигна поглед от работата.

Винаги използваше професията си като ефективна защита. Работните маси и микроскопите се бяха превърнали в бастиони, които никой не можеше да прескочи, а непрестанната работа — в наркотик, който притъпяваше болката от загубата. Лейди Хелън огледа лабораторията и за пръв път я видя не като центъра на професионалния му живот, а като убежището, в което се бе преобразила. Беше голяма стая с лека миризма на формалдехид; анатомични таблици, диаграми и рафтове по стените; с под, покрит със скърцащи дъски от широколистен материал, и прозорец на тавана, през който проникваше безличната топлина на млечното слънце. За мебелировка служеха изподраскани маси, високи столчета, микроскопи, компютри и най-различно оборудване за изследване на какво ли не — от кръв до куршуми. Вратата от едната страна водеше към тъмната стаичка на Дебора Котър. Беше стояла затворена през всичките години на отсъствието ѝ. Лейди Хелън се запита какво ли би направил Сейнт Джеймс, ако изведнъж я отвореше и по този начин открянеше подстъпите към сърцето му.

— Дебора се връща тази вечер, Саймън. Защо не си ми казал?

Сейнт Джеймс махна едно предметно стъкло от микроскопа, замести го с друго и нагласи на по-голямо увеличение. След това погледа известно време новия си образец и си записа нещо.

Лейди Хелън се наведе през работната маса и изключи лампата на микроскопа.

— Връща се у дома — каза тя. — Цял ден не си ми казал и дума за това. Защо, Саймън? Кажи ми.

Вместо да отговори, Сейнт Джеймс погледна над рамото ѝ.

— Какво има, Котър?

Лейди Хелън се обърна. Котър стоеше намръщен на вратата и бършеше чело с хубава ленена кърпичка.

— Няма нужда да взимате Деб от летището, господин Сейнт Джеймс — рече бързо той. — Лорд Ашъртън ще отиде. И аз ще ида с него. Позвъни ми преди няма и час. Всичко е уредено.

Тиктакането на стенния часовник бе единственият незабавен отговор. Някъде навън въздухът се огласи от яростен детски плач.

Сейнт Джеймс се размърда и каза:

— Добре. Това дори ме устройва повече. Имам цяла камара работа.

Лейди Хелън почувства онова объркване, което обикновено биваше съпровождано от недоволен вик. Светът, какъвто го познаваше, придобиваше нова форма. Копнеейки да зададе очевидния въпрос, тя погледна от Сейнт Джеймс към Котър, но обичайната ѝ резервираност я възпря. Все пак ѝ се стори, че на Котър му се иска да каже още нещо и очаква другият да направи някаква допълнителна забележка, която да му го позволи. Ала Сейнт Джеймс само прокара ръка през разбърканата си черна коса. Котър пристъпи от крак на крак.

— Тогава ще вървя да си върша работата.

Той кимна и напусна стаята, но раменете му бяха приведени, сякаш носеха някакъв товар, а стъпките му бяха тежки.

— Как да разбирам това? — попита лейди Хелън. — Томи ще докара Дебора от летището. Томи. Не ти?

Това бе достатъчно разумен въпрос. Томас Линли, лорд Ашъртън, бе стар приятел както на Сейнт Джеймс, така и на лейди Хелън; нещо като колега, тъй като през последните десет години работеше в отдел „Криминални престъпления“ на Ню Скотланд Ярд. В качеството си и на двете бе чест посетител в къщата на Сейнт Джеймс на Чейни Роу. „Но кога, за бога — почуди се лейди Хелън, — е успял да опознае Дебора толкова добре, че да я посреща на летището при завръщането ѝ у дома след следването? Обажда се най-хладнокръвно

на баща ѝ с вече уредени неща, сякаш ѝ е... *какъв*, за бога, е Томи на Дебора?“

— Той ходи в Америка да я види — отвърна Сейнт Джеймс. — Няколко пъти. Никога ли не ти е казал, Хелън?

— Боже господи! — възкликна слисано лейди Хелън. — Откъде знаеш? Едва ли Дебора ти е казала. Колкото до Томи, той *знае*, че винаги си...

— Котър ми каза миналата година. Предполагам, че доста време се е чудил за намеренията на Томи, както би направил всеки баща.

Сухият му, безстрастен тон говореше много повече от всяка друга многозначителна забележка. Сърцето ѝ се сви.

— Чувстваше се ужасно през последните три години без нея, нали?

Сейнт Джеймс придърпа друг микроскоп и се съсредоточи върху една пращинка, която сякаш се беше залепила упорито за стъклото на окуляра.

Лейди Хелън го наблюдаваше и ясно виждаше как времето и окаяният му недъг правят всичко възможно, за да го накарат с всяка изминала година да изглежда все по-малко мъж в собствените си очи. Прииска ѝ се да му каже колко невярна и нечестна е тази преценка, колко малко значение има това. Но ако го направеше, щеше да стигне опасно близо до съжалението, а нямаше намерение да го наранява със състрадание, което той не желаше.

Входната врата се затръшна и ѝ спести думите. Чуха се бързи стъпки, които преминаха по стълбите, без притежателят им да спре да си поеме дъх, и издадоха единствения човек с достатъчно енергия да изкачи толкова стръмни стъпала за толкова кратко време.

— Това ми звучи като Сидни — каза Сейнт Джеймс секунди преди по-малката му сестра да врълети в стаята.

— Знаех си, че ще те намеря тук — съобщи Сидни Сейнт Джеймс, целуна го набързо по бузата, стовари се върху един стол и каза вместо поздрав на лейди Хелън: — Страхотна рокля, Хелън. Нова ли е? Как успяваш да изглеждаш толкова спретната в четири и петнадесет следобед?

— Като говорим за спретнатост... — Сейнт Джеймс измери необичайното облекло на сестра си.

Сидни се засмя:

— Кожени панталони. Как ви се струва? Имаше и кожа, но я оставих при фотографа.

— Доста топла комбинация за лято — рече лейди Хелън.

— Не е ли страхотна? — съгласи се радостно Сидни. — От десет сутринта стоя на Албърт Бридж по кожени панталони, кожено палто и нищо повече. Кацнала върху такси от 1951 година, а шофьорът — бих искала някой да ми каже откъде ги намират такива манекени — гледа похотливо нагоре към мен като някой перверзник. О, да, и тук-там се показва по малко плът. Моята плът, ако трябва да бъдем точни. Всичко, което трябва да прави шофьорът, е да изглежда като Джак Изкормвана. Взех назаем тази тениска от един техник. Сега сме в почивка и си помислих, че мога да се отбия да те видя. — Тя огледа любопитно стаята. — Значи така. Минава четири. Къде е чайт?

Сейнт Джеймс кимна към пакета, който лейди Хелън бе облегла на стената.

— Този следобед ни заварваш в неразбория.

— Дебора се връща довечера, Сид — каза лейди Хелън. — Знаеше ли?

Лицето на Сидни грейна.

— Най-сетне! Тогава това трябва да са някои от нейните снимки. Прекрасно! Хайде да им хвърлим един поглед.

Тя скочи от стола, раздруса пакета, сякаш бе подранил коледен подарък, и започна най-спокойно да сваля опаковката му.

— Сидни! — сгълча я Сейнт Джеймс.

— Уф! Нали знаеш, че няма да има нищо против. — Сидни хвърли настрана дебелия кафява хартия, развърза връзките на черната папка и вдигна най-горния портрет от купчинката вътре. Огледа го и подсвири през зъби. — Боже, това момиче е станало по-ловко с фотоапарата от когато и да било!

След това подаде снимката на лейди Хелън и продължи да разглежда останалите.

Аз и банята. Трите думи бяха надраскани с небрежен почерк до долния ръб. Беше актов етюд със самата Дебора, нагласена в три четвърти профил към фотоапарата. Обстановката беше композирана доста хитро: плитка вана; деликатната извивка на гръбнака ѝ; масичката наблизо, върху която имаше глинена кана, четки за коса и гребен; меката светлина, която падаше върху лявата ѝ ръка, левия крак

и извивката на рамото. Използвайки себе си за модел, бе копирала „Ваната“ на Дега. Беше прекрасно.

Лейди Хелън вдигна поглед и видя Сейнт Джеймс да кима, сякаш с възхищение. После той се върна до масата и започна да се рови в купчинка доклади.

— А *вие*? Вие знаехте ли? — попита нетърпеливо Сидни.

— Какво да сме знаели? — рече лейди Хелън.

— Че Дебора ходи с Томи. Томи Линли! Каза ми го готвачът на мама, ако щете вярвайте. От това, което ми съобщи, може да се съди, че Котър здравата се е наежил. Честно, Саймън, трябва да му поговориш и да му налееш малко ум в главата! А щом говорим за това, би трябвало да налееш малко ум и в главата на Томи. Мисля, че е ужасно нечестно да избере Деб пред мен. — Тя отново седна на стола. — А, да не забравя. Трябва да ви кажа за Питър.

Лейди Хелън усети леко облекчение при тъй неочакваното сменяне на темата.

— Питър ли? — попита услужливо тя.

— Представете си само! — Сидни разпери драматично ръце. — Хванахме Питър Линли с проститутка, облечена цялата в черно и с развята черна коса като туристка от Трансилвания, на местопрестъпление то в една уличка в Сохо!

— Питър, брата на Томи? — опита се да изясни лейди Хелън, защото знаеше склонността на Сидни да пропуска важни подробности. — Не може да бъде! Той е в Оксфорд това лято, нали?

— Изглежда зает с далеч по-интересни неща от учението си. А историята, литературата и изкуствата да вървят по дяволите.

— За какво говориш, Сидни? — попита Сейнт Джеймс, докато тя ставаше от стола и започваше да тършува из кабинета като кутре.

Сидни включи микроскопа на лейди Хелън и погледна в него.

— Леле боже! Какво е това?

— Кръв — отговори лейди Хелън. — А Питър Линли?

Сидни нагласи фокуса.

— Беше... чакайте да видя. Петък вечерта. Да, точно така, защото в петък трябваше да отида на един щур купон в Уест Енд и това беше вечерта, когато видях Питър. На земята в една уличка. Боричкаше се с проститутка! Няма ли да се зарадва Томи, като го чуе?

— Томи от една година не е доволен от Питър — каза лейди Хелън.

— Все едно че Питър не го знае! — Сидни погледна жално брат си. — Ами чаят? Има ли надежда?

— Винаги. Довърши си сагата.

Сидни направи гримаса.

— Няма много друго за казване. С Джъстин се натъкнахме на Питър, който се боричкаше с тази жена в тъмното. Всъщност я удряше по лицето и Джъстин го издърпа. А пък жената — ето това е най-странното — започна да се смее и смее. Разбира се, вероятно беше изпаднала в истерия. Само че преди да успеем да видим дали е добре, тя избяга. Закарахме Питър в дома му. Мизерен малък апартамент в Уайтчапъл, Саймън, а момиче с пожълтели очи и мръсни дънки очакваше Питър на стъпалата пред вратата. — Сидни потрепери. — Както и да е, Питър не спомена и дума за Томи, Оксфорд или каквото и да било. Сигурна съм, че последното нещо, което е очаквал, е някой приятел да се спъне в него, докато се търкаля в уличката.

— А ти какво правеше там? — попита Сейнт Джеймс. — Или Сохо беше идея на Джъстин?

Сидни избегна погледа му.

— Мислиш ли, че Деб ще иска да ми направи няколко снимки? Сега, след като косата ми е подстригана, трябва да започна работа върху новия си бук^[1]. И дума не си ми казал за новата ми прическа, Саймън, а е по-къса и от твоята.

Но Сейнт Джеймс не можеше да бъде отклонен толкова лесно.

— Не ти ли писна вече от Джъстин Брук?

— Хелън, какво мислиш за косата ми?

— А ти какво ще ми кажеш за Брук, Сидни?

Сидни отпрати безмълвно извинение към лейди Хелън, преди да укроти брат си с поглед. Приликата между тях беше забележителна — едни и същи къдрави черни коси, орлови черти и сини очи. Изглеждаха като изкривени огледални образи: жизнеността в единия беше заменена с примирено спокойствие в другия. Представляваха картини на преди и сега, на миналото и настоящето, свързани с неопровержима кръвна връзка.

Все пак думите на Сидни като че ли се опитаха да отрекат последното.

— Недей да се отнасяш с мен като с дете, Саймън — рече тя.

Ударите на часовника в стаята стреснаха Сейнт Джеймс от сън. Беше три и половина сутринта. В един мъгляв момент — полузаспал, полубуден — той се почуди къде се намира, докато схванатият му мускул, превърнал се в болезнен възел на врата му, не го накара да се събуди напълно.

Размърда се на стола и стана бавно. Чувстваше тялото си като огънато. Протегна се предпазливо, отиде до прозореца на кабинета и погледна към Чейни Роу.

Луната оцветяваше листата на дърветата в сребърно, като докосваше реставрираните къщи отсреща, музея „Карлайл“ и църквата на ъгъла. През последните няколко години тук беше настъпил ренесансът и водеше квартала до реката от бохемското минало към неизвестно бъдеще. Сейнт Джеймс го обожаваше.

Върна се на стола си. На масата до него в голяма тумбеста чаша все още имаше пръст бренди. Пресуши го, изгаси лампата в кабинета и се отправи по тесния коридор към стълбите.

Изкачи ги бавно, като придърпваше недъгавия си крак и се хващаше здраво за парапета, за да удържи непосилното бреме. Поклати вяло глава, корейки се заради самотното си необичайно суетене по случай завръщането на Дебора.

Котър се беше върнал от летището преди няколко часа, но дъщеря му остана в къщата само за малко, като през цялото време се вря в кухнята. Сейнт Джеймс чуваше от кабинета си смеха ѝ, гласа на баща ѝ и лая на кучето. Дори си представяше как домашният котарак скача от перваза на прозореца, за да я поздрави. Това продължи половин час. След това, вместо Дебора да се качи да го види, Котър влезе в кабинета и съобщи неловко, че Дебора отново е излязла с лорд Ашъртън. Томас Линли. Най-стария приятел на Сейнт Джеймс.

Притеснението на Котър от поведението на Дебора само обещавахе да влоши и без това неудобното положение.

— Каза, че няма да се бави дълго — заекна Котър. — Каза, че се връща направо тук. Каза, че...

На Сейнт Джеймс му се прииска да спре думите му, но не можеше да измисли как. Реши проблема, като погледна часовника си и

каза, че смята да си ляга. Котър го остави на мира.

Понеже знаеше, че сънят няма да дойде, остана в кабинета си и се опита да почете някакво научно списание, докато часовете се изнизваха. Чакаше завръщането ѝ. Разумната част от съзнанието му твърдеше, че няма никакъв смисъл да се срещат сега, но глупавата — изнервена до болка — копнееше за това.

„Каква идиотщина“, помисли си Сейнт Джеймс и продължи да се качва по стълбите. Само че тялото му искаше да противоречи на интелекта и той се отпрати не към своята спалня, а към тази на Дебора на най-горния стаж. Вратата беше отворена.

Стаята беше малка, с безразборно подбрани мебели. Стар дъбов гардероб, лакиран с любов, стоеше на неравните си крака до стената. Върху подобна тоалетка имаше ваза от фина керамика с розови ръбове. На пода лежеше овално многоцветно килимче, ръчно изработено от майката на Дебора десет месеца преди смъртта ѝ. Тясното пиринчено легло, на което спеше още от детството си, стоеше до прозореца.

Сейнт Джеймс не беше влизал в тази стая през всичките три години на отсъствието ѝ. Сега го направи неохотно. Отиде до отворения прозорец, където от лекия ветреца потрепваха белите перденца. Дори и от тази височина се усещаше уханието на цветята долу в градината — съвсем леко, като ненаатрапчив фон на платното на нощта.

Докато се наслаждаваше на изящния аромат, една сребриста кола се плъзна иззад ъгъла на Чейни Роу и Лордшип Плейс и спря до старата градинска порта. Сейнт Джеймс разпозна бентлитото и шофьора, който се обърна към младата жена до него и я прегърна.

Луната, която малко преди това осветяваше улицата, сега освети и вътрешността на колата. Докато Сейнт Джеймс наблюдаваше, неспособен да се отдръпне от прозореца — а той не го и желаше, — русата глава на Линли се наведе към Дебора. Тя вдигна ръка, потърси с пръсти първо косата, а после лицето му, и го притегли към шията и гърдите си.

Сейнт Джеймс си наложи да премести поглед от колата към градината. „Зюмбюли, ралици, игловръх — помисли си. — Бурени, които трябва да се изчистят. Има работа за вършене. Трябва да се погрижа за това. Само дете не мога да използвам градината, за да избягам от сърцето си.“

Познаваше Дебора от деня на раждането ѝ. Тя беше израснала като член на малкото му домакинство в Челси — детето на мъжа, едновременно медицинска сестра, слуга, камериер и приятел на Сейнт Джеймс. По време на най-тъмния период от живота му тя бе постоянната компания, която го спаси от най-страшната част на разочарованието. Но сега...

„Тя е направила своя избор“, помисли си той и се опита да си внуши, че не изпитва нищо, че може да го приеме, че може да бъде победеният, че може да продължи.

Прекося площадката и влезе в лабораторията си, където включи най-силната лампа. Кръгът светлина падна върху един доклад по токсикология. Прекара следващите няколко минути в опити да четете документа — жалко усилие да подреди мислите си, — преди да чуе двигателя на колата и малко след това стъпките на Дебора долу в антрето.

Запали още една лампа в стаята и отиде до вратата. Усети прилив на трепет, нужда да намери какво да каже; извинение, задето още не си е легнал и се разхожда облечен в три сутринта. Само че не разполагаше с време да помисли, тъй като Дебора изкачи стълбите почти толкова бързо, колкото и Сидни.

Когато стигна най-горната площадка, се сепна при вида му.

— Саймън!

По дяволите реакцията ѝ. Той протегна ръка и Дебора се озова в прегръдките му. Беше естествено. Там си ѝ беше мястото. И двамата го знаеха. Без да помисли, Сейнт Джеймс наведе глава, като търсеше устните ѝ, но вместо тях намери косата ѝ. В нея недвусмислено се усещаше миризмата на цигарите на Линли — горчиво напомняне каква е била Дебора и каква е станала.

Миризмата го накара да се опомни и той я пусна. Видя, че времето и разстоянието са увеличили в съзнанието му красотата ѝ, придали са ѝ физически качества, каквито тя не притежаваше. Призна пред себе си това, което винаги бе знаел. Дебора не беше красива според общоприетите канони. Нямаше гладките, аристократични черти на Хелън, нито пък провокиращото лице на Сидни; а представляваше смес от топлота и обич, усет и остроумие — качества, които се усещаха в жизненото ѝ изражение; в хаоса на медната коса и гъсто обсипания ѝ с лунички нос.

Но изглеждаше променена, прекалено отслабнала и сякаш необясними, илюзорни нишки съжаление лежах точно под повърхността на спокойствието ѝ. Все пак му заговори, както някога:

— До късно ли работиш? Не си ме чакал, нали?

— Това беше единственият начин да накарам баща ти да си легне. Той си мислеше, че Томи ще те отвлече още тази нощ.

Дебора се засмя:

— Колко характерно за татко. И ти ли мислиш същото?

— Томи е глупак, задето не го е направил.

Сейнт Джеймс се зачуди на явното лицемерие в думите им. С една бърза прегръдка бяха заобиколили ловко първопричината ѝ да напусне Англия, сякаш се бяха договорили да си играят на старите отношения, към които никога нямаше да се завърнат. Все пак в този момент фалшивото приятелство бе по-добро от прекъсване на всякакви връзки.

— Имам нещо за теб.

Той я поведе през лабораторията и отвори вратата на тъмната ѝ стаичка. Дебора посегна към ключа на лампата и ахна от изненада, когато видя новия цветен увеличител, застанал на мястото на стария черно-бял.

— Саймън! — възкликна тя и започна да гризе вътрешната страна на устната си. — Това е... много мило от твоя страна. Наистина... не че е трябвало... И дори ме изчака да се върна.

По лицето ѝ се появиха неприятни морави петна, прилични на отпечатъци от пръсти — припомняне, че Дебора не притежава светски умения, на които да се оплани в неудобен момент.

Бравата в ръката му стана необикновено студена. Сейнт Джеймс беше предполагал, че ще я зарадва с подаръка, въпреки миналото. Но тя не се зарадва. Покупката му като че ли представляваше неволно прекриване на неписаната граница между тях.

— Искан по някакъв начин да ти кажа „добре дошла“ — рече той. Дебора не отговори. — На всички ни липсваше.

Тя прокара ръка по повърхността на увеличителя.

— Преди да замина, направих изложба на работите си в Санта Барбара. Знаеше ли това? Томи казвал ли ти е? Обадих му се по телефона да му го съобща, защото... е, човек може само да мечтае да му се случи такова нещо, нали? Хората идват, харесват това, което

виждат. Дори купуват... Бях толкова развълнувана. Използвах един от увеличителите в училище и си спомням, че се чудех как ще успея някога да си позволя новите фотоапарати, които искам, както и... Но сега ти го направи заради мен. — Тя огледа тъмната стаичка, шишетата с химикали, кутиите с материали, новите ванички за проявителя и фиксажа. Вдигна пръсти към устните си. — Даже си купил и консумативите! О, Саймън, това е повече от... Наистина не съм го очаквала. Всичко е... точно такова, от каквото имам нужда. Благодаря ти. Ужасно ти благодаря! Обещавам, че ще си идвам всеки ден, за да го използвам!

— Ще си идваш?

Внезапно Сейнт Джеймс млъкна. Осъзна, че е трябвало да се сети какво предстои още когато ги е видял заедно в колата.

— Не знаеш ли? — Дебора изгаси лампата и се обърна към лабораторията. — Имам апартамент в Падингтън. Томи ми го намери през април. Не ти ли е казал? И татко ли не ти е казал? Утре се местя там.

— Утре ли? Искаш да кажеш, вече? Днес?

— Предполагам, че това означава днес, нали? И двамата ще бъдем в много лоша форма, ако не поспим. Затова сега ще ти кажа лека нощ. И ти благодаря, Саймън. Благодаря ти!

Тя притисна за момент бузата си до неговата, стисна ръката му и си отиде.

„Е, това е“, помисли си Сейнт Джеймс, гледайки след нея като вкаменен.

След това се отправи към стълбите.

Когато стигна в стаята си, чу го да върви. Застанала на не повече от две стъпки от затворената врата, Дебора се заслуша в стъпките му. Това бе спомен, отпечатан в паметта ѝ — споменът, който щеше да я следва до гроба. Лекото спускане на здравия крак, тежкото тупване на недъгавия. Движението на ръката по парапета, вкопчена толкова здраво, че кокалчетата на пръстите изпъкваха. Спирането на дъха, докато се опитваше да поддържа крехкото равновесие. И всичко това с лице, което не издаваше нищо.

Тя изчака, докато чу вратата му на долния етаж да се затваря, след това се отдръпна от своята и отиде — както не знаеше, че и той е направил преди минути — до прозореца.

„Три години“, помисли си. Изглеждаше по-слаб, по-изпит и болен, с изключително хубаво ъгловато лице, върху което бе гравирана историята на едно страдание. Коса, винаги въздълга. Спомни си мекотата ѝ между пръстите си. Одухотворени очи, които говореха много даже и когато той мълчеше. Устни, които докосваха нежно нейните. Чувствителни ръце, ръце на художник, които проследяваха линията на брадичката ѝ, които я притегляха в прегръдките му.

— Не. Никога повече.

Дебора прошепна спокойно думите пред приближаващата зора. След това се отдръпна от прозореца, отметна покривката от леглото и легна, напълно облечена.

„Не мисли за това — каза си тя. — Не мисли за нищо.“

[1] Рекламен албум на манекенка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Винаги все същият нещастен сън — екскурзия от Бъкбароу до езерцето Грийндейл в дъжд, толкова свеж и чист, че можеше да го има само във фантазиите. Катереше се по голи скали, тичаше без усилие по откритата пустош, спускаше се безразборно по скалистите склонове и се приземяваше, смеещ се и задъхан, долу във водата. Усещаше вълнението, пулсирането на движенията, притока на кръв в крайниците, които чувстваше — можеше да се закълне в това — даже и в съня си.

След това се събуди с отвратителен трус и се озова в кошмара. Лежеше в леглото, загледан в тавана, и си налагаше да превърне безутешността в равнодушие. Но никога не успяваше напълно да пренебрегне болката.

Вратата на спалнята се отвори и влезе Котър със сутрешния чай на поднос. Сложи го на масичката до леглото и погледна предпазливо Сейнт Джеймс, преди да отиде и дръпне завесите.

Саймън усети утринната светлина като електрически ток, който потече през очните му ябълки директно в мозъка. Усети как тялото му трепва.

— Ще ви донеса лекарството — рече Котър. Спря се до леглото само толкова, колкото да му налее чая, и изчезна в банята.

Когато остана сам, Сейнт Джеймс се придърпа до седнало положение и трепна болезнено. Пулсирането в главата му усилваше неимоверно звуците. Затварянето на аптечката беше като изстрел; водата, която течеше във ваната — като рев на локомотив. Котър се върна с шишенце в ръка.

— Две ще свършат работа. — Той му подаде хапчетата и не каза нищо, докато Сейнт Джеймс не ги глътна. След това попита нехайно: — Видяхте ли Деб снощи? — И сякаш отговорът нямаше кой знае какво значение за него, Котър се върна в банята, където — Саймън беше убеден — щеше да опита водата във ваната. Това бе напълно ненужна учтивост; просто се опитваше да придаде правдоподобност на начина, по който зададе въпроса. Играеше си на господар и слуга и

думите и действията му се мъчеха да покажат равнодушие, каквото не чувстваше.

Сейнт Джеймс подслади силно чая си и отпи няколко глътки. Облегна се назад на възглавниците и зачака лекарството да подейства.

Котър отново се появи на вратата на банята.

— Да. Видях я.

— Малко се е променила, не мислите ли?

— Това трябваше да се очаква. Доста време отсъства.

Сейнт Джеймс доля чашата си. Наложил си да срещне погледа на Котър. Видя решителността, изписана по лицето му, и разбра, че ако каже още нещо, то ще бъде прието като явна покана за откровения, които не желал да чува.

Но Котър не се помръдна от вратата. Сейнт Джеймс най-сетне се примири.

— Какво има?

— Лорд Ашъртън и Деб. — Котър приглади назад рядката си коса. — Знаех, че Деб някой ден ще се отдаде на мъж, господин Сейнт Джеймс. Не съм напълно бос как стават тая работи днес. Но като знам какво изпитваше към... Е, предполагам, си мислех, че... За момент увереността на Котър се изпари. Той махна една пращинка от ръкава си. — Тревожа се за нея. Какво би искал мъж като лорд Ашъртън от Деб?

Да се ожени за нея, разбира се. Отговорът дойде като рефлекс, но Сейнт Джеймс не го изрече, макар и да знаеше, че така би могъл да даде на Котър така нужното му спокойствие. Вместо това му се прииска да изсипе куп предупреждения за характера на Линли. Колко забавно щеше да бъде да обрисова стария си приятел като Дориан Грей^[1]. Но това желание го отврати, затова само се задоволи да каже:

— Вероятно не е това, което си мислиш.

Котър прокара пръст по дръжката на бравата, сякаш проверяваше дали не е прашна. Кимна, но по лицето му не личеше убеденост.

Сейнт Джеймс посегна към патериците и се изправи на крака. Тръгна през стаята, като се надяваше Котър да погледне на това като на приключване на разговора, но плановете му се объркаха.

— Деб си е намерила апартамент в Падингтън. Каза ли ви? Лорд Ашъртън ще издържа момичето ми, сякаш е някаква курва.

— Едва ли — отвърна Сейнт Джеймс, докато препасваше колана на халата, който му подаде Котър.

— Откъде има пари тогава? — попита Котър. — Кой ще плаща тоя наем, ако не той?

Сейнт Джеймс се отправи към банята. Водата шуртеше, а Котър в разгорещеността си явно бе забравил, че ваната се пълни бързо. Той затвори кранчетата и потърси начин да прекрати разговора.

— Щом мислиш така, поговори с нея, Котър. Тогава ще се успокоиш.

— Щом аз мисля така? Същото мислите и вие и няма начин да го отречете. Вижда ви се на лицето ясно като бял ден. — Котър поомекна. — Опитвах се да поговоря с момичето, ама без полза. Снощи излезе с него, преди да успее да й кажа нещо. И тая сутрин замина.

— Вече? С Томи?

— Не. Тоя път сама. За Падингтън.

— Тогава отиди да я видиш. Поговори й. Може да се зарадва да остане за малко с теб насаме.

Котър го заобиколи и започна да нарежда принадлежностите за бръснене с ненужна грижливост. Сейнт Джеймс го гледаше нащрек и интуицията му казваше, че лошото тепърва предстои.

— Един хубав, здрав разговор. И аз тъй мисля. Ама не е за мен да говоря с момичето. Таткото е твърде близък. Разбирате какво искам да кажа.

Наистина разбираше.

— Едва ли предлагаш...

— Деб е привързана към вас. Винаги е било така.

Лицето на Котър издаваше предизвикателството. Не беше човек, който щеше да избегне емоционалния шантаж, стига да смяташе, че той ще го поведе в правилната за него — и Сейнт Джеймс — посока.

— Ще ми се да предупредите момичето. Само за това ви моля.

Да я предупреди? И как щеше да го изрази? *Недей да си имаш работа с Томи, Дебора. Ако не ме послушаш, Бог ми е свидетел, че можеш да свършиш като негова съпруга.* Това бе немислимо.

— Само един разговор — рече Котър. — Тя ви има доверие. Аз също.

Сейнт Джеймс потисна примирена въздишка. Пуста да останеше непрекословната вярност на Котър през всичките години на болестта.

По дяволите фактът, че му дължеше толкова много. Винаги идваше ден за отплата.

— Много добре — каза Саймън. — Може би днес ще успея да отделя малко време, ако имаш адреса ѝ.

— Имам го — отвърна Котър. — И ще видите. Деб ще се зарадва на това, което ѝ кажете.

„Точно така“, помисли си саркастично Сейнт Джеймс.

Сградата, в която се намираше апартаментът на Дебора, се наричаше „Апартаменти Шрюзбъри Корт“. Сейнт Джеймс я откри лесно в Съсекс Гардънс, притисната между две занемарени къщи, в които се даваха стаи под наем. Представляваше наскоро ремонтирана сграда от безупречен жълтеникав варовик с желязна ограда отпред. До входната ѝ врата се стигаше по тясна циментова пътечка покрай приличния на пещера вход към допълнителните апартаменти под нивото на улицата.

Сейнт Джеймс натисна звънеца до името *Котър*. Вратата се отвори с жужене и той влезе в малко фойе, чийто под беше покрит с черни и бели плочки. Подобно на външността на сградата, и то бе безупречно чисто, а лекият мирис на дезинфекциращи препарати заявяваше, че възнамерява да си остане такава. Нямаше мебели, само коридор, водещ към апартаментите на партера; врата, на която висеше дискретна табелка с надпис „concierge“^[2] — сякаш чуждата дума можеше да удостовери почтеността на сградата, — и асансьор.

Апартаментът на Дебора беше на най-горния етаж. Докато пътуваше към него, Сейнт Джеймс размишляваше над абсурдното положение, в което го бе поставил Котър. Дебора беше вече пълнолетна. Едва ли щеше да се зарадва на опит за натрапване в живота ѝ. Най-малко от негова страна.

Тя отвори вратата още на първото почукване, сякаш през целия следобед не бе правила нищо друго, освен да чака пристигането му. Радостното ѝ изражение обаче бързо се смени с изненада и за част от секундата се поколеба, преди да отстъпи назад и да му направи път.

— Саймън! Нямах представа... — Тя му протегна ръка, но след това като че ли поразмисли и я отпусна. — Доста ме изненада.

Очаквах... това е наистина... ти едва... О, господи, какво съм се разбъбрила! Заповядай, влез!

Думата „апартамент“ се оказа доста оптимистична, защото новият ѝ дом представляваше малко повече от претъпкана стая, която служеше едновременно за спалня и дневна. Все пак бе направено много, за да стане максимално удобна. Бледозелена боя, освежаваща и навяваща мисли за пролет, покриваше стените. До едната от тях имаше плетено канапе с ярка, шарена покривка и бродирани възглавнички. На другата висяха снимки, правени от Дебора. Сейнт Джеймс никога не ги бе виждал и се сети, че може би са резултат от годините обучение в Америка. От уредбата до прозореца се чуваше тиха музика. Дебюси. „Следобедът на един фавн“.

Сейнт Джеймс се обърна да каже нещо за стаята — колко различна беше от юношеския еkleктизъм на спалнята ѝ у дома — и зърна малката ниша до вратата. В нея имаше кухня с мъничка маса, на която беше нареден порцеланов сервиз за чай. За двама.

Трябваше да се сети още в момента, в който я бе видял. Не беше в стила ѝ да се мотае вкъщи посред бял ден, облечена в мека лятна рокля вместо в обичайните си дънки.

— Очакваш някого. Извинявай. Трябваше първо да ти се обадя.

— Още не са ми прекарали телефон. Но няма значение. Наистина. — Тя направи широк жест, който обхвана цялата стая. — Как е? Харесва ли ти?

Сейнт Джеймс си помисли, че стаята е точно такава, за каквато е планирана — кътче на спокойствие и женственост, в което един мъж да лежи до нея и да прогонва грижите си от деня с удоволствието да се люби с нея. Но това едва ли бе отговорът, който Дебора искаше от него. За да избегне необходимостта да отговори каквото и да било, той отиде до снимките.

Макар на стената да висяха повече от дузина, бяха подредени така, че очите му се насочиха право към един черно-бял портрет на мъж, застанал с гръб към обектива, с обърната в профил глава, с кожа и коса — и двете осветени от проблясъци на вода — в контраст с абаносовия фон.

— Томи е фотогеничен.

Дебора се приближи до него.

— Така е, нали? Опитах се да придам по-голяма яснота на мускулатурата му. Но все пак не съм много сигурна, че го постигнах. Осветлението сякаш липсва. Не зная. В един момент ми харесва, а в следващия ми изглежда като правена от някой новак.

Сейнт Джеймс се усмихна.

— Както винаги, прекалено си строга към себе си, Дебора.

— Предполагам, че си прав. Никога не съм доволна. Винаги е било така.

— Аз казвам, че някоя снимка е хубава. Баща ти се съгласява. Викаме Хелън за трето мнение. След това отпразнуваш успеха си, като ги отхвърляш и казваш, че не ставаме за съдии.

— Поне не си прося комплиментите — засмя се Дебора.

— Не, никога не си ги просила.

Той отново се обърна към стената. Краткото удоволствие от разговора се стопи.

До черно-белия портрет висеше съвсем различен етюд. Той също беше с Линли, седнал гол на старо желязно легло с омачкани чаршафи, които покриваха долната част на тялото му. Вдигнал единия си крак и опрял ръка на коляното, той гледаше към прозореца, където с гръб към обектива стоеше Дебора и светлината падаше върху извивката на десния ѝ хълбок. Жълтите, прилични на пяна завеси се издуваха и несъмнено служеха, за да се прикрие разклонителят, който ѝ позволяваше да направи снимката. Етюдът изглеждаше абсолютно спонтанен, сякаш Дебора се беше събудила до Линли и бе видяла възможността при тази светлина и контраста със завесите и утринното небе.

Сейнт Джеймс гледаше втренчено снимката и се преструваше, че я оценява като художествена творба. Тя обаче бе само потвърждение, че Котър се е досетил за цялата истина на връзката между Дебора и Линли. Въпреки че ги беше видял в колата предната вечер, Сейнт Джеймс знаеше, че досега е хранил празни надежди. Сега те се срутиха пред очите му. Той погледна Дебора.

Високо на скулите ѝ се бяха появили две червени петна.

— Господи, не съм много добра домакиня, нали? Искаш ли нещо за пиене? Джин и тоник? Има и уиски. И чай. Има чай. Имам много чай. Тъкмо се канех да...

— Не. Нищо. Ти очакваш някого. Няма да остана дълго.

— Остани за чая. Мога да сложа още един прибор. — Тя се отправи към кухничката.

— Моля те, Дебора, недей — рече бързо Сейнт Джеймс, като си представи неловката учтивост по време на чая, заедно с три-четири бисквитки за храносмилане, докато Дебора и Линли водят вежлив разговор с него и през цялото време чакат да си тръгне. — Наистина не е нужно.

Дебора се поспря пред бюфета в кухнята с чаша и чинийка в ръка.

— Не е нужно ли? Какво искаш да кажеш? Просто ще бъде...

— Виж, птиченце. — Искаше му се просто да каже всичко, да свърши жалкото си задължение, да спази обещанието си към баща ѝ и да си тръгне. — Татко ти се тревожи за теб.

Дебора остави чинийката с овладяна точност, а след това, още по-внимателно, чашката върху нея. Подравни ги с ръба на плота.

— Разбирам. Тук си като негов пратеник, нали? Изобщо не съм очаквала да те видя в тази роля.

— Обещах му, че ще поговоря с теб, Дебора.

При тези думи — може би заради промяната в тона му — петната на бузите ѝ станаха още по-алени. Дебора стисна устни, отиде до леглото, седна и скръсти ръце.

— Добре. Давай.

Сейнт Джеймс видя как по лицето ѝ преминава недвусмислена искрица гняв и чу първите му нотки в гласа ѝ, ала предпочете да не обръща внимание и на двете; реши да продължи с това, което бе дошъл да каже. Опита се да се убеди, че е дошъл само заради обещанието си към Котър. Дадената дума означаваше задължение и той не можеше да си отиде, без да е сигурен, че е обяснил съвсем ясно Котървите тревоги на дъщеря му.

— Баща ти се тревожи за теб и Томи — започна той с — както му се струваше — разумен тон.

Тя веднага парира:

— А ти? И ти ли се тревожиш?

— Това няма нищо общо с мен.

— Трябваше да се досетя. Е, след като видя мен и апартамента ми, смяташ да докладваш и да засилиш безпокойството на татко? Или трябва да направя нещо, за да премина успешно огледа?

— Погрешно ме разбираш.

— Душиш наоколо, за да провериш поведението ми. Какво точно съм разбрала погрешно?

— Не става дума за поведението ти, Дебора. — Чувстваше се в отбранителна позиция и неочаквано притеснен. Срещата им не трябваше да поема в тази посока. — Само че връзката ти с Томи...

Тя се изправи.

— Страхувам се, че това изобщо не е твоя работа, Саймън. Баща ми може да е малко повече от слуга в твоя живот, но аз не съм. Никога не съм била. Откъде ти е хрумнало, че можеш да идваш тук и да си пъхаш носа в моите работи? За какъв се мислиш?

— За човек, който го е грижа за теб. Знаеш това много добре.

— За човек, който... — Дебора се поколеба и вкопчи ръце една в друга, сякаш се опитваше да се спре да не каже нещо повече. Усилието ѝ остана без успех. — Човек, който *го е грижа*? Наричаш себе си човек, който го е грижа за мен? Ти, който така и не си направи труда да ми напишеш поне едно писмо през всичките години на отсъствието ми? Бях на седемнадесет. Знаеш ли какво ми беше? Имаш ли представа, след като толкова *те е грижа* за мен? — Тя отиде развълнувано до другия край на стаята и отново се обърна към него. — В продължение на месеци всеки ден стоях и чаках като идиотка, тъпа малка глупачка, да получа някаква вест от теб. Отговор на писмата ми. Каквото и да е! Бележка. Картичка. Съобщение, изпратено от баща ми. Нямаше значение, стига да е от теб. Но не пристигна нищо. Не знаех защо. Не можех да разбера. И в крайна сметка, когато успях да се примиря, просто зачаках новината, че си се оженил за Хелън.

— Да се ожения за *Хелън*? — попита невярващо Сейнт Джеймс. Не се спря да помисли защо разговорът им толкова бързо се превръща в спор. — Как, за бога, е могло да ти хрумне такова нещо?

— Какво друго можех да си помисля?

— Би трябвало да притежаваш достатъчно разум, за да започнеш с това, което беше между нас, преди да напуснеш Англия.

В очите ѝ се появиха сълзи, по тя премигна ядосано няколко пъти, за да ги спре.

— О, да, мислих си за това. Всяка нощ, всяка сутрин си мислех за това, Саймън. Докато лежах в леглото си и се опитвах да намеря поне една причина, за да продължа да живея. Живеех в празнота.

Живеех в ад. Радваш ли се да го чуеш? Доволен ли си? Липсваше ми. Желаех те. Това беше мъчение. Болест.

— А Томи се оказа лечението.

— Абсолютно! И слава богу! Томи се оказа лечението. Затова се махай отгук. Веднага! Остави ме на мира!

— Добре, ще се махна. Едва ли ще е добре да бъда в любовното гнездо, когато Томи дойде да си получи това, за което е платил. — Той посочи грубо всеки предмет в стаята, докато говореше. — Хубаво подреден сервиз за чай. Свири тиха музика. А ето я и даматата, готова и чака. Виждам, че ще се пречкам. Особено ако той бърза.

Дебора отстъпи назад.

— Това, за което е *платил*? Затова ли си тук? Това ли си мислиш? Че съм прекалено безполезна и глупава, за да се издържам сама? Че това е апартаментът на Томи? Коя съм аз тогава, Саймън? Коя, по дяволите, съм аз? Неговата играчка? Някаква чистачка? Държанка? — После прибави, без да дочака отговора му: — Махай се от апартамента ми.

„Още не — реши той. — Бога ми, още не.“

— Много хубаво говориш за терзания, нали? И какво, по дяволите, си мислиш, че са били тези три години за мен? Как си представяш, че съм се чувствал снощи, докато те чаках час след час, след трите проклети години, и да знам, че през цялото време си с него?

— Пет пари не давам какво чувстваш! Каквото и да е, изобщо не може да се доближи до нещастиято, което ми стовари на главата.

— Какъв комплимент за твоя любовник! Сигурна ли си, че точно „нещастие“ е думата, която би искала да използваш?

— Дойдохме си на думата, така ли? Всичко опира до секса. Кой чука Деб. Е, ето го твоя шанс, Саймън. Давай! Можеш да ме имаш! Наваксай за пропуснатото време. Ето го леглото. Хайде! — Той не отговори. — Хайде. Чукай ме! Направи набързо едно. Това искаш, нали? Проклет да си, нали това искаше?

Понеже той продължаваше да мълчи, Дебора посегна в яростта си и взе първия предмет, който ѝ попадна под ръка. Хвърли го към него с всички сили и той се разби в стената близо до главата му. И двамата забелязаха твърде късно, че в яда си е унищожила подаръка за един от рождените ѝ дни преди много години — порцеланов лебед.

Това стопи гнева.

Дебора понечи да заговори, притиснала устните си с юмрук, като че ли търсеше първите ужасени думи на извинение. Но Сейнт Джеймс не бе в състояние да чуе нито дума повече. Той погледна към парчетата на пода и ги смачка с пета — едно-единствено рязко движение, с което показва, че любовта, както и порцеланът, може да бъде крехка и жалка.

Дебора нададе вик и се втурна през стаята, където извън обсега му лежах няколко парчета. Тя ги вдигна.

— Мразя те! — По бузите ѝ най-сетне се затъркаляха сълзи. — Мразя те! Точно такава неща е в стила ти! И защо не, след като всичко около теб е осакатено? Ти си мислиш, че е само глупавият ти крак, нали, но си осакатен отвътре и — за бога! — това е много по-страшно!

Думите ѝ пронизаха въздуха и всички кошмари оживяха. Сейнт Джеймс трепна от силата им и тръгна към вратата. Чувстваше се безжизнен, слаб и усещаше ужасната тромавост на походката си, която сякаш бе увеличена хиляди пъти за пред нейните очи.

— Саймън! Не! Съжалявам!

Беше протегнала ръце към него и той забеляза с интерес, че се е порязала на едно от порцелановите парченца. От дланта до китката ѝ вървеше тъпка като косъм линейка кръв.

— Не исках да кажа това. Саймън, знаеш, че не съм искала!

Сейнт Джеймс се учуди, че всичкият му предишен гняв е изчезнал. Вече нищо нямаше значение, освен нуждата да избяга.

— Знаем, Дебора.

Отвори вратата. Излизането от стаята му се струваше като спасение.

Кръвта се надигаше като вълна в мозъка му — обичайният предшественик на непоносимата болка. Седнал в стария си автомобил пред „Апартаменти Шрюзбъри Корт“, Сейнт Джеймс се бореше с нея. Ако ѝ дадеше власт дори за момент, агонията би била толкова смазваща, че нямаше да е в състояние да се прибере до Челси без помощ.

Положението беше нелепо. Нима наистина щеше да се наложи да позвъни на Котър за помощ? И за какво? Заради петнадесетминутния разговор с двадесет и една годишно момиче? Със сигурност той, с единадесет години по-голям и с огромен опит зад гърба си, трябваше да излезе победител от срещата им, а не както в момента — разнебитен, болен, с омекнали колене. Страхотно.

Затвори очи срещу слънцето — жар, която пронизваше нервите му. Знаеше, че тя не съществува, а е само плод на потиснатия му от жегата мозък. Изсмя се подигравателно на кривата маса от мускули, кости и сухожилия, която от години представляваше неговия съд, затвор и окончателна разплата за греха, че е бил млад и пиан на едно лъкатушещо шосе в Сърп преди много време.

Въздухът, който пое, беше горещ и вонеше на дизелово гориво. Все пак го вдиша с пълни гърди. Най-главното бе да потисне болката в зародиш. Не се спря да помисли, че ако я победи, ще може да премисли обвиненията, които му бе отправила Дебора, и още по-лошо — да признае верността на всяко от тях.

Наистина три години не ѝ бе изпратил вест — нито писмо, нито каквото и да било знак. И ужасното бе, че не можеше да намери извинение или обяснение, което тя поне донякъде да разбере. Но дори и да го разбере, каква полза, ако знаеше, че е чувствал всеки ден без нея като крачка към нищото? А докато си бе позволявал малко по малко да умира, Линли бе завладял позиции в сладката периферия на живота ѝ и го бе направил с обичайния си маниер — грациозно и спокойно, напълно уверено.

При мисълта за другия Сейнт Джеймс си наложи да се размърда и попипа джобовете си за ключовете на колата. Бе твърдо решен Линли да не го завари да скимти като ученик пред сградата, в която се намираще апартаментът на Дебора. Потегли и се вля в пиковото движение на Съсекс Гардънс.

Когато на ъгъла на Пред и Лондон Стрийт светофарът светна червено, Сейнт Джеймс удари спирачки и зарея погледа си с униние, което съответстваше на състоянието на духа му. Очите му се насочиха невидящо към разнообразните фирми, които се бутаха една в друга по Падингтън стрийт, подобно на деца, нетърпеливи да грабнат вниманието на хората по пътя към метрото. Малко по-нататък, под бяло-синия му знак, стоеше една жена и купуваше цветя от продавачка, чиято количка беше закрепена коварно е едното колело извън тротоара. Жената отметна назад късо подстриганата си коса, взе букета летни цветя и се засмя на нещо, което продавачката беше казала.

Когато я зърна, Сейнт Джеймс изруга непростимата си глупост. Защото това беше гостът на Дебора. Не Линли, а собствената му сестра.

Само няколко секунди след като си отиде Саймън, на вратата се почука, но Дебора не обърна внимание. Клекнала до прозореца, тя държеше парчето набраздено крило и го натискаше в дланта си, така че да пусне още кръв. Само капчица тук-там, където ръбовете бяха най-остри, след това по-силна струйка, когато натисна по-силно.

Нека ти разкажа за лебедите, бе казал някога той. Когато си изберам другар, го избирам веднъж завинаги. Научават се да живеят заедно в хармония, птиченцето ми, и се приемат един друг точно такива, каквито са. В това има поука за всички нас, нали?

Дебора прокара пръст по нежното парче, останало от подаръка на Саймън, и се запита как е възможно да извърши такова предателство. Какво бе успяла да постигне, освен краткия заслепяващ триумф от отмъщението, целящо пълното му унижение? И какво в крайна сметка бе успяла да докаже ужасната сцена между тях? Само това, че детинската ѝ философия — издекламирана тъй уверено пред него на седемнадесет години — не е издържала изпитанието на времето. *Обичала те* — бе казала тя тогава. — *Нищо не може да промени това. И нищо няма да го промени.* Но твърдението ѝ се бе оказало погрешно. Хората не бяха като лебедите. Най-малко пък тя.

Дебора се изправи и избърса грубо бузите си с ръкава на роклята, без да я е грижа, че трите копчета на маншета могат да я одраскат. Дори се надяваше да стане така. Влезе със залитане в кухнята, намери парче плат и го уви около ръката си. Счупеното крило сложи в едно чекмедже. Знаеше, че няма смисъл, но го напрани с нелепата вяра, че лебедът може някой ден да бъде залепен.

Тръгна към вратата, където продължавате да се чука, като се чудеше какво извинение да измисли пред Сидни Сейнт Джеймс за вида си. Избърса си бузите още веднъж, натисна бравата и се опита да се усмихне, но се получи само жалка гримаса.

— Каква бъркотия. Напълно съм...

На прага стоеше ексцентрично облечена, но все пак привлекателна чернокоса жена. В ръката си държеше чаша с млечнозелена течност, която ѝ протегна без никакво предисловие. Озадачена, Дебора я пое. Жената кимна рязко и влезе в апартамента.

— Всичките мъже са от един дол дренки. — Гласът ѝ беше дрезгав, с провинциален акцент, от който като че ли се опитваше да се отърве. Тя отиде боса до средата на стаята и продължи да говори, сякаш с Дебора се познаваха от години: — Изпий го. Аз пия поне по пет такива на ден. Ще те накара да се почувстваш нов човек, кълна се! И Бог ми е свидетел, напоследък аз имам нужда да се чувствам като нова след всеки... — Жената се спря и се засмя, като показа необикновено бели и равни зъби. — Разбираш какво имам предвид.

Беше трудно да не се разбере какво има предвид. В черния сатенен халат с широки гънки и волани тя бе подвижна реклама на призиванието си в живота.

Дебора вдигна натрапената чаша.

— Какво е това?

Звънна домофонът, което означаваше, че някой чака долу на улицата. Жената отиде до стената и натисна бутона за отключване на вратата.

— Това място е оживено като гара Виктория.

Тя кимна към питието, извади от джоба на халата си една картичка и я подаде на Дебора.

— Нищо друго, освен сокове и витамини. И малко зеленчуци. Освежава. Написах ти рецептата. Надявам се да ми простиш волността, но ми се стори, че ще имаш голяма нужда от него. Хайде, изпий го. — Тя изчака, докато Дебора вдигна чашата към устните си, и отиде до снимките на стената. — Много са хубави. Ти ли си ги правила?

— Да.

Дебора прочете списъка с продукти на картичката. Нищо повредно от зеле, от което винаги се беше отвращавала. Тя сложи чашата на плота и приглади с пръсти парчето плат, овързано около дланта ѝ. След това вдигна ръка и оправи косата си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

Жената се усмихна.

— И аз самата съм развалина преди падането на нощта. Никога не си давам много зор денем. Не виждам смисъл. Все пак си идеална гледка, ако питат мен. Как ти се стори питието?

— Досега не съм опитвала нищо подобно.

— Изключително е, нали? Би трябвало да започна да го бутилирам.

— Да. Ами хубаво е. Много хубаво. Благодаря ти. Ужасно съжалявам за караницата.

— Беше страхотна. Не можах да не чуя по-голямата ѝ част — нали ги знаеш какви са стените — и даже за момент си помислих, че може да се стигне до бой. Аз живея в съседния апартамент. — Тя посочи с палец наляво. — Тина Когин.

— Дебора Котър. Нанесох се снощи.

— Значи затова е било цялото думкане и блъскане. — Тина се ухили. — Само като си помисля, че се страхувах да не идва конкуренция! Е, повече няма да има такива приказки. Май не си в играта, а?

Дебора усети, че се изчервява. „Благодаря“ едва ли бе подходящ отговор.

Очевидно считайки, че такъв не е нужен, Тина се зае да оглежда отражението си в стъклото на една от снимките по стената. Оправи си косата, огледа си зъбите и прокара дългия си нокът между предните два.

— Истинска развалина съм. Гримът просто не може да направи всичко, нали? Преди десет години ми трябваше само малко руж. А сега? Часове пред огледалото и накрая все още изглеждам ужасно.

На вратата се почука. „Сидни“, реши Дебора. Почуди се какво ли ще каже сестрата на Саймън за тази неочаквана посетителка, която в момента гледаше фотографията на Линли, сякаш виждаше в нея източник на бъдещи доходи.

— Искаш ли да останеш за чай? — попита Дебора.

Тина се обърна от снимката и повдигна едната си вежда.

— Чай ли? — Изрече думата така, сякаш това вещество не бе преминавало през устата ѝ от години насам. — Много мило от твоя страна, Деб, но не. Трима в такава ситуация са малко множко. Запомни го от мен. Опитвала съм.

— Трима ли? — заекна Дебора. — Но това е жена.

— О, не! — засмя се Тина. — Говорех за масата, скъпа. Нали разбираш, малко е мъничка, а аз съм доста тромава, когато става дума за чай. Просто си изпий питието и ми върни чашата по-късно. Става ли?

— Да. Благодаря. Става.

— И тогава ще си поприказваме хубавичко.

След това Тина махна с ръка, отвори вратата, мина покрай Сидни Сейнт Джеймс с блестяща усмивка и изчезна по коридора.

[1] Герой на Оскар Уайлд от романа „Портретът на Дориан Грей“. — Б.пр. ↑

[2] Портиер (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Питър Линли не беше избрал Уайтчапъл заради удобствата или местоположението. Първите изобщо ги нямаше, освен ако четирите стени и двата прозореца — които не се отваряха, понеже при боядисването бяха затворени неизсъхнали — можеха да се нарекат голямо преимущество. Колкото до местоположението, наистина се стигаше лесно до спирката на метрото, но самата сграда беше отпреди викторианската епоха и бе заобиколена от други на подобна възраст. От тридесет години тук не беше правено нищо, за да се почистят или реставрират къщите или околността. Все пак както апартаментът, така и местонахождението му задоволяваха нуждите на Питър, които бяха малко. И най-важното — на портфейла му, който от днес бе почти празен.

Както го бяха измислили, можеха да изкарат още две седмици, ако го даваха умерено и се ограничаваха само до по пет дози на нощ. Добре де, може би шест. Тогава денем щяха да започнат сериозно да си търсят работа. Работа в търговията за него. Нови ангажименти за Саша. Той имаше ума и излъчването за търговия. А Саша все още имаше изкуството си. Можеше да го използва в Сохо. Там щяха да я искат. По дяволите, в Сохо сигурно никога не бяха виждали нещо подобно. Щеше да бъде точно както в Оксфорд: с гола сцена, един-единствен прожектор и Саша на стол. Позволяваше на публиката да разрязва дрехите ѝ, предизвикваше ги да свалят всичко от нея. „Докоснете себе си. Усетете какво чувствате. Кажете какво искате.“ И през цялото време се усмихваше; през цялото време надменно; през цялото време бе единствената жена в залата, която знаеше как да се гордее със себе си. Уверено вдигната глава, спуснати до тялото ръце. „Аз съм — говореше позата ѝ. — Аз съм. Аз съм.“

Питър се почуди къде ли се е забавила толкова. Погледна часовника си. Беше грозноват „Гаймекс“ втора ръка, който излъчваше несигурност дори само с вида си. Беше продал „Ролекс“-а преди

известно време и скоро откри, че да разчита на сегашния за точност е също толкова нелепо, колкото да разчита на Саша да отиде за стафа, без неволно да ѝ се закачи някоя кука.

Опита се да не размишлява върху това, като тръсна тревожно китката си и отново погледна часовника. Дали проклетите стрелки изобщо се бяха помръдвали през последния половин час? Той го опря до ухото си и изруга, когато чу тихото тиктакане. Нима бяха минали само два часа от излизането ѝ? Струваха му се като векове.

Той се изправи неспокойно от продъненото канапе — един от трите мебели четвърта ръка в стаята, ако не се смятаха кашоните, в които си държаха дрехите, или обърнатата щайга за зеленчуци, на която стоеше единствената им лампа.

Канапето се разтягаше и ставаше на покрито с буци легло. Саша мърмореше всеки ден, че ѝ изкривявало гръбнака и че поне от месец не е спала и час като хората.

Но къде беше тя? Питър отиде до единия прозорец и отмести завесата — чаршаф, нескопосно приспособен за перде с провряна ръждясала метална пръчка през единия подгъв. Погледна през стъклото. Беше мръсно както отвън, така и отвътре.

Докато оглеждаше улицата да зърне познатата фигура на Саша или старата ѝ платнена чанта, той извади мръсна носна кърпа от задния джоб на дънките си и си обърса носа. Действието беше съвсем механично. Кратката болка, която последва, изчезна след момент и лесно бе пренебрегната като несъществуваща. Без да погледне кърпичката и изследва новите петна с цвят на ръжда по нея, той я пхна обратно в джоба и загриза бързо като заек единия си нокът.

В далечината, в началото на тясната уличка, на която живееха, пешеходците минаваха по Брик Лейн на път към дома. Питър се опита да се съсредоточи върху тях, като се мъчеше да различи Саша между подскачащите глави, отиващи или идващи от спирка Алдгейт-изток. Тя трябваше да тръгне от северната, да се качи на столичната и да се върне у дома. Къде беше тогава? Какво толкова трудно имаше в това да купи? Да даде парите. Да вземе стафа. Защо се бавеше толкова време?

Той заразмишлява над въпроса. *Защо* наистина се бавеше толкова време? И щом ставаше дума за това, какво можеше да спре малката кучка да даде парите, да вземе дрогата за себе си и никога повече да не се върне в апартамента? Всъщност защо трябваше да си

прави труда да се завръща? Имаше това, което искаше. Затова и се беше навъртала около него.

Питър отхвърли идеята като абсолютно невъзможна. Саша нямаше да си отиде. Нито сега, нито когато и да било. Беше казала миналата седмица, че никога не ѝ е било толкова хубаво, колкото с него. Не молеше ли за това буквално всяка нощ?

Питър избърса замислено нос с опакото на ръката си. Кога наистина го правиха за последен път? Снощи, нали? Тя се смееше като луда и той я бе притиснал до стената и... Снощи беше, нали? Сами от отсрещната страна на коридора думкаше по вратата и им викаше да го дават по-кратко, а Саша пищеше, дращеше и се задъхваше — само че не пищеше, а се смееше — и главата ѝ се удряше в стената отзад, а той не свърши, не можа да свърши, но това нямаше значение, защото и двамата летяха високо в облаците.

Точно така. Снощи, И тя щеше да се върне, щом вземеше дрогата.

Питър дръпна със зъби изгризания край на нокътя.

И така. Ами ако не успееш да купи? Този следобед говореше големи думи за Хампстед, за една къща близо до запустялото място, където сделките ставали веднага, ако човек има парите. Затова къде беше, колко време щеше да ѝ отнеме да отиде и да се върне; къде, *по дяволите*, беше тя?

Питър се ухили и усети вкус на кръв на мястото, където беше забил зъби в кожата. Беше време да се овладее. Той вдиша дълбоко. Протегна се. Наведе се и докосна палците на краката си.

Все пак нямаше значение. Всъщност не се нуждаеше от това. Можеше да престане по всяко време. Всички го знаеха. Човек можеше да спре, когато си поискаше. Но все пак с дрогата се чувстваше нещо много повече. Майстор-манипулатор, цар на света.

Вратата зад него се отвори и той се извърна рязко. Саша се беше върнала. Застанала на вратата, тя отметна назад правата си коса и го погледна нащрек. Позата ѝ му напомняше на притиснат в ъгъла заек.

— Къде е? — попита той.

По лицето ѝ пробяга искрица чувство. Тя затвори вратата с ритник и отиде до канапето, където седна на протритите му кафяви възглавници с гръб към Питър и наведе глава напред. Питър усета предупредителните зловещи пръсти по кожата си.

— Къде е?

— Не съм... Не можах... — Раменете ѝ започнаха да се тресат. Самообладанието му се разпадна за секунди.

— *Какво* не си могла? Какво става, по дяволите?

Той се втурна към прозореца и отмести леко завесата. Господи, нима беше провалила всичко? Да не би да я следяха ченгетата? Той надникна на улицата. Не се виждаше нищо необичайно. Нямаше немаркирана полицейска кола с хора в нея, които да оглеждат напрегнатото сградата, нито незаконно паркиран до тротоара фургон. Под уличните лампи не се мотаеха цивилни полицаи. Беше чисто.

Той се обърна към нея. Саша го наблюдаваше през рамо. Очите ѝ — със странен жълто-кафяв оттенък като на куче — сълзяха и бяха зачервени. Устните ѝ трепереха окаяно.

Питър разбра.

— Боже господи! — Той прелетя през стаята, блъсна я настрана, грабна чантата, изтърси съдържанието ѝ на канапето и го прерови. Ръцете му пипаха нервно. Отчаяното му търсене се оказа безплодно. — Къде, по дяволите... Къде е стафът, Саша? Къде е? Къде?

— Не съм...

— Тогава къде са парите? — В главата му завиха сирени. Стените се наклониха към него. — Саша, какво си направила с парите, да те вземат дяволите?

При тези думи Саша заотстъпва назад.

— Това ли е? — кресна тя. — „Къде, по дяволите, са парите?“ А не: „Къде си била?“ Нито пък: „Тревожех се за теб“? Само: „Къде са парите!“ — Тя вдигна рязко ръкава на зацапания си морав пуловер. По жълтеникавата ѝ кожа имаше дълбоки драскотини и синкави отоци. — Виж сам! Бях нападната, копеле такова!

— Била си *нападната*? — Въпросът граничеше с недоверие. — Я не ми ги пробутвай тия! Какво си направила с парите ми?

— Казах ти! Скапаната ти пачка ми беше открадната на проклетия перон на проклетата спирка. Прекарах последните два часа в общуване с шибаната полиция на Хампстед. Позвъни им да провериш, ако не ми вярваш. — И започна да ридае.

Питър не можеше да повярва. Не искаше.

— Господи, нищо не можеш да свършиш, така ли?

— Не, не мога. Нито пък ти. Ако го беше взел миналия петък, както казваше...

— Казах ти, да те вземат дяволите! Колко пъти трябва да ти го повтарям? Не стана!

— Затова накара *мен*, така ли?

— Да, накарах *теб*.

— Така е. Точно това направи, по дяволите! — Лицето ѝ се изкриви в горчива гримаса. — Здравата се беше сепнал да не те арестуват, нали? Затова прехвърли работата на мен. Недей сега да ми опяваш, задето не стана.

Питър усети, че дланите го сърбят от желание да я удари, да види как кожата ѝ се зачервява. Той се отдръпна от нея, за да спечели време, като търсеше успокоение и опитваше да състави някакъв план.

— Имаш ги, Саша. Всичките факти. Всичките подред.

— Голяма работа, ако ме пипнат, нали? Какво от това? Саша Нифърд. Никоя. Няма да напишат нищо по вестниците, нали? Но какво ще стане, ако достопочтения Питър го плеснат през ръцете?

— Млъкни.

— Мръсни петънца върху семейното име, а?

— Млъквай!

— Ще се объркат плановете на триста години спазващи закона Линлевци? Мама ще се разстрои? Ще се разстрои и големият брат в криминалния отдел на Скотланд Ярд?

— Дяволите да те вземат, млъкни!

Някой под тях задумка по тавана и им кресна да пазят тишина. Саша продължаваше да го гледа яростно, сякаш го предизвикваше да отрече думите ѝ. Но Питър не можеше.

— Хайде просто да помислим — промърмори той. Забеляза, че ръцете му треперят и сякаш всяка тяхна става е започнала да се поти, затова ги пхна в джобовете си. — Винаги ни остава Корнуол.

— Корнуол? — попита невярващо Саша. — Защо, по дяволите...

— Тук нямам достатъчно пари.

— Не вярвам. Ако са ти свършили парите, помоли брат си за чек. Той е червив с пари. Всеки го знае.

Питър отиде отново до прозореца, като си гризеше палеца.

— Но няма да го направиш, нали? — продължи Саша. — Да, не би смял да помолиш брат си за заем. Ще се затържим чак до Корнуол

само защото умираш от страх от него. Направо те вкаменява мисълта, че Томас Линли може да разбере за теб. И какво, ако разбере? Какъв ти е той, пазач? Просто някакъв надувко с оксфордска диплома! Да не си такъв педал, че...

— Престани!

— Няма. Какво, по дяволите, има в Корнуол, че трябва да ходим там?

— Хауенстоу — озъби се той.

Саша зяпна от изненада.

— Хауенстоу? Едно малко посещение при мама? Господи, точно такава неща трябваше да очаквам от теб! Или това, или да си смучеш палеца. Или да си играеш с оная си работа.

— Скапана кучка!

— Хайде де! Удари ме, жалко копеленце! Ще ти се да го направиш още откакто влязох през тая врата.

Юмрукът му се сви и отпусна. Господи, колко му се искаше! По дяволите годините възпитание и правилата за добро държане. Искаше да стовари юмрук в лицето ѝ, да види как от устата ѝ рухва кръв, да ѝ строши носа и избие зъбите, да направи синини и под двете ѝ очи.

Вместо това обаче изхвъркна от стаята.

Саша Нифърд се усмихна. Гледаше вратата и педантично броеше секундите, нужни на Питър да слезе по стълбите. Когато мина достатъчно време, отмести лекичко чаршафа, който служеше за завеса на прозореца, и го зачака да изхвъркне от сградата и да се запрепъва надолу към кръчмата на ъгъла.

Изкикоти се. Беше се оказало детска игра да се отърве от Питър. Действията му бяха предсказуеми като на дресирано шимпанзе.

Тя се върна до дивана, взе от разсипаното съдържание на чантата си една нащърбена пудриера и я отвори. Вътре имаше сгънатата банкнота от една лира. Тя я извади и бръкна в деколтето на пуловера си.

„Сутиените — помисли си — служат за толкова много неща.“ Извади от него найлоновото пликче с кокаина, който беше купила за двамата в Хампстед. „По дяволите Корнуол“, усмихна се Саша.

Устата ѝ се наля, докато изсипваше малко количество кокаин върху огледалцето на пудриерата. Накълца го бързо с нокът, докато го превърна на прах. След това нави банкнотата и вдиша жадно.

„О, небеса — помисли си, като се облегна назад на канапето. — Неописуем екстаз. По-добър от секса. По-добър от всичко. Блаженство!“

Томас Линли говореше по телефона, когато Доротей Хариман влезе в кабинета му с лист хартия в ръка, тръсна го многозначително и намигна заговорнически. Когато видя това, Линли набързо приключи разговора си с оперативния работник по отпечатъците. Хариман го изчака да остави слушалката.

— Получихте я, детектив инспектор — съобщи тя, като използва пълния му служебен ранг с жизнерадостния си изкълчен маниер. Хариман никога не се обръщаше към хората с „господине“, „госпожице“ или „госпожо“, когато имаше възможност да прибави пред имената им шест или десет срички, сякаш ги представяше в кралския дворец. — Или звездите са в благоприятно положение, или групов началник Уебърли е спечелил на футболните залагания. Подписа, без да се замисли. Би трябвало и аз да имам такъв късмет, когато искам отпуск.

Линли взе листа. През долната част, заедно с надрасканото в знак на одобрение име на началника му, минаваше едва четлива бележка: „Внимавай, ако летиш, момче.“ От четирите думи личеше, че Уебърли се е досетил за намерението на Линли да прекара дълъг уикенд в Корнуол. Несъмнено се досещаше и за причината за това пътуване. Все пак Уебърли бе видял и подметнал няколко думи за снимката на Дебора върху бюрото на Линли и макар той самият да не бе влюбен кой знае колко в жена си, винаги поднасяше пръв поздравления, когато някой от хората му се оженеше.

В момента секретарката на груповия началник оглеждаше същата снимка. Примижа, за да я нагласи във фокус. За пореден път пренебрегваше очилата, за които Линли знаеше, че стоят в бюрото ѝ. Носенето на очила прикриваше подчертаната ѝ прилика с принцесата на Уелс — прилика, която тя желаше да изтъква. Линли забеляза, че днес се е облякла в копие на синята рокля с черен колан, която принцесата бе носила на Гробницата на незнайния воин в Америка. Но

кралската особа беше изглеждала стройна в тази рокля, а Хариман имаше прекалено пълен ханш.

— Слуховете говорят, че Деб се е върнала в Лондон — рече Хариман, като остави снимката и се намръщи на неорганизирания хаос върху бюрото му. После вдигна купчина телефонни съобщения, щипна ги заедно и подравни няколко папки.

— Преди повече от седмица — отговори Линли.

— Значи от това идва промяната в теб. Мливо за мелницата на брака, детектив инспектор. През последните три дни си ухилен като глупак.

— Наистина ли?

— Вървиш като на въздушна възглавница, сякаш за теб няма грижи на тоя свят. Ако това е любовта, бих искала двойна порция, моля.

Той ѝ се усмихна, порови из папките и ѝ подаде две.

— Вместо това вземи тях, ако обичаш. Уебърли ги очаква.

Хариман въздъхна.

— Аз искам любов, а той ми дава... — Тя ги огледа. — Оптични доклади за влакна от убийство в Бейсуотър. Сбъркала съм си професията.

— Но това е благородна работа, Хариман.

— Точно това имах нужда да чуя.

Секретарката си отиде, като извика някой да вдигне телефона, който звънеше в близкия безлюден кабинет.

Линли сгъна листа и отвори джобния си часовник. Наближаваше пет и половина. Беше на работа от седем. На бюрото му лежаха поне още три доклада, които очакваха мнението му, но като че ли не можеше да се съсредоточи. Той реши, че вече е време да отиде при нея. Трябваше да поговорят.

Напусна кабинета си и слезе надолу към фойето и въртящите врати, от които се излизаше на Бродуей. Тръгна покрай сградата — каква неприятна комбинация от стъкло, сив камък и предпазни скелета — и се отправи към моравата.

Дебора все още стоеше там, където я беше видял от прозореца на кабинета си — в ъгъла на безформен трапец от моравата и дървета, — като ту изучаваше върха на Суфраджет Скрол, ту го гледаше през

обектива на фотоапарата си, монтиран на триножник на около десет крачки от нея.

Явно каквото и да искаше да улови през обектива, то ѝ убягваше. Докато Линли я наблюдаваше, тя сбърчи нос, отпусна разочаровано рамене и започна да разглобява оборудването и да го прибира в здрава метална кутия.

Линли тръгна по-бавно през моравата, за да удължи насладата от гледката. Присъствието ѝ го опиваше. Опиваше го дори само фактът, че се е върнала у дома. Нямаше склонност към нежните любовни терзания към жена, която се намира на шест хиляди мили разстояние. Затова бе изтърпял доста трудно отсъствието на Дебора. Повечето от времето бе прекарал в мисли за следващото от кратките му пътувания до Калифорния, за да я види. Но сега се беше върнала. Беше с него. И той бе твърдо решен да запази положението такова.

Прекуси моравата и разпръсна гълъбите, които кълвяха разпилените от обядващите трохи. Дебора вдигна поглед. Косата ѝ, прибрана назад с намушкани как да е гребени, се разхвърча мигновено във всички посоки. Тя измърмори ядосано нещо и започна да се суети с прическата си.

— Знаеш ли — каза му вместо поздрав, — винаги съм искала да бъда една от жените, чиито коси описват като копринени. Нали разбираш какво имам предвид. От типа на Естела Хавишъм.

— А Естела Хавишъм имала ли е коси като коприна? — попита Линли, махна ръката ѝ и започна сам да се занимава с обърканите места.

— Сигурно. Можеш ли да си представиш горкия Пип да си падне по, някоя, дете няма коса като от коприна? Ау!

— Скубе ли?

— Малко. Честно, не е ли жалка картина? Аз водя един живот, а косата ми — друг.

— Е, вече я оправих. Долу-горе.

— Това звучи окуражаващо.

Засмяха се в един глас и започнаха да събират нещата ѝ, разпръснати по тревата. Беше дошла с триножник, куфара на апаратите и пазарска чанта, в която имаше три ябълки, удобен стар пуловер и дамската ѝ чанта.

— Видях те от прозореца на кабинета си — каза ѝ Линли. — Върху какво работиш? Отдаваш почит на госпожа Панкхърст?

— Всъщност чаках да падне светлина върху спиралния орнамент. Мислех да направя някаква дифракция с лещите, но се страхувам, че облаците ме победиха. Докато благоволят да се махнат, и слънцето беше изчезнало. — Тя помълча замислено и се почеса по главата. — Какво ужасно невежество. Мисля, че имам предвид земята.

След това порови в чантата си и извади ментов бонбон, разви го и го пхна в устата си. Тръгнаха обратно към Скотланд Ярд.

— Успях да си взема почивен ден за петък — каза ѝ Линли. — И за понеделник. Така че сме свободни да заминем за Корнуол. Аз съм свободен де. И ако нямаш никакви планове, бихме могли да... — Той спря и се запита защо се е захванал с такова словоизлияние.

— Корнуол ли, Томи? — Гласът на Дебора не прозвуча по-различно, но главата ѝ беше обърната настрани и изражението ѝ не се виждаше.

— Да. Корнуол. Хауенстоу. Мисля, че вече е време, а ти как смяташ? Знам, че си се върнала твърде скоро и може би малко избързвам, но все пак не съм те запознавал с майка си.

Дебора каза само:

— А, да.

— Идването ти в Корнуол ще даде възможност и на баща ти да се запознае с нея. А е време вече да го направят.

Тя се намръщи на протритите си обувки и не отговори.

— Деб, не можем да го избягваме вечно. Знам какво си мислиш. Те са като два полюса. Няма какво да си кажат. Само че не е така. Ще се спогодят. Повярвай ми!

— Той няма да иска, Томи.

— Вече помислих за това. И намерих начин да се справим. Помолих Саймън да дойде. Всъщност вече е уредено.

Не включи подробностите от кратката си среща със Сейнт Джеймс и лейди Хелън Клайд в „Риц“ — те на път за делова вечеря, а той към прием в Кларънс Хаус. Също така не спомена зле прикритата неохота на Сейнт Джеймс и бързото извинение на лейди Хелън. „Цял куп недовършена работа — каза му тя — и сигурно ще ни държи заети през всички почивни дни до края на месеца.“

Отклоняването на поканата бе направено твърде бързо, за да звучи достоверно. Припреният отказ на лейди Хелън, заедно със старанието ѝ да не поглежда към Сейнт Джеймс, говореше на Линли колко важно е за тях да не отидат в Корнуол. Дори и да искаше да излъже себе си, не можеше да го направи пред лицето на тяхното държане. Знаеше какво означава то. Само че се нуждаеше от тях в Корнуол заради Котър. Едва когато спомена за притесненията на възрастния човек, успя да ги спечели за каузата. Защото Сейнт Джеймс никога нямаше да изпрати Котър сам в Хауенстоу, в жалкото положение на гост за уикенда. А Хелън никога нямаше да изостави Сейнт Джеймс в положение, което ясно си представяше като четири дни пълно нещастие. И Линли използва това. Увери себе си, че е само заради Котър и отказа да размишлява върху другите причини — още по-наложителни от удобството на Котър, — за да пристигне в Хауенстоу с една камара хора.

Дебора гледаше табелата със сребърни букви на Скотланд Ярд.

— И Саймън ли ще дойде? — попита тя.

— И Хелън. Сидни също.

Линли чакаше следващата ѝ реакция. Когато не последва друго, освен едно съвсем леко кимване, реши, че вече са достатъчно близо до единствената тема, която избягваха от доста време насам. Тя лежеше между тях неизказана, като корен на потенциално съмнение, който трябваше да бъде изтръгнат веднъж завинаги.

— Видя ли се с него, Деб?

— Да.

Тя премести триножника в другата си ръка. Не каза нищо повече, оставяше всичко на него.

Линли бръкна в джоба си за цигарите и запалката. Запали, преди Дебора да успее да му направи забележка, и въздъхна под тежестта на товар, който не желаше да определи.

— Искам да поговорим за това, Деб. Не, не се изразих съвсем точно, нали? *Трябва* да поговорим за това.

— Видях го през нощта, когато се прибрах у дома, Томи. Чакаше ме в лабораторията. С подарък за добре дошла. Увеличител. Искаше да го видя. На следващия следобед дойде в Падингтън. Поговорихме.

„Това е всичко“ остана неизказано.

Линли захвърли цигарата, ядосан на себе си. Запита се какво всъщност иска от Дебора, защо очаква от нея да му се отчита за връзката си с друг мъж, заемала целия ѝ живот, и как, за бога, би могла да започне. Мразеше мисълта, която тровеше увереността му: гризящото убеждение, че завръщането ѝ в Лондон има властта да омаловажи всяка дума и проява на любов между тях през последните няколко години. Може би зад най-обезпокоителното му чувство се криеше истинската причина, поради която бе твърдо решен да вземе Сейнт Джеймс в Корнуол — за да докаже на другия веднъж завинаги, че Дебора е негова. Тази мисъл бе достойна за презрение.

— Томи.

Той се опомни и осъзна, че Дебора го гледа. Прииска му се да я докосне. Прииска му се да ѝ каже колко обича златистите точки в зелените ѝ очи; кожата и косата, които му напомняха за есен. Но точно сега всичко това изглеждаше нелепо.

— Обичам те, Томи. Искам да стана твоя жена.

„Това — реши Линли — вече не изглежда нелепо.“

ТРЕТА ЧАСТ
ПРЕБРОЯВАНЕ НА ТРУПОВЕТЕ

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нанси Камбри влачеше крака по покритата с чакъл алея, която лъкатушеше от дома на управителя на Хауенстоу към голямата къща, и вдигаше облачета прах. Лятото бе необичайно сухо. Листата на рододендроните покрай алеята бяха покрити със сивкав прах, а дърветата горе като че ли не успяваха да правят сянка, за да спрат тежкия, сух въздух под клоните си. Извън тях вятърът духаше от Гуеннап Хед към Маунт Бей и Атлантика, но там, където вървеше Нанси, въздухът бе мъртвешки неподвижен и миришеше на шума, изпепелена от слънцето.

Помисли си, че може би тежестта, която притиска неприятно дробовете ѝ, изобщо не е породена от въздуха, а от страха. Беше си обещала, че ще поговори с лорд Ашъртън още при първото от редките му посещения в Корнуол. И сега той беше дошъл.

Прокара пръсти през косата си. Беше отпусната, с нацъфтели краища. През последните няколко месеца я носеше вързана на тила с прост ластик, по днес я беше измила и оставила да изсъхне свободно. Прическата беше права и проста, с грубо подрязана около лицето и раменете ѝ коса. Не беше хубава. Знаеше, че косата ѝ не изглежда добре, че я прави грозновата, макар някога да бе представлявала за нея източник на срамежлива гордост.

„Как блести косата ти, Нанси.“ Да, как блестеше някога.

Гласовете я накараха да се спре. Примижа с късогледите си очи, за да види през дърветата. Неясни фигури се движеха около една маса на моравата, където старият дъб хвърляше достатъчно сянка. Там работеха две от дневните прислужници на Хауенстоу.

Нанси разпозна гласовете им. Бяха на момичета, които познаваше още от детството си; познати, които никога не ѝ бяха станали приятелки. Те принадлежаха към частта от човечеството, живееща зад бариерата, която Нанси бе поставила между себе си и останалите от имението, преграждайки се успешно както от децата Линли, така и от децата на наемателите, фермерите, дневните работници и слугите.

„Ничията Нанси“, така бе нарекла себе си и животът ѝ представляваше низ от усилия да изнамери единственото място, което да бъде нейн дом. Вече го имаше. В най-добрия случай можеше да се нарече незначително, но решително бе нейно собствено — свят, ограничен между петмесечната ѝ дъщеря, Гъл Котидж и Мик.

Мик. Майкъл Камбри. Университетски възпитаник. Журналист, пътувал по целия свят. Човек с идеи. И съпруг на Нанси.

Пожела го още от първия път. Чувстваше жажда да се наслаждава на чара му, да се опива от външността му, да слуша разговорите и непринудения му смях, да усеща погледа му и да се надява, че тя е причината за неговото оживление. Така че когато отиде на седмичното си посещение, във вестника на баща му, за да провери счетоводството, което им водеше от две години, и намери Мик на мястото на стария Камбри, прие с удоволствие поканата му да остане да си побъбрят.

Той обичаше да говори. Тя обичаше да слуша. Все пак, тъй като нейното участие се състоеше в твърде малко — само във възхищението ѝ, колко просто бе да достигне до заключението, че по някакъв начин трябва да допринесе още за връзката им. И го стори — на дюшека в старата мелница на Хауенстоу, където целия април правиха любов, зачевайки януарското бебе.

Тогавя почти не помисли как ще се промени животът ѝ. А още по-малко помисли как може да се промени самият Мик. Съществуваха само моментът, само усещанията. Ръцете и устните му; коравото му мъжествено тяло, настоятелно и жадно; лекият солен вкус на кожата му; стоновете, когато я обладаваше. Мисълта, че я желае, заглушаваше всякакви размисли върху възможните последствия. Те бяха несъществени.

И колко различно бе сега.

— Можем ли да поговорим за това, Родерик? — чула бе да казва Мик. — Като се има предвид сегашното ни положение с парите, никак не ми се иска да взимаш такова решение. Хайде да поговорим, когато се върна от Лондон.

Послуша, засмя се веднъж, остави слушалката и се обърна. Видя я как отстъпва към стената, изчервена подслушвачка, но не забеляза присъствието ѝ. Просто я пренебрегна и се върна към работата си, докато Моли плачеше в спалнята на горния етаж.

Мик натисна няколко клавиша на новия си компютър, промърмори нещо, вдигна упътването и прочете няколко страници. Нанси не прекоси стаята, за да поговори с него, само закърши ръце.

„Като се има предвид сегашното ни положение с парите...“ Гъл Котидж не беше тяхна. Живееха в нея под наем, който плащаха всеки месец. Но парите не стигаха. Мик харчеше твърде небрежно. Не бяха плащали последните два наема. Ако сега доктор Тренъроу бе решил да вдигне наема и ако повишението се прибавеше към това, което вече дължаха, щяха да потънат. Къде, за бога, щяха да отидат тогава? Със сигурност не в Хауенстоу, където да живеят по милост и баща ѝ да ги гледа ядосано всеки ден.

— Покривката има дупка, Мери. Носиш ли друга?

— Не. Сложи отгоре ѝ една чиния.

— Че кой ще иска да седи клекнал по средата на масата, Мер?

Към Нанси се понесе смях, докато дневните прислужнички изтърсваха снежнобялата покривка. Тя се изду в ръцете им, прихваната от внезапен порив на вятъра, който успя да намери пътя си през преградата от дървета. Нанси вдигна лице към него, но той понесе малко мъртви листа и прах и ги запрати към нея. В устата ѝ заскърца ситен пясък.

Вдигна ръка, за да избърше лицето си, но усилието изпи всичките ѝ сили. Тя въздъхна и продължи да влачи крака към къщата.

Разбира се, едно беше да говори за любов и брак в Лондон, а съвсем друго — да почувства пълната гама скрити значения зад тези тъй лесно изречени думи, когато ги видя да се простират пред нея в Корнуол. При слизането си от лимузината, която ги беше посрещнала на временното летище „Лендс Енд“, Дебора вече се чувстваше силно замаяна. Стомахът ѝ вреше.

Тъй като никога не бе виждала Линли другояче, освен в собствените му среда и условия, никога не се беше замисляла какво ще бъде да се омъжи в неговото семейство. Разбира се, знаеше, че е граф. Беше се возила в неговото бентли, ходила в лондонската му къща, дори виждала камериера му. Беше яла от порцелана му, пила от кристалните му чаши и го виждала как се облича в ушити по поръчка дрехи. Но това някак попадеше в категорията поведение, която за удобство бе нарекла „начинът, по който живее Томи“.

Тези неща изобщо не бяха повлиявали върху живота ѝ. Все пак, когато зърна Хауенстоу от въздуха, докато Линли правеше два кръга със самолета над имението, Дебора усети първия признак, че на живота ѝ, какъвто го бе познавала през последните двадесет и една години, му предстои потенциална — и радикална — промяна.

Къщата представляваше огромна якобинска сграда, построена във формата на странно Е, на което липсваше средната чертичка. Голямото второстепенно крило вървеше в обратна на западното посока, а на североизток, точно под гръбнака ѝ, имаше църква. Отвъд къщата бяха разпръснати външни постройки и конюшни, а зад тях, по посока на морето, се простираше паркът на Хауенстоу. Между чинарите, които растяха в изобилие, защитени с естествен склон от понякога капризното югозападно време, пасяха крави. Изкусно построена стена определяше точно границата на имението, но не и границите на имотите на Ашъртънови, за които Дебора знаеше, че се състоят от мандри, обработваеми земи и изоставени мини, някога снабдявали околността с калай.

Изправена пред конкретната, неопровержима реалност — дома на Томи, вече не илюзорен фон на домашните приеми по уикендите, които от толкова години беше чувала Сейнт Джеймс и лейди Хелън да обсъждат, — в съзнанието ѝ се появи неприятна представа за самата нея. Дебора Котър, дъщерята на един слуга, която щастливо нахълтваше в живота на имението, сякаш то бе Мандърлей^[1], а Макс де Уинтър седеше умислен някъде между стените му и чакаше да бъде подмладен от любовта на една простичка жена. Това едва ли бе по нейната част.

„Какво, за бога, правя тук?“ Цялата тази ситуация ѝ се струваше като сън, изпълнен с химерични елементи. Полетът със самолета, първият поглед към Хауенстоу, лимузината и униформеният шофьор, които ги чакаха на временното летище. Дори и сърдечният поздрав на лейди Хелън към този човек: „Джаспър, боже мой! Истинско произведение на шивашкото изкуство! Последния път, когато те видях, дори не си беше направил труда да се обръснеш“ — не успя да разпръсне безпокойството на Дебора.

Поне по пътя към Хауенстоу от нея не се очакваше нищо, освен да се възхищава на Корнуол, и тя го направи. Минаваха през дивата му част, състояща се от пусти места; каменни склонове и покрити с пясък

заливчета, чиито скрити пещери дълго време бяха служили за тайни складове на контрабандистите; внезапни гъсти гори, където земята се спускаше в клисури, и навсякъде туфи от змийско мляко, мак и зимзелен, избуяли покрай тесните пътища.

Главната алея към Хауенстоу започваше от един от тях. Над нея имаше балдахин от чинари, а от двете ѝ страни растяха рододендрони. Тя заобикаляше дома на управителя и парка, минаваше под покритата с орнаменти портиерска къщичка от времето на Тюдоритс, покрай една розова градина и свършваше пред масивната входна врата, над която в герба на Ашъртънови хрътка и лъв водеха величествена битка.

Слязоха от колата с обичайната за пристигане суетня. Дебора удостои сградата с един-единствен мимолетен поглед. Изглеждаше пуста. Прииска ѝ се наистина да е така.

— А, ето я и майка — рече Линли.

Дебора се обърна и го видя да гледа не към входната врата, където беше очаквала да стои една изключително добре облечена графиня Ашъртън с вяло протегнатата бяла ръка, а към югозападния ъгъл на къщата, където висока слаба жена крачеше към тях през храсталака.

Дебора се слиса от вида ѝ. Лейди Ашъртън носеше стар екип за тенис, а на раменете ѝ беше метната избеляла синя хавлиена кърпа, с която бършеше енергично потта от лицето, ръцете и шията си. По петите ѝ подскачаха три огромни хрътки и младо, дългуресто ловджийско куче. Тя се спря, измъкна топката за тенис от устата на едното и я хвърли ловко до другия край на градината. Засмя се, когато кучетата хукнаха като луди след нея, погледа ги малко и продължи към групата до входната врата.

— Томи — рече приятно тя, — прическата ти е по-различна, нали? Харесва ми. Много.

Не го докосна. Вместо това прегърна лейди Хелън и Сейнт Джеймс, обърна се към Дебора и продължи да говори, като гледаше тъжно екипа си:

— Прости ми за външния вид, Дебора. Невинаги посрещам гостите си толкова зле облечена, но, честно казано, съм мързелива и ако не си правя упражненията в един и същи час всеки ден, постоянно си намирам извинения да ги пропускам. Моля те, не ми казвай, че си

някоя от онези маниачки на тема здраве, които тичат всяка сутрин призори!

Това със сигурност не приличаше на „добре дошла в нашето семейство“, но пък не беше и хитрият поздрав, който да смесва необходимата учтивост с недвусмислено неодобрение. Дебора не беше сигурна как да го разбира.

Лейди Ашъртън просто се усмихна, стисна ръката на Дебора и се обърна към баща ѝ, сякаш усещаше това и искаше първите моменти да преминат колкото може по-гладко. По време на целия този разговор Котър бе стоял отстрани. По лицето му бяха избили капки пот от горещината. По някакъв начин успяваше да изглежда така, сякаш дрехите му са ушити за човек с няколко сантиметра по-висок и доста по-тежък от него.

— Господин Котър — каза лейди Ашъртън. — Мога ли да ви наричам Джоузеф? Ужасно се радвам, че с Дебора ще станете част от нашето семейство.

Значи това беше стандартният поздрав. Лейди Ашъртън мъдро го беше запазила за човека, за когото интуитивно беше усетила, че има най-голяма нужда да го чуе.

— Благодаря ви, милейди — отвърна Котър и стисна ръце зад гърба си, сякаш се страхуваше, че едната от тях може да подскочи и започне да разтърсва тази на лейди Ашъртън по собствена воля.

По лицето на лейди Ашъртън се появи крива усмивка, същата като на Томи.

— Всъщност се казвам Дороти, макар по неизвестни причини семейството и приятелите ми да ме наричат Дейз. Предполагам, че е по-добро от Диз, защото това напомня на „заше метена“^[2], а се страхувам, че трябва да тегля чертата пред него, защото се намира в опасна близост до описанието на истинския ми характер.

Котър изглеждаше направо слисан от тази явна покана да нарича вдовицата на един граф на малко име. Все пак, след като помисли малко, той кимна рязко и отговори:

— Нека да бъде Дейз.

— Добре — отговори лейди Ашъртън. — Прекрасно! Времето този уикенд ще бъде хубаво. Беше малко горещо, разбира се — днес е доста топло, нали?, — но очаквам следобед да задуха ветрец. Между

другото Сидни вече пристигна. Довела е със себе си един интересен младеж. Доста мургав и меланхоличен.

— Брук? — попита остро Сейнт Джеймс. Не изглеждаше особено очарован.

— Да, Джъстин Брук. Познаваш ли го, Саймън?

— Доста по-добре, отколкото би искал, ако трябва да говорим честно — отвърна лейди Хелън. — Но обещава да се държи прилично, нали, Саймън, скъпи? Никаква отрова в кашата. Никакви дуели призори. Никакви свати в дневната. Само безкрайна учтивост в продължение на седемдесет и два часа. Какво идеално, зъбоскърцащо блаженство.

— Ще се наслаждавам на всеки миг — рече Сейнт Джеймс.

Лейди Ашъртън се засмя:

— Разбира се, че ще се наслаждаваш. Кой домашен прием би могъл да бъде съвършен без малки гадни тайнички и гняв, който всеки момент може да избухне? Това отново ме кара да се чувствам като девойка. — Тя хвана Котър за ръката и го поведе към къщата. — Позволи ми да ти покажа нещо, с което ужасно се гордея, Джоузеф — чуха я да казва, докато посочваше изкусната мозайка в антрето. — Това е било направено точно след големия пожар през 1849 година от местни работници. А сега може и за момент да не повярваш, но легендата разправя, че пожарът...

Гласът ѝ заглъхна. След малко звънна смехът на Котър.

Вренето в стомаха на Дебора понамаля. По мускулите ѝ се разля облекчение, сякаш се отпусна някаква пружина. Едва сега осъзна колко се е притеснявала за първата среща на родителите им. Можеше да се окаже истинска катастрофа, ако майката на Томи не беше от хората, които помитаха стеснителността на непознатите с няколко добри думи.

„Чудесна е.“ Дебора почувства нуждата да го каже някому гласно и без да помисли, се обърна към Сейнт Джеймс.

На лицето му беше изписано одобрение. Бръчиците около очите му станаха още по-дълбоки и той ѝ се усмихна за момент.

— Добре дошла в Хауенстоу, Деб, скъпа.

Линли я прегърна през раменете и я поведе към къщата, където високият таван и покритият с мозайка под поддържаха въздуха хладен и влажен — в освежаващ контраст след горещината навън.

Намериха лейди Ашъртън и Котър в голямата зала вдясно от входа. Стаята беше дълга, с впечатляваща камина, на чийто комин от нешлифован гранит имаше глава на газела. Гипсови орнаменти украсяваха тавана, а стените бяха облицовани с ламперия. По тях висяха портрети в цял ръст на лордовете и лейди Ашъртън — представители на всички поколения, които гледаха към своите потомци във всевъзможни пози и облекла.

Дебора се поспря пред един портрет от осемнадесети век. На него имаше мъж в кремави бричове и червено сако, облегат на полусчупена урна, с камшик за езда в ръка и шпаньол в краката.

— Боже господи, Томи! Та той съвсем прилича на теб!

— Със сигурност Томи би изглеждал точно така, ако успее да го придумам да носи такива прелестни панталони — забеляза лейди Хелън.

Дебора усети как ръката на Линли се стяга около раменете ѝ. Отначало си помисли, че това е свързано със смеха, който последва думите на лейди Хелън, но след това видя, че в северния край на залата се е отворила една врата и към тях върви висок бос младеж в протрити дънки. Следваше го момиче с хлътнали бузи. Тя също беше боса.

Дебора реши, че това сигурно е Питър. Ако не се смяташе мършавият му вид, той имаше същите руса коса, кафяви очи, фини скули, нос и брадичка като на много от портретите по стените. Все пак, за разлика от предшествениците си, Питър Линли носеше обица на едното си ухо — свастика, която висеше от тънка златна верижка и стигаше до рамото му.

— Питър, не си ли в Оксфорд?

Линли зададе въпроса съвсем гладко — демонстрация на добро възпитание пред гостите, — но Дебора усети напрежението в мускулите му.

Питър му се усмихна, сви рамене и каза:

— Дойдохме малко на слънце и открихме, че и ти си имал същата идея. Сега остава само да си дойде и Джуди, за да се получи истинско семейно събиране, нали? — После кимна на Сейнт Джеймс и лейди Хелън и притегли приятелката си напред, като въртеше между пръстите си халката, която придържаше обицата за ухото му. С жест, подобен на този на Линли, той сложи ръка на раменете ѝ.

— Това е Саша. — Тя го прегърна през кръста. Пръстите ѝ се плъзнаха под мръсната му тениска и се напъхаха в дънките. — Саша Нифърд. — И без да дочака брат си да представи Дебора по подобен начин, Питър кимна към нея: — А това е бъдещата ти невеста, предполагам. Винаги си имал отличен вкус за жените. Все пак през годините сме те виждали често да го проявяваш.

Лейди Ашъртън пристъпи напред, погледна от единия си син към другия и протегна ръка, сякаш искаше по някакъв начин да ги обедини.

— Бях толкова изненадана, когато Ходж ми каза, че Питър и Саша са пристигнали. И след това си помислих колко е хубаво Питър да е тук за годежа ти.

Линли отговори е равен глас:

— И аз така си помислих. Би ли показала стаите на гостите, майко? Искам за няколко минути да остана насаме с Питър. Да наваксаме за изгубеното време.

— Обядът ще бъде само след час. Денят е толкова хубав, че реших да обядваме навън.

— Добре. След един час. Ако се погрижиш за всички... — Това бе по-скоро заповед, отколкото молба.

Дебора се изненада от хладния му тон. Тя погледна останалите, за да прецени реакциите им, но видя по лицата им само твърдото решение да не обръщат внимание на потока от недвусмислена враждебност, който изпълваше въздуха с напрежение. Лейди Хелъп оглеждаше една снимка на Уелския принц в сребърна рамка. Сейнт Джеймс се възхищаваше на капака на една ориенталска кутия за чай. Котър беше застанал на еркерния прозорец и гледаше навън към градината.

— Скъпа — каза ѝ Линли, — ако ме извиниш за малко...

— Томи...

— Моля те, извини ме, Деб.

— Насам, скъпа моя — каза лейди Ашъртън и я докосна леко по ръката.

Но Дебора не желаше да се помръдне. Лейди Хелън заговори:

— Каж ми, че си определила за мен онази сладка зелена стая с изглед към градината, Дейз! Знаеш за коя става дума. За онази над оръжейната. От години копнея да прекарам поне една нощ в нея. Да

спя с вълнуващия страх, че някой долу може да гръмне с пушка към тавана.

Тя хвана лейди Ашъртън за ръката. Двете се отправиха към вратата. На Дебора не ѝ оставаше нищо друго, освен да ги последва, и го направи. Само че на вратата се обърна и погледна назад към Линли и брат му. Двамата се гледаха наежено, готови за битка.

Когато ги видя и внезапно осъзна колко малко знае за отношенията на Томи със семейството му, всяка нейна надежда за приятно прекарване на уикенда се стопи.

Линли затвори вратата на музикалната стая и видя, че Питър върви — с прекалено внимателни и точни крачки към прозореца. Той седна на мястото на перваза и намести по-удобно дългата си фигура върху зелената брокатена възглавничка. Стените бяха облепени с тапети на жълти хризантеми върху зелен фон и тази комбинация цветове, заедно със силната обедна светлина, караше Питър да изглежда още по-съсхрен, отколкото докато бяха в голямата зала. Той проследи с пръст един дефект на стъклото, като явно правеше всичко възможно напълно да пренебрегне присъствието на Томас.

— Какво правиш в Корнуол? Трябваше да бъдеш в Оксфорд. Уредихме ти преподавател за лятото. Разбрахме се да стоиш там.

Томи знаеше, че гласът му звучи студено и недружелюбно, но не можеше да направи нищо, за да го смекчи. Видът на брат му го беше потресъл. Питър приличаше на скелет. Очите му бяха жълтеникави, а кожата около ноздрите му разранена и покрита с коричка.

Питър сви кисело рамене:

— Просто дойдох на гости, за бога! Нямам намерение да оставам. Връщам се обратно. Така добре ли е?

— Какво правиш тук? И не ми ги пробутвай тия за слънцето през уикенда, защото не ми минават.

— Не ми пука какво ти минава! Но я само си помисли колко е непредвидено моето пристигане, Томи. Ако не се бях появил най-неочаквано тази сутрин, щях да пропусна тържествата. Или може би точно такава е било намерението ти? Искаше да ме държиш на разстояние? Още една скрита семейна тайна, за да не ги разбере твоята червенокоска наведнъж?

Томас прекоси стаята и издърпа брат си от нишата.

— Още веднъж те питам какво правиш тук, Питър!

Питър разтърси рамене и се освободи.

— Зарязах всичко! Това ли искаше да чуеш? Отказах се. Е?

— Да не си полудял? Къде живееш?

— Имам си квартира в Лондон. И не се притеснявай. Нямам намерение да те моля за пари. Имам си достатъчно. — Питър мина с едното рамо напред покрай брат си, отиде до старинното пиано и задрънка леко неблагозвучни, дразнещи стаката по клавишите.

— Това са глупости. — Томи се опита да говори разумно, но беше обезкуражен от значението зад думите на Питър. — И кое е това момиче? Откъде е дошла? Как се запозна с нея? Питър, та тя дори не е чистоплътна! Прилича на...

Питър се извърна рязко.

— Нито дума за нея! Тя е единственото свястно нещо, което ми се е случвало от години насам!

Това разкриваше най-лошото. Томас прекоси стаята.

— Пак си започнал да употребяваш наркотици. Мислех, че си чист, че си се оправил след лечението миналия януари. Но си се върнал към тях. Изобщо не си зарязвал Оксфорд, нали? Те са те изгонили. Така е, нали? Нали, Питър?

Питър не отговори. Томи стисна брадичката на брат си с палец и показалец и я обърна, така че лицето му застана на сантиметри от неговото.

— Сега на какво си? Да не би вече да опитваме хероин? Или все още сме предани на кокаина? Опитва ли да ги смесиш? Ами да ги пушиш? Или онова страховтно преживяване да си биеш венозно цялата тази помия?

Питър не каза нищо. Томи го побутна за отговор.

— Още гониш крайната нирвана, а? Все пак наркотиците са смисълът на живота. Ами Саша? Да не би да имате прекрасна, смислена връзка? Кокаинът е страховтна основа за любовта. Наистина можеш здравата да се привържеш към една наркоманка, нали?

Питър продължаваше да мълчи. Томас блъсна брат си към огледалото, което висеше на стената зад арфата, за да погледне небръснатото си лице. Беше жълтеникаво. Устните му бяха напукани. Носът му течеше върху горната.

— Хубава гледка, нали? — попита Томи. — И какво каза на майка? Че вече не употребяваш? Че просто си настинал?

След това го пусна. Питър потърка мястото, където пръстите на брат му се бяха забили в нездравата плът.

— Дори имаш очи да говориш за майка — прошепна той. — Дори имаш очи да *говориш*. Господи, Томи, иска ми се просто да умреш!

[1] Става дума за романа на Дафни дьо Морие „Ребека, господарката на Мандърлей“. — Б.пр. ↑

[2] Дизи — зашеметен (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Питър и Саша не се появиха на обяд и сякаш се бяха уговорили предварително, никой не спомена този факт. Съсредоточиха се върху подаването на чинии със салата от скариди, студено пилешко, аспержи и артишок и напълно пренебрегнаха двата празни стола, разположени един срещу друг в края на масата.

Томас се чувстваше облекчен от отсъствието на брат си. Искаше да се поразсее.

Тази възможност му се удаде по-малко от пет минути след започването на обяда, когато управителят на имението заобиколи южното крило на сградата и закрачи направо към дъба. Вниманието му обаче не бе насочено към групата, седнала под дървото, а към далечните конюшни, където един младеж прескочи пъргаво каменната стена и прекоси тичешком парка. Докато влизаше и излизаше от сенките на дърветата, по фигурата му танцуваха слънчеви зайчета.

Сидни Сейнт Джеймс извика щастливо от мястото си:

— Какъв чудесен ездач е синът ви, господин Пенелин! Тази сутрин ни изведе да појздим, но с Джъстин замалко да го изгубим от погледа си.

Джон Пенелин й кимна учтиво, но тъмните му келтски черти си останаха изопнати. Линли го познаваше достатъчно добре, за да усеща кога управителят едва сдържа гнева си.

— А Джъстин обикновено язди доста добре, нали така, скъпи? Но Марк ни срази и двамата.

Брук каза само:

— Добре де, добър е. — И отново се зае с пилешкото си. По смуглата му кожа бяха избили капки пот.

Марк Пенелин пристигна под дъба точно навреме, за да чуе последните две забележки.

— Просто имам доста практика — рече великодушно той.

— И двамата се справихте чудесно.

След това прокара ръка по потното си чело. На бузата му имаше петно мръсотия. Представляваше омекотена версия на баща си.

Черната, прошарена със сиви нишки коса на Пенелин беше кафява у сина му, а ъгловатите му черти — неподчертани в младостта на Марк. Бащата беше изстискан от възрастта и тревогите. Момчето изглеждаше енергично, здраво и жизнено.

— Питър не е ли тук? — попита той, след като огледа масата. — Странно. Обади ми се преди малко у дома и ми каза да дойда.

— За да обядваш с нас несъмнено — каза лейди Ашъртън. — Колко мило от страна на Питър. Тази сутрин беше такава суматоха, че изобщо не се сетих да ти се обадя. Ужасно съжалявам, Марк! Понякога съвсем не съм си с ума. Хайде, ела при нас. Заповядай, Джон. — И посочи местата, предназначени за Питър и Саша.

Беше очевидно, че Джон Пенелин няма намерение да изостави това, което го тревожеше, и да седне да обядва с работодателите си и гостите им. За него този ден бе работен, както всички останали. А и не беше излязъл от къщата, за да покаже недоволството си, задето не е поканен на един обяд, на който първо на първо нямаше желание да присъства. Очевидно бе дошъл да попречи на сина си.

Марк и Питър бяха връстници и близки приятели от детинство, прекарвали дълги години заедно, делейки игри, играчки и приключения по корнуолския бряг. Те играеха, плуваха, плаваха и израснаха заедно. Само обучението им бе различно: Питър отиде в Итън, както всички мъже от фамилията преди него, а Марк посещаваше дневното училище в Нанрълел и после средното в Пензънс. Но училището не бе в състояние да ги раздели напълно. Те поддържаха старото си приятелство — въпреки времето и разстоянието.

Но очевидно Пенелин имаше намерение да попречи на това. Томас усети съжаление за хубавото приятелство още преди управителят да заговори, но все пак бе разумно да се очаква от човека да пази собствения си син и да търси начин да го държи далеч от промените, настъпили у Питър.

— Нанси те чака у дома — каза Пенелин на Марк. — Сега Питър не ти трябва.

— Но той ми се обади и...

— Не ме интересува кой ти се е обадил! Връщай се вкъщи.

— Е, един обяд набързо, Джон... — започна лейди Ашъртън.

— Благодаря ви, милейди. Нямаме нужда от това. — Той погледна сина си с непроницаеми очи и лице като неподвижна маска,

но по голите му ръце с навити нагоре ръкави на работната риза вените бяха изпъкнали като възета. — Ела с мен, момче. — След това каза на Линли, като кимна и към останалите: — Извинете.

Джон Пенелин се обърна и тръгна обратно към къщата. След като погледна хората около масата — отчасти с молба, отчасти с извинение, — синът му го последва. Двамата оставиха след себе си онази неловка резервираност, при която хората трябва да решават дали да коментират случилото се, или изобщо да не го споменават. Накрая останаха верни на предишното си мълчаливо споразумение да пренебрегват всичко, което обещава да разстрои блаженството на уикенда. Лейди Хелън даде тон.

— Имаш ли представа — каза тя, докато набождаше една тлъста скарида — какъв комплимент е да бъдеш удостоена — просто няма друга дума за това, Дебора — със спалнята на прапрабаба Ашъртън за уикенда на годежа си? Като се има предвид как в миналото всички стъпваха почтително на пръсти покрай нея, винаги съм имала смътното впечатление, че стаята се пази за кралицата, ако някога реши да намине на гости.

— Това е стаята с ужасното легло — намеси се Сидни. — Драперии и финтифлюшки. Вампири и духове, възвестяващи смъртта, гравирани по таблите като в някакъв кошмар. Това трябва да е изпитанието на истинската любов, Деб.

— Като принцесата и граховото зърно — рече лейди Хелън. — Налагало ли ти се е някога да спиш там, Дейз?

— Когато за пръв път дойдох тук на гости, прапрабаба беше жива. Така че, вместо да спя в леглото, трябваше да прекарвам по няколко часа, седнала до него, за да ѝ чета от Библията. Доколкото си спомням, тя беше доста привързана към някои от най-потресаващите пасажии на Стария завет. Обширни наблюдения върху Содом и Гомор. Сексуални престъпления. Похот и сладострастие. Не се интересуваше особено как Бог е наказал грешниците де. „Остави това в Божиите ръце — казваше и ме побутваше. — Продължавай, момиче.“

— И ти продължаваше ли? — попита Сидни.

— Разбира се. Бях само на шестнадесет. Не мисля, че някога бях чела нещо по-пикантно в живота си. — Тя се засмя заразително. — Според мен Библията е единствено отговорна за греховете на хората...

— Внезапно сведе очи. Усмивката ѝ се стопи и на лицето ѝ се изписа решителност. — Спомняш ли си прапрабаба си, Томи?

Линли се беше съсредоточил върху винената чаша и неспособността си да определи цвета на течността, който бе някъде между зелено и кехлибарено, и не отговори.

Дебора го докосна по ръката — мимолетен допир, който можеше изобщо да не се е случвал.

— Когато видях това легло, си помислих колко недодялано би било да спя на пода — каза тя.

— Човек като че ли очаква с падането на нощта всичките тия работи да оживеят — рече лейди Хелън. — Но все пак копнея да спя там. Винаги съм копняла. Защо никога не ми е било позволявано да прекарам една нощ в онова ужасно легло?

— Не би било толкова ужасно, ако на човек не му се налага да спи в него сам. — Сидни повдигна едната си вежда към Джъстин Брук. — Второ тяло, което да топли човека. Топло тяло де. И още по за предпочитане да е живо. Ако прапрабаба Ашъртън има навика да скита из стаите, бих искала да не се отбива да ме топли, благодаря. Колкото до останалите от вас, просто почукайте два пъти.

— Някои са повече добре дошли от другите, предполагам — каза Джъстин Брук.

— Само ако се държат прилично — отговори Сидни.

Сейнт Джеймс изгледа сестра си и любовника ѝ, но не каза нищо, само взе една кифличка и я разчупи педантично.

— Ето какво се получава от обсъждането на Стария завет по време на обяд — каза лейди Хелън. — Само едно споменаване на Битието и се превръщаме в група безпътници.

Последвалият смях им помогна да преодолеят неудобния момент.

Томас ги гледаше как тръгват в различни посоки. Сидни и Дебора се насочиха към къщата, където първата, като разбра, че Дебора си е донесла апаратите, съобщи, че ще отиде да се преоблече в нещо съблазнително, за да вдъхнови приятелката си за нови висини във фотографията. Сейнт Джеймс и лейди Хелън поеха към къщичката на вратаря и открития парк зад нея, а лейди Ашъртън и Котър се отправиха заедно към североизточната част на къщата. Там, скътан сред горичка от букове и брези, се намираше малкият параклис на свети Петрос, където бяха гробовете на бащата на Линли и останалите

мъртви Ашъртън. Джъстин Брук измърмори неясно, че ще си намери дърво, под което да подремне, а Сидни отговори на това с пренебрежително махване на ръка.

За секунди Томас остана сам. Свеж ветрец подхвана ръба на покривката. Той попила плата, отмести една чиния и се загледа в остатъците от обяда.

След толкова дълго отсъствие беше длъжен да се види с Джон Пенелин. Управителят на имението щеше да го очаква от него. Несъмнено в момента бе в кабинета си, готов да прегледат счетоводните книги и сметките. Линли се ужасяваше от предстоящата среща. Страхът му нямаше нищо общо с това, че Пенелин може да спомене състоянието на Питър и задължението му да направи нещо по този въпрос, нито пък с липсата му на интерес към живота на имението. Същинската трудност се състоеше в това, че управителят можеше да схване, макар и краткото му завръщане в Хауенстоу като намек за загриженост и интерес.

Този път отсъствието на Линли бе продължило повече от всеки друг път — почти шест месеца. Беше достатъчно честен, за да признае пред себе си причината да посещава толкова рядко Хауенстоу. Точно същата, поради която от толкова години избягваше да си идва или довеждаше със себе си тумби приятели, сякаш животът в Корнуол беше градински прием от 1930 година, а той се намираше в центъра му, смееше се, разговаряше и разливаше шампанско. Този уикенд на годеща не беше по-различен от което и да било негово посещение от петнадесет години насам. Просто беше използвал извинението, че трябва да заобиколи Дебора и баща ѝ с познати лица, за да не се изправи сам пред лицето на собствения си живот, чиято гледка не можеше да понася. Мразеше тази мисъл, но в същото време разбираше, че за този уикенд бурните отношения с майка му трябва да бъдат преустановени.

Не знаеше как да го направи. Всяка нейна дума — независимо колко безобидна възнамеряваше да бъде — просто измъкваше като драга^[1] на повърхността нежелани чувства; извикваше спомени, които искаше да забрави; изискваше действия, за които не притежаваше нито смирениято, нито куража да предприеме. Главното в отношенията им бе гордостта, гневът, вината и нуждата да се отправят обвинения. Разумът му знаеше, че баща му така или иначе е щял да умре, но

никога не успя да приеме тази простичка максима. Беше му по-лесно да вярва, че човек, а не болестта го е убила. Защото човекът можеше да бъде обвиняван. А той имаше нужда да обвинява.

Линли въздъхна и стана. От мястото си на моравата виждаше, че щорите в кабинета на управителя са спуснати срещу следобедното слънце. Нямаше съмнение обаче, че Джон Пенелин стои зад тях и очаква от него да изиграе ролята си на осмия граф Ашъртън, колкото и да не му се искаше. Томас тръгна към къщата.

Местоположението на кабинета бе избрано с оглед целта му. Намираще се на партера — срещу пушалнята и до залата за билиард. До него имаха лесен достъп както членовете на домакинството, така и наемателите, които идваха да си плащат наема.

В стаята нямаше никаква показност. На пода имаше конопени рогозки със зелени краища, а не килим. Боя, вместо ламперия или тапети, покриваше стените, върху които висяха стари фотографии и карти на имението. От простия таван на железни вериги висяха два бели глобуса. Под тях обикновените чамови полици приютяваха счетоводните книги от десетилетия насам, няколко атласа и половин дузина журналы. Шкафовете за папки в ъгъла, както и бюрото и столът зад него, бяха дъбови, очукани от поколения употреба. Но в този момент на стола не седеше Джон Пенелин, който вършеше по-голямата част от работата си от кабинета, а нечия тъничка фигура, сгушена, сякаш ѝ бе студено, и опряла брадичка на дланта си.

Когато Линли стигна до отворената врата, видя, че на стола на баща си е седнала Нанси Камбри. Тя си играеше неспокойно с кутия за моливи. Макар присъствието ѝ тук да даваше на Томас нужното му извинение, за да продължи пътя си и отложи за неограничено време срещата си с Пенелин, той откри, че се поколебава при вида ѝ.

Нанси изглеждаше страшно променена. Косата ѝ, някога кестенява със златисти отблясъци, се спускаше унило около лицето и докосваше раменете ѝ, загубила повечето от лъскавината и красотата си. Кожата ѝ, някога румена, гладка и с безброй лунички, образуващи мило домино по носа и бузите ѝ, сега беше доста бледа. Изглеждаше някак удебелена като кожата на портрет, където художникът е прибавил ненужен слой и по този начин е съсипал ефекта на младост и красота, който се е опитвал да постигне. Всичко в Нанси Камбри

показваше такова съсипване. Изглеждаше избледняла, износена, захабена.

Това се отнасяше и до дрехите ѝ. Безформена домашна рокля бе заместила някогашните модерни поли, пуловери и ботушки. Но дори и тя бе с няколко номера по-голяма и висеше на тялото ѝ хлабаво като блузон, но без никакъв стил. Също така бе твърде стара, за да е модна, и това, заедно с вида на Нанси, накара Линли да се поколебае и намръщи. Въпреки че бе със седем години по-голям от нея, я беше познавал и харесвал през целия си живот. Промяната го тревожеше.

Знаеше, че е изкарала, една бременност след принудителния брак с Мик Камбри от Нанрълел. Но то беше всичко или поне така го уведоми тогава майка му в писмото си. След това, няколко месеца по-късно, той получи съобщение за раждането от самата Нанси. Отговори ѝ със задължителния подарък и повече не се сети за нея. Досега, когато се запита дали раждането на едно бебе може да предизвика такава промяна.

„Още едно сбъднато желание — помисли си сухо той. — Още една възможност да се поразсея.“ И влезе в кабинета.

Тя гледаше през една цепнатина в щорите на прозорците и едновременно с това дъвчеше кокалчетата на пръстите на дясната си ръка — нещо, което очевидно правеше често, защото бяха зачервени и разранени, твърде разранени, за да са станали такива от домакинска работа.

Томас изрече името ѝ. Тя скочи на крака и скри ръце зад гърба си.

— Дошли сте да видите татко — рече тя. — Помислих си, че може да го направите. След обяда. Мислех си, надявах се, че ще ви видя преди него, милорд.

При последната дума Линли усети обичайния прилив на неудобство. Понякога му се струваше, че последните десет години от живота си е прекарал в старания да избягва ситуации, в които някой може да я изрече.

— Чакала си да видиш мен? А не баща си?

— Да, точно така.

Тя излезе иззад бюрото, отиде до един обикновен стол под картата на имението, седна на него и сви юмруци в скута си.

В края на коридора някой отвори рязко входната врата и тя се удари в стената. По покрития с плочки под проехтия стъпки. Нанси се притисна до облегалката на стола, сякаш се надяваше по този начин да се скрие от влезлия в къщата, който и да бе той. Но стъпките не се насочиха към кабинета, а свиха наляво и постепенно заглъхнаха. Нанси въздъхна едва чуто.

Линли отиде и седна на стола на баща ѝ.

— Радвам се да те видя. И се радвам, че си дошла.

Тя насочи големите си сиви очи към прозорците и заговори повече на тях, отколкото на него:

— Трябва да ви помоля за нещо. Трудно ми е. Не зная как да започна.

— Да не си болна? Ужасно си отслабнала, Нанси. Да не би бебето... — Страшно се засрами, когато се сети, че дори не си спомня пола му.

— Не, Моли е добре. — Нанси продължаваше да избягва погледа му. — Но ме мъчат тревоги.

— За какво?

— Точно затова дойдох. Но... — Очите ѝ се напълниха със сълзи, които обаче не преляха. Унижението изпъстри кожата ѝ с червеникави петна. — Татко не трябва да знае. Не бива.

— Тогава каквото и да кажеш, ще си остане между нас. — Линли намери носна кърпа и ѝ я подаде през бюрото. Тя я стисна между дланите си, но не я използва, а овладя сълзите си. — Да не би да сте се спречкали с баща ти?

— Не аз. Мик. Отношенията им никога не са били добри. Заради бебето. И заради мен. И заради това как се оженихме. Но сега е още по-лошо от преди.

— Мога ли да помогна по някакъв начин? Защото, ако не искаш да поговоря с баща ти, не виждам как другояче...

— Той остави гласа си да заглъхне и я зачака да довърши изречението. Видя я как се стяга, сякаш събира смелост да скочи в бездна.

— Можете да помогнете. Да. С пари. — Тя трепна неволно, когато изрече тези думи, но след това продължи смело:

— Все още водя счетоводството в Пензънс. И в Нанрълел. И нощем работя в „Котвата и розата“. Но не е достатъчно. Разходите...

— Какви разходи?

— Вестникът, нали разбирате. Миналата зима бащата на Мик претърпя сърдечна операция — знаехте ли? — и оттогава Мик ръководи вестника вместо него. Но иска да го осъвремени. Трябва му оборудване. Не можеше да си представи да прекара остатъка от живота си в Нанрълел, в един седмичник с изпотрошени преси и ръчни пишещи машини. Има планове. Добри планове. Но трябва пари. Той харчи. Никога не стигат.

— Нямах представа, че Мик ръководи „Оратор“.

— Той не го искаше. Миналата зима си мислеше, че е само за няколко месеца, само докато баща му се изправи на крака. Но баща му не се възстанови толкова бързо, колкото си мислеше. И след това аз...

Линли си представяше картината много добре. Това, което за Мик Камбри вероятно бе започнало като развлечение — начин да направи времето във вестника на баща си в Нанрълел по-малко отегчително, — се бе превърнало в доживотен ангажимент към жена и дете, към които несъмнено не бе изпитал повече от мимолетен интерес.

— В момента се намираме във възможно най-лошото положение — продължи Нанси. — Той купи два компютъра. Два принтера. Оборудване за у дома. Оборудване за в работата. Всякакви неща. Но няма достатъчно пари. Взехме Гъл Котидж под наем и сега той се вдига. Не можем да го плащаме. Пропуснахме да платим последните два месеца и ако загубим къщата... — Тя се поколеба, но след това отново се окопоти. — Не знам какво ще правим.

— Гъл Котидж ли? — Това бе последното нещо, което бе очаквал да чуе. — Да не би да говориш за стария дом на Родерик Тренъроу в Нанрълел?

Тя приглади носната кърпа върху бедрото си и откъсна една нишка, която стърчеше от избродираното А в ъгълчето.

— Мик и татко никога не са се разбирали. Когато дойде бебето, трябваше да се преместим. Затова Мик уреди с доктор Тренъроу да вземем Гъл Котидж.

— И сте затруднени.

— Трябва да плащаме всеки месец. Но през последните два Мик не е плащал. Доктор Тренъроу му се обади, но Мик изобщо не е

притеснен. Каза, че парите не ни стигат и че ще поговорят за това, когато си дойде от Лондон.

— Лондон?

— Там работи върху един материал за статия. Казва, че е онази, която цял живот е чакал. Да го издигне като журналист. Такъв, какъвто иска да бъде. Мисли, че ще успее да я продаде като независим репортер, както е правел преди. Може би дори ще се направи документален филм по нея. И тогава ще има пари. Но засега няма нищо. Ужасно се страхувам, че можем да свършим на улицата. Или да живеем в офиса на вестника. В онази малка стаичка отзад с едно-единствено легло. Не можем да се върнем тук. Татко няма да позволи.

— Доколкото разбирам, баща ти не знае нищо за това?

— О, не! Ако знаеше... — Тя вдигна ръка към устата си.

— Парите не са проблем, Нанси — рече Линли. Всъщност чувстваше облекчение, че иска от него пари, а не да поговори с нейния хазяин. — Ще ти дам назаем колкото искаш. Ще ми ги върнеш, когато можеш. Но не разбирам защо баща ти не бива да знае. Разходите на Мик ми изглеждат разумни, щом се опитва да модернизира вестника. Всяка банка би...

— Няма да ви каже всичко — каза мрачно Пенелин от вратата. — Само срамът я възпира да каже всичко. Чисто и просто срамът. Най-доброто, което е получила досега от Мик Камбри.

Нанси нададе вик и скочи на крака. Тялото ѝ сякаш се приготви за бягство. Линли се надигна, за да се намеси.

— Татко! — Тя протегна ръка към него. И гласът ѝ, и жестът ѝ го молеха да се успокои.

— Кажи му останалото — рече баща ѝ. После влезе по-навътре в стаята, но затвори вратата, за да не може Нанси да избяга. — След като си показала половината си мръсно бельо пред негово благородие, защо не му покажеш и другото? Помолила си го за пари, нали? Тогава му кажи всичко, за да знае на какъв човек си дава парите.

— Не е това, което си мислиш.

— Така ли? — Пенелин погледна Линли. — Мик Камбри харчи пари за вестника, дотук добре. В това има известна истина. Но останалото харчи с любовниците си. И това са парите на Нанси. Нали, момиче? Изкарани от нейната работа. На колко места работиш, Нане? Всичкото онова счетоводство в Пензънс и Нанрънел. И всяка вечер в

„Котвата и розата“. А малката Моли спи в кошничка на пода на кухнята в кръчмата, защото баща ѝ не може да се откъсва от писането, за да се грижи за нея, докато Нанси ги издържа всичките. Само че не е зает с писане, нали? С жени. Колко са те сега, Нане?

— Не е вярно — каза Нанси. — Всичко това е в миналото. Заради разходите по вестника е, татко. Нищо друго.

— Не прави срама си по-голям, като го оцветяваш с лъжи! Мик Камбри е никаквец. Никога не е бил друго. И никога няма да бъде. О, вероятно е достатъчно добър, за да свали дрехите на едно неопитно момиче и да му направи бебе, но не и за да направи каквото и да било по този въпрос, без да го принудят. Я се погледни, Нане! Ти си крещящо доказателство за любовта на този мъж към теб. Погледни си дрехите! Погледни си лицето!

— Не е виновен той.

— Виж в какво ти е помогнал да се превърнеш!

— Той не знае, че съм тук! Никога не би ми позволил да помоля...

— Но ще приеме парите, нали? И изобщо няма да те попита откъде си ги взела. Стига да са достатъчни за нуждите му. И какви са този път нуждите му, Нанси? Да не би да има нова любовница? Може би две или три?

— Не! — Нанси погледна отчаяно Линли. — Аз просто... Аз... — Тя поклати глава и по лицето ѝ се изписа мъка.

Пенелин отиде с тежки стъпки до картата на имението.

— Виж какво е направил с теб! — рече тъжно той. След това се обърна към Линли: — Вижте какво е направил Мик Камбри с моето момиче!

[1] Уред, с помощта на който се вади пясък от дълбоки води — б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Саймън и Хелън също ще дойдат с нас — съобщи Сидни.

Само секунди преди това беше изровила кораловочервена рокля от дрехите, разпръснати безредно из стаята ѝ. По принцип цветът не ѝ отиваше, но в този случай модата имаше последната дума. Сидни беше увита в креп от раменете до средата на прасците и приличаше на облак по залез-слънце.

Двете с Дебора се бяха отправили през градината към парка, където лейди Хелън и Сейнт Джеймс вървяха заедно под дърветата. Сидни извика към тях:

— Елате да гледате как Деб ще ме снима! На заливчето. Как се показвам наполовина от една продънена лодка. Като съблазнителна русалка. Ще дойдете ли?

Никой от двамата не отговори, докато Дебора и Сидни не стигнаха до тях. Тогава Сейнт Джеймс каза:

— Ако се съди по това как извика поканата, несъмнено искаш там да се събере цяла тълпа и всички да очакват да видят каква точно русалка имаш предвид.

Сидни се засмя.

— Точно така. Русалките *не носят* дрехи, нали? О, добре. Уф! Ревнуваш, че поне веднъж аз ще бъда обект на Деб, а не ти. Но както и да е — призна тя, като се завъртя сред ветреца. — Трябваше да я накарам да ми обещае, че няма да ти прави повече снимки. Не че се нуждае от повече, ако питат мен. Сигурно вече има хиляди в колекцията си. Същинска биография: „Саймън на стълбището“, „Саймън в градината“, „Саймън в лабораторията“...

— Не си спомням някой да ме е питал дали искам да позирам.

Сидни тръсна глава и тръгна начело през парка.

— Това е доста неубедително извинение. Вече си имал възможността да се обезсмъртиш, Саймън, така че днес недей да се мяркаш пред обектива и да отнемаш моята.

— Мисля, че ще успея да се сдържа — отговори сухо Сейнт Джеймс.

— Аз пък се страхувам, че не мога да обещаая същото, скъпи мои — каза лейди Хелън. — Възнамерявам без всякакви скрупули да се състезавам със Сидни за предно място във всички снимки, които Дебора направи. Със сигурност имам бъдеще на манекенка, само трябва някой да ме открие на моравата пред Хауенстоу.

Отпред Сидни се засмя и закрачи на югоизток, по посока на морето. Под огромните дървета в парка, където въздухът беше натежал от плодородния мирис на хумус, успя да намери безброй източници на вдъхновение. Кацнала на масивен клон, съборен от зимна буря, тя беше дяволитата Ариел, освободена от плен. С букетче ралици в ръка стана Персефона, току-що спасена от Хадес. До дънера на едно дърво с венец от листа в косите беше Розалинда, мечтаеща за любовта на Орландо.

След като изследва всички пози от древността пред апарата на Дебора, Сидни изтича нататък, стигна до края на парка и изчезна през старата порта на грубата каменна стена. След малко ветрецьт довя радостния ѝ вик.

— Стигнала е до мелницата — каза лейди Хелън. — Ще отида при нея, да не би да падне във водата.

Без да дочака отговор и без дори да погледне другите двама, тя забърза напред. След секунди също излезе през портата и изчезна в парка.

Дебора се зарадва на възможността да остане насаме със Саймън. Имаха да си кажат много неща. Не беше го виждала от деня на скарването им и когато Томи я уведоми, че и той ще дойде с тях за тържеството през уикенда, тя веднага осъзна, че ще трябва да каже или направи нещо, с което да се извини.

Но сега, когато тази възможност ѝ се удаде, Дебора откри, че е немислимо да каже каквото и да било, освен най-безлични коментари. Знаеше много добре, че в Падингтън е скъсала и последните си връзки със Саймън и че няма начин да върне назад думите, извършили хирургическия разрез между тях.

Продължиха в посоката, накъдето беше поела лейди Хелън. Вървяха бавно заради походката на Сейнт Джеймс. В проточилата се тишина, нарушавана само от безспирните крясъци на чайките, стъпките му звучаха ненормално високо. Дебора най-сетне заговори, за

да прогони този звук от ушите си, като порови безцелно в миналото за някой общ спомен:

— Когато майка ми умря, ти отвори къщата в Челси.

Сейнт Джеймс я погледна любопитно.

— Това беше много отдавна.

— Не беше длъжен да го правиш. Тогава не го знаех. Всичко изглеждаше толкова разумно за седемгодишния ми мозък. По ти не беше длъжен да го правиш. Не знам защо не го бях осъзнавала до днес.

Той отмахна стръкче бяла детелина от крачола на панталоните си.

— Такава загуба не може да се преживее лесно, нали? Направих каквото можах. Баща ти имаше нужда от място, където да забрави. Или ако не да забрави, то поне да успее да продължи нататък.

— Но не беше длъжен *ти* да го правиш. Можехме да отидем при някого от братята ти. И двамата живееха в Саутхамптън. Бяха много по-големи от теб. Щеше да бъде разумно. Ти беше... наистина ли беше само на осемнадесет? Какво, за бога, си си мислел, натоварвайки се с цяло домакинство на тази възраст? Защо го направи? Как изобщо се съгласиха родителите ти? — Дебора усети как всеки неин въпрос звучи по-напрегнато от предишния.

— Така беше правилно.

— Защо?

— Баща ти имаше нужда от нещо, с което да запълни празнотата. Трябваше да оздравее. Майка ти беше мъртва само от два месеца. Той се чувстваше опустошен. Страхувахме се за него, Дебора. Никой от нас не го беше виждал такъв. Ако си стореше нещо... Ти вече беше загубила майка си. Никой от нас не искаше да загубиш и баща си. Разбира се, ние щяхме да се грижим за теб. Изобщо не ставаше въпрос за това. Но нямаше да бъде същото като с истински родител, нали?

— Но братята ти. Саутхамптън.

— Ако беше отишъл в Саутхамптън, щеше да бъде излишният в едно установено домакинство, нямаше да има определена работа и щеше да усеща съжалението на всички. Но старата къща в Челси му даде занимание. — Сейнт Джеймс се усмихна. — Забравила си в какво състояние беше къщата тогава, нали? Отне му цялата енергия — както и моята, — за да я направи обитаема. Нямаше време да се терзае за

майка ти, както преди. Наложил му се да изостави най-болезнената част от мъката. Трябваше да продължи живота си. Заедно с твоя и моя.

Дебора си играеше с каишката на апарата. Беше корава и нова, не като удобно протритата на стария, нащърбен никон, който беше използвала толкова много години, преди да замине за Америка.

— Затова дойде сега, нали? — попита тя. — Заради татко.

Сейнт Джеймс не отговори. През парка една чайка мина толкова ниско, че Дебора усети яростното размахване на крилата ѝ във въздуха. Тя продължи:

— Усетих това тази сутрин. Страшно си внимателен, Саймън. Исках да ти го кажа още откакто пристигнахме.

Сейнт Джеймс пхна ръце в джобовете на панталоните си и за момент протезата на левия му крак пролича по-ясно.

— Това няма нищо общо с вниманието, Дебора.

— Защо?

— Просто няма.

Продължиха нататък, минаха през тежката брезова порта и влязоха в горичката на един склон, който се спускаше към морето. Сидни крещеше неразбираемо някъде напред, а в думите ѝ бълбукаше смях.

Дебора отново заговори:

— Винаги си мразел мисълта, че някой те счита за добър човек, нали? Сякаш чувствителността е нещо като проказа. Ако не те е довела тук загрижеността за татко, какво тогава?

— Лоялността.

Тя го изгледа със зяпнала уста.

— Към един слуга?

Очите му потъмняха. Колко странно, че беше забравила как се променя цветът им при изблик на чувства.

— Към един сакат? — отвърна той.

Думите му я сразиха; доведоха ги в пълен кръг до самото начало и до един край, който никога нямаше да се промени.

Застанала на една скала над реката, лейди Хелън видя как Сейнт Джеймс излиза бавно иззад дърветата. Оглеждаше се за него, откакто Дебора беше излязла забързано по пътеката няколко минути преди

това. Докато вървеше, той захвърли настрани едно листато клонче, отчупено от изобилно растящите в горичката тропически растения.

Долу Сндни подскачаше в реката. Обувките си държеше в една ръка, а подгъвът на роклята ѝ плаваше, нехайно забравен във водата. Наблизо, с нагласен апарат, Дебора оглеждаше воденичното колело, което вече не се използваше и стоеше неподвижно, обрасло с бръшлян и лилии. Тя се изкачи между скалите по брега на реката с апарата в едната си ръка, а другата беше протегнала настрани, за да пази равновесие.

Въпреки че фотографските качества на старата каменна сграда бяха очевидни дори за необученото око на лейди Хелън, Дебора оглеждаше воденицата с ненужно старание, сякаш бе твърдо решена да посвети цялата си енергия на определянето на правилните ъгли за апарата и дълбочината на полето. Явно беше ядосана.

Когато Сейнт Джеймс дойде при нея на скалата, лейди Хелън го изгледа любопитно. Засенчено от дърветата, лицето му не издаваше нищо, но очите му следяха Дебора по брега на реката и движенията му бяха резки. „Разбира се“, помисли си лейди Хелън и не за първи път се запита какви ли източници на добро възпитание трябва да използват, за да преминат успешно безкрайното гостуване.

Разходката им свърши на полянка с неправилна форма, която продължаваше до носа. Петдесетина крачки по-надолу, след стръмна пътечка, която лъкатушеше през шубраците и клоните, под жаркото слънце проблясваше заливчето на Хауенстоу, най-доброто място за прекарване на един летен следобед. От финия пясък на тесния плаж се издигаха видими вълни мараня. Варовикът и гранитът по ръба на водата задържаха локвите на прилива, населени с мънички ракообразни. Самата вода бе толкова бистра, че ако не бяха вълните, човек можеше да си помисли, че на повърхността ѝ е поставено стъкло. Мястото не беше съвсем безопасно за сърфинг — имаше скалисто дъно и далечният излаз към морето бе пълен с рифове, — но прекрасно ставаше за слънчеви бани. Тримата души долу го използваха точно за тази цел.

Саша Нифърд, Питър Линли и Джъстин Брук седяха на скалите до самата вода. Брук беше без риза. Другите двама бяха голи. Кожата

на Питър беше опъната върху гръден кош, по който не личеше да има нито сухожилия, нито тлъстина. Саша имаше повече маса, но тя висеше по нея безформена — особено гърдите ѝ, които се люлееха отпуснато при всяко нейно движение.

— Разбира се, денят е чудесен за слънчеви бани — забеляза колебливо лейди Хелън.

Сейнт Джеймс погледна сестра си.

— Може би трябва да...

— Почакай — рече Сидни.

Докато гледаха, Брук подаде на Питър Линли малка кутийка, от която последният изтръска малко прах върху опаката на ръката си. Наведе се над него с такава страст, че даже от върха на скалата се виждаше как гръдният му кош се издува от старанието да вдиша всяка частица. Той облиза ръката си, посмука я и вдигна лице към небето, сякаш за да благодари на някакъв невидим бог. След това върна кутийката на Брук.

Когато видя това, Сидни избухна:

— Ти ми обеща! Проклет да си! Обеща ми!

— Сид! — Сейнт Джеймс сграбчи сестра си за ръката. Усети как слабичките мускули се напрягат от разлелия се по тялото ѝ адреналин. — Сидни, недей!

— Не!

Сидни се отскубна от него, изрита обувките си и се запуска по скалата, като се подхлъзваше в прахта, закачаше роклята си в скалите и през цялото време крещеше яростно проклетия към Брук.

— О, господи! — промълви Дебора. — *Сидни!*

Когато стигна до подножието на скалата. Сидни хукна през тясната ивица пясък. Тримата, излегнали се на слънце на скалата, я наблюдаваха зашеметено и изненадано. Тя се хвърли към Брук. Инерцията ѝ го повали на пясъка. Сидни се стовари върху него и го заудря по лицето.

— Нали ми каза, че няма да го правиш повече! Лъжец! Проклет, гаден, мръсен лъжец! Дай ми това, Джъстин! Дай ми го! Веднага!

Сборичкаха се и тя бръкна с пръсти в очите му. Брук протегна нагоре ръце, за да се отбранява, и остави кокаина незащитен. Сидни го ухапа по китката и измъкна кутийката от ръката му.

След това се изправи на крака, отиде със залитане до водата, отвори капачката на кутийката и я метна — с уверената сила на мъжкарана — в морето. Брук изкрещя, сграбчи я през глезените и я събори на земята.

— Там ти е дрогата! — изкрещя тя. — Върви да я търсиш! Убий се! Удави се!

Над тях, на скалата, Питър и Саша се засмяха лениво. Джъстин се изправи, издърпа Сидни и започна да я влачи към водата. Тя го изподра по лицето и шията. Ноктите ѝ оставяха по четири гневни кървави следи по кожата му.

— Ще им кажа! — кресна тя.

Брук се мъчеше да я удържи. Той я хвана за ръцете и ги изви злобно зад гърба ѝ. Сидни нададе вик от болка. Джъстин се усмихна, застави я да коленичи, блъсна я напред, опря коляно на едното ѝ рамо и потопи главата ѝ под водата. Извади я едва когато тя започна да се гърчи от недостиг на въздух.

Сейнт Джеймс по-скоро почувства, отколкото видя лейди Хелън да се обръща към него. Цялото му тяло се беше вледенило.

— Саймън!

Името му никога не му бе звучало толкова ужасно. Долу Брук издърпа Сидни на крака. Сега обаче ръцете ѝ бяха свободни и тя се хвърли безстрашно към него.

— Ще те... убия... — Сидни едва си поемаше дъх, но насочи един неуспешен удар към лицето му и се опита да го удари с коляно в слабините.

Той стисна в шепа късата ѝ мокра коса, дръпна рязко главата ѝ назад и я зашлеви. Този и следващите удари прокълтяха глухо горе на скалата. Сидни се хвърли към него, за да се защити, и успя да го сграбчи за гърлото. Пръстите ѝ се впиха във възлестите му вени и се завъртяха. Брук успя да се освободи и я хвана за ръцете. Този път обаче Сидни реагира бързо и го ухапа по шията.

— Господи! — Брук я пусна, залитна по плажа, строполи се на пясъка и сложи ръка на ухапаното място. Когато погледна дланта си, беше почервеняла от кръв.

Вече свободна, Сидни излезе с мъка от водата. Роклята беше залепнала по тялото ѝ като подгизнала втора кожа.

Останала без сили, тя кашляше и бършеше бузите и очите си.

Точно тогава Брук изруга дрезгаво, скочи на крака, сграбчи я и я хвърли на земята. След това я възседна, напълни шепата си с пясък и ѝ натри косата и лицето. Питър и Саша ги наблюдаваха любопитно от мястото си.

Сидни се гърчеше под него, кашляше, плачеше и се опитваше безуспешно да го отблъсне.

— Грубо го искаш, а? — изръмжа той и натисна гърлото ѝ с една ръка. — Наистина го искаш грубо. Ами хайде тогава да го направим.

Замъчи се с ципа на панталоните си и започна да разкъсва дрехите ѝ.

— Саймън! — извика Дебора. След това се обърна към Сейнт Джеймс и не каза нищо повече.

Сейнт Джеймс разбра защо. Беше неспособен да се помръдне, вбесен и неуплашен, но най-вече сакат.

— Скалата — рече той. — Хелън, за бога! Не мога да се спусна по скалата!

СЕДМА ГЛАВА

Лейди Хелън хвърли само един поглед към Сейнт Джеймс, преди да хване Дебора за ръката.

— Побързай!

Дебора не се помръдна. Стоеше, впила безпомощно очи в Сейнт Джеймс. Когато той понечи да извърне лице от тях, тя протегна ръка, сякаш искаше да го докосне.

— Дебора! — Лейди Хелън сграбчи апарата, ѝ и го пусна на земята. — Няма време. Бързо!

— Но...

— Веднага!

Паниката в гласа ѝ накара Дебора да се размърда. Двете се втурнаха надолу по пътеката, без да обръщат внимание на облаците мръсотия и прах, които вдигаха.

Долу на пясъка Сидни се съпротивляваше на Джъстин Брук с нови сили, породени от страха, но той започваше да я надвива и предишната му ярост се превръщаше в сексуална възбуда и садистично удоволствие. Очевидно в съзнанието му Сидни щеше да получи това, което искаше.

Лейди Хелън и Дебора стигнаха едновременно до него. Той не беше дребен, но не можеше да надвие и двете, особено когато лейди Хелън бе толкова разярена. Те се нахвърлиха върху него и схватката продължи по-малко от минута. Когато всичко свърши, Брук остана проснат на земята, задъхан и стенещ след няколкото яростни ритника в бъбреците. Разплакана, Сидни се отдръпна от него, като ругаеше и дърпаше разкъсаната си рокля.

— Ау-ау-ау! — промърмори Питър Линли и намести главата си върху корема на Саша. — Малко спасение. А, Саша? Тъкмо беше започнало да става интересно.

Лейди Хелън вдигна рязко глава, като се мъчеше да си поеме дъх. Беше цялата изпоцапана. Тялото ѝ трепереше толкова силно, че не беше сигурна дали ще може да върви.

— Какво ти става, Питър? — прошепна дрезгаво тя. — Какво е станало с теб? Това е Сидни. *Сидни!*

Питър се засмя. Саша се усмихна. Двамата се наместиха поудобно, за да се наслаждават на слънцето.

Лейди Хелън подслушваше до тежката врата на спалнята му, но не чуваше нищо. Не беше съвсем сигурна какво е очаквала. Всичко, освен мрачното усамотение, щеше да бъде нехарактерно за него, а Сейнт Джеймс не беше от хората, които действаха в разрез с навиците си. И сега не го правеше. Зад вратата цареше такава абсолютна тишина, че ако не го беше видяла в същата тази стая два часа преди това, щеше да е в състояние да се закълне, че в нея не живее никой. Но знаеше, че е там и се е обрекъл на усамотение.

„Е — помисли си тя. — Оставих му достатъчно време за самобичуване. Време е да го измъкна.“

Лейди Хелън вдигна ръка да почука, но Котър отвори вратата, видя я и излезе в коридора. Хвърли бърз поглед назад в стаята — лейди Хелън успя да зърне, че завесите са спуснати, — затвори и скръсти ръце на гърдите си.

Ако имаше склонност към метафори от митологията, точно в този момент лейди Хелън щеше да го нарече Цербер. Но понеже нямаше такава склонност, само изправи рамене и си обеща, че Сейнт Джеймс няма да успее да ѝ се изплъзне, като постави Котър да пази на вратата.

— Вече е станал, нали? — попита нехайно тя със съвсем приятелски тон, като нарочно не обръщаше внимание на факта, че завесите са спуснати и Сейнт Джеймс очевидно нито е станал, нито има намерение скоро да го направи. — Томи е планирал едно приключение в Нанрълел. Саймън едва ли ще иска да го пропусне.

Котър стегна ръцете си.

— Помоли ме да ви предам извиненията му. Тоя следобед малко го боли главата. Нали знаете какво е.

— Не!

Котър премигна. Лейди Хелън го хвана за ръката и го дръпна в другия край на коридора, до редицата прозорци с изглед към задното дворче.

— Котър, моля те! Не му позволявай да прави това.

— Лейди Хелън, трябва да... — Котър направи пауза. Търпеливото му държане показваше, че възнамерява да я убеди. Но лейди Хелън не желаше това.

— Знаеш какво се случи, нали?

Котър избегна да отговори, като извади носна кърпа от джоба си, издуха си носа и се загледа в камъните и фонтана долу на двора.

— Котър! — настоя лейди Хелън. — Знаеш ли какво се случи?

— Да. От Деб.

— Тогава знаеш, че не можем да му позволим да се измъчва повече.

— Но нарежданията му бяха...

— По дяволите нарежданията му! Хиляди пъти досега си ги пренебрегвал и си правил каквото си искаш, когато е за негово добро. А знаеш, че това сега е за негово добро. — Лейди Хелън направи пауза, за да измисли план, който да го устройва. — И така. Трябва да отидеш в дневната. Всички ще се срещнат там на шери. Не си ме виждал целия следобед, така че не си могъл да ме спреш да не се нахвърля върху господин Сейнт Джеймс и да не се погрижа за него както намеря за добре. Става ли?

Макар на устните на Котър да не се появи усмивка, той кимна одобрително:

— Става.

Лейди Хелън го наблюдава, докато изчезна към главното крило, после се обърна към вратата и влезе в стаята. Видя фигурата на Сейнт Джеймс на леглото, но той се размърда при затварянето на вратата, следователно не спеше.

— Саймън, скъпи — съобщи тя, — ако ми простиш ужасното използване на алитерации, тази вечер се налага да си повдигнем културното съзнание с едно приключение в Нанрълел. Бог ми е свидетел, че ще трябва да се подкрепим с по седем или осем силни шерита — *може ли* шерито да бъде силно, — ако искаме да оцелеем. Мисля, че Томи и Дебора са доста напреднали с пиенето, затова ще трябва да побързаш, ако искаш да наваксаме. Какво ще облечеш? — Докато говореше, тя прекоси стаята, отиде до прозорците и дръпна завесите. Подреди ги спретнато — повече, за да печели време, отколкото да се погрижи за добрия им вид — и когато вече не можеше

да намери причина да се суети с тях, се обърна към леглото и откри, че Сейнт Джеймс я наблюдава. Изглеждаше развеселен.

— Колко си прозрачна, Хелън!

Тя въздъхна облекчено. Разбира се, нито за момент не бе предположила, че Сейнт Джеймс ще започне да се самосъжалява. По-скоро можеше да се намрази. Но сега видя, че май и това се е стопило след времето, прекарано с нея на скалата, докато Дебора отвеждаше Сидни в къщата.

— Дали Брук щеше да я убие, или само да я изнасили — попита тогава Сейнт Джеймс, — докато аз наблюдавах оттук като безполезен воайор? На сигурно място, без да се забърквам. Без да поемам никакъв риск, нали така? Целият ми живот изглежда такъв.

В думите му нямаше гняв, само унижение, което беше много, много по-лошо. Лейди Хелън му кресна:

— Никого не го е грижа за това! Никого, освен теб!

Казваше самата истина, но тя не можеше да направи нищо, за да смекчи факта, че собственото му непрощаващо отношение към това нанася траен белег върху крехката повърхност на самоуважението му.

— Какво има? — попита я той сега. — Турнир по мятане на стрелички в „Котвата и розата“?

— Не. Нещо по-добро. Със сигурност ужасно изпълнение на „Много шум за нищо“, поставено от селските актьори на сцената в началното училище. Всъщност тази вечер представлението е извънредно, по случай годиша на Томи. Или поне така, според Дейз, е казал проповедникът, когато е дошъл днес следобед на гости с безплатни билети в ръка.

— Това да не е същата трупа...

— Която постави „Колко е важно да бъдеш сериозен“ преди две лета? Скъпи Саймън, да. Съвсем същата.

— Господи! Как би могла тази продукция да достигне галантния поклон на Нанрънел към Оскар Уайлд? Преподобният господин Суини става все по-словоохотлив в ролята на Алджърнън с останки от сандвич с краставици, залепнали по небцето му. И то без да споменаваме кифличките.

— Тогава какво ще кажеш за господин Суини като Бенедикт?

— Само един глупак би могъл да приеме такова нещо.

Сейнт Джеймс посегна към патериците, изправи се, постоя така за момент, за да възстанови равновесието си, и оправи дългата си нощница.

Лейди Хелън извърна очи, като използва претекста да вдигне три розови листенца, паднали от цветарника до прозореца. Бяха като малки парченца мъхест сатен на дланта ѝ. Тя погледна към кошчето за боклук и по този начин избегна да признае открито първобитната суета на Сейнт Джеймс, нуждата му да крие болния си крак, за да изглежда колкото може по-нормален.

— Някой виждал ли е Томи?

Лейди Хелън прочете скритото под въпроса на Сейнт Джеймс значение.

— Той не знае какво се е случило. Успяхме да го избегнем.

— И Дебора ли е успяла?

— Тя беше със Сидни. Погрижи се за банята ѝ, накара я да си легне и ѝ занесе малко чай. — Засмя се кратко и невесело. — Чаят беше моят дълбок принос. Не съм сигурна какъв ефект се очакваше от него.

— Ами Брук?

— Можем ли да се надяваме на късмета да се е върнал в Лондон?

— Съмнявам се. А ти?

— Доста. Да.

Сейнт Джеймс стоеше до леглото. Лейди Хелън знаеше, че трябва да излезе от стаята, за да може той да се облече, но нещо в държането му — старателно самообладание, твърде крехко, за да бъде правдоподобно — я накара да остане. Твърде много неща бяха недоизказани.

Познаваше добре Сейнт Джеймс, по-добре, отколкото когото и да било друг мъж в живота си. Беше прекарала последното десетилетие, опознавайки сляпата му преданост към съдебната медицина и твърдата му решимост да създаде основа, върху която да си построи репутацията на експерт. Беше свикнала с непоклатимата му склонност към самонаблюдение, желанието да постига съвършенство и самобичуването, когато не постигнеше целта си. Говореха по тези въпроси по време на обедите и вечерите; в кабинета му, когато дъждът барабанеше по прозорците; по пътя към Олд Бейли; по стълбите, в лабораторията. Само за недъга му не бяха разговаряли никога. Той бе

нещо като полюсен район в психиката му, който не търпеше ничие натрапвано. До днес, на върха на скалата. Но дори и тогава, когато и бе дал тъй дългоочакваната възможност, думите ѝ, се бяха сторили недостатъчни.

И какво можеше да му каже сега? Не знаеше. Не за пръв път се запита каква ли връзка е можела да се получи между тях, ако преди осем години не беше напуснала болничната му стая само защото той я бе помолил за това. Тогава ѝ се стори далеч по-лесно да му се подчини, отколкото да рискува и да навлезе в непозната област.

Сега обаче не можеше да си отиде, без да му каже нещо, което поне малко да му вдъхне увереност.

— Саймън.

— Лекарството ми е на рафтчето над мивката, Хелън — рече Сейнт Джеймс. — Би ли ми донесла две таблетки?

— Лекарството ли? — Хелън усети загриженост. Не смяташе, че е разбрала погрешно причината му да се затвори в стаята си за следобеда. Въпреки предупреждението на Котър, той не се държеше така, сякаш чувства болка.

— Само предпазна мярка. Над мивката. — Той ѝ се усмихна. В момент по лицето му пробяга искрица, която веднага изчезна. — Понякога го вземам така. Преди, вместо по време на, кризата. Действа също толкова добре. И ако тази вечер ми се налага да понасям господин Суини в ролята на актьор, трябва да бъда добре подготвен.

Тя се засмя и отиде да му донесе таблетките, като извика към спалнята:

— Всъщност идеята не е лоша. Ако тазвечерното представление е като предишното, още преди края на вечерта всички ще гълтаме обезболяващи на поразия. Може би ще трябва да вземем шишенцето с нас.

Тя донесе таблетките в спалнята. Сейнт Джеймс стоеше до прозореца, облегнат напред на патериците, и гледаше южния изглед на имението. Но докато наблюдаваше профила му, лейди Хелън бе сигурна, че очите му не виждат нищо.

Видът опровергаваше думите, учтивото съдействие, лековатия му тон. Лейди Хелън осъзна, че дори усмивката му е средство да я изолира напълно, за да съществува, както винаги, сам. Но тя не желаше да приеме това.

— Можеше да паднеш — рече лейди Хелън. — Моля те! Саймън, миличък, пътеката беше прекалено стръмна! Можеше да се убиеш.

— Наистина — отвърна той.

Приличната на пещера дневна на Хауенстоу не притежаваше онези качества, които караха човека да се чувства като у дома си, докато се разхожда из нея. Беше с размери на възголям тенискорт, а мебелите — сбор от антики, разположени в групи, които като че ли разговаряха — стояха върху хубав плюшен килим. С портретите на дворцови управители и придворни и колекцията от фин порцелан, в нея хората се страхуваха да се движат бързо. Сега, когато беше останала там сама, Дебора се отправи предпазливо към голямото пиано, за да разгледа фотографиите върху него.

Представлявах истинска история в картини на службата на семейство Линли като графове на Ашъртън. Петата контеса с изправен като бастун гръб я гледаше с неприязън, така характерна за фотографиите от деветнадесети век; шестият граф беше възседнал голям кон и гледаше надолу към глутница хрътки; сегашната лейди беше в официални дрехи и мантия за коронацията на кралицата; Томи, брат му и сестра му лудуваха в юношество на богатство и привилегии.

Липсваше само бащата на Томи, седмият граф. Когато проумя това, Дебора осъзна, че никъде в къщата не е забелязала образа му — нито на фотография, нито на портрет — обстоятелство, което намираще за доста странно, защото беше виждала няколко негови снимки в къщата на Томи в Лондон.

— Искам да ми обещаеш, че когато те снимат, за да те сложат тук, ще си усмихната — каза лейди Ашъртън, която се приближи до нея с чаша шери в ръка. Изглеждаше хладна и красива в приличната си на облак бяла рокля. — Някога исках да се усмихна, но бащата на Томи настоя да не правя това и се страхувам, че се подчиних доста безгръбначно. Такава бях в младостта си. Ужасно податлива.

Тя се усмихна на Дебора, отпи от шерито, отдръпна се от пианото и седна до кръглия като амбразура прозорец зад него.

— Прекарах страшно приятен следобед с баща ти, Дебора. През цялото време не млъкнах, но той се държа така благосклонно, сякаш всичко, което казвах, бе върхът на остроумието и разума. — Тя завъртя

чашата в дланта си, като че ли гледаше как светлината минава през шарката, гравирана в кристала. — Ти си много близка с баща си.

— Да — отговори Дебора.

— Така е понякога, когато детето загуби единия си родител, нали? Многоликата благословия на смъртта.

— Разбира се, аз бях много малка, когато майка ми почина — каза Дебора, опитвайки се да си обясни отчуждеността, която не бе могла да не забележи между Томи и майка му. — Предполагам, че е било съвсем естествено между нас с татко да се получи по-дълбока връзка. Все пак той изпълняваше двойни задължения — едновременно баща и майка на едно седемгодишно дете. И нямах братя или сестри. Е, имах Саймън, но той ми беше повече като... Не съм сигурна. Чичо? Братовчед? По-голямата част от възпитанието ми падна върху раменете на татко.

— И в резултат двамата станяхте като едно цяло. Какъв късмет си имала!

Дебора не можеше да каже, че връзката с баща ѝ е резултат от някакъв късмет, а по-скоро от времето, родителското търпение и желанието за общуване. Ангажиран с дете, чийто буен характер изобщо не приличаше на неговия, в постоянното си старание да я разбере Котър бе успял да приспособи собственото си мислене към нейното. И ако сега между тях съществуваше преданост, тя се дължеше само на годините, в които бяха посадени и отглеждани семената на бъдещата връзка.

— С Томи не сте особено близки, нали? — попита импулсивно Дебора.

Лейди Ашъртън се усмихна, но изглеждаше ужасно изморена. За момент Дебора си помисли, че изтощението може да стопи резервираността ѝ и да я накара да каже нещо за корените на неприятностите между нея и сина ѝ. Но лейди Ашъртън каза само:

— Томи спомена ли ти за пиесата довечера? Шекспир под звездите. В Нанрълел. — От коридора към тях долетяха гласове. — Трябваше да го оставя той да ти каже, нали? — После насочи цялото си внимание към прозореца, откъдето лекият ветрец донесе в стаята солено ухание на корнуолско море.

— Ако се стегнем достатъчно, ще го преживеем с почти невредим разсъдък — казваше Томас, докато влизаха в стаята.

Той отиде право към барчето и наля три шерита от една гарафа, наредена заедно с други в полукръг отгоре. Подаде едната чаша на лейди Хелън, другата на Сейнт Джеймс и гаврътна своята. Точно тогава зърна Дебора и майка си в другия край на стаята и попита:

— Каза ли на Дебора за нашите роли на Тезей и Иполита тази вечер?

Лейди Ашъртън повдигна едва-едва ръка от скута си. Подобно на усмивката, движението ѝ носеше всички признаци на умора.

— Реших, че е най-добре да оставя това на теб.

Линли си наля втора чаша.

— Правилно. Да. Ами... — това вече към Дебора с усмивка — ... имаме задължението да гледаме една пиеса, скъпа. Ще ми се да можех да ти кажа, че ще отидем късно и ще изчезнем в антракта, но преподобният господин Суини е стар семеен приятел. Ще бъде съкрушен, ако не присъстваме на цялото представление.

— Дори и това представление да бъде ужасно — прибави лейди Хелън.

— Мога ли да правя снимки, докато сме там? — предложи Дебора. — Искам да кажа, след пиесата. Ако господин Суини е толкова близък приятел, вероятно ще му хареса.

— Томи със състава — рече лейди Хелън. — Господин Суини направо ще се взриви. Каква чудесна идея! Винаги съм казвала, че мястото ти е на сцената, нали, Томи?

Линли се засмя и отговори нещо. Лейди Хелън продължи да бърбори. През това време Сейнт Джеймс взе чашата си и отиде до големите китайски вази от двете страни на вратата към балкона, който, стоеше над източния край на дневната. Прокара пръсти по гладкия порцелан на едната и проследи особено изкусна шарка в глечта. Дебора забеляза, че макар да вдига от време на време чашата до устните си, той не отпи нито веднъж. Изглеждаше твърдо решен да не гледа към никого.

Дебора и не очакваше нещо друго след следобедната случка. Всъщност, ако пренебрегването на останалите можеше да ѝ помогне да забрави всичко, и на нея ѝ се искаше да си позволи същото държане, но знаеше, че няма да успее да забрави толкова скоро.

Беше достатъчно лошо да откъсне Брук от Сидни, като знаеше, че постъпката му не е породена нито от любов, нито от похот, а от гняв

и желание да я подчини с бой. Беше още по-лошо да помага на Сидни да се изкачи по скалата, да слуша истеричния ѝ плач и да я придържа, за да не падне. Лицето ѝ бе разкъравено и започваше да се подува. Думите, които ридаше, излизаха нечленоразделни. На три пъти се спира и отказваше да се движи, само плачеше. Беше истински кошмар. Но след това стигнаха на върха до Саймън, който беше застанал до едно дърво и ги гледаше. Лицето му почти не се виждаше. Дясната му ръка се беше впила в кората на дървото толкова силно, че кокалчетата изпъкваха.

Дебора искаше да отиде при него. Поради каква причина и защо — не можеше да отговори. Единствената ѝ разумна мисъл в момента бе, че не може да го остави сам. Но Хелън я спря, когато направи крачка към него, и я бутна заедно със Сидни по пътеката към къщата.

Това връщане, изпълнено със залитания и спъвания, бе вторият кошмар. Всяка част от него бе запечатана в паметта ѝ. Срещата с Марк Пенелин в горичката; нечленоразделните извинения за Сидни и ужасното ѝ състояние; приближаването на къщата с нарастващия страх, че някой може да ги види; промъкването покрай оръжейната стая и старата зала на слугите, за да търсят северното стълбище, за което Хелън бе настоявала, че се намира близо до килера; завиването в погрешна посока, когато изкачиха стълбите, и отиването в неизползваемото западно крило на къщата; постоянният страх, че Томи може да ги срещне и да започне да задава въпроси. През това време Сидни бе преминала от истерия през ярост и най-сетне бе потънала в мълчание. Но то не беше нормално и плашеше Дебора повече от предишния несдържан гняв на Сидни.

Всичко това далеч надминаваше понятията ѝ за ужасно, но когато Джъстин Брук влезе в дневната, облечен за вечерта, сякаш не се бе опитвал да изнасили жена пред петима свидетели същия следобед, Дебора едва се сдържа да не нададе писък и да не се нахвърли върху него с нокти и зъби.

ОСМА ГЛАВА

— Мили боже, какво е станало с теб? — Гласът на Томас звучеше толкова изненадано, че Сейнт Джеймс се обърна от порцелана, който разглеждаше, и видя как Джъстин Брук поема с абсолютно безгрижие предложената му чаша шери.

„Господи — помисли си Сейнт Джеймс. — Брук наистина смята да дойде с нас, самодоволно уверен; че сме прекалено възпитани, за да кажем нещо за случилото се днес следобед, докато Линли и майка му са в стаята.“

— Паднах в гората.

Докато го казваше, Брук се обърна и погледна всички в очите, сякаш ги предизвикваше поотделно да го обвинят в лъжа. Сейнт Джеймс усети как челюстта му се свива механично, за да спре думите, които напиреха в устата му. С атавистично удоволствие, от което не можеше да се лиши, забеляза значителните поражения, които сестра му бе нанесла по лицето на Брук. По бузите му имаше белези от нокти. На челюстта му се беше надигнал оток. Долната му устна беше подута.

— Паднал си? — Вниманието на Линли беше насочено към възпалените следи от зъби по шията на Брук, които яката на ризата едва скриваше. Той изгледа остро останалите. — Къде е Сидни?

Никой не отговори. Чу се звън на стъкло в масата. Някой се закашля. Навън, на известно разстояние от къщата, изрева мотор. В коридора прозвучаха стъпки и Котър влезе в дневната. Той се спря на две крачки от вратата, сякаш бързо бе усетил атмосферата и размисляше дали да се изложи на нея. Погледна автоматично Сейнт Джеймс, сякаш търсеше указания, които откри в дистанцирането на другия от сцената. Затова не се помръдна повече.

— Къде е Сидни? — повтори Линли.

Лейди Ашъртън се изправи от другия край на стаята.

— Да не би нещо да...

Дебора отговори тихо:

— Видях я преди половин час, Томи. — Тя се изчерви. Цветът на лицето започна битка за надмощие с червеното на косата ѝ. — Този

следобед е прекарала твърде много време на слънце и си помисли... е, помоли да... да си почине. Да. Има нужда от малко почивка. Изпраща ви извиненията си и... нали я познавате Сидни. Живее с такова темпо, нали? Изразходва се, сякаш... Нищо чудно, че е изтощена. — Докато говореше, вдигна ръка към шията си, като че ли искаше да прикрие устата си, за да не стане лъжата по-очевидна.

Въпреки че не искаше, Сейнт Джеймс се усмихна. Погледна бащата на Дебора, който клатеше обичливо глава, забелязал факта, който и двамата знаеха прекалено добре. Хелън може би щеше да се справи в такава ситуация. Леките извъртания за уталожване на напрежението бяха повече по нейната част. Но точно в тази форма на разговорни софистики Дебора беше безнадежден случай.

Питър Линли спаси с влизането си останалите от необходимостта да украсяват историята на Дебора. Отново бос, полупрозрачната риза беше единственият му реверанс към вечерното облекло. Следваше го Саша, чиято рокля със синьо-зеленикав оттенък правеше тена ѝ по-нездрав от всякога. Лейди Ашъртън тръгна към тях, сякаш се канеше да им заговори или се опитваше да предотврати предстоящ конфликт.

Питър не даде признаци, че е забелязал майка си или когото и да било друг. Той просто си обърса носа с opakото на ръката и отиде до табличката с напитките. Там си наля уиски, което гаврътна наведнъж, след това наля повторно на себе си и на Саша.

Двамата застанаха настрана от останалите, близо до гарафата с алкохола. Докато отпиваше, Саша плъзна ръка под свободно пуснатата риза на Питър и го притегли към себе си.

— Хубаво нещо, Саш — рече Питър и я целуна.

Томас остави чашата си. Лейди Ашъртън побърза да каже:

— Днес забелязах Нанси Камбри тук, Томи. Доста съм загрижена за нея. Ужасно е отслабнала. Случайно да си се срещал с нея?

— Видяхме се.

Линли наблюдаваше брат си и Саша. Лицето му не издаваше нищо.

— Изглежда ужасно притеснена за нещо. Мисля, че е свързано с Мик. Той работи по някаква тема за статия, заради която през последните месеци му се налага често да отсъства от къщи. Говорихте ли за това?

— Да, говорихме.

— И тя спомена ли ти за статията, Томи? Защото...

— Спомена ми, да.

Лейди Хелън атакува от друг ъгъл:

— Каква хубава рокля, Саша! Завиждам на способността ти да носиш тези чудесни индийски щамповани десени. Аз винаги изглеждам ужасно в тях, когато се опитам да ги облека. Марк Пенелин намери ли ви? Със Саймън го видяхме в гората, търсеше ви.

— Марк Пенелин? — Питър посегна и погали кичур от рядката коса на Саша. — Не, не сме го виждали.

Объркана, лейди Хелън погледна Сейнт Джеймс.

— Но ние го видяхме. Не ви ли намери в заливчето? Днес следобед?

Питър се усмихна лениво и доволно.

— Този следобед не сме били в заливчето.

— Не сте...

— Искам да кажа, предполагам, че сме били, но не бяхме. Така че ако е искал да ни види, може да ни е видял, но да не ни е видял. А може и да е било, след като сме влезли във водата. Тогава изобщо не ни е видял. Не и където бяхме. А и не мисля, че съм искал да ни вижда. А ти, Саша?

Той се изкикоти, плъзна пръст по носа на Саша и го прокара по устните ѝ. Тя ги облиза като котка.

„Страхотно! — помисли си Сейнт Джеймс. — А е едва петък.“

Нанрънел беше успешна комбинация между две несъвместими среди: вековно рибарско селце и модерно място, често посещавано от туристите. Бе построено в полукръг около естествено пристанище и сградите му се изкачваха по обсипания с кедри, кипариси и борове склон. Бяха строени от камъка, който се вадеше в околността; някои варосани, а други оставени с естествения си цвят, нещо средно между сиво и кафяво. Улиците бяха тесни — по тях можеше да минава само по една кола — и лъкатушеха странно, отговаряйки по-скоро на изискванията на хълма, отколкото на автомобилите.

Самото пристанище бе пълно с рибарски лодки, които се люлееха ритмично от идващия прилив, предпазвани от два дълги кея с

форма на полумесеци. По края му имаше странни постройки — къщички, магазини, ханове и ресторанти — и неравна, настлана с камъчета пешеходна пътека по насипа позволяваше на обитателите им да се спускат долу до водата. Стотици чайки крещяха от комините и аспидените покриви, а още толкова се издигаха във въздуха, кръжаха над пристанището и летяха навътре в залива, където в далечината връх Сейнт Майкъл се издигаше на светлината на отиващия си ден.

В двора на началното училище в долната част на Пол Лейн се беше събрала значителна тълпа. Там преподобният господин Суини и неговата съпруга бяха организирали скромен театър на открито. Състоеше се от три елемента. Здравата платформа служеше за сцена. Публиката щеше да седи на съгъваеми дървени столове отпреди войната. В далечния край на двора, близо до улицата, павилионът вече правеше добър оборот с пиене, доставено от най-голямата кръчма на селото — „Котвата и розата“. Линли видя, че в него работи Нанси Камбри.

Самият енорийски пастор посрещна групата на Линли на входа на училищния двор с възторжена усмивка на пълното си лице. Вече облечен в костюма, той представляваше неописуема гледка с жакета и дългите чорапи, а плешивата му глава лъщеше на светлините, които кръстосваха училищния двор.

— Ще сложа перука за ролята на Бенедикт, разбира се — подигра се леко със себе си господин Суини. Той поздрави Сейнт Джеймс и лейди Хелън с привързаността на стар приятел и след това застана нетърпеливо, за да бъде представен на Дебора — светска любезност, която изостави почти веднага след представянето, като задърдори: — Мила моя, толкова *се радваме*, че сте тук тази вечер! И двамата. Страхотно е! — И всичко това, преди Линли да успее да изрече и дума. Можеше дори да направи величествен поклон, ако коварната предница на панталоните му не възпираше всякакви резки движения. — Сложихме ви най-отпред, за да не пропуснете нищичко. Елате, насам.

Пропускането на нещо, пропускането на няколко неща и дори на цялата пиеса бе твърде хубаво, за да могат да се надяват на него, тъй като актьорите от Нанрълел отдавна бяха познати по-скоро с гръмогласните си изпълнения, отколкото с артистичния си блясък. Все пак, подета от господин Суини — заедно със съпругата му в ролята на една ниска, пълничка Беатриче, която излагаше на показ

забележително голям бюст по време на ненужно пламенните си реплики, — драмата продължи с огнен ентузиазъм до антракта. В този момент публиката се изправи като един и се насочи към павилиона, за да не пропусне бирата по време на почивката.

Единственото преимущество да бъдеш почетен гост пролича в скоростния напредък, на Линли и групата му към павилиона. Тълпата, която само преди секунди се беше юрнала към благословената бира, се раздели с усърдие и им позволи да стигнат по-бързо до облекчението.

Единственият, който се възползва от това разделяне на масата блъскащи се хора, беше мъж на средна възраст, който успя да стигне пръв до павилиона. Той се обърна с табличка чаши в ръка и я подаде на Линли.

— Вземи това, Томи — рече той.

Линли погледна невярващо Родерик Тренъроу и табличката с чаши в ръцете му. Намеренията му бяха както недвусмислени, така и неизбежни — светска, среща, демонстрация на добро настроение. Както винаги, Тренъроу беше подбрал майсторски момента.

— Родерик — рече Линли. — Колко любезно от твоя страна.

Тренъроу се усмихна.

— Имам предимството, че съм седнал близо до павилиона.

— Странно. Не съм предполагал, че си падаш по Шекспир.

— Искаш да кажеш, освен по „Хамлет“? — попита с приятен глас Тренъроу.

Той насочи вниманието си към групата на Линли, като очевидно очакваше да го представят. Томас го направи, като мобилизира цялото си възпитание, за да изглежда незасегнат от тази неочаквана среща.

Тренъроу бутна нагоре очилата си със златни рамки и каза на приятелите на Линли:

— Страхувам се, че госпожа Суини ме хвана в автобуса от Пензънс и преди да се усетя, вече си бях купил билет за тазвечерното представление и се заклех, че ще дойда. Но имах и малко късмет. Понеже съм до павилиона; ако пиесата стане още по-ужасна, мога да гаврътна шест-седем бири и да се наквася както трябва.

— Точно такава е и нашето намерение — отвърна лейди Хелън.

— С всяко лято човек придобива все повече опит с представленията в Нанрълел — продължи Тренъроу. — Очаквам догодина всички да се опитат да седнат до мен най-отзад. Накрая

никой няма да иска да седи отпред и госпожа Суини ще се види принудена да премести сцената вътре в павилиона, за да задържа вниманието ни.

Останалите се засмяха. Без Томас. Той се подразни от готовността им да бъдат заплени от Тренъроу и го гледаше, сякаш изучаването на физическите черти можеше да разкрие източника на чара му. Както винаги, Линли не забелязваше цялото, а само подробностите. Гъста коса, по която фините сребърни нишки над челото най-сетне издаваха признаците на възрастта; ленен костюм, който беше стар, но добре скроен, безупречно чист и прилягаше на фигурата му; остра, твърда линия на челюстта, по която нямаше излишна тлъстина, въпреки че приближаваше петдесетте; топъл смях, който се изливаше непринудено; мрежата от бръчици покрай очите и самите очи, които бяха тъмни и умееха бързо да преценяват и разбират.

Томас класифицира всичко това без система на наблюдение, а само като серия от мимолетни впечатления. Нямаше начин да ги избегне, не и когато Тренъроу беше толкова близо и застанал — както винаги — така внушително.

— Виждам, че Нанси Камбри е започнала работа в „Котвата и розата“, в прибавка към другите места — каза Линли на Тренъроу.

Последният погледна през рамо към павилиона.

— Така изглежда. Изненадан съм, че се е хванала, като се има предвид бебето и всичко останало. Сигурно не ѝ е лесно.

— Но все пак ще помогне да се намалят затрудненията им с парите, нали? — попита Линли и отпи от бирата си.

Беше прекалено топла и предпочиташе да я излее в саксията на палмата, поставена в удобна близост. Само че Тренъроу щеше да прочете в това действие враждебност, затова не го направи, а продължи да отпива.

— Виж, Родерик — рече рязко Томас. — Ще ти изплатя парите, които ти дължат, колкото и да са те.

Изявлението, заедно с начина, по който беше направено, прекрати разговорите между останалите. Линли усети, че ръката на лейди Хелън се насочва към тази на Сейнт Джеймс, Дебора се размърдва неловко до него, а Тренъроу го гледа объркано, сякаш няма никаква представа за какво става дума.

— Да ми изплатиш парите? — повтори той.

— Няма да допусна Нанси да проси. В момента не могат да си позволят повишаването на наема и...

— Наема?

Линли намираше тези тихи повторения за вбесяващи. Тренъроу се опитваше да го натика в ролята на грубиянин.

— Страхува се да не загубят Гъл Котидж. Казах ѝ, че ще ти платя парите. И сега го казвам на теб.

— Къщичката. Разбирам. — Тренъроу вдигна бавно чашата си и погледна Линли над ръба ѝ. След това отпрати замислен взор към павилиона. — Нанси няма защо да се притеснява за къщичката. С Мик ще се разберем някак. Не е трябвало да те тревожи за парите.

„Колко характерно за него — помисли си Томас. — Колко непоносимо благородно. И колко предвидливо.“ Целият разговор беше изпълнен със схватки, с които се занимаваха от години насам, и гъмжеше от думи с двойни остриета и скрити значения.

— Казах, че ще се погрижа за това и ще го направя. — Линли се опита да промени тона, ако не намерението зад думите. — Изобщо няма нужда ти да...

— Да страдам? — Тренъроу изгледа безизразно Линли за момент и му се усмихна хладно. След това довърши питието си. — Колко любезно от твоя страна. А сега ме извинете; струва ми се, че отнех прекалено много от времето ви. Явно има и други, които искат да бъдат представени.

После кимна и ги остави. Линли го наблюдаваше как си отива и, както винаги, забеляза способността му да избира точния момент. Отново го беше накарал да се чувства като последния простак. Отново Томас беше на седемнадесет. За кой ли път вече се чувстваше на седемнадесет в присъствието на Тренъроу.

Оживените думи на лейди Хелън запълниха празнината, оставена от Родерик:

— Боже господи, какъв страхотен мъж, Томи! Ти ли беше казал, че е лекар? Сигурно всеки ден жените от селото се редят пред кабинета му.

— Той не е такъв лекар — отговори механично Линли и изля бирата си по ствола на палмата, като гледаше как течността образува локва по сухата, неподатлива земя. — Провежда медицински изследвания в Пензънс.

Заради което изобщо бе дошъл в Хауенстоу — мъж само на тридесет години, извикан като последна, отчаяна стъпка, за да прегледа умиращия граф. Беше безнадеждно. Той обясни със сериозния си маниер, че не може да се направи нищо повече, освен да се придържат към настоящата химиотерапия. Нямаше лечение, независимо от това какво бяха чели или искаха да вярват от жълтите вестници. Каза им, че има повече от дузина видове рак, че терминът е доста всеобхватен. Че тялото умира от неспособността си да спре произвеждането на клетки и че учените не знаят достатъчно, но работят и успяват, само че ще минат години, десетилетия... Говореше с тихи извинения, с дълбоко разбиране и състрадание.

И така графът живя още малко, чезна, страда и умря. Семейството го оплака. Околността го оплака. Всички — освен Родерик Тренъроу.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нанси Камбри сложи последните халби в кашона за краткия им път надолу по хълма към „Котвата и розата“. Беше ужасно изморена. Тази вечер, за да дойде навреме в училището да зареди, не беше вечеряла, затова сега на всичкото отгоре се чувстваше и замаяна. Тя затвори капака на кашона и го завърза, облекчена, че работата за вечерта е свършена.

Наблизо нейната работодателка — страховитата госпожа Суон, броеше постъпленията за вечерта с обичайната страст, с която се отнасяше към всичко, свързано с пари. Устните ѝ мърдаха беззвучно, докато броеше монетите и банкнотите и записваше цифри в орфаната си счетоводна книга. След това кимна доволно. Павилионът беше донесъл добри приходи.

— Аз ще тръгвам тогава — каза Нанси след известно колебание.

Никога не можеше да знае каква реакция да очаква от госпожа Суон, която бе печално известна с резките промени в настроенятия си. Никоя барманка не се беше задържала при нея повече от седем месеца. Нанси бе твърдо решена да бъде първата. „Парите са най-важни — шепнеш си тя, когато върху главата ѝ се изсипваха гневните изблици на госпожа Суон. — Можеш да понесеш всичко, стига да ти плащат.“

— Чудесно, Нане — промърмори госпожа Суон и махна с ръка. — Върви тогава.

— Извинявам се за телефона.

Жената изсумтя и се почеса по главата с късия молив.

— Отсега нататък ще се обаждаш на татко си в свободното си време. Не в работното на кръчмата. И не за моя сметка.

— Да. Ще го направя. Ще запомня.

Най-важното беше да я усмири. Нанси се улови здраво за павилиона, за да не ядоса госпожа Суон и в същото време да прикрие отвращението си към нея.

— Аз се уча бързо, госпожо Суон. Ще видите. Никога не се налага да ми се повтаря.

Госпожа Суон вдигна рязко поглед. Очите ѝ проблеснаха лукаво.

— Бързо ли ги учиш нещата от твоя мъж, момиче? Всякакви нови работи, предполагам. Така ли?

Нанси потърка едно петно на избелялата си розова блуза.

— Е, аз ще тръгвам — каза в отговор тя и се пъкна под тезгяха на павилиона.

Макар лампите още да бяха запалени, дворът беше пуст, ако не се смяташе компанията на Линли и актьорите от Нанрълел. Нанси ги наблюдаваше, застанали в предната част на театъра. Докато Сейнт Джеймс и лейди Хелън чакаха между празните места, Линли позираше със състава, а годеницата му правеше снимки. Всяко проблясване осветяваше едно или друго грейнало лице и запечатваше античните им пози на лентата. Линли понасяше всичко това с обичайната си благосклонност, като си бърбеше с пастора и съпругата му и се смееше на радостните забележки на лейди Хелън Клайд.

„Колко е лесен животът му“, помисли си Нанси.

— Не е по-различно, скъпа моя, да бъдеш един от тях. Само така изглежда.

Нанси се сепна от тези думи, от тяхната острота. Тя се извърна рязко и видя доктор Тренъроу, застанал в сянката на зида на училищния двор.

Нанси го беше избягвала цялата вечер и все гледаше да е подалеч от погледа му, когато той идваше до павилиона да си вземе нещо за пиене. Сега обаче не можеше да го избегне, защото той пристъпи и излезе на светлината.

— Тревожила си се за къщичката — рече той. — Недей. Няма да ви изгоня на улицата. С Мик ще се разберем някак.

Въпреки тихото му обещание, Нанси усети как по гърба ѝ избива пот. Това беше кошмарът, от който се страхуваше: да се изправи пред него, да се налага да разискват положението и да измисля извинения. И още по-лошо, само на десет крачки от тях госпожа Суон беше надигнала глава от кутията с парите и интересът ѝ явно се беше събудил от споменаването на Мик.

— Ще имам парите — заекна Нанси. — Ще ги намеря. Със сигурност.

— Няма защо да се тревожиш, Нанси — рече Тренъроу още по-настойтелно. — И няма нужда да просиш помощ от лорд Ашъртън. Трябваше да поговориш с мен.

— Не. Нали разбирате...

Не можеше да му обясни, без да го засегне. Той нямаше да разбере защо е трябвало да отиде с шапка в ръка при Линли, а не при него. Нямаше да разбере, че заемът от Линли не носи товара на нежеланото благоденствие, защото той го даваше, без да съди, с приятелска загриженост. И никъде другаде в живота си Нанси не можеше да очаква такава помощ без придружаващия я коментар за провала на брака ѝ. Дори сега усещаше как доктор Тренъроу преценява положението ѝ. Дори и сега усещаше съжалението му.

— Защото повишаването на наема не е...

— Моля ви! — Нанси нададе този кратък вик, промъкна се покрай него и забърза през двора към улицата. Чу как доктор Тренъроу извиква веднъж името ѝ, но продължи да върви.

Потривайки ръце, схванати от вдигането на чаши и въртенето на кранчетата през цялата вечер, тя забърза надолу по Пол Лейн към началото на Айви Стрийт, която водеше към криволичетите улички и пътеки в центъра на селото. Бяха наклонени, покрити с камъчета и толкова тесни, че по тях не можеше да мине кола. Денем тук идваха туристите, за да снимат живописните стари сгради с многоцветните им предни градинки и разкривени аспидени покриви. Нощем обаче всичко наоколо бе осветено само от правоъгълниците светлина от прозорците на къщичките. Изпълнено с тъмни сенки и населявано от поколения котки, които се въдеха на склона на хълма и се хранеха нощем от кофите за боклук, мястото не беше подходящо за нощни разходки.

Гъл Котидж бе малко по-встрани от лабиринта от улички. Намираше се на ъгъла на Върджин Плейс и изглеждаше като варосана кибритена кутийка с яркосини рамки на прозорците и разкошно цъфнали обички до входната врата. Кървавочервени цветове на това растение покриваха земята наоколо.

Когато Нанси наближи къщичката, стъпките ѝ станаха поколебливи. От три къщи разстояние чуваше как Моли плаче, даже пици.

Тя погледна часовника си. Наближаваше полунощ. Досега Моли трябваше да е нахранена и отдавна заспала. Защо, за бога, Мик не поглеждаше детето?

Ядосана на съпруга си, задето може да бъде тъй егоистично глух за писъците на дъщеря си, Нанси измина тичешком останалото

разстояние до къщичката, отвори портата на градинката и забърза към входната врата.

— Мик! — извика тя. Над нея, в единствената спалня, се чуваха писъците на Моли. Почувства паника, когато си представи зачервеното от плач лице на бебето и мъничкото му телце, напрегнато от страх. Тя бутна силно вратата. — Моли!

Хукна нагоре по стълбите, като взимаше по две стъпала наведнъж. Беше нетърпимо горещо.

— Моли, моето момиче! Миличко!

Тя се втурна към креватчето и вдигна дъщеря си на ръце. Откри, че е мокра до кости и вони на урина. Телцето ѝ беше трескаво. По главичката ѝ бяха залепени мокри къдрици кестенява коса.

— Миличкото, хубавото ми момиченце. Какво е станало с теб? — промърмори тя, докато я миеше с гъбата и я преобличаше. След това извика: — Майкъл! Мик!

С Моли на рамото, Нанси слезе по стълбите и краката ѝ задумкаха силно по голото дърво, когато се отправи към кухнята в задния край на къщичката. На първо място в съзнанието ѝ бе да нахрани детето. Все пак си позволи да избухне гневно.

— Искам да поговоря с теб — каза троснато тя, докато затваряше вратата на дневната. — Майкъл! Чуваш ли ме? Искам да си поговорим. Веднага!

Докато го изричаше, видя, че вратата нито е заключена, нито ѝ е пуснато резето. Бутна я с крак.

— Майкъл, можеш поне да ми отговориш кога...

Усети как косъмчетата по ръцете ѝ настръхват. Той лежеше на пода. Или поне някой лежеше, защото виждаше само крак. Само един. Не два. Кое то беше доста странно, освен ако човекът не спеше с един свит и един небрежно опънат крак. А и как можеше да е заспал? Беше горещо. Толкова горещо. А и шумът, който вдигаше Моли...

— Мик, да не би да си правиш с мен някоя глупава шега?

Никакъв отговор. Все пак виждаше, че е Мик. Позна обувката му — небрежна червена гуменка с металическа лента около глезена. Това беше една от новите му покупки — нещо, от което нямаше нужда. „Струва много пари — искаше ѝ се да му каже. — Смуче кръв от чековата книжка. Отнема от бебето...“ Да, на пода наистина лежеше

Мик. И тя знаеше какво е намислил: да се прави на заспал, така че да не може да му се скара, задето не се е грижил за бебето.

И все пак не бе характерно за него да не скочи на крака, смеейки се на способността си да я плаши с поредната си глупава шега. А тя наистина беше уплашена. Защото нещо не беше наред. Подът беше покрит с хартии, и то доста повече, отколкото при обичайната за Мик бъркотия. Чекмеджетата на бюрото бяха отворени. Завесите бяха дръпнати. Навън мяукаше котка, но в къщичката не се чуваше никакъв звук, а в тежкия, горещ въздух висеше отвратителната миризма на изпразнения и пот.

— Мики?

Ръцете ѝ, подмишниците, свивките на коленете и лактите. Беше лепкава и потна. Моли се размърда в ръцете ѝ. Нанси си наложи да пристъпи напред. Сантиметър. После още един. Цяла крачка. След нея още петнадесетина сантиметра. Тогава видя защо съпругът ѝ не е чул плача на Моли.

Макар да лежеше неподвижно на пода, не се преструваше на заспал. Очите му бяха отворени, но изцъклени и неподвижни, и докато Нанси гледаше, една муха пропълзя по повърхността на синия ирис.

Образът му заплува пред очите ѝ в жегата, оживен от някаква сила извън тялото му. „Трябва да се помръдне — помисли си тя. — Как може да стои толкова неподвижно? Да не би да е някакъв номер? Не може ли да усети мухата?“

След това видя останалите мухи. Шест или осем. Не повече. Обикновено живееха в кухнята и я тормозеха, докато готвеше. Но сега жужаха и кръжаха около ханша на съпруга ѝ, където панталоните му бяха разкъсани; където бяха разтворени на кръста; където бяха смъкнати брутално, за да позволят на някого... да позволят на някого да реже...

Бягаше без ясно усещане за посока и цел. Единствената ѝ мисъл бе да се махне.

Изхвъркна от къщичката, мина през портата и излезе на Върджин Плейс, а бебето отново плачеше в ръцете ѝ. Спъна се в някакъв голям камък и едва не падна, но залитна няколко крачки,

блъсна се в кошче за боклук и се изправи, като се хвана за водосточната тръба на една къща.

Тъмнината беше пълна. Лунната светлина падаше върху покривите и стените на сградите, но те хвърляха дълги сенки по улицата и правеха огромни абаносови петна, през които тя хвърчеше, без да обръща внимание на неравния паваж или на малките припкащи плъхове, които тършуваха в нощта. Началото на Айви Стрийт беше напред и тя се хвърли към него и сигурността на Пол Лейн малко понататък.

— Моля ви!

Устните ѝ едва оформиха думата. Не можеше да се чуе как я изрича. Точно тогава, надвиквайки дрезгавия шум от дробовете ѝ, от Пол Лейн долетяха гласове, смях и шеги.

— Добре де, вярвам ти. Хайде тогава, намери Касиопея — каза приятен мъжки глас. След това прибави: — О, за бога, попе можеш да намериш Голямата мечка, Хелън!

— Наистина, Томи, просто се опитвам да се ориентирам. По-нетърпелив си от двегодишно дете. Мога...

Благословия. Тя стигна до тях, блъсна се в един от тях и падна на колене.

— Нанси! — Някой я хвана за ръцете и ѝ помогна да се изправи. Моли ревеше с пълно гърло. — Какво има? Какво е станало?

Това бе гласът на Линли, ръката на Линли около раменете ѝ. Стори ѝ се като спасение.

— Мик! — извика тя и дръпна яростно реверите на сакото му. След като най-сетне беше казала най-необходимото, започна да пици: — Мик е! Мик!

Лампите в околните къщи започнаха да се запалват една по една.

Сейнт Джеймс и Линли влязоха заедно, като оставиха трите жени до портата. Трупът на Мик Камбри лежеше на пода в дневната, на не повече от двадесет крачки от входната врата. Двамата отидоха до него и останаха, загледани надолу, за момент замръзнали от ужас.

— Мили боже! — промърмори Сейнт Джеймс.

Беше виждал много страховити гледки по време на службата си в оперативната група на Ню Скотланд Ярд, но обезобразяването на трупа на Камбри го порази силно: това беше осакатяването, таен кошмар на всеки мъж. Той извърна очи и видя, че някой е претърсил

основно дневната, защото всички чекмеджета на бюрото бяха извадени; кореспонденция, пликове за писма, канцеларски материали и безброй други хартии бяха разхвърляни из стаята; картините бяха счупени и гърбовете им съдрани, а до износеното синьо канапе на пода лежеше банкнота от пет лири.

Това бе автоматична реакция, породена от кратката му кариера в полицията и развита от предаността му към съдебната медицина. Покъсно се почуди защо дори се е поколебал, като имаше предвид липсата на единство между тях.

— Ще имаме нужда от Дебора — рече той.

Линли, който беше клекнал до трупа, скочи на крака и се изпречи пред Сейнт Джеймс на входната врата.

— Да не си се побъркал? Не можеш да я молиш... Това е лудост! Трябва ни полицията. Знаеш това не по-зле от мен.

Сейнт Джеймс отвори вратата.

— Дебора, би ли...

— Остани на мястото си, Дебора! — прекъсна го Линли. След това се обърна към приятеля си: — Няма да го позволя! Сериозно говоря, Сейнт Джеймс!

— Какво има, Томи? — попита Дебора и направи крачка напред.

— Нищо.

Сейнт Джеймс погледна любопитно другия мъж, като се опита, но не успя да разбере укора му към Дебора.

— Ще отнеме само секунди, Томи — обясни той. — Мисля, че така ще е най-добре. Кой знае какви са тия от местния криминален отдел? И без това може да те помолят за помощ. Затова дай да направим предварително няколко снимки. След това можеш да им се обадиш. — После подвикна през рамо: — Би ли донесла апарата си, Дебора?

Тя тръгна напред.

— Разбира се. Ето...

— Дебора, остани си на мястото!

Обяснението звучеше достатъчно разумно в ушите на Сейнт Джеймс. Само че отговорът на Линли, изпълнен с тревога, не звучеше така.

— Но апаратът? — попита Дебора.

— Казах ти да останеш там!

Бяха стигнали до задънена улица. Дебора вдигна въпросително ръка и погледна първо Линли, после Сейнт Джеймс.

— Томи, има ли нещо...

Лейди Хелън я докосна леко по ръката, за да я спре, и отиде при двамата мъже.

— Какво се е случило? — попита тя.

Сейнт Джеймс отговори:

— Хелън, донеси ми апарата на Дебора. Мик Камбри е убит и искам да направя снимки на стаята, преди да се обадя на полицията.

Не каза нищо повече, докато не взе апарата. Дори и тогава го огледа основно, като изучаваше безмълвно механизма му. Знаеше, че мълчанието става все по-напрегнато и неприятно с всяка изминала минута. Каза си, че главната грижа на Линли е да не позволява на Дебора да види трупа или да го снима сама. Наистина бе сигурен, че това е било първоначалното намерение на приятеля му, когато ѝ бе наредил да остане отвън. Беше разбрал погрешно молбата на Сейнт Джеймс към Дебора. Беше си помислил, че Саймън ще иска тя да направи снимките. Но това недоразумение се бе превърнало в спор. И независимо колко от него бе останало недоизказано, самият факт, че се е случило, натовари атмосферата с мрачни, неприятни елементи.

— Може би ще изчакаш отвън, докато свърша — каза Сейнт Джеймс на приятеля си и влезе в къщата.

Сейнт Джеймс направи снимки от всеки ъгъл, като си проправяше внимателно път около тялото, и спря едва когато му свърши лентата. След това излезе от дневната, притвори вратата зад гърба си и се върна навън при останалите. Към тях се беше присъединила малка група съседни, застанали тихо на известно разстояние от градинската порта, с наведени една към друга глави и замислено мърморещи гласове.

— Вкарайте Нанси вътре — каза Сейнт Джеймс.

Лейди Хелън я поведе през предната градинка и двете влязоха вътре. Поколеба се само за момент, преди да насочи Нанси към кухнята — продълговата стая със странен, наклонен таван и сив линолеум, износен на места. Накара я да седне на един стол до покритата с петна чамова маса, после коленичи до нея, огледа

внимателно лицето ѝ, посегна и хвана тънката ѝ китка между пръстите си. — Накрая се намръщи и докосна бузата на Нанси с опакото на ръката си.

— Томи — рече лейди Хелън със забележително спокойствие, — позвъни на доктор Тренъроу. Мисля, че е изпаднала в шок. Той може да се справи с това, нали? — Измъкна бебето от скованите ръце на Нанси и го подаде на Дебора. — В хладилника трябва да има мляко. Би ли стоплила малко?

— Моли... — прошепна Нанси. — Гладна. Аз... нахраня.

— Да — каза нежно лейди Хелън. — Ще се погрижим за нея, скъпа.

В другата стая Линли говореше по телефона. След това направи още едно обаждане и говори дори още по-кратко, но по променения, официален тон личеше, че се обажда на полицията в Пензънс. След няколко минути се върна в кухнята с одеяло, което уви около раменете на Нанси — въпреки жегата.

— Чуваш ли ме? — попита я той.

Клепачите на Нанси трепнаха, но не показаха нищо друго, освен бялото на очите.

— Моли... нахраня...

— Моли е тук — каза Дебора, която тананикаше монотонно на бебето в другия край на кухнята. — Млякото се топли. Сигурно го обича топло, нали? Тя е хубаво бебе, Нанси. Не мога да си представя по-хубаво.

Това като че ли бяха правилните думи. Нанси се отпусна на стола. Сейнт Джеймс кимна с благодарност на Дебора и тръгна към вратата на дневната. Отвори я и застана на прага. Прекара няколко минути, като оглеждаше, мислеше и преценяваше обстановката. Накрая лейди Хелън отиде при него. Дори от вратата се виждаше какви са материалите, разпръснати по пода, бюрото и до краката на мебелите. Тетрадки, документи, страници от ръкописи, снимки. В дъното на съзнанието си Сейнт Джеймс чу думите на лейди Ашъртън за Мик Камбри. Само че естеството на престъплението не предполагаше извода, който иначе би си извадил от тези думи.

— Какво мислиш? — попита го лейди Хелън.

— Той е бил журналист. Мъртъв е. Тези два факта някак трябва да са свързани. Но трупът го отрича хиляди пъти.

— Защо?

— Той е кастриран, Хелън.

— Господи! Така ли е умрял?

— Не.

— Тогава как?

На вратата се почука и това му попречи да отговори. Линли се появи от кухнята заедно с Родерик Тренъроу. Лекарят влезе мълчаливо. Погледна първо Линли, Сейнт Джеймс и лейди Хелън, след това зад тях, към пода на дневната, където даже и от това място се виждаше част от трупа на Мик Камбри. За момент им се стори, че докторът се кани да пристъпи напред и да направи опит да спаси човека, който вече не можеше да бъде спасен.

— Сигурни ли сте? — попита ги той.

— Напълно — отвърна Сейнт Джеймс.

— Къде е Нанси?

Без да дочака отговор, докторът отиде към кухнята, където лампата блестеше силно и Дебора бърбореше за бебето с надеждата да задържи съзнанието на Нанси в реалността. Тренъроу наведе назад главата на Нанси и я погледна в очите. След това каза:

— Помогнете ми да я кача горе. Бързо. Някой обаждал ли се е на баща ѝ?

Линли отиде да го направи. Лейди Хелън помогна на Нанси да се изправи на крака и я поведе след доктор Тренъроу. Все още с бебето на ръце, Дебора ги последва. След малко чуха Тренъроу да задава тихи въпроси в спалнята на горния етаж. Последваха плачливите отговори на Нанси. Изскърцаха пружините на леглото. Отвори се прозорец. Сухото дърво на рамката му нададе стържещ звук и изписка.

— От дома на управителя не отговарят — каза Линли от телефона. — Ще позвъня в Хауенстоу. Може да е там.

Но след разговора с лейди Ашъртън все още не се знаеше къде е Джон Пенелин. Линли се намръщи и погледна часовника си.

— Дванадесет и половина е. Къде може да е по това време на нощта?

— Не беше на представлението, нали?

— Джон ли? Не. Не смятам, че нанрънелските актьори могат да го заинтригуват с нещо.

Горе Нанси нададе вик. Сякаш в отговор на тази единствена проява на страдание на входната врата се похлопа още веднъж. Линли я отвори и пусна вътре местната полиция, представлявана от пълничък къдрокос полицай, чиято униформа се отличаваше с големи полумесеци пот под мишниците и петно от кафе на панталоните. Изглеждаше около двадесет и три годишен. Не си направи труда с каквито и да било представяния или формалности, характерни при разследване на убийство. В рамките на няколко секунди стана очевидно, че ужасно се радва да бъде тук при наличието на труп.

— Какво, убийство ли имаме? — рече словоохотливо той, сякаш в Нанрълел всеки ден ставаха убийства. Може би, за да придаде по-голяма правдоподобност на нехайността си, разви парче дъвка и го пъкна в устата си. — Къде е жертвата?

— Кой сте вие? — попита Линли. — Не сте от криминалния отдел.

Полицаят се ухили.

— Т. Дж. Паркър — съобщи той. — Томас Джеферсън. Мама обичаше янките.

След това си проправи път с лакти към дневната.

— *От криминалния отдел ли сте?* — попита Линли, когато младежът подритна една тетрадка настрани. — Боже милостиви, човече! Оставете на мира сцената на престъплението.

— Не се косете де — отговори полицаят. — Инспектор Боскоуън ме изпрати да подсигурия опазването на сцената. Ще дойде веднага щом се облече. Не се притеснявайте. А сега какво имаме? — Той погледна трупа за пръв път и задъвка още по-бързо дъвката. — Ама някой здравата му е имал зъб.

След това започна да се разхожда из стаята и да пипа без ръкавици разни неща по бюрото на Камбри.

— За бога! — рече ядосано Линли. — Не докосвайте нищо! Оставете го за оперативната ви група!

— Кражба — съобщи Паркър, сякаш Линли не беше казал нищо. — Хванат на местопрестъплението, бих казал. Борба. После малко веселба с градинарските ножици.

— Слушайте, по дяволите! Не можете...

Паркър вдигна показалец към него.

— Това е полицейска работа, господине. Ще ви бъда благодарен, ако излезете в антрето.

— Носиш ли си картата? — попита тихо Сейнт Джеймс Линли.
— Ще направи големи поразии в тази стая, ако не се опиташ да го спреш.

— Не мога, Сейнт Джеймс. Тук нямам правомощия.

Докато разговаряха, доктор Тренъроу слезе по стълбите. Вътре в дневната Паркър се обърна към вратата и когато видя лекарската му чанта, се усмихна.

— Голяма каша е станала тук, докторе — обяви той. — Някога да сте виждали такова нещо? Хвърлете един поглед, ако искате.

— Полицай! — Гласът на Линли се опитваше да бъде разумен и търпелив.

Тренъроу като че ли разбра колко е абсурдно предложението на полицая. Той каза тихо на Линли:

— Може би ще успея да направя нещо, за да предотвратя белята.

След това отиде до тялото. Приклекна до него, прегледа го набързо, като попипа пулса, измери температурата и повдигна едната ръка, за да провери степента на вкочаняване. После мина от другата му страна и се наведе, за да огледа огромните рани.

— Заклан — промърмори той, вдигна поглед и попита: — Намерихте ли някакво оръжие? — След това огледа стаята и порови из хартиите и боклуците около трупа.

При това кощунство Сейнт Джеймс потрепери. Линли изруга. Полицаят не направи нищо.

Тренъроу кимна към една маша до камината.

— Това би ли могло да е оръжието? — попита той.

Полицай Паркър се ухили. Дъвката му изпука. Той се изкикоти, докато Тренъроу се изправяше на крака.

— Да се направи това ли? — попита младежът. — Аз не мисля, че е достатъчно остро, а вие?

Тренъроу не изглеждаше развеселен.

— Искам да кажа, като оръжие на убийството — каза той. — Камбри не е умрял от кастрирането, полицай. Всеки глупак би могъл да го види.

Паркър обаче не изглеждаше засегнат от намека на Тренъроу.

— Не го е убило. Тъй е. Ама е сложило край на всичко, не смятате ли?

Тренироу сякаш едва сдържа гневния си отговор.

— Колко време е минало по ваше мнение? — попита дружелюбно полицаят.

— Два или три часа, предполагам. Но със сигурност ще дойде някой от вашите хора, който да ви каже това.

— А, да. Когато дойде — рече полицаят. — С останалите от криминалния отдел. — Той се залюля назад на пети, пукна още веднъж с дъвката и погледна часовника си. — Два или три часа, казвате? Това означава... девет и половина или десет и половина. Е — въздъхна и потри ръце с явно удоволствие, — това все пак е нещо, с което да се започне, нали? А в полицейската работа все трябва да се започне отнякъде.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
РАЗСЛЕДВАНЕ

ДЕСЕТА ГЛАВА

От момента, в който спряха пред къщичката на управителя на Хауенстоу в два и петнадесет сутринта, събитията започнаха да връхлитат едно след друго. Не че вече не се бяха натрупали в преживяване, твърде сложно, за да бъде асимилирано веднага. Инспектор Едуард Боскоуън се беше погрижил за това само секунди след пристигането си в Гъл Котидж с оперативната група от криминалния отдел на пензънската полиция.

Той хвърли един поглед към полицай Паркър, който се беше изтегнал на кресло на няма и четири стъпки от трупа; втори поглед към Сейнт Джеймс, Тренъроу и Линли в малкото антре; към Дебора в кухнята; към лейди Хелън и Нанси горе; към бебето в креватчето. Лицето му стана мораво. Накрая заговори, но само на полицая, и то с такова премерено самообладание, че никаква друга проява на гняв не бе необходима.

— Да не би да сте се събрали на чай, а, полицай? Независимо от това какво си мислите, вие не сте Лудия шапкар. Или още никой не ви е уведомил за това?

Полицаят се ухили неловко в отговор, изправи се на крака, почеса се под мишницата и кимна, сякаш в знак на съгласие.

— Това е място на престъпление — каза троснато Боскоуън. — Какво, за бога, правят всички тези хора тук?

— Бяха вътре, когато пристигнах — рече Паркър.

— Така ли? — попита Боскоуън с тънка усмивка. Когато Паркър му отвърна със същото, за момент облекчен от погрешно разбраната като добродушие реакция, началникът му се озъби: — Е, сега ги изведи оттук! Именно това е трябвало да направиш още в самото начало, по дяволите!

Самият Линли съзнаваше този факт. Знаеше, че и Сейнт Джеймс го съзнава. И все пак объркването, причинено от истерията на Нанси, от хаоса в дневната и вида на трупа на Камбри, бе накарало и двамата да не обърнат внимание или да забравят, или да изпитат нехарактерно безразличие към този основен принцип на полицейската работа. Не

бяха запечатали сцената на престъплението. Макар да не бяха докосвали нищо, бяха стояли в стаята, Тренъроу бе влизал там, без да се споменават Хелън, Дебора и Нанси в кухнята и след това горе. И всички те бяха оставили след себе си влакна, косми и отпечатъци. Какъв кошмар за екипа по съдебна медицина! И той самият — полицай — бе отговорен за създаването на това или поне за непредотвратяването му. Поведението му бе непростимо некомпетентно и не можеше да се оправдае пред себе си, че не е разсъждавал трезво, понеже се е познавал с действащите лица в престъплението. Защото и преди бе познавал такива, но винаги бе успявал да запази самообладание. Но не и този път. Загуби самообладание още в момента, в който Сейнт Джеймс се опита да забърка Дебора.

Боскоуън не каза нищо, с което да порицае, когото и да било. Просто им взе отпечатъците и ги изпрати в кухнята, докато той и сержантът се качиха горе, за да поговорят с Нанси, а оперативната група започна работата си в дневната. Прекара почти час с Нанси, като търпеливо я караше отново и отново да повтаря фактите. След като събра малкото информация, която можа, я изпрати с Линли в дома на баща ѝ.

Сега Линли погледна към къщичката на управителя. Входната врата и прозорците бяха затворени, а завесите — дръпнати. Обгръщаше я тъмнина. По решетката, която служеше за стена на верандата, имаше червени рози, виещи се и около прозорците на партера. Цветовете им изглеждаха като неправилни мастилени петна в сенките.

— Ще дойда с теб Сейнт Джеймс рече Линли, — в случай че баща ти не си е у дома.

Нанси се размърда на задната седалка, където, седнала между лейди Хелън и Сейнт Джеймс, държеше спящото си бебе. Доктор Тренъроу ѝ бе дал леко успокоително и засега лекарството я държеше далеч от шока.

— Татко просто спи — промърмори тя и опря буза на главичката на Моли. — Говорих с него по телефона след антракта. По време на пиесата. Легнал си е.

— Но не си беше у дома в дванадесет и половина, когато му позвъних — каза Линли. — Затова може и сега да го няма. Ако не е

тук, бих искал да дойдете с Моли с нас в къщата и да не стоите тук сами. Можем да му оставим бележка.

— Той просто спи. Телефонът е в дневната. Спалнята му е на горния етаж. Може да не го е чул.

— Тогава нямаше ли да го чуе Марк?

— Марк ли? — поколеба се Нанси. Очевидно досега не беше помисляла за брат си. — Не. Марк спи тежко, нали? Или пък понякога си пуска високо музика. Нямало е да чуе. Но и двамата са горе и спят. Със сигурност. — Тя се размърда на седалката, готова да слезе от колата. Сейнт Джеймс отвори вратата. — Просто ще си вляза. Наистина ви благодаря. Умът не ми побира какво щеше да стане, ако не ви бях намерила на Пол Лейн.

Думите ѝ започваха да звучат все по-сънливо. Линли заобиколи колата и двамата със Сейнт Джеймс ѝ помогнаха да слезе. Въпреки твърдението на Нанси, че брат ѝ и баща ѝ спят непробудно горе, Томас нямаше намерение да я остави, без да се увери сам в това.

Беше усетил в думите ѝ недвусмислената нотка на напрежение, така характерна за лъжата. Не беше невероятно да е говорила с баща си вечерта. Обаче той не си бе вкъщи само преди деветдесет минути, когато Линли му се обади от Гъл Котидж, и възраженията на Нанси, че той — както и брат ѝ — може да спи въпреки звъна на телефона, бяха не само невероятни, но и издаваха нуждата да се скрие нещо.

Той хвана Нанси за ръката и я поведе по неравната пътека, настлана с плочи, след това по верандата, където пълзящите рози разпръскваха сладък аромат в топлата нощ. Когато влязоха вътре, бързият оглед на стаите потвърди подозренията му. Къщата беше празна. Нанси отиде в дневната и седна на един люлеещ се стол, където затананика някаква неопределена мелодия на дъщеря си, а той се върна на входната врата.

— Тук няма никой — каза на другите. — Но мисля, че предпочитам да изчакам Джон, отколкото да вземем Нанси с нас вкъщи. Вие искате ли да си вървите?

Сейнт Джеймс взе решение заради всички:

— Ще дойдем с теб.

Влязоха в дневната при Нанси и се настаниха по наблъсканите в стаята мебели. Никой не говореше. Всички се заеха да разглеждат личните вещи на Джон по стените, масичките и пода — вещи,

свидетелстващи за живота и характерите на семейство, заемало тази къща повече от двадесет и пет години. Испанският порцелан — страстта на майката на Нанси — събираше прах върху клавесина. Препарирани пеперуди висяха в дузина рамки по едната стена и те, заедно със старите трофеи от тенис, говореха за острите завои в интересите на Марк Пенелин. На един широк еркереен прозорец бяха изложени лошо изработените от Нанси възглавнички, избелели и наредени в сбита редица. Изглеждаха така, сякаш са сложени, за да отблъскват хората от себе си. В ъгъла върху телевизора стоеше единствената снимка в стаята — на Нанси, Марк и майка им на Коледа, малко преди железопътната катастрофа да отнеме живота на госпожа Пенелин.

След като постоя няколко минути, заслушана в песните на щурците и славеите, долитащи през отворения от Линли прозорец, Нанси Камбри се изправи и каза:

— Моли заспа. Ще отида да я сложа горе. — И ги напусна.

Когато я чува да се движи на горния етаж, именно лейди Хелън облече в думи това, което се въртеше в главата на Линли. Тя заговори с обичайния си откровен маниер:

— Томи, къде предполагаш, че може да е Джон Пенелин? Мислиш ли, че Нанси наистина е говорила с него по време на представлението? Защото на мен определено ми се струва странен начинът, по който настояваше, че е говорила с него.

Линли беше седнал на пейката пред пианото и натисна леко три клавиша в едва доловим дисонанс.

— Не знам — отговори той.

Но дори и да можеше да пренебрегне интуитивната забележка на Хелън, не можеше да забрави разговора си с Нанси същия следобед или неприязънта, с която баща ѝ беше говорил за нейния съпруг.

Часовникът удари половин час. Нанси се върна при тях.

— Не мога да разбера къде може да е татко — рече тя. — Няма нужда да оставате. Ще се оправя.

— Ще останем — каза Линли.

Тя прибра косата си зад ушите и изтри длани в роклята си.

— Вероятно е излязъл преди малко. Понякога прави така, когато не може да заспи. Разхожда се из имението. Често го прави, преди да си легне вечер. Из имението. Сигурна съм, че е отишъл там.

Никой не спомена за ужасно малката вероятност Джон Пенелин да тръгне на разходка из имението в два и половина сутринта. А и не беше необходимо, тъй като фактите се обединяваха, за да обвинят Нанси в лъжа. Още докато изричаше последните си думи, фаровете на една кола минаха по прозорците на дневната. Чу се кашляне на двигател. Портата се отвори и затвори. По плочките проехтяха стъпки и момент по-късно стигнаха на верандата. Нанси тръгна бързо към вратата.

Гласът на Пенелин долетя ясно до събралите се в стаята. Звучеше остро:

— Нанси? Какво правиш тук? Не е заради Марк, нали? Нанси, къде е Марк?

Нанси протегна ръка към него, когато Пенелин се появи на вратата. Той я пое.

— Татко — потрепери гласът ѝ.

Неочаквано Пенелин видя и останалите, които се бяха събрали в дневната. По лицето му премина тревога.

— Какво е станало? — попита той. — За бога, кажи ми какво ти е сторило сега онова копеле!

— Той е мъртъв — отговори Нанси. — Някой... — Тя се спря, сякаш думите ѝ напомняха за ужаса, който успокоителното бе успяло да замъгли за известно време.

Пенелин я изгледа внимателно. След това я заобиколи и направи крачка към стълбите.

— Нанси, къде е брат ти?

Нанси не отговори нищо. Линли се изправи бавно в дневната. Пенелин отново заговори:

— Кажи ми какво се е случило.

— Нанси е намерила трупа на Мик в къщичката след представлението — рече Линли. — Дневната изглежда претърсвана. Мик може да е изненадал някой, който се е ровил из книжата му. Или е крадял. Макар че — прибави той — последното изглежда малко вероятно.

Нанси се улови за идеята като удавник за сламка.

— *Било е кражба* — рече тя. — Само това може да е, няма грешка. Когато излизах от къщи тази вечер, Мик приготвяше

пликовете със заплатите на персонала. — Тя хвърли поглед към Линли през рамо. — Парите бяха ли там?

— Видях само една банкнота от пет лири на пода — отговори Сейнт Джеймс.

— Но Мик със сигурност не е плащал на персонала в брой — каза Линли.

— Така правеше — отвърна Нанси. — Във вестника винаги се е правело така. По-удобно е. В Нанрълел няма банка.

— Но ако е било кражба...

— *Било е* — рече Нанси.

Лейди Хелън заговори нежно, като изтъкна единствената причина, която отхвърляше кражбата като мотив:

— Но, Нанси, трупът му...

— Трупът? — попита Пенелин.

— Бил е кастриран — отвърна Линли.

— Боже господи!

Звънецът на входната врата иззвъня пронизително. Всички подскочиха — свидетелство за състоянието на нервите им. Тъй като все още беше в антрето, Пенелин отвори вратата. На верандата стоеше инспектор Боскоуън. Зад него и роувъра на имението, с който Пенелин беше пристигнал от Нанрълел, беше паркирана прашна кола.

— Джон — рече Боскоуън вместо поздрав към Пенелин.

Фактът, че нарече управителя е малкото му име, веднага напомни на Линли, че Боскоуън и Пенелин не само са връстници, но и — подобно на много други в тази затънтена част на Корнуол — бяха бивши съученици и приятели от детинство.

Пенелин каза:

— Едуард, чу ли за Мик?

— Дойдох да поговорим за това.

Нанси се вкопчи в подпорната колона на стълбището.

— С татко? Защо? Той не знае нищо за това!

— Само няколко въпроса, Джон — рече Боскоуън.

— Не разбирам. — Тонът на Пенелин обаче издаваше, че разбира твърде добре.

— Мога ли да вляза?

Пенелин хвърли поглед в дневната. Боскоуън проследи погледа му и видя останалите, събрани там.

— Все още ли сте тук, милорд? — попита той.

— Да. Ние... — Линли се поколеба. Щеше да каже „чакахме да се прибере Джон“ — неволно обвинение, което нямаше намерение да прави.

— Татко не знае нищо — повтори Нанси. — Татко, кажи им, че не знаеш нищо за Мик!

— Мога ли да вляза? — попита още веднъж Боскоуън.

— Нанси и бебето — рече Пенелин. — И двете са тук. Може ли да поговорим в Пензънс? В управлението?

Молбата да се смени мястото не влизаше в правата на заподозрения. А това, че Джон Пенелин е заподозрян, пролича в следващите думи на Боскоуън:

— Имаш ли адвокат, на когото да позвъниш?

— Адвокат ли? — изписка пронизително Нанси.

— Нанси. Моето момиче. Недей.

Пенелин протегна ръка към дъщеря си, но тя се отдръпна рязко.

— Татко си беше тук!

Боскоуън пристъпи неловко от крак на крак.

— Съжалявам, Нанси. Съседите са го видели до вашата къщичка в девет и половина. Други пък са чули караница.

— Той беше тук. Говорих с него след антракта. Татко, кажи им, че говорих с теб след антракта! — Тя сграбчи ръката на баща си и започна да я разтърсва.

Пенелин разхлаби пръстите й.

— Пусни ме, дете. Стой тук. Грижи се за Моли, Нанси. И чакай Марк.

На Боскоуън не му убягна натъртеното последно указание на Пенелин.

— Марк не е ли тук?

— Предполагам, че е навън с приятели. В Сейнт Айвс или Сейнт Джъст. Знаеш как е при младежите — отговори Пенелин и потупа Нанси по ръката. — Е, готов съм, Едуард. Да тръгваме.

След това кимна към другите и излезе от къщата. Малко покъсно забръмча колата на Боскоуън. Шумът се усили, когато даде заден по алеята, и заглъхна напълно по пътя към Пензънс.

Нанси се извърна рязко към дневната.

— Помогнете му! — извика тя на Линли. — Той не е убил Мик. Вие сте полицай. Можете да му помогнете. Трябва! — И замачка ненужно предницата на роклята си.

Още докато отиваше към нея, Линли размишляваше върху това колко малко може да помогне. В Корнуол нямаше правомощия. Боскоуън изглеждаше доста способен и бе малко вероятно да потърси помощ от Ню Скотланд Ярд. Ако полицай Паркър бе поел случая, несъмнено нямаше да чакат дълго, докато се изиска подкрепа от столицата. Но не Паркър го беше поел. И тъй като криминалният отдел на Пензънс изглеждаше напълно компетентен, разследването щеше да си остане в техни ръце. Все пак му се искаше да й каже нещо, дори само за да предизвика пречистване чрез повторно преживяване на кошмара.

— Кажи ми какво се случи тази вечер.

Той я поведе обратно към люлеещия се стол. Дебора се надигна и загърна раменете й с одеялото, което беше метнато върху облегалката на канапето.

Нанси разказа историята, като се запъваше на места. Отишла да разлива напитки за представлението и оставила бебето с Мик. Той работел на бюрото си в дневната и приготвял пликовете със заплатите на персонала. Тя оставила Моли в кошарката. Това било в седем и половина.

— Когато се върнах в къщата, чух Моли да плаче. Разсърдих се, че Мик не й обръща внимание. Когато отворих вратата, му креснах.

— Вратата не е била заключена? — попита Сейнт Джеймс.

Нанси отговори отрицателно.

— И ти не забеляза ли трупа на Мик?

Тя поклати глава и загърна още по-здраво слабите си рамене с одеялото. Единият й лакът щръкна навън. Беше кльоцав и зачервен.

— Вратата на дневната беше затворена.

— И когато я отвори, какво забеляза първо?

— Него. Мик. Да лежи... — Тя се опита да си поеме въздух. — След това всичко около него: хартиите, тетрадките и такива неща.

— Сякаш стаята е била претърсвана — рече Сейнт Джеймс. — Мик работил ли е някога върху статиите си вкъщи?

Нанси потърка ръка в одеялото и кимна твърде енергично:

— Често, да. На компютъра. Не искаше да се връща в офиса след вечеря, затова работеше по малко вкъщи. Държеше доста от записките си у дома. „Подреди тия работи, Мики — казвах му понякога. — Трябва да изхвърлим някои неща.“ Но той не искаше, защото никога не знаеше кога може да му потрябва някоя подробност и да я погледне в някоя тетрадка, списание или в дневника си. „Не мога да ги изхвърля, Нане — казваше ми. — Първото нещо, което ще изхвърля, ще бъде точно онова, от което имам нужда.“ Така че винаги имаше книжа. Парченца от това или онова. Бележки на хартиени салфетки или кибритени кутии. Така правеше той. Много бележки. Някой сигурно е искал... или пък парите. Парите! Не бива да забравяме това.

Беше им трудно да слушат монолога ѝ. Макар фактите да изглеждаха свързани — наличието на материали на пода, свидетелството за бързо претърсване, — не изглеждаше връзката им с професията на Мик да е на първо място в ума на Нанси, независимо от опитите ѝ да го представи точно така. По-скоро им се струваше, че е загрижена за нещо съвсем друго по отношение на претърсването.

Тя го потвърди, като заключи с думите:

— Нали разбирате, наистина говорих с татко по време на антракта. Може да е било десет и половина. От една телефонна кабина.

Никой не отговори. Въпреки топлината в стаята, коленете на Нанси се тресяха и караха одеялото, което ги покриваше, да трепери.

— Обадох се. Говорих с татко. Той беше тук. Много хора трябва да са ме видели да се обаждам. Попитайте госпожа Суон. Тя знае, че говорих с татко. Той беше тук. Каза, че не е излизал през цялата вечер.

— Но, Нанси — рече Линли, — баща ти е излизал. Не си беше вкъщи, когато му се обадох. Върна се чак няколко минути след като дойдохме тук. Защо лъжеш? Страхуваш ли се от нещо?

— Попитайте госпожа Суон! Тя ме видя! В телефонната кабина. Може да ви каже...

Силен рокендрол разпръсна тихите нощни шумове навън. Нанси скочи на крака.

Входната врата се отвори и влезе Марк Пенелин. На рамото му имаше голям преносим стерео касетофон, който гърмеше „Моето поколение“ със силна нощна носталгия. Марк припяваше с него, но се спря по средата на една фраза, когато зърна групата в дневната. Залови

се да натиска непохватно копчетата. Роджър Далтри изрева дори още по-силно, преди Марк да овладее звука и да изключи стереото.

— Съжалявам. — Той остави касетофона на пода. Апаратът беше оставил вдлъбнатина на якето му от мек телешки бокс и сякаш го знаеше, без да погледне, той потърка с пръсти материята. — Какво става? Какво правиш тук, Нане? Къде е татко?

Заедно с всичко, станало дотук, внезапното появяване на брат й и въпросите му като че ли срутиха крехката стена около Нанси, издигната, за да я предпази от реалността на фактите за държането на баща й същата нощ. Тя се отпусна назад на люлеещия се стол и се развика:

— Заради теб стана всичко! Полицията дойде за татко. Отведоха го и той не каза нищо заради *теб*! — Заплака и посегна към чантичката си, която лежеше на пода. — Какво смяташ да правиш сега с него, Марк? Какво ще бъде? Каж ми! — След това отвори чантичката, порови в нея и измъкна измачкана салфетка, като не преставаше да ридае. — Мики. О, Мик!

Все още на вратата на дневната, Марк Пенелин преглътна и погледна към всеки от събралите се, преди отново да насочи очи към сестра си.

— Да не би да се е случило нещо с Мик?

Нанси продължи да плаче. Марк отметна коса назад и прокара кокалчетата на пръстите по бузата си. След това извади на светлина най-лошите им страхове.

— Нанси, да не би татко да е направил нещо на Мик?

Тя скочи от стола, чантата изхвъркна и съдържанието й се разпиля на пода.

— Не говори така! Не смей! Ти си в дъното на всичко. Знаем го. И татко, и аз.

Марк заотстъпва заднишком към стълбището. Главата му се удари в перилото.

— Аз? За какво говориш? Това с лудост! Ти си луда! Какво, по дяволите, се е случило?

— Мик е убит — каза Линли.

Лицето на Марк почервеня. Той се обърна рязко от Линли към сестра си.

— И мислиш, че аз съм го направил? Така ли смяташ? Че съм убил съпруга ти? — Засмя се диво и пронизително: — Защо трябваше да си правя труда, след като татко от година насам все търсеше начин да го стори?

— Не говори така! Не смей! Ти си бил!

— Добре. Вярвай в каквото искаш.

— В каквото *знам*! И в каквото татко знае.

— Татко знае всичко, добре. Има голям късмет, задето е толкова умен.

Той грабна касетофона и изкачи бързо пет стъпала. Гласът на Линли го спря:

— Марк, трябва да поговорим!

— Не! — След това доизкачи стълбите. — Ще ви спестя това, което имам да казвам, за проклетата полиция. Веднага щом сестра ми ме предаде.

Чу се затръшване на врата.

Моли заплака.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво всъщност знаеш за Марк Пенелин? — попита Сейнт Джеймс, като вдигна глава от листа, на който от четвърт час записваха общите си мисли.

Двамата с Линли седяха сами в малката ниша на дневната в Хауенстоу, точно над главния вход на къщата. Светеха две лампи — едната на малкото махагоново бюро, до което седеше Сейнт Джеймс, а другата на гравираната масичка под прозорците, откъдето хвърляше златиста светлина по притъмнените стъкла. Линли подаде на Саймън чаша бренди, хвана своята в дланта си и я завъртя замислено. След това се отпусна на едно кресло до бюрото, изпружи крака напред и разхлаби вратовръзката си. Отпи, преди да отговори:

— Не много. Той е връстник на Питър. От малкото, което съм чувал за него през последните няколко години, ми става ясно, че е истинско разочарование за семейството си. Най-вече за баща си.

— С какво?

— С каквото обикновено младежите разочароват бащите си. Джон искаше Марк да следва в университет. Марк изкара един семестър в Рединг, но след това напусна.

— Изключиха ли го?

— Просто следването не го интересуваше. От Рединг отиде да работи като барман в Мейдънхед. След това в Екситър, доколкото си спомням. Мисля, че беше барабанист на една група. Но не се получи, както искаше — нямаше слава, богатство и най-вече тлъст договор с някое звукозаписно студио. Оттогава работи тук, в имението, поне през последните осемнадесет месеца. Не съм съвсем сигурен защо. В миналото Марк не се интересуваше от управлението му. Но вероятно сега мисли да поеме службата на управител на Хауенстоу, когато баща му се оттегли.

— Има ли такава възможност?

— Възможно е, но не и преди да добие опит и далеч повече знания, отколкото би могъл да получи от сегашната си работа тук.

— А Пенелин очаква ли синът му да наследи длъжността?

— Не мисля. Самият Джон е университетски възпитаник. Когато се оттегли — което няма да стане скоро, — едва ли ще очаква от мен да дам поста му на човек, чийто единствен опит в Хауенстоу е риенето на тор в конюшните.

— И в това ли се заключава опитът на Марк?

— О, работи известно време в една или две от мандрите, също и в няколко от фермите. Но за управлението на едно имение се изисква доста повече.

— Добре ли му се плаща?

Линли завъртя столчето на чашата между пръстите си.

— Не, не особено. Но това е решение на Джон. В миналото ме наведе на мисълта, че Марк не работи достатъчно старателно, за да му се плаща добре. Всъщност тази работа със заплатата на Марк е ябълката на раздора между тях още от завръщането му от Екситър.

— Но ако го е държал без пари, няма ли тогава парите в Гъл Котидж да са представлявали примамка за него? Можел ли е да знае достатъчно добре навиците на зет си, за да му е известно, че снощи е щял да приготвя заплатите на персонала си? Все пак ми изглежда, че живее доста нашироко за доходите си, ако наистина са толкова ниски, колкото казваш.

— Прекалено нашироко ли? В какъв смисъл?

— Това стерео, което носеше, трябва да му е струвало доста пари. Якето също изглеждаше сравнително ново. Не можах да видя ясно ботушите му, но ми се стори, че са от змийска кожа.

Линли прекоси нишата до единия от прозорците и го отвори. Ранният утринен въздух най-сетне бе станал хладен и влажен и неподвижната нощ усилваше далечния шум на морето.

— Някак не мога да си представя Марк да убие зет си, за да открадне парите, Сейнт Джеймс, макар да не ми е трудно да си представя как се приближава до трупа на Мик, вижда парите на бюрото и ги взема. Убийството не ми звучи правдоподобно за Марк. По-скоро кражбата.

Сейнт Джеймс погледна за момент бележките и прочете резюмето на разговора си с Нанси Камбри в дома на управителя.

— Значи смяташ, че е отишъл в къщата им по друга причина и е открил трупа на Мик? И след като го е намерил мъртъв, е взел парите?

— Може би. Не мисля, че Марк би могъл да замисли обир. Със сигурност знае какво би причинило това на сестра му, а — въпреки държането си един към друг тази вечер — те винаги са били близки.

— И все пак той вероятно знае за пликите със заплатите, Томи.

— Както вероятно знае и всеки друг. Не само служителите на вестника, но и хората от селото. Нанрънел не е голямо селце. Съмнявам се да се е променило кой знае колко, откакто бях момче. А тогава, повярвай ми, имаше твърде малко тайни, които всички да не знаят.

— Ако положението е такова, нямаше ли и други да знаят за бележките, които Мик е държал вкъщи?

— Предполагам, че служителите на вестника са знаели. Несъмнено и бащата на Мик, а ако е знаел той, защо да не е било известно и на всички останали? Все пак не са много хората, които работят в „Оратор“.

— Кои са те?

Линли се върна на стола си.

— С изключение на Мик, не познавам никой друг, освен Джулиана Вендейл. Ако все още работи там. Беше коректорка.

Нещо в гласа му накара Сейнт Джеймс да вдигне рязко поглед.

— Джулиана Вендейл?

— Точно така. Приятна жена, разведена, с две деца. На около тридесет и седем.

— Привлекателна за Мик?

— Вероятно. Но се съмнявам Мик да е интересувал Джулиана. Не е мислила за други мъже, откакто нейният я напуснал заради друга преди десетина години. Оттогава никой не е успял да се сближи прекалено много с нея. — Той погледна Сейнт Джеймс и се усмихна тъжно. — Изпитах това на собствен гръб през една отпуска, когато бях на двадесет и шест и твърде самонадеян. Не е нужно да ти казвам, че Джулиана не беше впечатлена.

— Аха. А бащата на Мик?

Линли отново взе чашата си.

— Хари е нещо като местния чешит. Пие много, пуши много, много играе комар. Има език на хамалин. Все пак, според думите на Нанси, миналата година е претърпял сърдечна операция, така че вероятно му се е наложило да промени начина си на живот.

— Близък ли е бил с Мик?

— По едно време — да. Сега не бих могъл да кажа. Мик започна да работи във вестника, преди да премине на свободна практика.

— А ти познаваше ли Мик, Томи?

— Почти през целия си живот. Връстници сме. Преди години прекарвах голяма част от времето си в Нанрълел. Виждахме се в края на семестрите и през ваканциите.

— Бяхте ли приятели?

— Повече или по-малко. Пиехме заедно, плавахме заедно, ходехме от време на време за риба, гонехме гаджета в Пензънс. Като юноши. Но не съм го виждал много, откакто отидох в Оксфорд.

— Що за човек беше той?

Линли се усмихна.

— Мъж, който обичаше жените, споровете и грубите шеги горедолу еднакво. Поне такъв беше като момче. Не мисля, че се е променил кой знае колко.

— Може би някъде тук имаме мотив.

— Може би.

Линли разказа на Сейнт Джеймс за намеците на Джон Пенелин за извънбрачните връзки на Мик.

— Добро обяснение за състоянието на трупа — рече Саймън. — Някой си отмъщава на мъжа, който му е сложил рога. Но пък не обяснява бъркотията в дневната, нали?

Сейнт Джеймс вдигна писалката си, за да запише още нещо, но отново я остави. Умората го надвиваше. Усещаше я като прах под клепачите си и знаеше много добре, че няма да може още дълго да мисли плодотворно. Все пак го торможеше един полуоформен спомен; нещо, казано по-рано, което знаеше, че трябва да си спомни. Той се размърда неспокойно на стола, зърна пианото в дневната и си спомни как лейди Ашъртън бе стояла до него по-рано същата вечер.

— Томи, майка ти не каза ли нещо за статията, върху която работел Мик? Не е ли научила това от Нанси?

— Нанси го каза и на мен.

— Тогава...

— Това е възможност. Останах с впечатлението, че според Мик е статия със значение. Със сигурност по-голямо от обичайните за

„Оратор“. Всъщност не мисля, че изобщо е възнамерявал да я публикува в този вестник.

— Това би ли могло да подразни баща му?

— Едва ли достатъчно, за да го убие. И със сигурност не достатъчно, за да го кастрира, Саймън.

— Ако убийството и кастрирането са извършени от едно и също лице — забеляза Сейнт Джеймс. — И двамата видяхме, че кастрирането е извършено след смъртта, Томи.

Линли поклати глава:

— Според мен не става. Първо някой го убива, след това идва друг и започва да го кълца.

Сейнт Джеймс трябваше да признае, че и на него не му звучи особено правдоподобно.

— Защо мислиш, че Нанси лъже за обаждането? — Сейнт Джеймс не дочака отговора на Линли, а продължи да размишлява на глас: — Май не е добре за Джон Пенелин, дето е бил видян в близост до къщичката.

— Джон не е убил Мик. Не е такъв човек. Не би могъл да го убие.

— Не и преднамерено.

— Изобщо не.

В думите на Линли се чувстваше доста голяма увереност. Сейнт Джеймс я парира с думите:

— И преди се е случвало добри хора да бъдат подтикнати към убийство. Знаеш това. Непредумишлено насилие, внезапен удар, предизвикан от ярост. При колко още смъртни случаи става дума по-скоро за момент на ужасен гняв, отколкото за предварителен замисъл? А Джон е бил там, Томи. Това все трябва да означава нещо.

Линли се изправи на крака и се протегна с непринудено гъвкаво движение.

— Ще поговоря с Джон утре сутринта. Ще изясним нещата.

Сейнт Джеймс се обърна към него, но не се изправи.

— Ами ако полицията си мисли, че е открила извършителя? Ами ако показанията по съдебна медицина подкрепят арестуването му? Косми от главата на Пенелин върху трупа, отпечатьци от пръстите му в стаята, капка от кръвта на Мик върху подгъва на панталоните или ръкава на сакото му. Ако тази вечер е бил в същата стая, ще има

доказателства, далеч по-убедителни от показанията на съседите, които са го видели, или тези, които са чули кавгата. Какво ще направиш тогава? Боскоуън знае ли, че си от криминалния отдел?

— Това не е нещо, което съобщавам по радиото.

— Той ще помоли ли Ярд за помощ?

Линли отговори с очевидна неохота, като изразяваше гласно мислите на Сейнт Джеймс:

— Не и ако смята, че е открил убиеца в лицето на Джон Пенелин. Защо тогава ще трябва да го прави? — Той въздъхна. — Ужасно е неловко, особено с молбата на Нанси да помогна на баща й. Ще трябва да внимаваме, Сейнт Джеймс. Не можем да си позволим да влизаме в официалните си роли.

— Ами ако го направим?

— Тогава в Лондон здравата ще ни натрият носовете. — След това кимна за лека нощ и напусна стаята.

Сейнт Джеймс се върна към бележките си. Взе от бюрото втори лист хартия и прекара няколко минути в чертаене на колонки и категории, в които сложи малкото събрана информация. Джон Пенелин. Хари Камбри. Марк Пенелин. Неизвестни съпрузи. Служители на вестника. Потенциални мотиви за престъплението. Оръжието. Времето на смъртта. Пишеше, поставяше в списъци, четеше и гледаше втренчено. Думите започнаха да плуват пред очите му. Той притисна с пръсти клепачите си. Ветрецьт донесе изскърцването на прозорец. В същия момент вратата на дневната се отвори и затвори. Сейнт Джеймс вдигна рязко глава. Дебора беше застанала в сянката.

Носеше халат, чийто цвят на слонова кост и тънка материя я караха да изглежда като привидение. Косата беше свободно пусната около лицето и по раменете й.

Сейнт Джеймс отметна коса назад и се изправи. Не можа да постигне добро равновесие заради неудобното положение на крака си и почувства характерния натиск, който подръпна мускулите на кръста му.

Дебора огледа дневната, след това нишата.

— Томи не е ли с теб?

— Отиде да си легне.

Тя се намръщи.

— Стори ми се, че чух...

— Беше тук допреди малко.

— О! — рече тя. — Добре.

Сейнт Джеймс я зачака да си отиде, но тя влезе в нишата и застана до него. Къдрица от косата ѝ докосна ръкава му. От кожата ѝ се излъчваше аромат на лилии. Той прикова поглед в бележките и усети, че и тя прави същото. След момент заговори:

— Смяташ ли да се намесиш?

Той се наведе напред и записа няколко нарочно нечетливи думи в полето на листа. Бележка за тетрадките на пода в къщичката. Мястото на телефонната кабина. Въпрос за госпожа Суон: Каквото и да е. Нямаше значение.

— Ще помогна, ако мога — отвърна той. — Макар този вид разследване изобщо да не е по моята част, така че не знам каква полза ще принесе. Току-що прегледах това, за което си говорехме с Томи. Нанси. Семейството ѝ. Вестникът. Такива неща.

— Като ги пишеш. Да. Спомням си списъците ти. Винаги си правил дузини, нали? Навсякъде.

— Из цялата лаборатория.

— Също схеми и диаграми, доколкото си спомням. Никога не ми се налагаше да чувствам разкаяние заради снимките, които пръсках из цялата къща, докато ти стоеше в лабораторията и хвърляше стрелички към собствените си боклуци.

— Всъщност беше скалпел — рече Сейнт Джеймс.

Двамата се засмяха, но моментът на обща развеселеност веднага премина в мълчание — първо от негова, после от нейна страна. В тишината тиктакането на часовника звучеше необикновено високо, както и приборът в далечината.

— Нямах представа, че Хелън работи с теб в лабораторията — каза Дебора. — Татко никога не ми го е споменавал в писмата си. Не е ли странно? Сидни ми каза едва този следобед. Тя е толкова добра във всяко отношение, нали? Даже и у Пенелин. Аз стоях като идиотка, Нанси просто се разпадаше, а бебето пищеше. Хелън обаче през цялото време знаеше какво да прави.

— Да — отговори Сейнт Джеймс, — много е полезна.

Дебора не каза нищо повече. Той направи всичко възможно, за да я накара да си отиде. Прибави още бележки на листа пред себе си.

Намръщи се, прочете ги, направи се, че ги оглежда. След това, когато повече не можеше да избягва това; когато, ако продължеше, щеше да се обяви за мерзавеца, какъвто се преструваше, че не е, той най-сетне вдигна поглед.

Именно разпръскването на светлината в нишата сломи съпротивата му. На нея очите ѝ изглеждаха още по-тъмни и блестящи. Кожата ѝ му се струваше по-мека, а устните — по-пълнички. Беше прекалено близо до него и той осъзна, че има две възможности: да напусне стаята или да я вземе в прегръдките си. Нямаше средно положение. Никога нямаше да има. И бе истинска заблуда да вярва, че ще дойде време, когато ще бъде застрахован от чувствата си в близост до нея. Той събра книгата си, измърмори едно официално „лека нощ“ и понечи да си тръгне.

Беше на половината път през стаята, когато тя заговори:

— Саймън, аз съм виждала този човек.

Сейнт Джеймс се обърна недоумяващо. Тя продължи:

— Мъжа тази вечер. Мик Камбри. Виждала съм го. Точно това дойдох да кажа на Томи.

Той се върна при нея и сложи книгата на бюрото.

— Къде?

— Не съм напълно сигурна, че е *същият* човек. Има негова сватбена снимка с Нанси в спалнята им. Разгледах я, когато занесох бебето горе, и съм почти сигурна, че е същият мъж, когато видях да излиза от съседния апартамент тази сутрин — предполагам, че вече е вчера сутринта — в Лондон. Не исках да ви го кажа по-рано заради Нанси. — Дебора започна да усуква кичур от косата си. — Е, изчаках, защото съседният апартамент е на една жена. Тина Когин. И тя, изглежда, е... разбира се, не бих могла да го кажа със сигурност, но от начина, по който се облича, говори и прави намеци за опита си с мъжете... Добих впечатлението, че...

— Че е проститутка?

Дебора му разказа набързо историята: как Тина Когин е дочула кавгата им в Лондон; как се е появила с напитката и твърдяла, че я използва след сношенията си с мъжете.

— Но няхах възможност да говоря много с нея, защото пристигна Сидни и Тина си отиде.

— Ами Камбри?

— Заради чашата на Тина беше. Тя остана у мен и едва тази сутрин се сетих да ѝ я върна.

Дебора обясни, че е видяла Камбри, когато се е приближила до вратата на Тина. Излизал от апартамента ѝ и тя, след като осъзнала, че всъщност се намира пред един от „клиентите“ на Тина, се поколебала, без да знае дали да даде чашата на мъжа и да го помоли да я предаде; дали да мине покрай него и да се престори, че не го е забелязала, или да се върне в апартамента си, без да каже нито дума. Но той взел решението заради нея, като я поздравил.

— Изобщо не изглеждаше притеснен — рече наивно Дебора.

Сейнт Джеймс си помисли, че мъжете рядко се притесняват от участието си в сексуални връзки, но не каза нищо.

— Ти говори ли с него?

— Само го помолих да даде чашата на Тина и да ѝ каже, че заминавам за Корнуол. Той попита дали да я извика, но му казах, че няма нужда. Всъщност не исках да я виждам с него. Струваше ми се толкова неудобно, Саймън. Не знаех дали ще я прегърне, или ще я целуне за довиждане. Или просто щяха да се ръкуват? — Дебора му се усмихна за момент.

— Не мога да се оправям особено добре в такива ситуации, нали? Както и да е, той влезе в апартамента.

— Вратата отключена ли беше?

Дебора извърна замислено поглед настрани.

— Не, той имаше ключ.

— Виждала ли си го преди? Или само тогава?

— Само тогава. И малко по-късно. Той влезе в апартамента и поговори нещо с Тина. — Дебора се изчерви. — Чух го да казва нещо за червенокоса конкуренция в коридора. Сигурно си беше помислил... Е, всъщност не е възможно. Вероятно само се е шегувал. Но тя явно го наведе на мисълта, че съм в играта, защото, когато излезе, каза, че Тина го е помолила да ми предаде, че по време на отсъствието ми ще поеме господата, които ме посещават. След това се засмя. И ме изгледа от глава до пети, Саймън. Отначало си помислих, че е приел думите на Тина на сериозно, но той ми намигна и се ухили и това просто изглеждаше като обичайния му маниер. — Дебора сякаш си припомняше думите му, защото лицето ѝ светна, когато най-сетне стигна до заключение. — Тогава тя вероятно не е проститутка, нали?

Ако Мик е имал ключ от апартамента й... Проститутките обикновено не си дават ключовете, нали? Искам да кажа, ако един мъж реши да наминае, когато вътре има друг...

— Тя направи безполезен жест с ръка.

— Би се получило доста неудобно положение.

— Така че може да не е проститутка. Дали той не я издържа, Саймън? Или може би я крие? Или я пази от някого?

— Сигурна ли си, че си видяла именно Мик?

— Мисля, че беше той. Ако хвърля още един поглед на снимката, ще съм сигурна. Но си спомням, че косата му беше тъмнокаштанява, точно каквато бих искала да бъде моята. Тогава си помислих колко е глупаво да се пропилява такъв цвят за мъж, който изобщо няма да го цени толкова, колкото аз.

Сейнт Джеймс потропа с пръсти по бюрото и зарамишлява на глас:

— Сигурен съм, че ще успеем да намерим снимка на Мик. Ако не от къщичката, тогава от друго място. Баща му сигурно ще има някоя. — След това обмисли следващата логична стъпка. — Можеш ли да отидеш в Лондон и да поговориш с Тина, Дебора? Боже господи, какво си мисля пък аз? Не можеш да се изстреляш отгук по средата на уикенда.

— Разбира се, че мога. За утре е планирана вечеря, но след това няма нищо. Томи може да ме закара със самолета обратно в неделя сутринта. Или ще хвана влака.

— Трябва да разбереш само дали познава човека от снимката. Ако го познава, не й казвай, че е мъртъв. С Томи ще се погрижим за това. — Сейнт Джеймс сгъна книгата, пхна ги в джоба на самото си и продължи замислено: — Ако Мик е свързан сексуално с нея, тя би могла да ни каже нещо, което да хвърли светлина върху убийството му; нещо, което Мик да й е казал неволно. Мъжете стават отстъпчиви след полов акт. Чувстват се по-важни. Отпускат се. Стават по-честни. — Внезапно осъзна какво говори, спря се и смени темата, без да поглежда към Дебора: — Хелън може да дойде с теб. Аз пък ще поразпитам тук. Томи ще иска да вземе участие в това. Тогава значи ще дойдем при вас, кога... По дяволите! Снимките! Оставих лентата от къщичката в апарата ти. Ако успеем да я проявим, несъмнено ще... Страхувам се, че я използвах цялата.

Дебора се усмихна. Сейнт Джеймс знаеше защо. Започваше да говори точно като нея.

— Да ти я донеса, нали? В стаята ми е.

И излезе. Той отиде до прозореца на нишата и се загледа навън в тъмната градина. Храстите бяха само очертания. Пътеките представляваха убитосиви черти.

Сейнт Джеймс се замисли върху разпръснатите парчета от живота и смъртта на Мик Камбри, които се бяха появили тази нощ. Запита се как ли са свързани помежду си. Лейди Ашгъртън беше казала, че Мик отсъства често. Работел над някаква статия в Лондон. Голяма статия. Саймън помисли върху това и върху възможните връзки, които можеше да има тази статия с Тина Когин.

Едното предположение бе, че е била любовница на Мик; жена, която той е издържал в Лондон за тайните си удоволствия. И все пак Дебора, която изобщо не беше глупава, бе заключила от пръв поглед, от един разговор, от срещата си с Мик, че Тина е проститутка. При това положение връзката със статията бе както логична, така и неизбежна. Защото Мик можеше да издържа жената в Лондон не за собствените си удоволствия, а заради защитата ѝ като източник на статия, която имаше потенциала да предизвика огромни заглавия и да го постави в предните редици на журналистиката. Със сигурност нямаше да е за пръв път проститутка да бъде замесена в ужасно важни новини, нито пък заради такава жена да падат глави и кариери. И сега, когато Мик беше мъртъв, а стаята му претърсена — може би с надеждата да бъде открит адресът на Тина Когин в Лондон, — никоя комбинация от тези подробности не изглеждаше невероятна.

— Саймън!

Дебора се втурна в стаята. Сейнт Джеймс се извърна рязко от прозореца и я видя, че трепери и е увила здраво ръце около себе си, сякаш ѝ бе студено.

— Какво има?

— Сидни. Някой е в стаята на Сидни. Чух мъжки глас. Чух я да плаче. Помислих си, че Джъстин може да...

Сейнт Джеймс не я дочака да довърши изречението, а излезе бързо от стаята и хукна по главния коридор към северозападното крило. С всяка крачка тревогата му нарастваше, гневът също. В ума му отново изникнаха всички образи от следобеда. Сидни във водата.

Сидни на пясъка. Брук, който я беше възседнал, удряше я и разкъсваше дрехите ѝ. Но сега нямаше скала, която да го разделя от Брук. Той благослови това обстоятелство.

Само годините опит със сестра му го накараха да се поспре пред вратата, а не да се втурне направо вътре. Когато Дебора дойде при него, той слушаше, опрял ухо до дървото. Чу вика на Сидни, гласа на Брук и стенанието на сестра си. „По дяволите“, помисли си той. След това хвана Дебора за ръката, отдръпна я от вратата и я поведе по дългия коридор, който водеше към нейната стая в южното крило на къщата.

— Саймън! — прошепна тя.

Той не отговори, докато не влязоха в стаята ѝ и не затвориха вратата след себе си.

— Няма нищо. Не се тревожи.

— Но аз я чух!

— Дебора, нищо ѝ няма. Повярвай ми.

— Но... — Внезапно по лицето на Дебора се появи разбиране. Тя се извърна и преглътна. — Само си помислих — рече, но след това се отказа от усилието и просто заключи. — Защо съм такава глупачка?

Прииска му се да отговори, да разсее неудобството ѝ, но знаеше, че каквото и да каже, може само да влоши положението. Разстроен и ядосан на промените в живота им, които му пречеха да предприеме каквото и да било, той се огледа безцелно в стаята ѝ, сякаш можеше да намери в нея отговора. Видя черната дъбова ламперия по стените, парадните оръжия на Ашъртънови на гипсовата полица над камината, високия сводест таван, потънал в тъмнина. Огромно легло с четири колони заемаше по-голямата част от стаята, а по таблата му бяха гравирани уродливи фигури, които, гърчейки се, се показваха между цветя и плодове. Това беше ужасно място за сам човек. Приличаше на гробница.

— Сидни винаги е била малко трудна за разбиране — задоволи се да каже Сейнт Джеймс. — Бъди търпелива с нея, Дебора. Не си могла да знаеш какво става. Всичко е наред. Наистина.

За негова изненада, тя се обърна разпалено към него:

— Не е наред. Не е и ти го знаеш. Как може да се люби с него след това, което ѝ стори той днес? Не разбирам. Луда ли е? А?

Това бе едновременно въпрос и отговор. Защото то наистина бе лудост — бясна, гореща, непристойна и помитаща всичко, което се изпречеше на пътя ѝ.

— Тя е влюбена в него, Дебора — отговори накрая Сейнт Джеймс. — Не са ли всички малко луди, когато са влюбени?

Дебора само го погледна втренчено в отговор и преглътна.

— Лентата. Нека ти я дам — рече тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Котвата и розата“ се ползваше с най-благоприятното местоположение в целия Нанрълел. Кръчмата не само показваше от широките си еркерни прозорци прекрасна, непреprechвана от нищо гледка към пристанището, гарантираща задоволяването и на най-претенциозния наблюдател на корнуолската атмосфера, но и беше разположена точно пред единствената автобусна спирка и по този начин бе първата сграда, върху която попадеше окото на зажаднелия пътник при слизането му.

Вътрешността на кръчмата бе започнала лека-полека да се руши. Някога кремавите стени бяха поели по еволюционната пътека към сивото — ефект, постигнат от години излагане на дим от камината, пури, лули и цигари. Изкусно изработеният бар, целият в петна и вдлъбнатини, се виеше от салона в общия бар, а пиринчената му релса за крака бе ужасно очукана от дълга употреба. Също толкова износени маси и столове бяха разпръснати по доста изтъркания под, а таванът отгоре беше толкова подкожушен, че всеки момент можеше да се срути.

На сутринта, малко след отварянето на кръчмата, Сейнт Джеймс и лейди Хелън влязоха в нея и се озоваха сами с голямата тигрова котка, изтегната на еркерния прозорец, и жената зад бара, която бършеше многобройните халби. Тя им кимна и продължи работата си, а очите ѝ проследиха лейди Хелън до прозореца, където посетителката се наведе да погали котката.

— Внимавайте с нея — рече жената. — Да не ви одраска. Понякога е много лоша.

Сякаш с намерението да я обвини в лъжа, котката се прозина, протегна се и подложи на лейди Хелън дебелия си корем, за да го погали. Жената ги погледна още веднъж, изсумтя и продължи да нарежда чашите върху една табла.

Сейнт Джеймс отиде при нея на бара, като си мислеше, че ако това е госпожа Суон, значи ѝ със сбъркано името^[1], защото нищо в нея не напомняше на лебед. Беше набита и здрава, с малки очички и сива

коса — живо отрицание на името си, — облечена с пристегнатата в талията разкроена пола и селска блуза.

— К'во да ви наляя? — попита тя и продължи да бърше чашите.

— Малко ми е рано — отговори Сейнт Джеймс. — Всъщност дойдохме да поговорим с вас. Ако вие сте госпожа Суон.

— Кой се интересува?

Сейнт Джеймс представи себе си и лейди Хелън, която беше седнала до котката.

— Сигурен съм, чули сте за убийството на Мик Камбри.

— Цялото село знае. И за това, и за накълцването. — Тя се усмихна. — Изглежда, Мик най-сетне си е получил туй, дето си го просеше. Разделен от любимата си играчка, а? Сто на сто довчера ще стане голяма свинщина, като съпрузите дойдат да празнуват.

— Мик е имал работа с местни жени?

Госпожа Суон пъкна увития си в кърпа юмрук в една чаша и я полира енергично.

— Мик Камбри си имаше работа с всяка, дето беше готова да му легне.

След тези думи се обърна към празните рафтове зад себе си и започна да нарежда чашите с дъното нагоре върху рогозките. Скритото значение беше ясно: нямаше какво повече да им каже.

Лейди Хелън се обади:

— Всъщност, госпожо Суон, ние сме загрижени за Нанси Камбри. Главно заради нея дойдохме да поговорим.

Раменете на госпожа Суон се поотпуснаха, макар и да не се обърна към тях, докато им казваше:

— Глупаво момиче е тая Нане. Да се омъжи за тоя педераст. — И тръсна отвратено къдрици.

— Наистина — продължи гладко лейди Хелън. — А в момента е във възможно най-лошото положение, нали? Не само че съпругът ѝ е убит, ами и баща ѝ е на разпит в полицията.

Това веднага привлече интереса на госпожа Суон. Тя се обърна към тях с ръце на хълбоците. Зяпна с уста, затвори я и отново я отвори.

— Джон Пенелин?

— Точно така. Нанси се опита да каже на полицията, че е говорила с баща си по телефона снощи, така че той не е могъл да бъде в Нанрънел и да убие Мик, но те...

— Така беше — прекъсна я госпожа Суон. — Наистина го направи. Така е. Взе ми назаем десет пенса да се обади. В чантата ѝ няма и пени благодарение на Мик. — Смяната на темата я накара да поомекне. — Винаги ѝ взимаше парите. Нейните, на баща ѝ и до които се докопаше. Все пари искаше. Да може да се прави на фронт.

— Сигурна ли сте, че Нанси е говорила с баща си? — попита Сейнт Джеймс. — А не с някой друг?

Госпожа Суон се засегна от съмнението на Сейнт Джеймс и го посочи с пръст, за да подчертае думите си:

— Разбира се, че говори с баща си! Че нали се уморих да я чакам — забави се десет-петнайсет минути, — та се наложи да ида до кабината и да я измъкна оттам.

— Къде е тази кабина?

— До училищния двор. Точно на Пол Лейн.

— Видяхте ли я да набира номера? Можехте ли да наблюдавате самата кабина?

Госпожа Суон помисли над въпросите и бързо си извади заключение:

— Едва ли мислите, че *Нанси* е убила Мик! Че се е промъкнала до къщичката, накълцала го е и се е върнала, ни лук яла, ни лук мирисала, да сипва бира?

— Госпожо Суон, виждахте ли кабината от училищния двор?

— Не. И к'во от това? Нали аз измъкнах момичето? Тя плачеше. Рече, че баща ѝ бил много ядосан, дето взела пари назаем, и че се опитвала да се сдобри с него. — Госпожа Суон стисна здраво устни, сякаш за да им покаже, че е казала всичко, което трябва. След малко обаче сякаш мехурът на гнева у нея се разрасна и се пукна, защото продължи с все по-яден глас: — И не мога да обвинявам бащата на Нанси. Всички знаеха къде отиват парите, които Нанси даваше на Мик. Право в джобовете на любовниците му. Толкоз беше влюбен в себе си, малкият му червей. Наду се като въшка, когато отиде в университета. И още се наду, когато почна с онова му там писане. Взе да мисли, че може да живее както си ще, а? Право там, в офиса на вестника. Получи си заслуженото!

— В офиса на вестника ли? — попита Сейнт Джеймс. — Срещал се е с жени в офиса на вестника?

Жената посочи яростно с глава тавана.

— Точно над нас е. Отзад има една малка стаичка. С креват и всичко. Истинско любовно гнезденце. И парадираше с туй, дето правеше. Гордееше се. Даже пазеше трофеи.

— Трофеи?

Госпожа Суон се наведе напред, сложи огромната си гръд на бара и насочи горещия си дъх към лицето на Сейнт Джеймс:

— К'во ще кажеш за дамски гащички, момче? Два различни чифта точно в чекмеджето на бюрото му. Хари ги намери. Неговият баща. Няма и шест месеца, откак е излязъл от болницата, горкият човечец, и да се натъкне на тях. Стояли си в най-горното чекмедже на бюрото му и даже не били чисти. Уф, каква кавга стана тогаз!

— Нанси е разбрала?

— Хари крещеше, не Нане. „Бебето ти е на път — викаше. — И вестникът! Семейството ни! За тебе са нищо, стига само да си задоволяваш прищевките!“ И удари Мик толкоз силно, та си помислих, че е умрял, като чух как издумка на пода. Цепна си и главата, когато се удари в ръба на шкафа. Ама само след минутка мина оттука като светкавица, а баща му беснееше след него.

— Кога е станало това? — попита Сейнт Джеймс.

Госпожа Суон сви рамене. Яростта ѝ се беше изчерпала.

— Хари може да ви каже. Той е на горния етаж.

Джон Пенелин нави топографската карта, стегна я с ластик и я сложи заедно с дузината останали в старата поставка за чадъри в кабинета си. Късното утринно слънце струеше през стъклата и затопляше прекалено стаята, затова той отвори прозорците и нагласи щорите, докато говореше:

— Значи във всяко отношение годината беше добра. И ако оставим онзи парцел на север на угар за още един сезон, земята само ще спечели от това. Такова поне е моето предложение. — После се върна на мястото си зад бюрото, сякаш имаше претъпкан дневен ред, към който смяташе да се придържа, и веднага продължи: — Може ли да поговорим за калаената мина?

Намерението на Линли не беше да преглежда счетоводните книги или да се впуска в подробно разискване на управлението на имението — нещо, което Пенелин правеше с огромна лекота вече

четвърт век, въпреки растежа. Все пак се съгласи, като знаеше, че търпението е по-вероятно да подтикне Пенелин да се довери, отколкото един директен разпит.

Целият вид на управителя показваше, че не би имал нищо против да си разговори сърцето. Изглеждаше блед. Все още носеше снощните си дрехи, но не личеше да е спал с тях и вероятно изобщо не си беше лягал. Част от причината за безсънието му все още се виждаше по него: пръстите му бяха леко изцапани с мастило от вземането на отпечатъци в полицията в Пензънс. Когато прецени всичко това, Линли за момент пренебрегна истинската цел на посещенията си и поде разговора на Пенелин.

— Все още ли вярваш, Джон? — рече той. — Минното дело в Корнуол е мъртво от сто години. Знаеш го не по-зле от мен.

— Не за отварянето на калаената мина говоря — рече Пенелин. — Тя трябва да бъде запечатана. Машинното отделение е развалина. Главната шахта е наводнена. Твърде опасно е да я оставим в това състояние. — Той се завъртя със стола си и кимна към голямата карта на имението на стената. — Мината се вижда от шосе „Сенън“. Нужно е само да се повърви през бърдото, за да се стигне до нея. Мисля, че е време да разрушим напълно машинното отделение и да запечатаме шахтата, преди някой да реши да я изследва и да пострада. Или по-лошо.

— Движението по това шосе не е оживено по никое време на годината.

— Вярно е, че малко от посетителите на селото минават оттам — каза Пенелин. — Но местните хора го ползват постоянно. За децата се притеснявам. Знаете как е с игрите им. Не искам никой от нас да преживява ужаса на дете, паднало в калаената мина.

Линли стана, за да огледа картата. Беше вярно, че мината се намира на по-малко от сто метра от шосето и е разделена от него само със стара каменна стена. Това със сигурност бе недостатъчна преграда, за да се държат настрана хората от район, където безброй пътеки водеха към частна собственост през открити бърда и дефилета, съединявайки селата едно с друго.

— Разбира се, че си прав — каза той и прибави замислено, повече на себе си, отколкото на него. — На татко никак нямаше да му се иска да види мината запечатана.

— Времената се менят — рече Пенелин. — Баща ви не беше човек, който живее с миналото.

Той отиде до шкафа с папките, извади още три и ги донесе на бюрото. Линли се приближи до него.

— Как е Нанси тази сутрин? — попита той.

— Справя се.

— Кога те върна полицията?

— В четири и половина. Там някъде.

— Значи това е всичко? С полицията?

— Засега.

Навън двама от градинарите разговаряха, докато работеха между растенията, а чистото, остро щракане на ножиците им звучеше като междуметия между думите. Пенелин ги погледа известно време през щорите.

Линли се поколеба, разпъван между обещанието си към Нанси и усещането, че Пенелин не иска да каже нищо повече. Джон беше затворен човек. Не желаше помощ. Това поне беше ясно. Все пак Линли чувстваше, че под естествената сдържаност на Пенелин се крие подводно течение от тревога, и той потърси източника ѝ, за да се опита да я посмекчи, доколкото можеше. След като толкова години бе разчитал на лоялността и верността на управителя, можеше сега да му отвърне със същото.

— Нанси ми каза, че снощи е разговаряла с теб по телефона — каза Линли.

— Да.

— Но според полицията някой те е видял в селото.

Пенелин не отговори.

— Виж, Джон, ако има някакви неприятности...

— Няма никакви неприятности, милорд. — Пенелин придърпа папките по бюрото и отвори най-горната. С този жест показваше, че разговорът е приключил — най-явния, който можеше да си позволи, за да помоли Линли да напусне кабинета му. — Така е, както каза Нанси. Говорихме по телефона. Ако някой мисли, че съм бил в селото, не мога да му помогна, нали? Там е тъмно. Може да е бил кой ли не. Така е, както каза Нанси. Бях си вкъщи.

— Дявол да го вземе, та нали всички бяхме там, когато ти се прибра в два и половина сутринта! Бил си в селото, нали? Виждал си

се с Мик. И ти, и Нанси не казвате истината. Джон, нея ли се опитваш да прикриеш? Или Марк? Защото и той не си беше вкъщи. А ти знаеше това, нали? Марк ли търсеше? Да не би да се е скарал с Мик?

Пенелин вдигна един документ от папката.

— Започнах предварителната подготовка на документите за затварянето на калаената мина — рече той.

Линли направи последно усилие:

— Тук си от двадесет и пет години. Мислех, че би дошъл при мен в момент на беда.

— Няма беда — рече твърдо Пенелин. След това вдигна още един лист и макар да не го погледна, самият жест представляваше красноречива молба да бъде оставен сам.

Линли прекрати разпита и излезе от кабинета.

Когато затвори вратата зад гърба си, се поспря в коридора, където плочките по пода охлаждаха въздуха. В края му югозападната врата на къщата беше отворена и слънцето жареше двора вън. По камъните се движеше някой, чуваше се приятният ромон на течаща вода. Той тръгна към нея.

Навън намери Джаспър — понякога шофьор, понякога градинар, понякога коняр, но винаги клюкар — да мие ленд роувъра, който бяха карали предишната вечер. Панталоните му бяха запретнати, възлестите му крака бяха голи, а бялата му риза беше разкопчана и разкриваше кльощави гърди, обрасли с посивели косъмчета. Той погледна Линли.

— Научихте го от него, нали? — попита той, като насочи струята към предното стъкло на роувъра.

— Какво да съм научил от кого? — попита Линли.

Джаспър изсумтя.

— За всичко се догадихме тая сутрин — рече той. — Убийството и полицията и дето Джон го били откарали от криминалния отдел. — Той се изплю на земята и прокара парцал по повърхността на колата. — Дето Джон бил в Нанрълел, а пък Нанси лъжела като дърта циганка за всичко, дето можела... Кой да си помисли, че ще види таквоз нещо?

— Нанси да лъже? — попита Линли. — Сигурен ли си, Джаспър?

— Много ясно, че съм сигурен — каза той. — Че не ходих ли в къщата му в десет и половина? Не ходих ли и до мелницата? Беше ли си някой вкъщи? *Разбира се*, че лъже.

— Мелницата? Мелницата в гората? Тя има ли нещо общо със смъртта на Мик Камбри?

При този директен подход лицето на Джаспър придоби затворено изражение. Линли прекалено късно си спомни за навика на възрастния мъж да крепи всеки разказ на нишката на намеците. В отговор на въпроса му, Джаспър избра по свой каприз линията на разговора:

— Джон не ви ли каза за онез дрехи, дето Нанси ги изпоряза?

— Не, не ми каза за никакви дрехи — рече Линли и поднесе стръвта. — Едва ли е било важно, иначе щеше да ми спомене.

Джаспър поклати мрачно глава на глупостта да се пропусне такава важна информация.

— Режеше ги на парченца — рече той. — Точно там, в тяхната къщурка. Там я видяхме двамата с Джон. Хванахме я и тя се разрева като дърта болна крава, когат' ни видя. Туй трябва да е доста важно, бих рекъл.

— Но не говори с вас?

— Нищо не рече. Ония хубави дрехи, а пък Нанси ги режеше на парченца. Джон побесня, кат' я видя. Искаше да иде в къщурката да пипне Мик. Нане го спря. Овеси му се на ръката, докат' му мина ядът.

— Значи са били дрехите на друга жена — заразмишлява Линли. — Джаспър, знае ли някой коя е била любовницата на Мик?

— Любовница ли? — рече презрително Джаспър. — По-вярно ще се рече любовници. Дузини, ако се вярва на Хари Камбри. Седи си и разправя наляво и надясно за курвалъка на Мик. „Оная не му дава достатъчно — обича да вика Хари. — Че к'во трябва да прави един мъж, когат' жена му не ще да му дава достатъчно?“ — Джаспър се засмя подигравателно, отстъпи от роувъра и обля предната гума. Краката му се намокриха и се покриха със ситни кални капчици. — Ако вярваме на Хари, Нане си държи ръцете и краката кръстосани, откак се е родило бебето. Пък Мик толкоз много се мъчел, щял да избухне, като немало къде да си го мушне. „К'во трябва да направи Мик?“, вика Хари. Пък госпожа Суон, тя му рече к'во, ама... — Джаспър като че ли внезапно осъзна с кого разговаря толкова поверително. Хуморът му се стопи. Той изправи рамене, свали си шапката и прокара ръка през косата си. — Всеки може да види къде е проблемът. Мик не щеше да си седне на задника.

След това се изплю, за да подчертае, че разговорът е приключил.

Сейнт Джеймс и лейди Хелън чуха Хари Камбри, преди да го видят. Докато се изкачваха по тесните стълби — като навеждаха глави, за да избегнат коварно наредените по тавана греди, — чуха шум от влачене на мебели по голия дървен под, яростно затръшване на чекмедже и грозна псувня. Когато почукаха на вратата, в стаята се възцари тишина. След това се приближиха стъпки. Вратата се отвори рязко. Камбри ги огледа от глава до пети. Те направиха същото.

Когато го видя, Сейнт Джеймс си спомни, че мъжът срещу него е бил опериран от сърце предната година. Изглеждаше доста зле — слаб, със стърчаща адамова ябълка и изпъкнали като скелет ключици, съединяващи се с две изпъкнали бучици под тях. Жълтеникавата му кожа показваше зле функциониращ черен дроб, а в ъгълчетата на устата му имаше зачервени пукнатини със засъхнала кръв. Лицето му беше небръснато, а малкото сива коса на главата му стърчеше в различни посоки, сякаш се беше събудил набързо и не бе имал време да се среше.

Когато Камбри отстъпи назад, за да им направи път, Сейнт Джеймс видя, че офисът представлява голяма стая с няколко малки кабинки до едната стена и четири тесни прозореца над улицата, която се изкачваше по хълма и стигаше до горния край на селото. Освен Хари Камбри там нямаше никой друг — странно обстоятелство за офис, особено на вестник. Но поне една от причините за отсъствието на персонала лежеше по масите, бюрата и столовете. Тетрадки и папки бяха извадени от местата си и разпръснати навсякъде. Хари Камбри бе зает с търсене.

Очевидно търсеше от няколко часа и без определена система, като се имаше предвид състоянието на стаята. Многобройните шкафове бяха с отворени, полупразни чекмеджета; до включения компютър имаше купчина дискети; върху голямата маса лежеше последното издание на вестника, избутано настрани, за да се направи място на три купчини със снимки, а чекмеджетата на петте бюра в стаята бяха извадени. Въздухът беше зловонен от миризмата на стара хартия и тъй като лампите на тавана не бяха светнали, в стаята цареше полумрак като в роман на Дикенс.

— Какво искате?

Хари Камбри пушеше цигара, която махна от устата си само за да се изкашля и да запали нова. Не личеше да е загрижен за ефекта, който тя можеше да окаже върху сърцето му.

— Сам ли сте тук? — попита Сейнт Джеймс, докато двамата с лейди Хелън си проправяха път през неразборията.

— Дадох им почивен ден. — Докато отговаряше, Камбри изгледа лейди Хелън от глава до пети. — А вашата работа каква е?

— Нанси ни помоли да видим къде се крие причината за убийството на Мик.

— Дошли сте да *помагате*? Вие двамата?

Той не направи никакъв опит да прикрие, че ги оглежда, като първо измери поставения в протеза крак на Сейнт Джеймс със същата безочливост, с която погледна и лятната рокля на лейди Хелън.

— Преследването на новини е опасна професия, нали, господин Камбри? — попита лейди Хелън откъм прозорците, където беше стигнала в обиколката си на стаята. — Ако синът ви е бил убит заради някаква статия, какво значение има кой ще поднесе убиеца на правосъдието, стига да бъде направено?

При тези думи нахакаността на Камбри изчезна.

— Заради статия е — каза той. Ръцете му се отпуснаха безжизнено надолу. — Знам го! Чувствам го! Тук съм, откакто чух, и се опитвам да намеря записките на момчето.

— И не сте открили нищо? — попита Сейнт Джеймс.

— Почти няма с какво да се започне. Просто се опитвам да си спомня какво е казвал и правил. Не е нанрънелска история. Не може да бъде. Но в това се заключава всичко, което знам.

— Сигурен ли сте?

— Като го гледах през последните месеци, хич не ми приличаше да работи върху нещо, което става в Нанрънел. Постоянно отсъстваше, проследяваше някаква нишка, изследваше, правеше интервюта с този, издирваше онзи. Не, не е било селска история. Не е възможно. — Той поклати глава. — Когато се отпечаташе, щеше да осигури успеха на тоя вестник. Знам това.

— Къде е ходил?

— В Лондон.

— Но не е оставил никакви бележки? Не е ли странно?

— Има бележки де. Ето. Това, дето го виждате. — Камбри замахна с ръка, за да обхване бъркотията в офиса. — Но нищо не ми се струва да е причинило смъртта на момчето. Репортерите не губят живота си заради интервюта с военни, с местни депутати, с приковани на легло инвалиди, с млекопроизводители от Севера. Журналистите умират, когато притежават информация, заради която си заслужавала се умре. А тук няма такива неща.

— Нищо необичайно сред тези материали?

Камбри пусна цигарата си на пода и я стъпка. Разтри мускулите на лявата си ръка и точно тогава очите му се плъзнаха към едно от бюрата. Сейнт Джеймс прочете в това отговор на последния си въпрос.

— Намерили сте нещо.

— Не знам. Можете и вие да погледнете. Аз не разбирам нищичко. — Камбри отиде до бюрото. Изпод телефона извади парче хартия, което подаде на Сейнт Джеймс, и рече: — Беше напъхано в дъното на чекмеджето.

Хартията беше мазна и първоначалното ѝ предназначение бе да служи като обвивка на сандвич от кафене „Талисман“. Написаното едва се четеше. Слабата светлина в стаята и местата, където химикалката бе минала по мазните петна, правеха разчитането трудно, но се виждаше, че написаното се състои предимно от цифри.

1 к 9400

500 г 55 вс

27500-М1

27500-М6

Доставка/Транспорт
финанси

Сейнт Джеймс вдигна поглед.

— Това почеркът на Мик ли е?

Камбри кимна:

— Ако има някаква статия, това е. Но не знам за какво е, нито пък какво означават тия работи.

— Но сигурно някъде има бележки със същите цифри и означения — рече лейди Хелън. — М1 и М6. Това със сигурност са някакви пътища.

— Ако има бележки със същите цифри, то аз не съм ги намерил — каза Камбри.

— Значи ги няма.

— Някой да ги е свил? — Камбри запали нова цигара, вдиша и се закашля. — Чух, че къщата им е била претърсена.

— Тук има ли следи, че е влизал някой? — попита Сейнт Джеймс.

Камбри погледна от тях към самата стая и поклати глава:

— Боскоуън изпрати един човек да ми каже за Мик в четири и петнайсет тая сутрин. Отидох в къщата им, но те вече бяха изнесли трупа и не ми позволиха да вляза. Затова дойдох тук и оттогава не съм излизал. Никой не е разбивал вратата.

— И никакви признаци на претърсване? Може би някой от служителите?

— Нищо — каза той. Ноздрите му се сбърчиха. — Искам да намеря копелето, дето направи това на Мики. И няма да спра статията. Нищо няма да може да я спре. Имаме свободна преса. Моето момче живя за това и умря за това. Но то няма да бъде напразно.

— Ако е умрял заради статия — рече тихо Сейнт Джеймс.

Лицето на Камбри потъмня.

— Че заради какво друго?

— Любовниците на Мик.

Камбри махна цигарата от устата си с движение, което беше бавно и отработено като на актьор.

— Приказват такива неща за Мики, нали? Е, защо пък трябва да се съмнявам? Мъжете завиждаха на неговата непринуденост, жените също, когато ги пренебрегнеш. — Цигарата се върна обратно в устата му и димът накара Камбри да примижи. — Той беше истински мъж, моят Мик. Мъж, та дрънка. А един мъж си има своите нужди. Оная, неговата схваната жена, имаше парче лед между краката си. Туй, дето му го отказваше, той си го намираше другаде. Ако тука някой е сбъркал, то това е Нанси. Обърни гръб на един мъж и той ще си потърси друга жена. Това не е престъпление. Той беше млад. Имаше нужди.

— Има ли някоя определена личност, с която да се е срещал? Повече от една жена? Захващал ли се е с някоя нова напоследък?

— Не мога да кажа. Мики нямаше навика да се хвали, когато си хванеше нова любовница.

— А спали ли са омъжени жени с него? — попита лейди Хелън.
— Жени от селото?

— Много жени спяха с него. — Камбри избута хартиите от бюрото настрана, повдигна стъклото, което го покриваше, извади оттам една снимка и ѝ я подаде. — Вижте сама. Мислите ли, че това е онзи тип мъж, на когото бихте отказали, ако ви помоли да си разтворите краката, госпожичке?

Лейди Хелън си пое дълбоко въздух, за да отговори, но не го направи и с това демонстрира възхитително самообладание. Нито пък погледна към снимката, която подаде на Сейнт Джеймс. На нея младеж без риза беше застанал на палубата на платноход с ръка на мачтата и нагласяше въжетата. Беше с квадратна челюст; хубав, но слаб като баща си, без грубоватата фигура или черти, които обикновено изникват в съзнанието при определението „истински мъж“. Сейнт Джеймс обърна снимката. „Камбри се приготвя за Купата на Америка — момчето тръгва на път“, бе написано закачливо отзад. Почеркът бе същият като на бележката от бюрото.

— Имал е чувство за хумор — забеляза Сейнт Джеймс.

— Имаше всичко.

— Мога ли да запазя снимката? И тази бележка?

— Вземете каквото искате. За мен те са нищо без Мик. — Камбри огледа офиса. Увисналите рамене и морните бръчки по лицето му издаваха поражение. — Тъкмо докосвахме успеха. „Оратор“ щеше да стане най-големият вестник в Южен Корнуол. И повече нямаше да бъде седмичник. Аз го исках. Мик го искаше. Тъкмо се бяхме отправили натам. Всички ние.

— Мик разбирал ли се е с персонала? Тук имало ли е неприятности?

— Те го обичаха. Той стори добро на много от тях. Върна се в селото. Беше герой за тях, такъв го искаха. — Гласът на Камбри се изостри. — Не може да мислите, че някои от персонала би го убил. Никой от този офис не би вдигнал ръка срещу моя син. Нямаха причина. Той променяше вестника. Правеше подобрения. Готвеше се...

— Да уволни някого?

— Кого, дявол да го вземе?

Сейнт Джеймс погледна към бюрото, което се намираше най-близо до прозореца. На него имаше снимка на две деца в рамка.

— Какви бяха отношенията му с вашата коректорка? Джулиана Вендейл ли се казва?

— Джулиана? — Камбри махна цигарата и облиза устни.

— Тя била ли е една от любовниците му? Бивша? Или женската страна от сексуален тормоз на работното място, която е щяла да бъде уволнена заради отказа си да съдейства за удовлетворяване нуждите на Мик?

Камбри се изсмя дрезгаво, като отказваше да реагира на маниера, с който Сейнт Джеймс използва неговите собствени думи, за да стигне до повече от логичен и неприятен мотив за убийство. Един благороден журналист умираше заради информация или защита на източник, а не заради долен малък епизод на сексуален тормоз, завършил с чисто сексуално престъпление.

— Мик нямаше нужда от Джулиана Вендейл — рече Камбри. — Не му се налагаше да се моли за това, дето му се предлагаше на тепсия — горещо, влажно и нетърпеливо, — накъдето и да се обърнеш.

Излязоха отново на улицата и се отправиха към паркинга на пристанището, където лейди Хелън беше оставила роувъра. Докато вървяха, Сейнт Джеймс я погледна. През последните минути от престоя им в офиса на вестника не бе казала нищо, макар напрегнатото тяло и изопнатото лице да изразяваха отношението ѝ към живота и смъртта на Мик Камбри — без да се споменава към неговия баща — по-добре от всякакви думи. Все пак в момента, в който напуснаха сградата, тя даде воля на отвращението си. Закрачи бързо към паркинга и Сейнт Джеймс едва успяваше да я настига, затова улавяше само откъси от монолога ѝ:

— Някакъв сексуален атлет... по-скоро позьор, отколкото негов баща... време да се занимава с вестника, когато е бил толкова зает да задоволява нуждите си?... Всяка жена в Корнуол... изобщо не ми е чудно — ама изобщо, — че някой му е отрязал... Дори си помислих да го направя и аз...

Когато стигнаха до колата, вече беше останала без дъх. Той също.

Облегнаха се на роувъра и подложиха лицата си на ветреца, изпълнен с острите миризми на кафяви водорасли и риба. На пристанището, точно под тях, стотици чайки кръжаха над малка лодка, в която уловът от тази сутрин проблясваше на слънцето като сребро.

— Ти така ли си мислиш за мен? — попита рязко лейди Хелън.

Сейнт Джеймс едва ли можеше да бъде по-изненадан.

— Хелън, за бога...

— Това ли е? — попита тя. — Каж ми! Искам да знам! Защото, ако е така, можеш да се върнеш пеш до Хауенстоу.

— Тогава как мога да ти отговоря? Разбира се, че ще кажа „не“. А ти пък ще кажеш, че го казвам само за да не вървя пеш до Хауенстоу. В такава ситуация няма как да спечеля, Хелън. По-добре направо да започвам да куцам нататък.

— О, хайде, влизай! — въздъхна тя.

Сейнт Джеймс побърза да го направи, преди да е променила решението си. Тя влезе в колата, но не я запали веднага, а погледна през прашното стъкло към ръждивите стени на кея. Там вървеше едно семейство: майката буташе избеляла синя количка с бебе, а бащата водеше за ръка детенце на около годинка. Изглеждаха прекалено млади, за да бъдат родители.

— През цялото време си повтарях да гледам на него като на източник — рече накрая тя. — Постоянно си казвах, че е опечален, че не знае какво говори, че не се чува. Но се боя, че загубих самообладание, когато ме попита дали не бих си разтворила краката заради Мик. Винаги се бях чудила какво точно означава изразът „да ти падне червена пелена пред очите“. Сега вече знам. Искаше ми се да се хвърля към него и да го оскубя.

— Той и без това нямаше много коса.

Това стопи напрежението. Лейди Хелън се засмя примирено и запали двигателя.

— Какво разбираш от тази бележка?

Сейнт Джеймс извади хартийката от джоба на ризата си и погледна напечатаното по диагонал от предната страна.

— Кафене „Талисман“. Чудя се къде ли се намира.

— Недалеч от „Котвата и розата“. Малко по-нагоре по Пол Лейн. Защо?

— Защото не може да го е написал в офиса на вестника. Не виждам защо ще използва обвивка от сандвич, когато наоколо лежи толкова много празна хартия. Значи трябва да го е написал на друго място. В кафенето или другаде, ако си е изял сандвича навън. Всъщност се надявах това кафене да е в Падингтън. — И ѝ разправи за Тина Когин.

Лейди Хелън кимна към бележката:

— Мислиш ли, че това има нещо общо с нея?

— Все някак е замесена, ако е вярно предположението на Дебора, че е видяла именно Мик Камбри в коридора пред онзи апартамент. Но ако кафене „Талисман“ е в Нанрънел, явно Мик е работил върху това на местна почва.

— Местен източник? Местен убиец?

— Възможно. Но не задължително. Често е ходил до Лондон. Всички го потвърждават. Едва ли ще е трудно да бъде проследен обратно до Корнуол, особено ако е пътувал с влак.

— Ако е имал местен източник на информация, той в момента може също да е в опасност.

— Ако статията е мотивът за убийството — каза Сейнт Джеймс и пхна хартийката обратно в джоба си.

— Бих казала, че е по-вероятно другото — отмъщение, задето е прелъстил чужда жена. — Лейди Хелън сви по шосе „Ламорна“. То се издигаше под лек наклон покрай сгради с туристически апартаменти и бунгала и лъкатушеше, разкривайки гледката на яркосиньото море. — Това е по-вероятният мотив, като се има предвид какво знаем за Мик. Защото как би се чувствал един мъж, когато се натъкне на неопровержимо доказателство, че жената, която обича, се отдава на друг?

Сейнт Джеймс се извърна настрани и впери поглед във водата. Рибарска лодка се люшкаше към Нанрънел и даже от това разстояние се виждаха кошниците с крабове^[2], които висяха от двете ѝ страни.

— Ще му се прииска да извърши убийство, предполагам — отвърна той. Почувства, че лейди Хелън го поглежда, за да разбере как е приел думите ѝ. Сега сигурно щеше да се опита да каже нещо, за да изглади неудобния момент. Но Сейнт Джеймс предпочиташе да остави нещата така и ѝ го показва, като рече: — Колкото до другото, Хелън. За онова, което ме попита за нас, как съм се чувствал, когато с теб бяхме

гаджета... Разбира се, че не. Знаеш това. Надявам се винаги да си го знаела.

— Не съм идвал тук от няколко години — рече Линли, докато двамата със Сейнт Джеймс минаваха през портата на Хауенстоу и започваха да се спускат през горичката. — Един господ знае в какво състояние ще я намерим, ако не е разрушена изцяло. Нали знаеш как е. Няколко сезона да се изостави и покривите хлътват, гредите започват да гният, а подовете се разпадат. Бях изненадан, когато разбрах, че още не се е срутила.

Знаеше, че в момента просто се старае да поддържа разговора с надеждата да държи настрана многото спомени, които само чакаха да го връхлетят — спомени, дълбоко свързани с мелницата и с една част от живота му, от която беше избягал с твърдата клетва никога повече да не мисли за нея. Дори и сега, докато приближаваха сградата и виждаха покрива ѝ между дърветата, чувстваше първия колеблив прилив на спомени: само образа на майка си, която крачеше през гората. Но знаеше, че тя е просто илюзия, която се опитва да пробие предпазната му броня. Линли я прогони, като се поспря на пътеката и запали бавно цигара.

— Идвахме насам вчера — отговаряше в този момент Сейнт Джеймс. Продължи напред няколко крачки, но се спря, когато видя, че Линли е изостанал. — Колелото е обрасло, знаеш ли това?

— Не съм изненадан. Доколкото си спомням, това винаги е било проблем.

Линли пушеше замислено и реалното усещане на цигарата между пръстите му харесваше. Наслаждаваше се на острия мирис на тютюн и на факта, че цигарата му дава възможност да се съсредоточи върху нещо повече от необходимото.

— И Джаспър мисли, че някой използва мелницата? За какво? Да ношува?

— Не пожела да каже.

Сейнт Джеймс кимна замислено и продължи. Тъй като повече не бе в състояние да избягва спомените с лениви разговори, пушене или каквато и да е форма на отлагане, Линли го последва.

Странно, но откри, че мелницата не се е променила много от последния път. Някой като че ли се грижеше за нея. Външните стени имаха нужда, от боядисване — на някои места вярта се беше изтъркала

до самия камък — и повече от дървенията ѝ се беше нацепила, но покривът си стоеше цял. Ако не се смяташе единственият прозорец на горния етаж, останал без стъкло, сградата изглеждаше достатъчно здрава, за да издържи още сто години.

Двамата мъже изкачиха старите каменни стъпала. Краката им се хлъзгаха в плитките вдлъбнатини, които говореха за хилядите влизания и излизания по времето, когато мелницата е била действаща. Останала без боя и обрулена от бурите, вратата висеше полуотворена. Дървото се беше изметнало от сезонните дъждове, така че вече не можеше да се затвори добре. Когато Линли я бутна, тя изскърца пронизително.

Влязоха, поспряха и се огледаха, без да бързат. Долният етаж бе почти празен, осветен от слънчеви лъчи, процеждащи се през цепнатините в капците на прозорците. До отсрещната стена лежеше купчина разпадащи се чували, а до нея бяха натрупани дървени щайги. Под единия от прозорците имаше каменен хаван и чукало, оплетени в паяжина, а на пирон в стената висеше навито въже, което сякаш не бе докосвано от половин век. В единия ъгъл на стаята имаше малка купчинка стари вестници. Линли стоеше и наблюдаваше мълчаливо как Сейнт Джеймс отива да ги огледа.

— „Оратор“ — рече той, когато вдигна един от тях. — С някои бележки по текста. Корекции. Зачерквания. И нов дизайн за заглавката. — Той пусна вестника долу. — Мик Камбри знаел ли е за това място, Томи?

— Идвахме тук като момчета. Предполагам, че не го е забравил. Но тези вестници изглеждат стари. Едва ли е бил тук наскоро.

— Хмм, да. От април миналата година са. Но някой е идвал и след това.

Сейнт Джеймс посочи следите от стъпки по прашния под. Водеха до стълбата към тавана на мелницата и до зъбчатите колела, които движеха голямото воденично колело. Сейнт Джеймс огледа стъпелките на стълбата и подръпна три от тях, за да провери стабилността им. После се заизкачва тронаво.

Линли го гледаше как се приближава бавно към върха ѝ и знаеше, че очаква от него да го последва. Не можеше да го избегне. Не можеше и да се отърве от спомените, които мелницата — и по-точно таванското ѝ помещение — предизвикваше у него. Защото тогава, след

като го търси дълго, тя го намери именно там. Беше се скрил от нея и от откритието, на което се бе натъкнал неочаквано.

Тичайки през градината от морето, той зърна само за момент мъжа, който минаваше зад прозореца на първия етаж — поглед, от който доби впечатление за висока и стабилна фигура; поглед, с който видя само лекия вълнен халат на баща си; поглед, при който не си направи труда да се сети колко е невъзможно той, толкова болен, дори да е станал от леглото, камо ли да се разхожда из спалнята на майка му. Не помисли за това, само изпита внезапна радост, когато думите *излекуван, излекуван, излекуван* звъннаха в главата му. Той хукна нагоре по стълбите, като тропаше силно с крака по стъпалата и ги викаше, и накрая връхлетя в стаята на майка си. Или поне се опита. Само че вратата беше заключена. Докато крещеше, медицинската сестра на баща му забърза нагоре по стълбите с поднос в ръка и му се скара, че ще събуди болния. Той успя да каже само: „Но татко е...“, преди да разбере.

Тогава кресна на майка си с такава дива ярост, че тя отвори вратата и Линли видя всичко: Тренъроу, облечен в халата на баща му; разбърканите чаршафи на леглото; разхвърляните в бързината дрехи по пода. Във въздуха тежеше острата миризма на сношение. А само един дрешник и една баня ги деляха от стаята, където баща му умираше.

Той се хвърли безпаметно към Тренъроу, но беше само едно слабичко седемнадесетгодишно момче и не бе в състояние да надвие мъж на тридесет и една. Тренъроу го зашлеви веднъж — шамар по лицето с отворена длан, като за изпаднала в истерия жена. Майка му извика: „Роди, не!“ — и всичко свърши.

След това го намери в мелницата. Той я видя от малкото таванско прозорче как се приближава през гората, висока и елегантна, само на четиридесет и една. И толкова красива.

Трябваше да запази самообладание. Тъй като все пак беше първородният син на един граф, трябваше да притежава волята и достойнството да й каже, че се връща в училище, за да се подготви за изпитите. Нямаше значение дали тя щеше да му повярва. Важно бе единствено да се махне, и то веднага.

Само че, докато я гледаше как се приближава, се сети колко я е обичал баща му и как е викал „Дейз! Дейз, любима!“ всеки път, когато е влизал в къщата. Животът му се бе въртял около това да я направи

щастлива, а сега лежеше в спалнята си и очакваше ракът да прояде и останалата част от тялото му, докато тя и Тренъроу се целуваха, докосваха, притискаха един в друг и...

Линли спря да мисли. Тя изкачи стълбата, като викаше името му. Беше повече от готов да я посрещне.

— Курва! — кресна той. — Полудяла ли си? Или просто толкова много те сърби, че всеки би свършил работа? Даже и някой, който си мисли само как да ти го напъха и после да се хвали на приятелите си в кръчмата. Гордееш ли се с това, курво? Гордееш ли се, да те вземат дяволите?

Шамарът ѝ го свари напълно неподготвен, защото до този момент тя стоеше и приемаше неподвижно обидите му. Само че при последния въпрос го удари толкова силно с опакото на ръката си, че той залитна към стената и устната му се разцепи от диамантения ѝ пръстен. Лицето ѝ изобщо не се промени. Беше безизразно, сякаш издялано от камък.

— Ще съжаляваш! — извика той, докато слизаше по стълбата. — Ще те накарам да съжаляваш! И двамата ще ви накарам да съжалявате! Ще видите!

И през годините удържа на обещанието си. И то как само!

— Томи?

Линли вдигна поглед и видя, че Сейнт Джеймс го гледа от отвора на тавана.

— Сигурно ще искаш да видиш какво има тук.

— Да. Разбира се.

И изкачи стълбата.

На Сейнт Джеймс му трябваха само няколко секунди, за да прецени обстановката в таванското помещение. Валът на мелницата, огромните, зъбчати колела и воденичният камък заемаха по-голямата му част, но останалото доста ясно показваше за какво се е използвала напоследък сградата.

В центъра на стаята стоеше ръждива масичка за карти и сгъваем стол. На него висеше захвърлена тениска, отдавна придобила сив цвят, докато на масичката старинни пощенски везни измерваха теглото на

покрита с петна лъжичка и две мръсни бръснарски ножчета. До тях имаше отворен кашон с малки найлонови пликчета.

Сейнт Джеймс гледаше как Линли се приближава, преглежда вещите и чертите му застиват, докато стигаше до неизбежното заключение.

— Мик е идвал тук и по-късно от април миналата година, Томи — рече Сейнт Джеймс. — И смея да кажа, посещенията му са нямали нищо общо с „Оратор“. — Той докосна леко везните, като наблюдаваше как стрелката отмерва теглото. — Може би добихме по-ясна представа за това от какво е умрял.

Линли поклати глава. Гласът му прозвуча дрезгаво:

— Не е бил Мик.

[1] Суон — лебед (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Големи морски раци. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В седем и половина същата вечер Сейнт Джеймс почука на вратата на Дебора. Когато влезе, тя отстъпи от тоалетната масичка, като се оглеждаше със сбърчено чело.

— Ами — рече със съмнение — не зная.

Докосна огърлицата на шията си — двоен наниз от перли — и ръката ѝ отиде към деколтето на роклята, където попипа несигурно материята. Приличаше му на коприна и цветът ѝ бе странна комбинация от зелено и сиво, като океан в бурен ден. Кожата и косата ѝ бяха в контраст с нея и резултатът бе много по-поразителен, отколкото Дебора изглеждаше да осъзнава.

— Истински успех — каза Сейнт Джеймс.

Тя се усмихна на отражението си в огледалото.

— Господи, колко съм нервна! Постоянно си повтарям, че това е просто малка вечеря със семейството на Томи и няколко техни приятели. Повтарям си, че изобщо не е от значение. Но веднага след това си представям как се обърквам с всичките онези сребърни прибори. Саймън, защо нещата в крайна сметка винаги се свеждат до сребърните прибори?

— Най-страшният кошмар на изисканото общество: Коя вилица трябва да използвам, когато ям скаридите? В сравнение с него всички проблеми на живота изглеждат незначителни.

— Какво трябва да говоря с онези хора? Наистина Томи ми каза, че ще има официална вечеря, но тогава не помислих много за това. Ако бях като Хелън, нямаше да имам проблем да бърбля забавно по хиляда и една теми. Щях да съм в състояние да говоря с всекиго. Това дори нямаше да е от значение. Но не съм като Хелън. О, колко ми се иска да бях! Само за тази вечер. Може би тя ще се съгласи да се престори на мен, а аз да се слея с ламперията?

— Този план едва ли би зарадвал Томи.

— Успях да си внуша, че ще се спъна по стълбите или ще разлея вино по цялата си рокля, или пък ще закача покривката и ще сваля всички чинии на пода, когато ставам от стола си. Снощи сънувах

кошмар, че цялото ми лице е в сипаница и мехури и хората около мен питат с погребален тон: „Това ли е годеницата?“

Сейнт Джеймс се засмя и се приближи до нея, след това надникна в огледалото и огледа лицето ѝ.

— Никъде не се вижда мехур. Нито пък сипаница. Колкото до тези лунички...

Тя също се засмя — такъв чист звук, такова удоволствие. Това го изстреля назад във времето, към спомените. Сейнт Джеймс отстъпи.

— Успях... — Той бръкна в джоба на самото си, извади оттам снимката на Мик Камбри и ѝ я подаде. — Би ли хвърлила един поглед?

Дебора поднесе снимката към светлината. Минаха само няколко секунди, преди да отговори:

— Той е.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Мога ли да я взема с мен и да я покажа на Тина?

Сейнт Джеймс помисли малко. Предната вечер му се бе струвало съвсем безобидно да помоли Дебора да провери защо Мик Камбри е ходил в Лондон, като просто накара Тина Когин да разпознае човека на снимката. Но след днешния разговор с Хари Камбри, след като видя загадъчната хартия от кафене „Галисман“, след като обмисли вероятните мотиви за това престъпление и как Тина Когин би могла да се вмести в него, не беше толкова сигурен, че Дебора трябва да се включва в разследването и да контактува с хората, най-близки до него. Само че тя усети колебанието му и го постави пред свършен факт.

— Поговорих за това с Томи — рече тя. — С Хелън също. Решихме двете с Хелън да хванем влака утре сутринта и да отидем направо в апартамента ми. Така че до следобед ще знаем нещо за Мик Камбри. Това със сигурност би помогнало.

Сейнт Джеймс не можеше да отрече това и Дебора като че ли прочете съгласието по лицето му, защото каза:

— Добре. Значи е уговорено!

След това остави снимката в чекмеджето на тоалетката с движение, което показваше, че разговорът е приключен. В същия момент вратата на стаята се отвори и влезе Сидни, която с една ръка се мъчеше да си вдигне ципа на роклята, а с другата се опитваше безуспешно да въведе рошавата си коса в ред.

— Тези проклети камериерки от Хауенстоу! — мърмореше тя. — След като изпърхат през стаята ми — Бог ми е свидетел, че са с добри намерения, — не мога да си намеря нищо. Саймън, би ли... Мили боже, изглеждаш чудесно в този костюм! Нов ли е? Ето. Като че ли не мога да се справя сама с това проклето нещо. — Тя застана с гръб към брат си и когато Сейнт Джеймс довърши започнатото от нея, Сидни погледна към Дебора. — И ти изглеждаш страхотно, Деб. Саймън, нали изглежда страхотно? О, няма значение! Защо изобщо те питам, след като от години насам единственото нещо, което намираш за страхотно, е петното кръв, погледнато през микроскопа! Или може би парченце кожа, извадено изпод нокътя на някой труп.

Тя се засмя, обърна се и потупа брат си по бузата. След това отиде до тоалетната масичка, огледа се в огледалото и вдигна парфюма на Дебора.

— Та значи камериерките са оправили — продължи Сидни първоначалната си мисъл — и аз, разбира се, не мога да намеря нищо. Парфюма ми го няма никъде — мога ли да се напръскам с твоя, Деб? — и преди малко се помъчих да си намеря обувките! Тъкмо вече бях решила да взема назаем един чифт от Хелън, намерих ги най-отзад в гардероба. Бяха ги напъхали така, сякаш нямам никакво намерение да ги сложа повече.

— Странно място за обувки — забеляза иронично Сейнт Джеймс. — В гардероба.

— Той ми се подиграва, Дебора — каза Сидни, — но ако го нямаше баща ти да му подрежда нещата, няма съмнение какъв щеше да бъде резултатът. Хаос. Пълен. Абсолютен. Безграничен. — Тя се наведе и поднесе лицето си към огледалото. — Отокът е спаднал, слава богу, макар че драскотините са ужасни. Без да споменавам синината под окото. Изглеждам като уличен побойник. Мислите ли, че някой ще загатне за това? Или просто трябва да се съсредоточим върху безупречните си обноски? Нали знаете как става. Очите право напред и никакво опипване на бедра под покривката.

— Опипване на бедра ли? — попита Дебора. — Саймън, не си ми казал за такова нещо! А аз се притеснявам за среброто!

— За среброто ли? — Сидни се озърна наоколо. — А, имаш предвид вилиците и лъжиците? Уф! Няма защо да мислиш, освен ако хората не започнат да се замерят с тях. — След това, без да я канят,

разроши косата на Дебора, отстъпи назад, намръщи се и отново си поигра с нея. — Къде е Джъстин, знаете ли? Не съм го виждала от сто години. Вероятно се страхува да не го ухапя пак. Не мога да проумея защо реагира така вчера. И преди съм го хапала, макар че, като си помисля, ситуацията *беше* по-различна. — Тя се засмя с половин уста. — Е, ако тази вечер между нас пак избухне свада, да се надяваме да не е на масата. С всичките онези вилици и ножове ще имаме достатъчно оръжия.

Томас намери Питър в пушалнята на партера. Беше застанал с цигара в ръка до камината и гледаше съсредоточено червената лисица, монтирана в стъклена кутия отгоре ѝ. Състрадателният препаратор милостиво беше поставил животното в поза на скок, сякаш само на сантиметри от дупката, която е щяла да му донесе спасение. Все пак другите лисичи трофеи не бяха имали такъв късмет при съхраняването. Главите им висяха от плочки, неравномерно разпръснати между снимките по покритите с ламперия стени. Тъй като единствената светлина идваше от причудлив пиринчен полилей, лисиците хвърляха дълги сенки — обвинителни клинове тъмнина, които сякаш подчертаваха увлечението по кървавите спортове, каквото в действителност никой от семейството не беше изпитвал от Първата световна война насам.

Когато видя отражението на брат си в стъклената кутия, Питър заговори, без да се обръща:

— Защо, мислиш, никой досега не е свалил това ужасно нещо от полицата над камината?

— Предполагам, че е от първия успешен лов на дядо.

— И защо да го окървавяват, когато могат да му поднесат горкото същество като награда?

— Нещо такова.

Линли забеляза, че брат му е махнал свастиката от ухото си и я е заменил с малко златно топче на винтче. Носеше сиви панталони, бяла риза и хлабаво завързана вратовръзка. Макар дрехите да му бяха прекалено големи, поне бяха чисти. И си беше обул обувки, ако не чорапи. Това изглеждаше достатъчна причина за моментна благодарност и Томас замалко се усъмни дали си заслужава и дали е

разумно да се сблъсква с брат си — тъй като знаеше, че рано или късно трябва да го направи — в момент, когато видът на Питър говореше за отстъпка, компромис и обещание за промяна.

Питър хвърли цигарата си в камината и отвори барчето с напитките, замаскирано под стъклената кутия с лисицата.

— Това беше една от юношеските ми тайни — изкикоти се той, докато си наливаше втора чаша уиски. — Джаспър ми го показва, когато станах на седемнадесет.

— И на мен ми го показва на същата възраст. Предполагам, че е нещо като ритуал на прехода.

— Мислиш ли, че майка знаеше?

— Предполагам.

— Какво разочарование: да си мислиш, че си умен, а то да се окаже точно обратното. — Едва тогава се обърна към него и вдигна весело чашата си за тост. — Само най-доброто, Томи! Имал си страхотен късмет, задето си я открил!

При тези думи Линли забеляза, че очите на брат му блестят неестествено. Бодна го леко подозрение, но след това просто го потисна, благодари и продължи да гледа Питър, който отиде при бюрото до широкия еркерен прозорец и започна да си играе с дреболиите, подредени върху попивателната с кожени краища — завъртя ножа за писма на дръжката му от слонова кост, повдигна капачето на празната сребърна мастилница и разклати редицата лули от черешово дърво. Накрая вдигна една снимка на баба им и дядо им, като продължаваше да отпива от уискито, и се прозина, докато изучаваше лениво лицата им.

Когато видя поведението му и разбра, че по този начин Питър се опитва да издигне около себе си стена от безразличие, Линли осъзна, че няма защо да отлага.

— Бих искал да те попитам за мелницата.

Питър остави снимката на мястото ѝ и зачопли едно протрито място на облегалката на стола зад бюрото.

— Какво за мелницата?

— От известно време я използваш, нали?

— Не съм бил там от години. Разбира се, минах покрай нея, за да стигна до заливчето, но не съм влизал вътре. Защо?

— Знаеш отговора.

Докато Томас говореше, лицето на Питър остана безстрастно, но в ъгълчето на устата му потрепна мускул. Той отиде до редицата снимки от университета, които украсяваха една от стените, и започна да ги разглежда, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Всеки Линли от сто години насам — забеляза той — се е обучавал в Оксфорд. Каква черна овца съм само. — След това стигна до едно празно място на стената и сложи длан върху ламперията. — Даже и татко навремето, нали, Томи? Но, разбира се, не можем да окачим снимката му тук. Не би било хубаво татко да ни гледа от стените какви ги вършим.

Линли обаче не се остави медените думи да го провокират.

— Бих искал да поговорим за мелницата.

Питър гаврътна остатъка от уискито, сложи чашата на скрина и продължи да разглежда. Спря се пред най-скорошната фотография и чукна с пръст образа на брат си. Нокътят му удари остро стъклото и се получи нещо като миниатюрен шамар.

— Даже и ти, Томи. И ти влезе в калъпа. Един Линли, с когото всеки може да се гордее. Истински отличник!

Томас усети стягане в гърдите.

— Нямам власт върху начина на живот, който си предпочел да водиш в Лондон — каза той, като се надяваше да говори разумно, но знаеше колко зле се справя. — Зарязал си Оксфорд? Чудесно! Имаш си квартира? Чудесно! Захванал си се с тази... със Саша? Чудесно! Но не и тук, Питър. Няма да позволя тези работи да се вършат в Хауенстоу! Ясно ли е?

Питър се обърна от стената и вирна леко брадичка.

— Няма да позволиш? Отбиваш се в живота ни веднъж-дваж пъти годишно само за да ни кажеш кое ще позволиш и кое не, така ли? И сега е просто един от важните случаи?

— Колко често идвам едва ли има значение за каквото и да било. Аз отговарям за Хауенстоу и за всеки на територията му. И нямам намерение да се примирявам с онази мръсотия...

— О, да, разбирам! В мелницата се извършват разни работи, свързани с местното разпространение на наркотици, и ти, с фелдфебелския си маниер, си решил, че съм аз. Е, добре свършена работа. Провери ли за отпечатъци? Намери ли кичур от косата ми? Оставил ли съм хрочка, която да анализираш? — Питър поклати глава

с красноречиво презрение: — Ти си глупак! Ако искам да ги употребявам, няма да бия път чак до мелницата. Нямам какво да крия. От теб или от когото и да било.

— Там става нещо повече от употребяване и ти го знаеш. Загазил си до ушите.

— Какво би трябвало да означава това?

Неискреният въпрос вбеси Линли.

— Носиш го в имението, ето какво означава! Нарязваш го в мелницата. Ето какво означава. След това го носиш в Лондон. Да го употребяваш. Да продаваш. Достатъчно добре ли нарисувах картината? Боже господи, Питър, ако майка разбере, това ще я убие!

— А няма ли да бъде удобно за теб? Повече няма да се тревожиш дали ще те опозори, като избяга с Родерик. Няма да се чудиш колко време прекарва в леглото ѝ. Ако тя прояви благоприличието да пукне заради мен, можеш дори да го отпразнуваш, като докараш обратно снимките на татко. Но тогава ще ти бъде трудно, нали, Томи? Защото ще се наложи да престанеш да се държиш като проклет малък светец. Как ще се справиш тогава?

— Не се опитвай да отклониш темата, като ми излизаш с всичко това.

— О, не! Извъртане! Какъв отвратителен грях! Още един от греховете ми! Поредното черно петно върху моята душа! — Питър свали снимката на брат си от университета и я хвърли към него. Тя се разби до краката на един стол. — А по теб няма и едно петънце, нали, Томи? Защо не мога просто да следвам безупречния ти пример?

— Не искам да се карам с теб, Питър.

— Страхотно! Наркотици, прелюбодеяние, разврат. И всичко това в едно семейство. Кой знае какво още щяхме да имаме, ако и Джуди беше тук. Но като си помисля, и тя се позанимава известно време с прелюбодеяние, нали, Томи? Каквато майката, такава и дъщерята. Така казвам аз. А ти? Прекалено си благороден, за да го направиш с някоя чужда жена, която ти хване окоето? Твърде морален? Твърде етичен? Не мога да повярвам!

— Това няма да ни доведе доникъде.

— Какво разочарование трябва да сме за теб! Живеем като дупе и гащи със седемте смъртни греха и се наслаждаваме на всеки от тях.

На кое нанасяме най-големи щети? На скапаната ти титла или на скъпоценната ти кариера?

— Би казал всичко, което смяташ, че може да ме нарани, нали?

Питър се изсмя, но стискаше здраво облегалката на стола.

— Да нараня *теб*? Така ли си мислиш наистина? Не мога да повярвам. Доколкото знам, земята все още се върти около слънцето, а не около теб. Или може би не си забелязал? *Наистина* има хора, които си живеят живота, без ни най-малко да се притесняват как ще повлияе поведението им върху осмия граф на Ашъртън, и аз съм един от тях, Томи. Не ти играя по свирката. Никога не съм го правил. И никога няма да го правя. — Лицето му се изкриви от гняв и горчивина. — Това, което най-много ми харесва в целия този проклет разговор, е намекът, че те е грижа за нещо друго, освен за самия теб. За Хауенстоу. За майка. За мен. Как би ти се отразило, ако това имение изгори до основи, ако и двамата умрем в пламъците? Тогава би се освободил от нас. И не би имало нужда да играеш ролята си на прилежен син и любящ брат. Повръща ми се от теб!

Питър бръкна в джоба си и извади пакет цигари. Пръстите му обаче трепереха толкова силно, че ги изпусна на пода и те се разсипаха по килима.

— Питър — рече Линли. — Питър, позволи ми да ти помогна! Не можеш да продължаваш така. Знаеш го. Трябва да го знаеш!

— И какво, ако умра? Тогава ще ти остане да се бориш само с майка и Родерик. Тази вечер го е поканила, нали знаеш. Каква обида за графа! Според мен е решила да обяви независимостта си.

— Те нямат значение. Знаеш това. Позволи ми да ти помогна. Моля те!

— Да ми помогнеш? Ти? — Питър се наведе да вдигне цигарите. Наложил му се да драсне цели четири клечки, докато запали. — Би си опетнил чистичката репутация, за да спасиш моята? Ама че смешка! Има ли значение какво ще стане с мен, след като твоето име ще си остане неопозорено?

— Ти си мой брат!

Питър дръпна дълбоко от цигарата и я смачка в един пепелник.

— По дяволите твоето братство! — И пое към вратата.

Когато мина покрай Томас, той го сграбчи за ръката.

— Така ти е лесно, нали? По дяволите братството! По дяволите всички! Защото ангажиментите към хората те откъсват от дрогата. А ти не можеш да понасяш това.

— *Ти* ли ще ми говориш за ангажименти? Ти, мръсен лицемер! Че кога си имал ангажимент към друг човек, освен към себе си?

Но Линли отказваше да бъде отклонен.

— Мелницата днес ми подежда като откровение. Сигурно се гордееш с това, в което си се превърнал!

— Контрабандист! Пласьор! Наркоман! Каква прекрасна бележка под линия в семейната ни история. Какъв мерзавец! Какъв злодей! — Гласът на Питър се повишаваше все повече и повече. Той се отскубна от ръката на брат си. — Ами накарай да ме арестуват! Или още по-добре, арестувай ме сам. Закарай ме в Скотланд Ярд. Ако предадеш собствения си брат, ще си осигуриш успех в кариерата. Ето. — Той протегна към него ръце със събрани китки. — Сложи ми белезниците. Откарай ме там тази вечер и още утре ще си получиш повишението.

Линли наблюдаваше играта на чувства по лицето му. Опита се да си каже, че корените на този сблъсък се крият в пристрастеността на Питър. Но знаеше прекалено добре, че собственото му поведение в миналото, упоритата му гордост и нуждата да наказва са довели неизбежно до това грозно избухване. И все пак едва потискаше желанието да му отвърне по същия начин.

— Чуй се само! Виж какво прави това с теб. Виж в какво си се превърнал.

— Превърнах се в нищо! Оттам съм и започнал. И винаги съм бил нищо!

— В собствените си очи — може би. Но не и в очите, на когото и да е друг.

— В очите на *всички*. Прекарах целия си живот, стараейки се да вляза в крак, и накрая се отказах. Чу ли ме? Заряхах всичко и съм дяволски радостен от това. Така че ме остави на мира, ако обичаш! Върни се в хубавата си малка къщичка в града и към хубавия си малък живот. Сключи хубав малък брак с хубавата си малка женичка. Народете си няколко хубави малки бебчета, за да продължат името ти, и ме остави на мира! Просто ме остави на мира! — Лицето му стана мораво, тялото му се тресеше.

— Да, виждам, че така е най-добре.

Томас мина покрай брат си и видя, че майка им е застанала на вратата с пребледняло лице. Не знаеше от колко време е стояла там.

— Скъпа моя, *скъпа* моя! Това беше просто божествено! — Преподобната госпожа Суини раздели последната дума на две с драматична пауза между сричките, с надеждата за нарастващо очакване от страна на слушателите.

Седеше точно срещу Сейнт Джеймс, по средата от едната страна на масата, на която бяха настанени осемнадесет души. Представляваха интересна смесица от роднини, корнуолски изтъкнати личности и членове на общността, познавали семейството от години. Преподобният господин Суини и неговата съпруга принадлежаха към последната група.

Госпожа Суини се наведе напред. Светлината на свещите проблясваше по поразително широката равнина на бюста ѝ, разкривана от забележителното деколте. Сейнт Джеймс се запита какво ли извинение е измислила, за да облече такава рокля тази вечер. Кройката ѝ определено не беше подходяща за съпруга на пастор, а сега не играеше ролята на Беатриче. След това обаче забеляза влажните, копнеещи, развълнувани очи на господин Суини, който беше седнал на три стола по-нататък и се опитваше да разговаря учтиво със съпругата на плимутския депутат, но постоянно хвърляше погледи към жена си. Сейнт Джеймс престана да си задава въпроси.

Вдигнала с вилицата си парче съомга, набодено на зъбите ѝ, госпожа Суини продължи:

— Скъпа моя, целият *състав* беше очарован от снимките ви! Можем ли да се *надяваме* това да стане ежегодно събитие? — Говореше на Дебора, която седеше от дясната страна на Линли начело на масата. — Само си помислете! Ежегодна колекция от снимки с нашия лорд Ашъртън. И всеки път с различни костюми. — Тя се засмя развълнувано: — Актьорите имам предвид. Разбира се. Не лорд Ашъртън.

— Но защо Томи също да не е с костюм? — попита лейди Хелън. — Според мен е крайно време да се присъедини към нанрънелските актьори и да престане да погребва таланта си.

— О, направо не смеем да се надяваме или да мислим... — Господин Суини откъсна вниманието си достатъчно дълго от гънката между гърдите на жена си, за да си изкаже мисълта.

— Направо си го представям! — засмя се Сидни. — Томи в ролята на Петруцио.

— Сто пъти съм му казвала, че е грешка, дето учи история в Оксфорд — рече лейди Хелън. — Винаги е имал дарба за сцената. Така е, нали, Томи, скъпи?

— Можем ли *наистина*... — Господин Суини се поколеба, като се разкъсваше между очевидната шега на приятелите на Линли и собствената си неизказана надежда в думите на лейди Хелън да има поне малко истина. След това каза, сякаш бе възможно да убеди Линли да стане един от местните актьори: — Толкова често сме молили доктор Тренъроу да се присъедини към нас под прожекторите.

— Едно удоволствие, което трябва да избегна — рече Тренъроу.

— А онези, които не избягваш?

Питър Линли зададе въпроса и намигна на всички около масата по начин, който говореше за неприятни тайни, на път да оживеят всеки момент. Той наля още бяло бургундско в чашата си и направи същото за Саша. И двамата отпиха. Саша се усмихна надолу към чинията си, сякаш се наслаждаваше на тайна шега. Двамата не бяха докоснали съомгата си.

В разговора се получи кратка пауза. Тренъроу я наруши:

— Опасявам се, че високото кръвно ме лишава от много удоволствия. Това са недостатъците на средната възраст.

— Не изглеждаш като човек, който има много недостатъци — каза Джъстин Брук. Двамата със Сидни бяха преплели ръце над масата. Сейнт Джеймс се запита как ли успяват да се хранят.

— Всички имаме недостатъци — отговори Тренъроу. — Само че някои от нас умеят да ги крият по-добре от другите. Но всички ги имаме. Такъв е животът.

Ходж, подпомаган от две дневни прислужници, помолени да останат за вечерта, изникна от една врата, докато Тренъроу говореше. Представянето на второто ястие привлече вниманието на всички. Ако и Питър Линли да се бе опитал да притесни останалите с лукавия си въпрос, храната се оказа далеч по-интересна за събралата се група.

— Не може да запечатвате калаената мина! Възклицанието прозвуча като хленч, издаден от лейди Огъста, неомъжената леля на Линли. Сестрата на баща му винаги бе поддържала собственически интерес и бдителен поглед над Хауенстоу. Докато говореше, тя хвърли вбесен поглед към Джон Пенелин, седящ от дясната ѝ страна, който оставаше настрана от разговора.

Сейнт Джеймс се изненада, когато видя Пенелин сред гостите. Със сигурност смъртта в семейството можеше да бъде достатъчно извинение да не присъства на един вечерен прием, към който очевидно не изпитваше особен интерес. Управителят на имението изрече не повече от десет думи по време на аперитива в салона и прекара по-голямата част от времето до прозореца, загледан мрачно към къщата си. Все пак Сейнт Джеймс знаеше от чутото и видяното през предишната нощ, че Пенелин не изпитва особена привързаност към зет си. Може би именно безразличието му към Мик Камбри го бе накарало да дойде на тържеството. Или това бе демонстрация на преданост към семейство Линли. Или държание, за което искаше да бъде разбрано по този начин.

Лейди Огъста продължаваше. Тя беше жена с големи умения във воденето на разговори по време на вечеря и посвещаваше част от вниманието си надясно, част наляво и подхвърляше по някоя забележка към центъра на масата, когато сметнеше за необходимо.

— Не стига, че калаената мина трябва да бъде затворена, но и в парка пасяха крави, когато пристигнах! Мили боже, просто не можах да повярвам на очите си! Баща ми сигурно се върти като пумпал в гроба си. Не разбирам причините, господин Пенелин.

Пенелин вдигна поглед от чашата си с вино.

— Мината е твърде близо до шосето. Главната шахта е наводнена. По-безопасно е да се запечата.

— Глупости! — заяви лейди Огъста. — Тези мини са истински произведения на изкуството. Знаете не по-зле от мен, че поне две от тях са напълно непокътнати. Хората искат да гледат такива неща, нали разбирате. И са готови да си плащат за това.

— Обиколки с екскурзовод ли, лельо? — попита Линли.

— Точно така!

— И всеки да носи от ония чудесни циклопови каски с фенерче на челото — рече лейди Хелън.

— Да, разбира се. — Лейди Огъста потропа рязко по масата с вилицата си. — Не искаме тук да се намърда някой тръст и да започне да си муши носа из нашите работи, нали? *Нали?* — Тя кимна бързо, като прие липсата на отговор за съгласие. — Точно така! Не искаме! Но по какъв друг начин можем да избегнем тези малки зверове, освен като поемем сами туристите, скъпи мои? Трябва да се направят ремонти, да се отворят мините и да се разрешат обиколки. Децата обожават обиколките. Ще умират да слязат долу. Няма да дават мира на родителите си, докато не надникнат.

— Интересна идея — рече Линли. — Но бих помислил върху нея само при едно условие.

— И какво е то, Томи, скъпи?

— Ти да бъдеш продавачка в павилиона за чай.

— Аз да... — Устата ѝ се затвори рязко.

— С бяла шапчица — продължи Линли. — Облечена като млекарка.

Лейди Огъста се облегна назад и се засмя с добросърдечието на жена, която знае, че е надвита, но само за момента.

— Ах, ти, палавнико! — рече тя и потопа лъжицата в супата си.

Разговорите продължиха на приливи и отливи през останалата част от вечерята. Сейнт Джеймс долавяше само откъси от тях. Лейди Ашъртън и Котър си говореха за големия пиринчен кавалерийски кон с хубава сбруя и изправен на задни крака, закачен на източната стена на стаята. Лейди Хелън разказваше на доктор Тренъроу забавна история за припознаване по време на един отдавнашен прием, даван от баща ѝ. Джъстин Брук и Сидни се смееха заедно на някаква забележка, направена от лейди Огъста за детството на Томас. Плимутският депутат и преподобната госпожа Суини се скитаха из объркан лабиринт, в който той обсъждаше нуждата от икономическо развитие, а тя отговаряше с мечтателни размишления за докарването на филмовата индустрия в Корнуол, вероятно за да получи някоя главна роля. Господин Суини — когато очите му не се опиваха от жена му — мърмореше неясни отговори на съпругата на депутата, която бръщолевеше за всичките си внуци подред. Само Питър и Саша разговаряха тихо, с наведени една към друга глави и взаимно внимание.

По този начин компанията стигна гладко до края на вечерята. Той бе възвестен от пудинга — пламтяща смес, чиято цел сякаш бе приемът да приключи с голям пожар. Когато бе надлежно сервиран и изяден, Томас се изправи на крака и отметна по момчешки коса назад.

— Вече знаете това — рече той. — Но бих искал тази вечер да обявя официално, че с Дебора ще се оженим през декември. — Той докосна леко ярката ѝ коса, докато се надигаше благодарствено мърморене. — Само че това, което не знаете, защото го решихме едва днес късно следобед, е, че тогава ще се върнем за постоянно в Корнуол. За да построим живота си — да израснат децата ни тук — с вас.

Това съобщение, ако се съдеше по реакциите, не бе очаквано от никого. Най-малко от Сейнт Джеймс. Той доби впечатлението само за общ вик на изненада, а след това пред очите му бързо затанцуваха образи: лейди Ашъртън каза само името на сина си и нищо повече; Тренъроу се обърна бързо към майката на Линли; Дебора притисна буза в ръката на годеника си толкова бързо, че можеше да мине и незабелязано; и накрая Котър, който гледаше Сейнт Джеймс с недвусмислено изражение. Саймън си помисли, че икономът му е очаквал това през цялото време.

Нямаше време да се размишлява какво би трябвало да означава това и как ще се чувства, когато Дебора бъде на почти петстотин километра разстояние от дома, който бе познавала през целия си живот. Бяха раздадени чаши за шампанско и господин Суини използва въодушевено момента. Той се изправи, нетърпелив да прегърне пръв приятните новини. Само Второто пришествие можеше да му достави повече удоволствие.

— Тогава *трябва* да кажа... — Той посегна тремаво към чашата си. — Позволете ми да вдигна тост за двама ви. Да се върнете при нас, да бъдете у дома, да бъдете... — Изостави опита си да намери подходящата фраза и просто вдигна чашата си и издърдори: — Просто чудесно! — И седна.

Последваха други поздравления, а с тях бяха повдигнати и неизбежните въпроси за годеча, сватбата и бъдещия съвместен живот. В този момент вечерята можеше да се разпадне в атмосфера на добросърдечие, но Питър Линли сложи край на тази вероятност.

Той стана и протегна чаша към брат си. Помаха я несигурно. Само формата ѝ попречи на течността вътре да се разплиска.

— Значи следва тост — каза той, като провлачи последната дума.

След това се облегна на рамото на Саша. Тя погледна плахо Линли и каза на Питър нещо, на което той не обърна никакво внимание.

— За идеалния брат — обяви той, — който някак е успял, след като претърси света, без да споменаваме многото дегустации на стоката в този процес — нали така, Томи, — да намери идеалната жена, с която да построи идеалния живот. Какъв дяволски късмет има този лорд Ашъртън! — Накрая пресуши шумно чашата си и се стовари обратно на стола.

„Стана тя каквато стана“, помисли си Сейнт Джеймс. Погледна да види как реагира Линли на това, но вместо това очите му попаднаха на Дебора. Тя седеше с измъчено лице и наведена глава. Независимо че унижението ѝ бе както неоправдано, така и ненужно, като се имаше предвид източникът му, това го подтикна да предприеме нещо. Сейнт Джеймс бутна стола си назад и се изправи тромаво.

— Темата за съвършенството е винаги отворена за дебати — каза той. — Не съм достатъчно сладкодумен, за да споря по този въпрос. Вместо това пия за Томи, най-стария си приятел, и за Дебора, най-скъпата компания на моето заточение. Животът ми е по-богат, защото вие сте част от него!

Думите му бяха последвани от всеобщо одобрение, след което плимутският депутат вдигна чаша и успя да превърне тоста си в реч, изброяваща неговите постижения и непоколебимата му, макар и неособено вероятна увереност във възраждането на корнуолската минна индустрия — тема, върху която лейди Огъста приказва с лудо въодушевление още няколко минути. Накрая изглеждаше ясно, че каквито и поражения да се е опитал да нанесе Питър Линли, компанията е твърдо решена напълно да го пренебрегне. Решението бе подкрепено от лейди Ашъртън, която съобщи с подчертано добро настроение, че кафето, портвайнтът и другите подобни ще бъдат сервирани в дневната.

За разлика от трапезарията със сребърните свещници и ненатрапчиви стенни аплици, дневната бе ярко осветена от два полилея. Тук имаше масичка за сервиране със сервиз за кафе и друга с

бренди, големи обли чаши и ликьори. С чашка кафе в ръка, Сейнт Джеймс се отпрати към канапето в стил XVIII век в средата на стаята, седна и постави кафето на масичката отстрани. Всъщност не му се пиеше, не знаеше дори защо го е взел.

— Скъпа моя... — Лейди Огъста беше заклешила Дебора до голямото пиано. — Искам да чуя за всички промени, които си планирала да направиш в Хауенстоу!

— Промени? — попита изненадано Дебора.

— Детските стаи имат въпиеща нужда от осъвременяване. Вече го знаеш.

— Всъщност нямах голяма възможност да помисля върху това.

— Зная за твоето очарователно малко увлечение по фотографията — Дейз ми съобщи за него миналата седмица, — но се радвам да, кажа, че не ми приличаш на онези жени, които биха отложили раждането на децата заради кариерата. — И сякаш търсеше потвърждение, отстъпи назад и огледа Дебора от глава до пети като купувач, преценяващ качествата на кобила.

— Аз съм професионален фотограф — каза ѝ Дебора, като наблегна учтиво на прилагателното.

Лейди Огъста махна нехайно с ръка, сякаш отпъждаше досадна муха.

— Едва ли ще позволиш това да попречи на децата!

Доктор Тренъроу, който минаваше наблизко, се притече на помощ на Дебора:

— Времената се промениха, Огъста. Вече не сме в епохата, когато достойнствата се определяха по способността за възпроизвеждане. И слава богу! Помисли си само за безкрайните възможности, които дава отбягването на потомството. Вече няма изтъняване на семейните гени. И ще имаме бъдеще без хемофилици. Без светивитово хоро.

— О, какви глупости говорите това учените! — парира лейди Огъста, но бе достатъчно сконфузена, за да си потърси друга плячка. Отпрати се към Джон Пенелин, който стоеше до вратата на елизабетинския балкон с бренди в ръка.

Сейнт Джеймс я гледаше как доближава управителя на имението, а развяващият ѝ се шал и пищна задница я карат да прилича на плаващ кораб. Чу я да извиква:

— Колкото до онези мини, господин Пенелин...

След това се обърна и видя Дебора, която се приближаваше към него.

— Моля те, не ставай.

Тя седна до него. Не беше взела нито кафе, нито алкохол.

— Оцеля — усмихна се той. — Дори и със среброто. Нито една грешка, доколкото видях.

— Всички бяха повече от любезни — каза тя. — Е, почти всички. Питър беше... — Тя се озърна из стаята, сякаш търсеше брата на Линли, и въздъхна, може би облекчено, когато видя, че двамата със Саша са напуснали приема. — Изглеждах ли вцепенена, когато слязох долу? Сигурно. Преди вечерята всички се отнасяха с мен, сякаш съм от порцелан.

— Ни най-малко.

Сейнт Джеймс посегна към кафето си, но само завъртя безцелно чашката в чинийката. Запита се защо Дебора е дошла при него. Мястото ѝ беше до Томас, който, заедно с Джъстин Брук и Сидни, беше погълнат от разговор е плимутския депутат. Чу смеха им, чу Брук да казва „съвсем правилно“, чу и коментара на един от тях за Лейбъристката партия. Сидни подметна нещо за косата на премиера. Последва нов взрив от смях.

Дебора се размърда, но не каза нищо. Едва ли се бе присъединила към него само за компания или за бърза аутопсия на събитията от вечерта. И все пак тази нейна мълчаливост бе съвсем необичайна. Накрая Сейнт Джеймс вдигна поглед от годежния ѝ пръстен — тежък смарагд, заобиколен с диаманти — и видя, че тя го гледа с напрегнатост, която бе накарала лицето ѝ да се изчерви. Внезапната загуба на дистанцията го объркваше също толкова, колкото и необичайната ѝ дързост. „Чудесна двойка сме“, помисли си той.

— Защо ме нарече така, Саймън? В трапезарията.

Край с дързостта.

— Това ми изглеждаше най-правилното. Все пак е и истина. Двамата с баща ти бяхте с мен по време на всички изпитания.

— Разбирам.

Ръката ѝ се намираще близо до неговата. Беше го забелязал и преди, но предпочиташе да не му обръща внимание и нарочно се мъчеше да не се отдръпва от нея, сякаш се страхува от възможен

допир. Пръстите му бяха отпуснати. Налагаше им да стоят така. И макар едно движение, съвсем неволно, да бе достатъчно да сложи ръка върху нейната, той се погрижи да поддържа между тях достатъчно дискретни и абсолютно лицемерни десетина сантиметра от красивата дамаска.

Когато дойде, жестът бе от нейна страна. Тя го докосна леко по ръката — невинен допир, който срути бариерите му. Това движение не означаваше нищо, а обещаващо още по-малко. Сейнт Джеймс го знаеше твърде добре. Въпреки това, пръстите му хванаха нейните и ги задържаха.

— Наистина бих искала да зная защо го каза — повтори тя.

Нямаше смисъл. Това нямаше да ги доведе доникъде. Или още по-лошо, можеше да ги доведе до пристъп на необузdana мъка, с която той предпочиташе да не се сблъсква.

— Саймън...

— Как мога да ти отговоря? Какво да кажа, без да накарам и двама ни да се чувстваме окаяно и да предизвикам втора кавга? Не искам това. Не смятам, че и ти го искаш.

Каза си, че ще се придържа към всички решения, които е взел по отношение на Дебора. „Тя е сгодена — помисли си. — Любовта и честта я свързват с друг. Ще трябва да се утеша с това, че след време отново ще можем да бъдем приятели, както в миналото, и всеки ще се радва на присъствието на другия, без да иска нищо повече.“ В съзнанието му се надигнаха дузина лъжи за това кое е правилно и възможно в тяхното положение; за дълга, отговорността, ангажиментите и любовта; за основите на етиката и морала, които държаха здраво всекиго от тях. И все пак искаше да говори, защото всичко друго — дори гневът и рискът от отчуждаване — бе по-добро от празнотата.

Внезапен смут на вратата на дневната изключи възможността за по-нататъшен разговор. Ходж говореше тревожно нещо на лейди Ашъртън, а Нанси Камбри го дърпаше за ръкава, сякаш искаше да го изведе в коридора. Линли отиде при тях. Сейнт Джеймс направи същото. Във възцарилата се тишина се извиси гласът на Нанси:

— Не можете! Не сега!

— Какво има? — попита Линли.

— Инспектор Боскоуън, милорд — отговори ниско Ходж. — Долу в салона е. Иска да говори с Джон Пенелин.

Само част от казаното се оказа вярно, защото, докато говореше, Боскоуън влезе през вратата на дневната, сякаш очакваше неприятности. Той огледа извинително групата и очите му се спряха на Джон Пенелин. Беше очевидно, че неприятно задължение го е принудило да прекъсне приема.

В стаята настана абсолютна тишина. Джон Пенелин тръгна към тях, като пътьом подаде брентито си на доктор Тренъроу.

— Едуард — каза той на Боскоуън и му кимна. Нанси изчезна в коридора, седна на шкафчето за обувки и започна да наблюдава сцената оттам. — Може би трябва да отидем в кабинета ми.

— Няма нужда, Джон — рече Боскоуън. — Съжалявам.

Значението зад това извинение беше очевидно. Боскоуън никога нямаше да дойде в Хауенстоу по такъв начин, ако не беше сигурен, че е намерил своя извършител.

— Арестувате ли ме? — Пенелин зададе въпроса едновременно примирено и — странно — без паника, сякаш през цялото време се бе подготвял за това.

Боскоуън се огледа. Очите на всички бяха насочени към малката група.

— Оттук, моля — рече той и излезе в коридора.

Пенелин, Сейнт Джеймс и Линли го последваха. До стълбите чакаше още един цивилен полицаи. Беше набит, с фигура на боксьор, и ги наблюдаваше нащрек, със скръстени на гърдите ръце и свити юмруци.

Боскоуън застана с лице към Пенелин и с гръб към полицаия. Със следващите си думи прекоси границата, която разделяше полицаия от цивилния, като наруши правила и разпоредби. Но не изглеждаше притеснен от това, тъй като думите му произлизаха по-скоро от приятелството, отколкото от дълга.

— Имаш нужда от адвокат, Джон. Получихме първите доклади на оперативната група. Не изглеждат добри. — След това повтори по начин, който не оставяше място за съмнение в искреността му: — Наистина съжалявам.

— Отпечатъци, нишки, косми? С какво разполагате? — попита Линли.

— С всичко това.

— Татко и преди е бил у дома — рече Нанси.

Боскоуън поклати глава. Сейнт Джеймс знаеше какво означава това. Действително за отпечатъците от пръстите на Пенелин можеше да се спори, че е бил в къщичката и преди. Но ако Боскоуън притежаваше отпечатъци и косми, най-вероятно бе те да са от един източник: трупа на Мик Камбри. И ако това наистина бе така, значи Пенелин явно беше излъгал за местонахождението си предишната нощ.

— Ще те помоля да тръгнем веднага — рече Боскоуън с по-нормален тон.

Това като че ли беше знак за другия полицаи. Той отиде до Пенелин и го хвана за ръката. Всичко свърши за няколко секунди.

Докато стъпките им заглъхваха по стълбите, Нанси Камбри припадна. Линли я хвана малко преди тя да се строполи на пода.

— Доведи Хелън — рече той на Сейнт Джеймс.

Когато лейди Хелън дойде при тях, занесоха Нанси долу, в дневната стая на лейди Ашъртън в източното крило.

Притежаваше двойното предимство, че е едновременно дискретна и удобна. „Няколко минути между семейните спомени и познатите мебели несъмнено ще помогнат на Нанси да се възстанови“, реши Линли. Позволи си и моментна благодарност към майка си, задето продължи без него нагоре, за да може той да се оправи дискретно с ареста на Пенелин и да се пребори с последвалия смут.

Сейнт Джеймс беше донесъл предвидливо гарафата с уиски от дневната и сега притисна чашата до устните на Нанси. Лейди Хелън придържаше ръката ѝ. Нанси успя да отпие съвсем мъничка глътка. На вратата се почука. После, съвсем необяснимо, се чу гласът на Джъстин Брук.

— Може ли да поговорим? — Без да дочака отговор, той отвори вратата, пхна глава вътре и не каза нищо, докато не зърна Линли. — Мога ли да поговоря с теб?

— Да поговорим ли? — попита невярващо Томас, като се чудеше какво ли би могъл да иска от него Брук. — Какво, по дяволите...

— Важно е — отвърна Брук.

Той огледа останалите, сякаш търсеше подкрепа, и я намери в най-малко вероятния човек. Лейди Хелън проговори:

— Ще заведе Нанси в дома на управителя, Томи. Няма смисъл да я държим тук. Сигурна съм, че ще иска да види бебето си.

Линли изчака, докато двете жени изчезнаха, и едва тогава заговори на Брук, който яхна без покана един стол и опря лакти на облегалката му. Томас се облегна на бюрото на майка си. Сейнт Джеймс застана до камината.

— Какво искаш? — попита Линли Брук. Беше ядосан от прекъсването и твърде зает, за да си прави труда да го прикрива.

— Въпросът е личен, засяга твоето семейство. — Брук кимна с глава към Сейнт Джеймс, за да покаже, че желае тази среща да се проведе без него. Саймън понечи да си тръгне.

— Не, няма нищо — каза му Линли и откри, че изпитва извратено нежелание да позволи на Брук контрола, който щеше да придобие с излизането на Сейнт Джеймс. В този човек имаше нещо, което не му харесваше: непринудените маниери, опровергавани от проблясъка на злоба в изражението му.

Брук посегна към гарафата с уиски й чашата на Нанси на кръглата масичка до стола си, наля си малко и каза:

— Много добре тогава. Бих пийнал нещо. А вие? — Протегна гарафата първо към Линли, след това към Сейнт Джеймс. В стаята нямаше други чаши, така че поканата беше безсмислена и Брук несъмнено го знаеше. Той отпи одобрително, каза: — Хубаво нещо. — И си наля още. — До дневната бързо стигна слухът, че Пенелин е арестуван. Но той не би могъл да убие оня Мик Камбри.

Линли със сигурност не бе очаквал такова изявление.

— Ако знаеш нещо за тази работа, трябва да кажеш на полицията. Аз съм само непряко заинтересован.

Брук каза:

— По-пряко е, отколкото си мислиш.

— За какво говориш?

— За брат ти.

Брук си наля още уиски. Звънът на гарафата в чашата прозвуча неестествено високо и дразнещо. Линли отказа да помисли очевидно немислимото или да си извади логичното след тези три думи заключение.

— Хората в дневната разправят, че Пенелин се е карал с Камбри преди смъртта му и че това била главната причина да го заподозрат.

Някой го бил чул днес в селото.

— Не виждам това какво общо има с брат ми.

— Всичко, страхувам се. Мик Камбри не се е карал с Пенелин. Или ако се е карал, то изобщо не може да се сравни с кавгата, която имаха с Питър.

Линли го погледна втренчено. Почувства внезапно желание да го изхвърли от стаята и осъзна колко тясно е свързано това със зараждащия се у него страх и неканеното усещане, че тази информация някак не го изненадва.

— За какво говориш? Откъде знаеш?

— Бях с него — отговори Брук. — И това беше, след като си замина Пенелин. Поне така каза Камбри.

Линли посегна към един стол.

— Цялата история, моля — каза той с подчертана учтивост.

— Добре — кимна одобрително Брук. — Вчера със Сидни малко се подърпахме. Снощи не искаше особено много да ме вижда. Затова отидох в селото. С Питър.

— Защо?

— Главно за да си запълня времето. Питър беше позакъсал с парите и искаше да вземе малко назаем. Каза, че познавал един човек, който тази вечер щял да има пари, и отидохме да се срещне с него. Беше Камбри.

Линли присви очи.

— И за какво са му трябвали парите?

Преди да отговори, Брук хвърли поглед към Сейнт Джеймс, сякаш очакваше някаква реакция от него.

— Искаше малко стаф.

— И те е взел със себе си? Това не бе ли неразумно?

— Беше достатъчно безопасно. Питър знае, че може да ми има доверие. — Брук сякаш усети, че трябва да направи по-директно разкритие. — Виж, имах малко скътано вчера и му дадох. Само че то свърши. Той искаше още. И тъй като и аз нямах повече пари от него, тръгнахме да търсим. Искяхме да се надрусаме.

— Разбирам. С брат ми сте успели да се опознаете забележително бързо.

— Хората се опознават бързо, когато имат общи интереси.

— Вярно е. Да. — Линли потисна нуждата да свие юмруци и да го удари. — Мик даде ли му пари назаем?

— Не искаше и да чуе. Именно затова започна кавгата. Питър ги виждаше, аз също ги виждах точно там, на бюрото, на седем или осем пачки. Но той не желаше да се раздели с повече от две лири.

— И какво стана тогава?

Брук направи гримаса.

— По дяволите, аз дори не познавах този човек! Когато Питър и Мик започнаха да се карат, просто си излязох. Вярно, искаше ми се да намерим малко дрога, но не и да се забърквам в свади.

— Какво направи, когато излезе?

— Поскитах се малко, докато намерих една кръчма. Изпих едно и по-късно се върнах на стоп.

— Върнал си се на стоп? С кого?

— С един фермер и жена му. — Брук се ухили и добави ненужно: — Ако се съдеше по миризмата им, бяха мандраджии.

— А Питър?

— Оставих го да се кара с Камбри.

— А къде беше Саша през това време?

— Тук. В Лондон двамата с Питър се споразумели той сам да намери малко дрога. Мисля, че изчакваше да изпълни обещанието си.

— В колко часа излезе от къщата на Камбри? — попита Сейнт Джеймс. Изражението му беше каменно.

Брук погледна към белия корниз на стаята, закрепен върху йонийските шарки. Мислеше, спомняше си или се преструваше и за двете.

— Беше десет, когато влязох в кръчмата. Това си го спомням, защото си погледнах часовника.

— И видя ли пак Питър същата нощ?

— Не съм го виждал до тази вечер. — Брук отново се ухили. Този път погледът му беше като между мъже; онзи, който декларираше другарство и разбиране. — Върнах се тук, сдобрих се със Сид и прекарах нощта в нейната стая. Бях доста зает, ако трябва да бъда честен. Сид си е такава. — Той се изправи и постоя така, преди да направи заключението: — Помислих си, че е по-добре да кажа на теб за брат ти, отколкото на полицията. Струва ми се, че ти знаеш какво да правиш. Но ако смяташ, че трябва да им позвъня...

Остави думите да увиснат във въздуха. Всички в стаята знаеха, че това е безсмислено. Той кимна на другите двама и напусна стаята.

Когато вратата се затвори, Линли бръкна в джоба си за цигарите. Но когато извади табакерата, я погледна любопитно, видя я как проблясва на светлината и се зачуди как е попаднала в ръката му. Не му се пушеше.

— Какво да... — Двете думи прозвучаха дрезгаво. Той направи втори опит: — Какво да правя, Сейнт Джеймс?

— Поговори с Боскоуън. Какво друго можеш да направиш?

— Той е мой брат. Да не искаш от мен да се правя на Каин?

— Да го направя ли вместо теб тогава?

При тези думи Линли погледна приятеля си. Видя колко неумолими са станали чертите на Сейнт Джеймс. Знаеше, че няма разумен вариант. Разбра това още докато търсеше такъв.

— Дай ми време до сутринта — каза той.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дебора огледа повърхностно стаята, за да се увери, че не е забравила нищо. Заклучи куфара си и го свали от леглото, като в същото време реши, че е много добре, задето напускат Корнуол. През нощта времето се беше променило и вчерашното ослепително кобалтово небе тази сутрин беше сиво. Острите пориви на вятъра кашляха под прозорците и от един от тях, наполовина отворен, идваше недвусмисленият мирис на дъжд. Все пак, ако не се смятаха тропането по стъклата и скърцането на тежки клони недалеч от къщата, в утрото не се чуваха други шумове. Инстинктивно усетили приближаването на бурята, кресливите чайки и корморани бяха изчезнали, за да търсят убежище по-навътре в сушата.

— Госпожице?

На вратата стоеше една от камериерките на Хауенстоу, млада жена с облак от черна коса, която почти закриваше триъгълното ѝ лице. Дебора си спомни, че името ѝ е Каролайн. Подобно на останалите дневни прислужници в къщата, момичето не носеше униформа, а само тъмносиня пола, бяла блуза и равни обувки. Беше хубавичка и спретната. Носеше поднос, с който жестикулираше, докато говореше.

— Негово благородие си помисли, че ще искате да хапнете нещо, преди да тръгнете за влака — рече Каролайн и отнесе подноса на малкия триножник до камината. — Каза, че имате само тридесет минути.

— Лейди Хелън знае ли това? Станала ли е?

— Станала е, облича се и в същото време закусва.

Сякаш в потвърждение на това, лейди Хелън влезе в стаята, заета едновременно с три дейности. Вървеше по чорапи, дъвчеше парче препечена филийка и държеше протегнати два чифта обувки.

— Не мога да реша — рече тя, като ги гледаше критично. — Тези велурените са по-удобни, но зелените наистина са сладки, нали? Тази сутрин пробвах и двата дузина пъти.

— Бих препоръчала велурените — каза Каролайн.

— Хмм. — Лейди Хелън пусна едната велурена обувка на пода, обу я, след това пусна едната от другия чифт и също я нахлузи на крака си. — Погледни внимателно, Каролайн. Сигурна ли си?

— Напълно — отвърна Каролайн. — Велурените. А ако ми дадете другия чифт, ще ви го сложа в куфара.

Лейди Хелън ѝ махна с ръка да почака малко и огледа краката си в огледалото от вътрешната страна на вратата на гардероба.

— Виждам, че си права. Но я само погледни зелените! Със сигурност в полата ми има и зелено. Или ако не, може би ще придадат контраст. Защото имам възможно най-сладката чанта за тези обувки и умирам някой път да ги сложа заедно. Човек не обича да признава, че някоя негова импулсивна покупка на обувки и чанта е била съвсем напразна. Дебора, ти какво мислиш?

— Велурените — отвърна Дебора, избута куфара си до вратата и тръгна към тоалетната масичка.

Лейди Хелън въздъхна.

— Болшинството печели — рече тя, докато гледаше как Каролайн напуска стаята. — Чудя се дали не мога да я открадна от Томи. Погледна обувките и веднага реши. За бога, Дебора, тя би ми спестявала часове всеки ден! Повече не бих стояла сутрин пред гардероба в безплодни опити да реша какво да облека. С положителност няма да ми се налага.

Дебора измърмори нещо неясно в отговор, докато гледаше недоумяващо към празното място до тоалетката. След това отиде до гардероба и надникна вътре, без отначало да почувства нито паника, нито изненада, а само объркване. Лейди Хелън продължила бърбори:

— Сама се превръщам в жертва. Когато чуя думата „разпродажба“ за „Хародс“, просто се разпадам на части. Обувки, шапки, пуловери, рокли. Дори веднъж си купих едни обувки само защото ми ставаха. Помислих си, че са много сладки, точно такива, каквито ми трябва, за да се шляя из мамината градина. — Тя огледа внимателно подноса със закуската на Дебора. — Смяташ ли да ядеш грейпфрута?

— Не, изобщо не съм гладна.

Дебора влезе в банята и отново излезе. След това коленичи на пода и погледна под леглото, като се опитваше да си спомни къде е оставила кутията. Със сигурност не я бе изнасяла от стаята. Беше я

видяла, без да я забелязва, предишната вечер, а и вечерта преди нея, нали? Помисли усилено върху това и ѝ се наложи да признае, че не може да си спомни. Все пак бе немислимо да я е поставила на друго място, а още по-немислимо — изобщо да липсва. Защото ако липсваше, а тя не я бе поставила на друго място, това можеше да означава само...

— Какво правиш, за бога? — попита лейди Хелън, като гребеше доволно с лъжичка от грейпфрута ѝ.

Дебора почувства как я обзема страх, когато видя, че под леглото нищо не е поставено или напъхано, за да не се пречка. Изправи се на крака и усети как лицето ѝ се сковава.

Усмивката на лейди Хелън изгасна.

— Какво има? Какво се е случило?

Дебора се върна до гардероба и в последен и напълно безполезен опит, изхвърли допълнителните възглавници и одеяла на пода.

— Апаратите ми — каза тя. — Хелън, апаратите ми! Няма ги.

— Апаратите ли? — попита глупаво лейди Хелън. — Няма ги? Какво искаш да кажеш с това?

— Няма ги. Точно това, което казах. *Няма ги*. Бяха си в кутията. Ти ги видя. Донесох ги с мен за уикенда. Сега ги няма.

— Но не може да са изчезнали. Сигурно са поставени на друго място. Несъмнено някой си е помислил...

— Няма ги — рече Дебора. — Бяха в металната кутия. Апаратите, лещите, филтрите. Всичко.

Лейди Хелън остави грейпфрута върху подноса и огледа стаята.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна! Не бъди толкова... — Дебора се спря и направи усилие да се успокои. — Бяха в кутията до тоалетката. Виж. Няма ги.

— Да попитаме Каролайн — каза лейди Хелън. — Или Ходж. Може би вече са свалени долу в колата. Или Томи е дошъл тук по-рано и ги е взел. Със сигурност е станало така. Защото не мога и да си помисля, че някой би могъл да ги... — Гласът ѝ отказа да изрече думата „открадне“. Все пак фактът, който бе на първо място в съзнанието ѝ, стана ясен още с изпускането на думата.

— От снощи не съм излизала от стаята. Ходих само до банята. Ако Томи ги е взел, защо не ми е казал?

— Нека да попитаме — повтори лейди Хелън и излезе от стаята, за да го направи.

Дебора се строполи на стола пред тоалетката и втренчи празен поглед в пода. Шарките от цветя и листа по килима заплуваха пред очите ѝ, докато обобщаваше загубата. Три фотоапарата, шест лещи, дузина филтри, всичките купени със спечеленото от първата ѝ успешна изложба в Америка; първокласно оборудване, свидетелство за това каква е успяла да стане в края на трите си години самостоятелност. Професионалист без ангажименти или задължения. Жена, отправена към бъдещето.

Всяко нейно решение през годините в Америка бе свързано с крайното притежаване на това оборудване. Спомняше си всеки свой извод, убежденията, до които бе стигала, делата си и не чувстваше нито вина, нито съжаление, защото в крайна сметка бе получила професия, в която успяваше истински. Това, че част от живота ѝ — в която можеше да прегръща, обича и да се грижи за някого — бе тайно оплакана, нямаше значение. Това, че бе запълвала времето си с какво ли не, за да избегне признаването на тази загуба — наистина тя бе преценила всички загуби и определила всяка от тях като несъществуваща, — не оказваше влияние върху нея. Всичко бе станало приемливо, правилно и напълно оправдано, защото бе постигнала целта си. Беше успяла и притежаваше всички символи и принадлежности на това постижение.

Лейди Хелън се върна в стаята.

— Говорих и с Каролайн, и с Ходж — каза тя. Съжалението я караше да се колебае. Трябваше обаче да каже нещо повече. — Дебора, чуй ме. Томи ще...

— Не искам Томи да ми възстановява апаратите! — извика яростно Дебора.

По лицето на лейди Хелън за момент премина изненада, която веднага изчезна и на нейно място се появи напълно безстрастно самообладание.

— Исках да кажа, че Томи вероятно ще иска да узнае за това веднага. Ще отида да го доведа.

Изчезна само за няколко секунди и се върна с Линли и Сейнт Джеймс. Първият отиде до Дебора. Вторият остана до вратата.

— По дяволите! — измърмори Линли. — Какво ли следва сега?

Той прегърна Дебора през раменете за момент, клекна до стола ѝ и я погледна в лицето.

Неговото носеше признаците на умора. Не изглеждаше да е спал през нощта. Дебора знаеше колко много се тревожи за Джон Пенелин и почувства лека вина, защото му причинява допълнително напрежение.

— Деб, скъпа — каза той, — съжалявам!

Значи знаеше, че апаратите са откраднати. За разлика от лейди Хелън, той дори не се опита да предположи, че оборудването някак си е било сложено на друго място.

— Кога ги видя за последен път, Дебора? — попита Сейнт Джеймс.

Линли докосна косата ѝ, отмахна я назад от лицето. Дебора усети чистото, свежо ухание на кожата му. Още не беше пушил, а тя харесваше миризмата му преди първата цигара сутрин. Ако успееше да се съсредоточи върху Томи, всичко друго щеше да изчезне.

— Видя ли ги снощи, преди да си легнеш? — настоя Сейнт Джеймс.

— Бяха тук вчера сутринта. Спомням си, защото поставих обратно апарата, който използвах по време на пиесата. Всичко беше тук, до тоалетката.

— И не си спомняш да си ги виждала след това? Не си ли ги използвала през деня?

— Не съм ги използвала. Дори не бях в стаята, докато не стана време да се обличам за приема. Тогава може и да съм ги забелязала. Би трябвало. Все пак бях тук. Стоях точно пред тоалетката. Но снощи изобщо не съм ги забелязвала. А ти, Саймън?

Линли се изправи. Погледът му се насочи първо към Дебора, след това към Сейнт Джеймс. Любопитен и объркан, но нищо повече.

— Сигурен съм, че бяха тук — отвърна Сейнт Джеймс. — Бяха в старата ти метална кутия, нали? — И когато тя кимна, той рече: — Видях ги до тоалетката.

— Видял си ги до тоалетката — повтори Линли повече на себе си, отколкото на другите. После погледна празното място на пода. Погледна Сейнт Джеймс. Погледна леглото. — Кога, Сейнт Джеймс? — Зададе въпроса леко, три простички думи. Но самият факт, че ги изрече, както и бавният му тон, придаде ново измерение на разговора.

Лейди Хелън каза:

— Томи, не трябва ли да тръгваме вече за влака?

— Кога видя кутията на апаратите, Сейнт Джеймс? Вчера? Вечерта? По някое време през нощта? Кога? Сам ли беше? Или Дебора...

— Томи — каза лейди Хелън.

— Не, нека ми отговори!

Сейнт Джеймс не каза нищо. Дебора посегна към ръката на Линли и погледна лейди Хелън с красноречива молба.

— Томи — рече лейди Хелън. — Това не е...

— Казах, нека ми отговори!

Мина момент, цяла малка вечност, преди Сейнт Джеймс да изрецитира безстрастно фактите:

— Вчера с Хелън успяхме да вземем снимката на Мик Камбри от баща му, Томи. Снощи преди вечеря я донесох на Дебора. Тогава видях кутията на фотоапаратите.

Линли го погледна втренчено. От гърдите му се изтръгна дълга въздишка.

— Господи! — рече той. — Съжалявам! Беше толкова глупаво от моя страна. Не знам какво ме накара да го кажа.

Сейнт Джеймс можеше да се усмихне. Можеше да отклони извинението и да се засмее на намекнатата обида като на разбираема грешка. Но той не направи нищо, не каза нищо. Само погледна Дебора и дори това бе за секунда, преди да извърне очи.

Лейди Хелън каза, сякаш се мъчеше да облекчи ситуацията:

— Ужасно ли бяха ценни, Дебора?

— Струваха стотици лири.

Дебора отиде до прозореца, където светлината падаше върху гърба ѝ и оставяше лицето ѝ в сянка. Чувстваше как кръвта пулсира в гърдите, шията и бузите ѝ. Нелепо, но не искаше да прави нищо друго, освен да плаче.

— Тогава значи някой се е надявал да ги продаде. Но не в Корнуол, смей да кажа, поне не на местна почва, където могат да бъдат проследени. Може би в Бодмин, Екситър или дори в Лондон. А ако случаят е такъв, значи сигурно са били взети снощи по време на приема. След като Джон Пенелин беше арестуван, настъпи доста голям

смут, нали? През останалата част от вечерта хората постоянно влизаха и излизаха от дневната.

— И, първо на първо, не всички бяха в дневната — каза Дебора.

Помисли си за Питър Линли и жестокия му тост по време на вечерята. Кой можеше да иска да я нарани повече от Питър? Какъв подобър начин да си върне на Томи от този да му причини болка чрез нея?

Сейнт Джеймс погледна часовника си.

— Трябва да закараш Дебора и Хелън до гарата — каза той на Линли. — Няма смисъл да остават, нали? Можем да се оправим сами с апаратите.

— Така ще е най-добре — съгласи се лейди Хелън. — Неочаквано изпитах страхотен копнеж по саждите и мръсотията на Лондон, скъпи мои.

Тя се отправи към вратата, като пътьом стисна за момент ръката на Сейнт Джеймс. Когато той понечи да я последва, Линли каза:

— Саймън, прости ми! Нямам извинение.

— Освен брат ти и Джон Пенелин. Изтощението и тревогата. Няма значение, Томи.

— Има. Чувствам се като кръгъл глупак.

Сейнт Джеймс поклати глава, но лицето му остана изопнато.

— Няма нищо. Моля те, забрави го!

И напусна стаята.

Сейнт Джеймс по-скоро чу, отколкото видя сестра си да се прозява на вратата на трапезарията.

— Каква вечер! — рече тя, докато прекосяваше стаята и сядаше до него на масата. Там подпря глава на едната си ръка, посегна към чайника с кафе и си наля. Сипа си захар с щедрост, комбинирана с абсолютно безразличие. Сякаш не си бе направила труда да се погледне в огледалото, преди да се облече за деня, защото носеше яркосини шорти, обилно украсени с проблясващи сребърни звездички, и потник с една презрамка през шията. — Обидни тостове след вечеря, посещение на полицията и арест на място. Учудвам се, че още сме живи.

Тя огледа редицата покрити блюда със закуски и сви нехайно рамене, сякаш ѝ се струваше прекалено голямо усилие да се занимава с тях. Вместо това си взе парче бекон от чинията на брат си и го сложи върху една препечена филийка.

— Сид...

— Хмм? — Тя придърпа част от вестника му към себе си. — Какво четеш?

Сейнт Джеймс не отговори. В момента преглеждаше „Оратор“ и имаше нужда от спокойствие, за да прецени прочетеното.

Беше селски вестник и в съдържанието му имаше главно местни новини. Сейнт Джеймс откри, че въпреки връзката на Мик Камбри с „Оратор“, не може да припише убийството му на прочетеното в местния вестник. Новите теми обхващаха скорошна венчавка, извършена на кея в залива Ламорна, осъждането на един крадец на чанти от Пензънс и нововъведенията, направени в някаква млекопреработвателна ферма, недалеч от Сейнт Бъриън. Имаше и статия за нанрънелското представление на „Много шум за нищо“, включително профил на момичето, което играеше ролята на Херо. Спортните новини включваха статия за местния тенис мач, а който и да се занимаваше с криминалната колонка, беше успял да изрови само пътна катастрофа, свързана със спора по правото на преминаване между шофьор на камион и една крава. Само редакторската страничка обещаваха нещо, но то бе насочено повече към бъдещето на вестника, отколкото към мотива за убийството на Мик Камбри.

На страницата имаше две колонки с мнения и седем писма. Първата колонка беше написана от Камбри — ясна статия за противодействието на притока от оръжие, прекарвано в Северна Ирландия. Втората принадлежеше на Джулиана Вендейл и третираше националната грижа за децата. Писмата, които идваха от жители както на Нанрънел, така и на Пензънс, се занимаваха със статии от предишни броеве за разрастването на селото и понижението на успеха в изпитите на шестнадесетгодишните от местното средно училище. Всичко това отразяваше усилията на Мик Камбри да направи вестника нещо повече от селски клюкарски бюлетин, но не изглеждаше в него да има нещо, което да провокира убийство.

Сейнт Джеймс помисли малко върху мнението на Хари Камбри, че синът му е работил върху тема, която да осигури успеха на

„Оратор“. Очевидно, без да сподели намеренията си с него, Мик беше планирал тази статия да достигне доста по-широка публика от тази в затънтения Корнуол. Саймън се запита дали Камбри е разбрал, че синът му отнема време, пари и усилия на вестника за нещо, което изобщо е нямало да стигне до него. И ако Камбри бе открил това, как щеше да реагира? Можеше ли да замахне в гнева си, както вече бе правил в офиса на вестника?

Всеки въпрос, свързан с убийството, се въртеше около това дали е извършено предумишлено или в момент на гняв. Фактът, че бе имало свада, както и обезобразяването на трупа, предполагаше гняв. Но другите подробности — състоянието на дневната, липсващите пари — говореха за преднамереност. И дори аутопсията нямаше да отговори ясно на въпроса.

— Къде са всички тази сутрин? — Сидни стана от масата и занесе кафето си до един от прозорците, където се сви на тапицираната с кадифе пейка. — Какъв мрачен ден. Ще вали.

— Томи закара Дебора и Хелън да хванат влака за Лондон. От другите не съм виждал никого.

— С Джъстин също трябва да тръгваме, предполагам. Той е на работа утре. Виждал ли си го?

— Не и тази сутрин.

Сейнт Джеймс не тъгуваше особено заради това. Откриваше, че колкото по-малко вижда Брук, толкова по-добре се чувства. Можеше само да се надява на сестра му да ѝ дойде умът в главата и да изхвърли този човек от живота си.

— Може би ще го измъкна от стаята му — каза Сидни, но не направи опит да стане, а продължи да отпива кафе и да гледа през прозореца, докато при тях дойде лейди Ашъртън. По дрехите ѝ личеше, че не е дошла да закусва: носеше сини джинси с навити над глезените крачоли, мъжка бяла памучна риза и бейзболна шапка. В ръцете ѝ имаше тежки градинарски ръкавици, които шляпна енергично в дланта си.

— Значи си тук, Саймън. Добре! — каза тя. — Би ли дошъл с мен за момент? Става дума за апаратите на Дебора.

— Намерихте ли ги? — попита Сейнт Джеймс.

— Да сте ги намерили? — повтори изненадано Сидни. — Да не би като капак на всичко и Деб да си е загубила фотоапаратите?

Тя поклати мрачно глава и се върна на масата, където взе частта от вестника, оставена от брат й.

— В градината — каза лейди Ашъртън и поведе Сейнт Джеймс навън, където соленият вятър бързо довеждаше сърдити сиви облаци от морето.

Един от градинарите ги чакаше на най-далечната точка от южното крило на къщата. Стоеше срещу един бук с градинарски ножици в ръка и износена вълнена шапка, спусната ниско над челото му. Той кимна, когато лейди Ашъртън и Сейнт Джеймс дойдоха при него, и насочи вниманието на последния към големия тисов храст до къщата.

— Ама че е жалко — рече градинарят. — Ще бъде направо съсипана, горкичката.

— Стаята на Дебора е точно отгоре — рече лейди Ашъртън.

Сейнт Джеймс погледна растението и видя, че най-близката му до къщата част е изпотрошена, а израстъците смачкани, изпочупени от някакъв предмет, най-вероятно пуснат отгоре. Пораженията бяха скорошни, а счупените места — пресни. От осакатените клончета се надигаше острата миризма на иглолистно растение.

Сейнт Джеймс отстъпи назад и вдигна поглед към прозорците. Стаята на Дебора беше точно над него, а под нея се намираше билиардната. И двете бяха доста отдалечени от трапезарията и дневната, където предишната вечер се бяха спирали гостите. Доколкото знаеше, никой не беше играл билиард, така че нямаше да има свидетели на шума, който сигурно бе вдигнала кутията с фотоапаратите при падането си.

Градинарят се върна към работата си, като отрязваше счупените клончета и ги събираше в найлонова торба за боклук, пъхната под мишницата му. Лейди Ашъртън заговори тихо:

— В това има някакво облекчение, Саймън. Сега поне знаем, че не ги е взел някой от къщата.

— Защо смяташ така?

— Едва ли някой от нас би ги взел, за да ги пусне навън. Далеч по-лесно щеше да бъде да ги скрие в някоя от стаите и по-късно да се измъкне с тях, не си ли съгласен?

— По-лесно — да. Но не толкова разумно. Особено ако някой от къщата иска да изглежда така, сякаш ги е откраднал външен човек. Но

дори и това не е разумно. Защото кои бяха гостите снощи? Господин и госпожа Суини, доктор Тренъроу, зълва ти и депутатът от Плимут.

— Джон Пенелин — прибави тя. — Дневните прислужници от селото.

— Би било доста невероятно те да са взели фотоапаратите.

По изражението на лейди Ашъртън личеше, че е мислила къде са апаратите на Дебора и кой може да ги е взел, но думите ѝ целяха да прикрият това:

— Трудно ми е да проумея защо изобщо са били откраднати.

— Ценни са. Могат да бъдат продадени от някой, който има нужда от пари.

За момент лицето ѝ се сгърчи, но веднага след това възстанови самообладанието си. Сейнт Джеймс прояви милост:

— Къщата беше отворена по време на приема. Някой може да се е вмъкнал, докато бяхме в трапезарията. Тогава няма да е било трудно да се отиде в стаята на Дебора и да се вземат апаратите.

— Но защо изобщо да взимат тях, ако става въпрос за пари, Саймън? Защо не е взето нещо друго? Нещо дори още по-ценно?

— Какво? — попита той. — Всичко останало твърде лесно може да бъде свързано с Хауенстоу. Среброто е белязано. Семейният герб стои на всеки предмет. Със сигурност не очакваш крадецът да вземе някоя от картините и да се надява никой да не забележи липсата ѝ до следващия ден.

Тя се обърна и погледна към парка — движение, предназначено единствено да скрие лицето ѝ за малко.

— Не може да е за пари — каза, като мачкаше градинарските ръкавици. — Не може, Саймън. Знаеш това.

— Тогава може би госпожа Суини е имала нещо против да се проявят снимките ѝ — предположи той.

Лейди Ашъртън се усмихна мрачно, но оказа съдействие на усилието му да я поразсее:

— Може ли да се е измъкнала до тоалетната по някое време след вечеря и да е тръгнала из къщата да търси стаята на Дебора?

Въпросът ги върна обратно към неизбежната реалност. Който и да беше взел фотоапаратите, той знаеше коя е стаята на Дебора.

— Томи говорил ли е с Питър тази сутрин? — попита Сейнт Джеймс.

— Питър още не е станал.

— Той изчезна след вечеря, Дейз.

— Зная.

— И знаеш ли къде е отишъл? Къде е отишла Саша?

Тя поклати глава.

— На разходка из имението, долу до заливчето, на разходка с кола. Може би до дома на управителя, за да се видят с Марк Пенелин.

— Лейди Ашъртън въздъхна. Усилието ѝ костваше прекалено много.

— Не мога да повярвам, че той е взел апаратите на Дебора. Знам, че е продал повечето от вещите си. Преструвам се, че не го знам, но го знам. Все пак не мога да повярвам, че ще тръгне да краде неща и да ги продава. Не и Питър. Не мога да го повярвам.

Когато свърши, от парка долетя вик. Някой тичаше към къщата, накуцвайки — мъж, който от време на време притискаше с ръка едната страна на корема си, а с другата размахваше шапка. И през цялото време не преставаше да крещи.

— Джаспър, милейди — рече градинарят, като дойде при тях с чувала за боклук, който се влачеше след него.

— Какво иска? — Когато мъжът наближи къщичката на портиера, лейди Ашъртън повиши глас: — Престани да крещиш така, Джаспър! Ще изплашиш всички ни до смърт.

Джаспър стигна до нея, като хъхреше и се задъхваше. Като че ли му бе трудно да събере достатъчно въздух, за да произнесе и едно членоразделно изречение.

— Там е! — успя най-сетне да каже. — В заливчето!

Лейди Ашъртън погледна Сейнт Джеймс. И на двамата им мина през ума една и съща мисъл. Лейди Ашъртън отстъпи, сякаш за да се отдалечи от информацията, която не можеше да понесе.

— Кой? — попита Сейнт Джеймс. — Джаспър, кой е в заливчето?

Джаспър се преви одве и се закашля.

— В заливчето!

— За бога...

Джаспър се изправи, огледа се и посочи с изкривения си от артрит пръст към вратата, където стоеше Сидни, очевидно излязла да види какво става.

— Нейният човек! — рече задъхано той. — Лежи мъртъв долу в
заливчето!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Сейнт Джеймс най-сетне настигна сестра си, тя вече бе стигнала до заливчето, и то доста преди всички останали. Някъде в отчаяния си бяг през парка и горичката беше паднала и кръвта се стичаше по едната ръка и единия ѝ крак. От върха на скалата я видя как се хвърля към трупа на Брук и го сграбчва, сякаш е това можеше да му вдъхне живот. Говореше нечленоразделно — несвързани думи, а не изречения — и се притискаше до него. Главата на Брук висеше под невероятен ъгъл и свидетелстваше за начина, по който беше умрял.

Сидни го постави на земята. Отвори устата му и направи ненужен опит за изкуствено дишане. Дори от върха на скалата Сейнт Джеймс чуваше кратките ѝ неистови викове, след като не получи никаква реакция от това. Започна да го удря по гърдите. Разкъса му ризата. Хвърли се върху него и го притисна, сякаш за да го възбуди, както бе правила преди смъртта му. Това бе безсмислена, гротескна имитация на прелъстяване. Докато гледаше, Сейнт Джеймс почувства как изстива. Изрече името ѝ, след това я извика, но без полза.

Накрая тя вдигна поглед към скалата и го видя. Протегна към него едната си ръка, сякаш в молба, и най-сетне заплака. Това бе ужасен вой, отчасти отчаяние, отчасти мъка; плач, чийто източник бе също толкова първичен, колкото и вечен. Тя покри лицето на Брук с целувки, след това сведе глава и я облегна на гърдите му. И плачеше — от мъка, от гняв, от ярост. Сграбчи трупа за раменете, повдигна го и започна да крещи името му. В отговор безжизнената глава заподскача в зловещ танц на счупения врат.

Сейнт Джеймс стоеше неподвижен и си налагаше да не отклонява поглед от сестра си, за да стане свидетел на най-страшната част от мъката ѝ. Приемаше това като справедливо наказание за греха, че притежава тяло, толкова недъгаво, че не му позволяваше да ѝ се притече на помощ. Слушаше силния вой на Сидни, неспособен да се помръдне, и ругаеше вътрешно с нарастваща ярост, която бързо се превръщаше в паника. Почувства докосване по ръката и се обърна със

злост. Лейди Ашъртън стоеше до него, а зад нея бяха градинарят и още половин дузина души от къщата.

— *Махнете я* от него. — Едва изрече думите, но те накараха другите да се размърдат.

Лейди Ашъртън го погледна разтревожено за последен път и се запуска бързо по скалата. Другите я последваха с одеяла, импровизирана носилка, термос и навито въже. Въпреки че слизаха бързо, на Сейнт Джеймс му се струваше, че се движат бавно — като в пантомима.

Трима от тях стигнаха едновременно до Сидни. Лейди Ашъртън я издърпа от трупа, който тя продължаваше да разтърсва диво и безплодно. Докато Сидни се мъчеше, пищейки, да се върне при него, лейди Ашъртън извика през рамо нещо, което Сейнт Джеймс не успя да разбере. В отговор един от мъжете ѝ подаде отворен флакон. Тя притегли Сидни към себе си, дръпна я за косата и пъкна флакона под носа ѝ. Главата на момичето се отметна назад и то покри уста с длан. След това заговори на пресекулки на лейди Ашъртън, която посочи нагоре към скалата.

Сидни започна да се изкачва. Градинарят ѝ помогна. Последваха ги другите от къщата. Всички видяха, че тя нито се спъна, нито падна. Не след дълго Сейнт Джеймс я притегли яростно в прегръдките си. Притисна я до себе си, опря буза в темето ѝ и потисна реакциите, които обещаваха да го надвият, ако им отпуснеше юздите. Когато първоначалният ѝ плач стихна, той я поведе към къщата, като я прегръщаше с две ръце, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, ще я остави на истерията и тя отново ще се втурне към трупа на любимия си.

Минаха през горичката. Сейнт Джеймс едва забелязваше изминатия път. Не чуваше бързия шум на реката, не усещаше наситения мирис на зеленина, нито пък меката глинеста земя под краката си. Дрехите му може и да се закачаха за храстите около пътеката, но той не го забеляза.

Когато стигнаха до зида около Хауенстоу и минаха през портата, въздухът вече бе натезжал от мириса на надвисналата буря. Листата на дърветата шепнеха на засилващия се вятър, а една катеричка пробяга нагоре по ствола на близкия ясен и изчезна сред клоните му, търсейки убежище. Сидни вдигна глава от гърдите на брат си.

— Ще вали — каза тя. — Саймън, той ще се намокри!

Сейнт Джеймс я прегърна още по-здраво и я целуна по главата.

— Не, няма нищо. — Опитваше се да говори като по-големия брат, когото тя познаваше, който се беше грижил за нощните ѝ кошмари и прогонвал лошите ѝ сънища. *Но не и този, Сид.* — Те ще се погрижат за него. Ще видиш.

Големи тежки капки запляскаха шумно по листата. Сидни потрепери в прегръдките му.

— Как ни крещя мама! — прошепна тя.

— Крещяла ли ни е? Кога?

— Ти отвори прозорците на детската стая, за да видиш колко дъжд може да влезе в стаята. А тя крещя, крещя. И те удари. — Тялото ѝ се разтърси от ридания. — Не можех да понасям, когато мама те удряше.

— Килимът беше съсипан. Несъмнено си го заслужавах.

— Но това беше моя идея! И допуснах ти да поемеш наказанието. — Сидни вдигна ръка към лицето си. Между пръстите ѝ се процеждаше кръв. Тя отново заплака. — Съжалявам!

Сейнт Джеймс я погали по косата.

— Няма нищо, миличко. Всичко е забравено. Повярвай ми!

— Как можах да ти сторя такова нещо, Саймън? Ти беше любимият ми брат. Най-много теб обичах. Бавачката ми казваше колко е лошо да обичам теб повече от Андрю или Дейвид, но аз не можех да направя нищо. Най-много теб обичах. След това позволих да те набият и това беше по моя вина, а аз никога не казах и дума.

Тя вдигна лице, нашарено от сълзи, за които Сейнт Джеймс знаеше, че нямат нищо общо с детските им спорове.

— Ще ти кажа нещо, Сид — каза заговорнически той, — но искам да ми обещаеш, че никога няма да кажеш на Андрю или Дейвид. И ти ми беше любимката. Всъщност все още си.

— Наистина ли?

— Абсолютно!

Стигнаха до къщичката на портиера и влязоха в градината. Вятърът се надигаше, късаше листенцата на розите и обсипваше пътя им с тях. Не ускориха крачка, макар дъждът да бе запердашил здраво. Когато приближиха входната врата, и двамата вече бяха мокри до кости.

— Сега мама ще ни се кара — каза Сидни, докато Сейнт Джеймс затваряше вратата. — Да се скрием ли?

— Засега сме в пълна безопасност.

— Няма да ѝ позволяя да те набие!

— Знам, Сид. — Сейнт Джеймс поведе сестра си към стълбището и я хвана за ръката, когато тя се озърна, видимо разколебана и объркана. След това я насърчи: — Насам.

Горе видя Котър да се приближава към тях с малък поднос в ръце. Когато го видя, Сейнт Джеймс отправи благодарствена молитва за способността му да чете мисли.

— Видях ви да идвате — рече Котър и кимна към табличката. — Това е бренди. Тя... — Той кимна с глава към Сидни и сбърчи чело при вида ѝ.

— След малко ще се оправи. Помогни ми, ако обичаш, Котър. Стаята ѝ е насам.

За разлика от стаята на Дебора, тази на Сидни нямаше нито пещерен, нито гробовен вид. Гледаше към малката, обградена със зид градинка зад къщата, а боята и тапетите по стените ѝ бяха комбинация от бяло и жълто. На пода имаше килим в пастелни тонове. Сейнт Джеймс сложи сестра си на леглото и отиде да спусне завесите, а Котър наля бренди и го поднесе към устните ѝ.

— Малко от туй, госпожице Сидни — рече утешително той. — Хубавичко ще ви затопли.

Тя отпи послушно и попита:

— А мама знае ли?

Котър хвърли тревожен поглед към Сейнт Джеймс.

— Хайде, пейнете още мъничко — рече той.

Саймън порови из едно чекмедже за нощницата ѝ. Намери я под купчина пуловери, бижута и чорапи.

Трябва да съблечеш тези мокри дрехи — каза ѝ той. — Котър, би ли намерил някаква кърпа да ѝ избърша косата? И нещо за порязаните места?

Котър кимна, погледна предпазливо Сидни и напусна стаята. Когато остана сам със сестра си, Сейнт Джеймс я съблече и хвърли мокрите дрехи на пода. Нахлузи нощницата през главата ѝ, като измъкна внимателно ръцете ѝ през тънките сатенени презрамки. Тя не каза нищо и като че ли не забелязваше присъствието му. Когато Котър

се върна с хавлия и пластир, Сейнт Джеймс ѝ разтри грубо косата и се погрижи за краката, ръцете и пръските кал по прасците ѝ. След това я сложи да легне и я зави с одеялата. Тя му се подчиняваше като дете, като кукла.

— Сид — прошепна той и я докосна по бузата. Искаше да поговорят за Джъстин Брук. Искаше да разбере дали са били заедно през нощта. Искаше да знае кога Брук е отишъл на скалата. И най-вече искаше да знае защо.

Тя не отговори. Гледаше право в тавана. Каквото и да знаеше, то трябваше да почака.

Томас паркира роувъра в най-отдалечения край на двора и влезе в къщата през северозападната врата, между оръжейната и стаята за прислугата. Беше видял редицата коли на алеята — две полицейски, една немаркирана лимузина и линейка с все още включени чистачки, — затова не бе напълно неподготвен да се сблъска с Ходж, когато премина бързо през жилищното крило на къщата. Срецнаха се пред килера.

— Какво има? — попита Линли стария иконом. Опита се да говори с разумна загриженост, без да издава нарастващата си паника. Когато зърна колите през носения от вятъра дъжд, първата му мисъл бе за Питър.

Ходж му даде доста охотно информацията, но по начин, предназначен да не разкрива собственото му отношение по въпроса. Каза на Линли, че се е случило нещастие с господин Брук и са го сложили в старата учебна стая.

В начина, по който Ходж предаде информацията, имаше мъничко основание за надежда: едва ли бе прекалено лошо, след като не бяха откарали Брук направо в болницата — надежда, която се разпадна няколко минути по-късно, когато Томас влезе в учебната стая в източното крило на къщата. Трупът лежеше, увит в одеяла, върху дългата, покрита с белези маса в средата на стаята; същата маса, на която поколения млади Линли бяха подготвяли детските си уроци, преди да бъдат изпратени в училище. Около нея стояха група мъже и разговаряха тихо, а между тях бяха инспектор Боскоуън и цивилният сержант, който бе дошъл за арестуването на Джон Пенелин предната

вечер. Боскоуън говореше на всички и даваше някакви нареждания на двама мъже от оперативната група с кални панталони и мокри от дъжда якета. Полицейската патоложка беше с тях и можеше да бъде различена по медицинската чанта в краката ѝ. Не беше отворена и тя като че ли не възнамеряваше да прави предварителен оглед на трупа. Мъжете от оперативната група в момента също не изглеждаха подготвени за каквато и да било работа. А това доведе Линли до единственото възможно заключение: където и да беше умрял Брук, то не бе в учебната стая.

Видя Сейнт Джеймс да стои до един от малките прозорци, насочил вниманието си към това, което можеше да се види от градината през нашареното от дъжда стъкло.

— Джаспър го е намерил в заливчето — каза тихо той, когато Томас дойде при него. Не се обърна от прозореца. Линли видя, че дрехите му са били измокрени наскоро, а по ризата му има кървави линии, разредени от дъжда като акварелна боя. — Прилича на нещастен случай. Изглежда като подхлъзване от скалата. Загубил е равновесие. — Той погледна над рамото на Линли към групата около трупа, след това отново към приятеля си. — Поне така смята Боскоуън засега.

Сейнт Джеймс не зададе въпроса, който Линли усети зад предпазливото твърдение. Беше благодарен за отсрочката, която му отпускате приятелят му. Той попита:

— Защо е преместено тялото, Сейнт Джеймс? Кой го е преместил? Защо?

— Майка ти. Започна да вали. Сид стигна до него преди всички ни. Страхувам се, че в онзи момент никой от нас не разсъждаваше трезво, най-малко аз.

Тисово клонче, блъскано от порива на вятъра, задраска по прозореца пред тях. Дъждът образуваше остри фигурки по стъклото. Сейнт Джеймс отиде по-близо до прозореца и вдигна поглед към горния етаж на крилото срещу учебната стая, към спалнята в ъгъла, съседна на тази на Томас.

— Къде е Питър?

Отсрочката наистина бе кратка. Линли почувства внезапна нужда да излъже, да предпази брат си по някакъв начин, но не успя да го направи, нито пък можеше да каже какво го е подтикнало към истината

— педантичният морал или неизречената молба за помощ и разбиране от страна на другия.

— Няма го.

— А Саша?

— Също.

— Къде са?

— Не знам.

Реакцията на Сейнт Джеймс се изрази в една-единствена дума, по-скоро въздъхната, отколкото изречена:

— Страхотно! — След това: — От колко време? Спал ли е в леглото си тази нощ? А тя в нейното?

— Не.

Линли не прибави, че е видял само толкова в седем и половина сутринта, когато отиде да говори с брат си. Не каза, че в осем без петнадесет е изпратил Джаспър да го търси. Нито пък му описа ужаса, който изпита, щом видя полицейската кола и линейката пред Хауенстоу и си помисли, че Питър е намерен мъртъв, както и че — освен страха си — почувства и съвсем леко облекчение. Сейнт Джеймс оглеждаше замислено покрития труп на Брук.

— Питър няма нищо общо с това — каза Томас. — Било е нещастен случай. Ти сам го каза.

— Чудя се дали Питър е знаел, че Брук е говорил с нас снощи — каза Сейнт Джеймс. — Дали Брук би му казал? И ако го е направил, защо?

Линли усети мисълта, която предизвикваше тези въпроси. Беше същата, която се въртеше и в неговата глава.

— Питър не е убиец. Знаеш това.

— Тогава по-добре го намери. Убиец или не, има доста да обяснява, нали?

— Джаспър е излязъл да го търси от рано тази сутрин.

— Чудя се какво е правил на заливчето. Мислел е, че Питър е там?

— Там. В мелницата. Търсеше навсякъде. Също и извън имението.

— Вещите на Питър още ли са тук?

Линли познаваше Сейнт Джеймс достатъчно добре, за да усети какъв е изводът след този отговор. Ако Питър беше избягал от

имението, без да има време за губене, знаейки, че животът му е в опасност, вероятно щеше да остави вещите си. От друга страна, ако беше тръгнал след извършването на убийство, за което знаеше, че няма да бъде открито още няколко часа, щеше да има достатъчно време да си събере нещата. По този начин щеше да се измъкне в нощта, без никой да разбере чак до намирането на трупа на Брук. Ако той го беше убил. Ако Брук изобщо бе убит. Линли се опита да се съсредоточи върху факта, че наричаха това нещастен случай. А хората от оперативната група със сигурност знаеха какво са видели при огледа на мястото. По-рано същата сутрин мисълта, че Питър е откраднал фотоапаратите на Дебора, за да ги продаде и да си купи кокаин, му се струваше отблъскваща, предизвикваше недоверие и отрицание. А сега мечтаеше за нея. Дали бе възможно брат му да е замесен едновременно в кражбата на фотоапаратите и в смъртта на Джъстин Брук? И ако съзнанието на Питър беше съсредоточено върху нуждата на тялото му от кокаин, защо му бе трябвало да спира пътя си към дрогата, за да премахва Брук?

Знаеше отговора, разбира се. Но този отговор свързваше Питър със смъртта на Мик Камбри — смърт, която никой не наричаше *нешастен случай*.

— Смятаме да изнесем трупа. — Цивилният полицаи се беше приближил до тях. Въпреки дъжда, миришеше силно на пот и челото му беше покрито с капчици. — С ваше позволение.

Линли кимна рязко в съгласие и закопня за малко алкохол, който да успокои нервите му. Сякаш в отговор на мисълта му, вратите на учебната стая се разтвориха. Майка му влезе, като буташе количка за сервиране с два самовара, три пълни гарафи с алкохол и няколко чинии с бисквити. Дънките и обувките ѝ бяха покрити с кални петна, бялата ѝ риза беше скъсана, а косата — разрошена. Но тя заговори и привлече вниманието на всички, сякаш външността бе най-малката ѝ грижа:

— Не мога да претендирам, че познавам вашия правилник, инспекторе — обърна се тя към Боскоуън, — но ми се струва разумно да ви се позволи нещичко, за да се постоялите. Кафе, чай, бренди, уиски. Каквото желаете. Моля, заповядайте.

Боскоуън кимна с благодарност и след като получи това позволение, полицаите наобиколиха количката. Боскоуън се приближи до Линли и Сейнт Джеймс.

— Той пиеше ли, милорд?

— Не го познавам толкова добре. Но снощи пи. Всички пихме.

— Пиян ли беше?

— Не изглеждаше. Не и когато го видях за последен път.

— И кога беше това?

— Когато приемът свърши. Около полунощ. Може би малко по-късно.

— Къде?

— В дневната.

— Пиеше ли?

— Да.

— Но не беше пиян?

— Може и да беше. Не знам. Не се държеше като пиян.

Линли усети намерението на тези въпроси. Ако Брук е бил пиян, значи е паднал и е намерил смъртта си. Ако е бил трезвен, значи е бил бутнат. Но Томас имаше нужда смъртта да бъде приета като нещастен случай, независимо от състоянието на Брук предишната вечер.

— Пиян или трезвен, никога преди не е ходил там. Не познаваше околността.

Боскоуън кимна, но нищо в маниера му не изразяваше убеденост.

— Несъмнено аутопсията ще ни каже всичко.

— Беше тъмно. Скалата е висока.

— Било е тъмно, ако е излязъл през нощта — рече Боскоуън. — Може да е излязъл сутринта.

— Как беше облечен?

Инспекторът повдигна леко рамене, сякаш за да признае точността на въпроса.

— Във вечерно облекло. Но не може да се каже дали не е бил до ранните часове на сутринта с някого от участниците в приема. Докато не разберем часа на смъртта, не можем да бъдем сигурни в нищо. Освен във факта, че е мъртъв. А в него сме сигурни. — След това кимна и отиде при хората си до количката.

— Хиляда и един въпроса, които не ни зададе, Сейнт Джеймс — рече Линли.

Другият ги изброи:

— Кой го е видял за последен път? Някой друг липсва ли от имението? Кой е присъствал на приема? Кой друг е бил в имението?

Има ли някаква причина, поради която някой би искал да му стори нещо лошо?

— И защо не ги зададе?

— Чака да излязат резултатите от аутопсията, предполагам. По-изгодно му е да е нещастен случай.

— Защо?

— Защото е намерил своя извършител на убийството на Камбри. А Джон Пенелин не би могъл да убие Брук.

— Намекваш, че има връзка?

— Има. Не може да няма.

Неясно движение отвън на алеята привлече вниманието им.

— Джаспър — забеляза Сейнт Джеймс.

Възрастният мъж шляпаше през локвите към западното крило на къщата.

— Хайде да видим какво има да ни каже — рече Линли.

Намериха го точно пред стаята на слугите, където изтръскваше дъжда от протритата си непромокаема шапка. След това направи същото със старата мушама и закачи и двете на закачалката на стената, преди да свали с мъка калните тъмозелени гумени ботуши. Накрая кимна кратко на Сейнт Джеймс и Линли и ги последва в пушалнята, където прие малко уиски, за да се постопли.

— Не го намерих никъде — каза той на Линли. — Ама неговата лодка я няма в залива Ламорна.

— Какво? — попита Томас. — Джаспър, сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Няма я там.

Линли се втренчи в лисицата над камината и се опита да разбере, но в ума му се въртяха само подробности, които отказваха да се съединят. Семейният десетметров платноход стоеше на док в залива Ламорна. Питър плаваше от петгодишна възраст. Времето през целия ден обещавахе буря. Никой с капка разум в главата или опит нямаше да изкара платнохода.

— Сигурно по някакъв начин се е откъснал от въжетата си.

Джаспър издаде подигравателен звук, но когато Линли се обърна към него, лицето му отново беше безизразно.

— Къде още провери?

— Навсякъде. Между Нанрънел и Трийн.

— Триуф? Сейнт Бъриън? Навлезе ли по-навътре в сушата?

— Аха. Мъничко. Ама нямаше нужда да ходя по-надалече, млорд. Ако момчето е тръгнало пеш, все някой щеше да го види. А никой не каза таквоз нещо. — Джаспър потърка брадясалите си бузи. — Както ми се види, или двамата с неговата се крият някъде тука, или са хванали стоп веднага след като са излезли от Хауенстоу. Или пък са взели платнохода.

— Едва ли го е направил. Не е толкова глупав. Не е напълно... — Линли се спря. Нямаше нужда Джаспър да чува най-големите му страхове. Несъмнено вече ги знаеше до един. — Благодаря ти, Джаспър. Иди да хапнеш нещо.

Възрастният мъж кимна и се отправи към вратата, но все пак се спря на прага.

— Чувам, че Джон Пенелин го арестували снощи.

— Да, така е.

Устата на Джаспър се раздвижи, сякаш искаше да каже още нещо, но се колебаеше.

— Какво има? — попита Линли.

— Не трябва да поема вината на други, ако питат мене — каза Джаспър и ги напусна.

— Какво ли още знае Джаспър? — попита Сейнт Джеймс, когато останаха сами.

Линли гледаше втренчено килима, потънал в мислите си. След малко се окопоти и отговори:

— Нищо, предполагам. Просто така му се струва.

— За Джон?

— Да. И за Питър. Ако трябва да се преценява вината, Джаспър знае чия е.

За пръв път Линли се чувстваше толкова неспособен на действия или решения. Струваше му се, че целият му живот се изплъзва от неговия контрол и той е в състояние само да гледа как различните парченца хвърчат напосоки в пространството. Успя само да каже:

— Той не би взел лодката. Не и в това време. Къде може да е отишъл? И защо?

Чу, че Сейнт Джеймс се размърда, и вдигна поглед. По лицето му беше изписано състрадание.

— Може би все още е някъде в имението, Томи. Може би дори не знае какво се е случило и изчезването му ни най-малко не е свързано с

Джъстин Брук.

— А с апаратите?

— С тях също.

Линли погледна към фотографиите на стената: към всички поколения Линли, които се бяха вместили в калъпа, обучавали в Оксфорд и заемали местата си в Хауенстоу без дори дума на протест.

— Не го вярвам, Сейнт Джеймс. Нито за момент. А ти?

Приятелят му въздъхна:

— Честно ли? Не.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господи, до какви низини успяхме да паднем! — рече лейди Хелън. Тя остави куфара, въздъхна и залюля унило чантичката на пръстите си. — Обяд на гарата в Падингтън. Такова осъдително държане, просто не мога да повярвам, че съм си го позволила!

— Все пак предложението беше *твое*, Хелън.

Дебора остави багажа на пода и огледа стаята си с доволна усмивка. Чувстваше необяснима радост, задето си е отново у дома, дори и този неин дом да бе една-единствена стая в Падингтън. Поне си беше нейна.

— Признавам се за абсолютно виновна. Но когато човек е измъчван от глад; когато смъртта е вероятното последствие от дори секунда епикурейски снобизъм, *какво* би трябвало да направи, освен да се хвърли към първото попаднало пред погледа му кафене? — Лейди Хелън потрепери, сякаш я връхлетя споменът за това, което бе намерила в чинията си. — Можеш ли да си представиш нещо по-отвратително, което да се направи на една наденица?

Дебора се засмя:

— Искаш ли нещо за възстановяване? Чаша чай? Дори имам рецептата на едно полезно питие, което може да ти хареса. Тина ми я даде. Нарече го „освежително“.

— Несъмнено именно нещо такова й е трябвало след срещата с Мик Камбри, ако се вярва на баща му — рече лейди Хелън. — Но засега ще се лиша от това удоволствие, ако нямаш нищо против. Искаш ли да се отбием у съседката, като вземем и снимката с нас?

Дебора я измъкна от чантичката си и поведе лейди Хелън нататък. Коридорът беше тесен, с врати от двете, страни, а от пода се разнасяше острата миризма на сравнително нов килим. Той заглушаваше стъпките им и сякаш за още по-голяма предпазливост, Дебора почука тихичко на вратата.

— Тина е... нощна птица, предполагам — обясни тя на лейди Хелън. — Така че може още да не е станала.

Очевидно беше така, защото не получиха отговор. Тя опита втори път, по-силно. След това трети, като извика:

— Тина?

В отговор отсрещната врата се отвори и една възрастна жена надникна навън. На главата си носеше голяма карирана кърпа, вързана под брадичката ѝ като на руска бабичка. Служеше, за да покрива косата ѝ, навита на огромен брой стегнати сиви къдрици.

— Не е тука. — Жената прибра на гърдите си тънкия пурпурен пенъоар на противни оранжеви цветя и длановидни листа, достатъчни, за да накарат човек завинаги да се откаже от пътуванията в тропиците. — Няма я от два дни.

— Колко неприятно — рече лейди Хелън. — Знаете ли къде е отишла?

— Много ми се иска да знам — отвърна жената. — Взе ми назаем ютията, пък много ми трябва.

— Несъмнено — каза лейди Хелън с дълбоко съчувствие, сякаш небрежното облекло на жената по средата на следобеда беше предизвикано именно от липсата на ютия. — Искате ли да видя дали не мога да ви я върна обратно? — Тя се обърна към Дебора: — Кой е управител на сградата?

— На партера има домакин — отвърна Дебора и прибави тихо. — Но, Хелън, не можеш...

— Тогава ще сляза направо долу.

Лейди Хелън ѝ помахаша с пръсти и тръгна към асансьора.

Възрастната жена бе наблюдавала разговора им с подозрение, а сега измери Дебора от глава до пети. Младата жена се усмихна нервно и се опита да измисли някаква нехайна забележка за сградата, за времето или каквото и да е, което да отклони вниманието на съседката от трогателното желание на лейди Хелън да върне ютията на една напълно непозната. Отказа се от усилието, защото нищо не ѝ дойде наум. Затова се оттегли в апартамента си, където лейди Хелън дойде след по-малко от десет минути, размахвайки победоносно ключа от вратата на Тина.

Дебора се слиса.

— Как, за бога, успя?

Лейди Хелън се засмя:

— Не мислиш ли, че изглеждам поне мъничко като единствената сестра на Тина, която е изминала целия път от Ндидбург дотук, за да си побъбрят по сестрински няколко дни?

— И ти го убеди в това?

— Представлението беше толкова добро, че убедих и самата себе си. Е, отиваме ли?

Върнаха се пред апартамента. Дебора усети лека слабост при мисълта какво се кани да направи лейди Хелън.

— Това не може да е законно — рече тя. — Не е ли влизане с взлом?

— Влизане може би — отвърна радостно лейди Хелън, докато пъхаше ключа в ключалката без ни най-малко колебание. — Но едва ли може да се нарече взлом. Все пак имам ключа. Аха. Ето ни. Без дори да изскърцаме и да привлечем вниманието на съседите.

— Но аз съм един от съседите.

Лейди Хелън се засмя:

— Колко удобно!

Апартаментът беше подобен по размери и форма на Дебориния, макар да съдържаше повече мебели и всеки от тях свидетелстваше за значителни разходи. Никакви талашитени плоскости, масички втора ръка или евтини репродукции по стените. Стаята бе пълна с мебели от широколистна дървесина — дъб и махагон, розово дърво и бреза. Под тях лежеше ръчно тъкан килим, а гобленът на стената изглеждаше бродиран от искусни ръце. Очевидно обитателката на стаята имаше вкус към лука.

— Е — рече лейди Хелън, когато огледа всичко, — има какво да се каже за професията ѝ. А, ето я и ютията. Да не забравим да я вземем, когато си тръгваме.

— Хелън, не си ли тръгваме веднага?

— Само след минутка, скъпа. Първо да понадникнем тук-там и да придобием някаква представа за жената.

— Но ние не можем...

— Ще трябва да кажем нещо на Саймън, когато му позвъним, Дебора. Както вървят нещата, ако Тина не се върне до довечера, няма да има какво да му докладваме, освен че сме почукали и никой не ни е отговорил. Каква загуба на енергия!

— Ами ако ни завари тук? Хелън! Моля те!

Дебора последва лейди Хелън до мъничката кухня, като всеки момент очакваше Тина да се върне и се чудеше какво ще ѝ каже, когато ги завари да се разполагат най-безотговорно с вещите ѝ. Наблюдаваше, разтреперана от нерви, как лейди Хелън отваря безгрижно шкафовете. Бяха само два и съдържаха най-необходимото във възможно най-малките количества: кафе, сол, захар, подправки и пакет пикантни бисквити, консерва със супа, друга с парчета грейпфрути, трета с овесена каша. На една от поличките стояха две чинии, две паници, две порцеланови и четири стъклени чаши. Под тях на плота имаше бутилка вино, отворена и две трети пълна. От другата ѝ страна стояха тенекиено кафениче, нащърбен тиган, емайлиран чайник и това бе всичко в кухнята. Но то не даваше много информация за самата Тина. Лейди Хелън обобщи:

— Очевидно не готви тук, нали? Разбира се, на Пред Стрийт има дузина ресторанти, от които може да си вземе храна за вкъщи, и предполагам, че прави точно така.

— Но ако приема мъже?

— Това е въпросът, нали? Е, има бутилка вино. Може би само него предлага, преди с клиента да пристъпят към действие. Да видим какво друго имаме.

Лейди Хелън отиде до гардероба и го отвори. Показаха се редица вечерни и коктейлни рокли, половин дузина пелерини — една от които кожена — и под тях всевъзможни обувки на високи токчета. На горната лавица имаше колекция от кутии за шапки, а на средната — купчина сгънати копринени халати. Долната беше празна, но по нея нямаше прах и човек оставаше с впечатлението, че на това място обикновено стои нещо.

Лейди Хелън потупа бузата си с пръст и огледа набързо скрина.

— Само бельото ѝ — каза тя на Дебора, след като надникна вътре. — Изглежда, е копринено, но не смятам да го опипвам. — Затвори чекмеджетата, облегна се със скръстени ръце на скрина и погледна намръщено към гардероба. — Дебора, има нещо... само за момент. Чакай да видя. — Тя тръгна към банята и извика през рамо: — Защо не се заемеш с бюрото?

Отвори се шкафче с лекарства, изскърца чекмедже, щракна ключалка, прошумоля хартия. Лейди Хелън си мърмореше нещо под нос.

Дебора погледна часовника си. Бяха изминали по-малко от пет минути от влизането им в апартамента, но ѝ се струваха като час.

Отиде до бюрото. Отгоре му нямаше нищо, освен телефон, телефонен секретар и купчина хартия. Дебора се чувстваше като пишман детектив, но нямаше по-добра идея какво да прави, затова вдигна хартията към светлината, за да види дали на нея не се е отпечатало нещо от писаното на предишния лист. След като не видя нищо, освен една вдлъбнатина, оставена от точка, продължи с чекмеджетата, но две от тях се оказаха празни. В третото имаше спестовна книжка, папка от кафява хартия и една-единствена визитна картичка. Дебора я вдигна.

— Странно — каза лейди Хелън от вратата на банята. — Според съседката ти я няма от два дни, а е оставила тук всичките си гримове. Не си е взела вечерните дрехи, но всякакви ежедневни, които би могла да притежава, липсват. И в банята има комплект от онези ужасни изкуствени нокти, дето се лепят. Защо, за бога, е трябвало да си отлепя изкуствените нокти? Толкова трудно се слагат.

— Може би тези са ѝ резервните — отвърна Дебора. — Може да е отишла в провинцията. Сигурно е някъде, където няма да носи луксозни дрехи, а изкуствените нокти само ще ѝ пречат. Например в Лейк Дистрикт. Или на риболов в Шотландия. Или на гости на роднини в някоя ферма.

Дебора усети накъде води тази следа. Лейди Хелън довърши.

— В Корнуол — рече тя и кимна към визитката. — Какво намери?

Дебора огледа картичката.

— Два телефона. Може единият от тях да е на Мик Камбри. Да ги препиша ли?

— Да. — Лейди Хелън се приближи и надникна над рамото ѝ. — Започвам да ѝ се възхищавам. Погледни мен, толкова съм привързана към външния си вид, че не мога и да си помисля да тръгна нанякъде без поне една кутия, пълна догоре с козметика. А виж нея. Всичко или нищо. Или съвсем обикновена, или облечена убийствено — Лейди Хелън млъкна.

Дебора вдигна поглед. Устата ѝ пресъхна.

— Хелън, не може да го е убила!

И все пак, още докато го изричаше, притеснението ѝ нарасна. Какво изобщо знаеше за Тина? Всъщност нищо, освен разговора, разкрил единствено слабост към мъжете, афинитет към нощния живот и страх от старостта. Все пак човек можеше да *надуши* злото в околните, независимо от опитите им да го прикрият. Или пък потенциала им за ярост. А у Тина нямаше нищо такова. Ала след като се замисли за смъртта на Мик Камбри и самото му присъствие в живота на Тина Когин, Дебора трябваше да си признае, че не е толкова сигурна.

Тя посегна слепешката към папката, сякаш в нея се съдържаше доказателство за вината на Тина. На етикета беше написано: *Възможни*. Вътре имаше няколко листа, закрепени с кламер.

— Какво е това? — попита лейди Хелън.

— Имена и адреси. Телефонни номера.

— Списък на клиентите ѝ?

— Едва ли. Виж. Има поне сто имена. На мъже и на жени.

— Списък с адреси?

— Може и така да е. Има и спестовна книжка. — Дебора я извади от найлоновата опаковка.

— Кажете ми всичко — рече лейди Хелън. — Начинът ѝ на живот доходен ли е? Трябва ли да си сменя професията?

Дебора прочете списъка на вноските и обърна на името. Почувства прилив на изненада.

— Книжката не е нейна — рече тя. — На Мик Камбри е. И с каквото и да се занимава, то е страшно доходоносно.

— Господин Олкорт-Сейнт Джеймс? За мен е *удоволствие*. — Доктор Алис Уотърс се надигна от стола си и отпрати лаборантката, въвела Сейнт Джеймс в кабинета ѝ. — Стори ми се, че ви познах в Хауенстоу тази сутрин. Но моментът едва ли беше подходящ за запознанства. Какво ви води в моята бърлога?

Изборът на думата беше уместен, защото кабинетът на пензънския съдебен патолог представляваше кутийка без прозорци, почти изцяло запълнена от лавици с книги, прастаро бюро с извит сгъваем капак, учебен скелет е противогаз от Втората световна война и купища стари медицински списания. На пода беше останала свободна

само една пътечка от вратата до бюрото. До него имаше стол — съвсем не на място, изкусно резбован с цветя и птички, по-подходящ за трапезарията на селска къща, отколкото за отдел по съдебна медицина — и след като се ръкува хладно, но крепко със Сейнт Джеймс, тя му махна с ръка да седне на него и рече:

— Заемете трона. Около 1675 година. Добра възраст за стол, ако човек няма против малко повече орнаменти.

— Колекционерка ли сте?

— Това ми помага да се разсейвам от работата.

Доктор Уотърс се отпусна на стола си — екземпляр от протритата кожа с набръчкана и напукана повърхност — и порови между книгата на бюрото, докато намери малка кутия с шоколадови бонбони, която му поднесе. Когато Сейнт Джеймс направи избора си — процес, който бе наблюдаван с голям интерес, — тя също си взе един и отхапа от него с удоволствието на изискан гастроним.

— Миналата седмица прочетох статията ви върху А–Б–0 секреторите — рече тя. — И през ум не ми е минавало, че ще имам удоволствието да се срещна с вас. Да не би да сте дошли заради онази работа в Хауенстоу?

— Всъщност заради смъртта на Камбри.

Веждите на доктор Уотърс се повдигнаха зад големите очила в рамки. Тя дояде шоколадовия бонбон, избърса пръсти в ревера на бялата си престилка и извади една папка изпод саксия с виолетки, която, изглежда, не бе поливана от месеци.

— Никаква дейност от седмици, а неочаквано за по-малко от четиридесет и осем часа ми се стоварват два трупа.

Тя отвори папката, почете малко и я затвори. След това посегна към черепа, който им се хилеше от лавиците, и извади кламер от очната му кухня. Черепът очевидно бе служил за демонстрация при много предишни обяснения, защото беше целият нашарен с точици от химикалка, а точно върху слепоочната му кост бе изрисуван голям червен Х.

— Два удара в главата. По-силният е в теменната област. В резултат се е получила фрактура.

— Имате ли някаква идея за оръжието?

— Не бих го нарекла оръжие, по-скоро източник. Паднал е върху нещо.

— Може ли да е бил ударен?

Тя си взе още един бонбон, поклати глава и посочи към черепа.

— Погледнете къде би била фрактурата, добри ми човече. Той не е бил прекалено висок, но трябва да е седял, че да може някой да го удари с достатъчно сила, за да го убие.

— Може ли убиецът да се е промъкнал зад гърба му, докато е седял?

— Не, не е възможно. Ударът не е дошъл отгоре. Но дори и така да е, убиецът е щял да застане на място, където Камбри да го вижда с периферното си зрение. А той щеше да направи някакъв опит да блокира удара и щяхме да имаме следа от това по тялото. Ожулване или синина. А нямаме нищо такова.

— Убиецът може да е бил прекалено бърз за него.

Тя обърна черепа.

— Възможно е. Но това не би могло да обясни втория удар. Още една фрактура, по-лека, в дясната фронтална област. При вашия сценарий убиецът го е ударил в задната част на главата, помолил го е любезно да се обърне и го е ударил отпред.

— Тогава може би говорим за нещастен случай? Камбри да се е спънал, да е паднал и след това някой да е дошъл в къщата, да е намерил трупа и да го е обезобразил заради самото удоволствие от кастрацията.

— Едва ли. — Тя постави черепа на мястото му и се облегна назад. Светлината от тавана намигваше срещу очилата и проблясваше в косата ѝ, която беше къса, права и боядисана в синьо-черно. — Ето сценария, който измислих. Камбри е стоял и е говорел с убиеца. Разговорът е прераснал в спор. Получил е страшен удар в челюстта — има голяма синина на долната челюст и тя е единствената значителна по трупа, — който го отхвърля назад върху друг предмет, на може би четири и половина крачки от вратата.

Сейнт Джеймс си помисли за дневната в Еъл Котидж. Знаеше, че и самата доктор Уотърс е била там. Сигурно в петък през нощта бе ходила там да прави предварителен преглед на трупа. И независимо от намеренията си да чака резултатите от аутопсията, сигурно още със зърването на трупа бе започнала да прави предположения.

— Полицата над камината?

Тя го посочи потвърдително с пръст.

— Тежестта на Камбри е увеличила скоростта на падането. В резултат се получава първата фрактура. След удара в полицата над камината пада отново, но този път леко на една страна. И удря фронталната част на черепа си в друг предмет.

— Самата камина?

— Най-вероятно. Втората фрактура не е толкова голяма. Умрял е за секунди от първата. Вътрешночерепен кръвоизлив. Не е можел да бъде спасен.

— Обезобразяването е извършено след смъртта, разбира се — рече замислено Сейнт Джеймс. — Практически няма никаква кръв.

— Ала бъркотията от туй по-мъничка не става — забеляза поетично доктор Уотърс.

Сейнт Джеймс се опита да си представи събитията според нейния сценарий — разговора, прерастването му в кавга, преминаването на яда в ярост, самия удар.

— Колко време е отнело обезобразяването по ваша преценка? Ако някой е бил обезумял, изтичал е до кухнята, намерил е нож, а може би ножът вече е бил...

— Изобщо не става дума за обезумяване. Поне не когато е станала кастрацията. — Сейнт Джеймс видя, че е забелязала объркването му. Тя отвърна, сякаш нямаше търпение да чуе въпросите му: — Обезумелите хора обикновено кълцат и мушкат многократно. Нали знаете как стават тия работи. Шестдесет и пет рани. Постоянно виждаме такива неща. Но в този случай е имало само два бързи разреза. Сякаш убиецът не е мислел за нищо друго, освен да каже нещо посредством тялото на Камбри.

— С какъв вид оръжие?

Тя отново се позабави над кутията е бонбоните. Ръката ѝ се поколеба, но след това я бутна настрани, едновременно със съжаление и решимост.

— С каквото и да било острие. От месарски нож до хубави ножици. Оперативната група още работи в къщичката. Имат богато въображение. Обработват всичко — от кухненските ножове до безопасните игли, използвани за пелените на бебето. Претърсват и селото, ровят из кофите за боклук и цветните градини; мъчат се да си изкарат заплатата. Чиста загуба на време.

— Защо?

Доктор Уотърс посочи с палец над рамото си, сякаш се намираха в селото, а не на няколко мили разстояние, в Пензънс:

— Зад нас има хълмове. Пред нас — море. Имаме брегова линия, цялата надупчена с пещери. Имаме изоставени мини. Имаме пристанище, пълно с рибарски лодки. Накратко казано, имаме безброй места, където човек може да изхвърли един нож и десетилетия да не го намери никой. Само си помислете за рибарските ножове. Колко от тях се търкалят наоколо?

— Значи убиецът може дори да е отишъл подготвен за това.

— Може би. А може би не. Няма начин да знаем.

— И Камбри не е бил завързан?

— Според оперативната група, нищо не свидетелства за това. Няма частички от коноп, найлон или нещо подобно. Всъщност Камбри е бил в доста добра физическа форма. Колкото до другия — онази работа в Хауенстоу днес сутринта, — нещата стоят другояче.

— Наркотици?

Доктор Уотърс веднага се заинтригува.

— Не бих могла да кажа. Направили сме само предварителен преглед. Има ли нещо...

— Кокаин.

Тя си записа това на едно листче.

— Не бих се изненадала. Какви неща само си вкарват в тялото хората в името на възбудата... Глупаци! — За момент сякаш потъна в размишления относно употребата на наркотици в страната, но след това се окопоти и продължи: — Направихме му тест за алкохол. Бил е пиян.

— Дееспособен?

— Ограничено, но да. Достатъчно, за да отиде дотам и да падне. Счупени са четири прешлена. Гръбначният стълб е бил прекъснат. — Тя си свали очилата и си потърка носа там, където кожата се беше зачервила и разранила. Без тях изглеждаше странно беззащитна и сякаш без маска. — Ако беше оживял, щеше да бъде напълно парализиран. Така че се чудя дали няма да е правилно, ако кажем, че е имал късмета да умре. — Погледът ѝ се спусна несъзнателно към недъгавия крак на Сейнт Джеймс. Тя се отдръпна леко назад в стола. — Ужасно съжалявам! Твърде много часове работа.

Не особено свършен живот в сравнение с никакъв живот. Това бе вечният въпрос и Сейнт Джеймс неведнъж си го беше задавал през годините след катастрофата. Той прие извинението ѝ, като го пренебрегна напълно:

— Паднал ли е? Или е бил бутнат?

— Оперативната група оглежда щателно както трупа, така и дрехите, за да види дали не се е боричкал с някого. Но доколкото мога да кажа в момента, си е било чисто падане. Бил е пиан. Намирал се е на върха на опасна скала. Времето на смъртта е около един през нощта. Значи е било тъмно. А снощи имаше и гъсти облаци. Бих казала, че спокойно може да се приеме като нещастен случай.

„Какво облекчение би изпитал Линли, ако можеше да чуе това“, помисли си Сейнт Джеймс. Но доктор Уотърс още не бе доизрекла мнението си, когато той почувства неохота да го приеме. На пръв поглед определено изглеждаше като нещастен случай, но независимо от фактите, самото присъствие на Брук там посред нощ говореше за тайна среща, довела до смърт.

Извън трапезарията малката лятна буря от сутринта се беше усилила. Вихрушки виеха около къщата, а дъждът пердашеше по прозорците на гневни откоси. Завесите бяха спуснати, така че шумът идваше малко приглушен, но от време на време някой порив разтърсваше стъклата достатъчно силно, за да звъннат зловещо, а това не можеше да бъде пренебрегнато. Сейнт Джеймс откри, че мислите му не са насочени към смъртта на Мик Камбри и Джъстин Брук, а към изчезването на „Дейз“. Знаеше, че Линли е прекарал остатъка от деня в безплодни усилия да намери брат си. Само че бреговата линия бе неравна и до нея трудно се достигаше по суша. Ако Питър бе хвърлил котва в някое естествено пристанище, за да се спаси от бурята, Томас нямаше да го намери.

— Не се сетих да променя менюто — казваше в този момент лейди Ашъртън по повод огромното разнообразие от храна на масата. — Толкова много неща се случиха, че не бях в състояние да мисля трезво. Трябваше да сме поне деветима. Десет, ако беше останала Огъста. Слава богу, че си замина снощи. Ако беше тук тази сутрин, когато Джаспър намери трупа...

Тя си поигра с парче броколи, сякаш внезапно осъзна колко накъсано са прозвучали забележките ѝ. Светлините на свещите и сенките танцуваха върху тюркоазената ѝ рокля и смекчаваха линиите на тревога между веждите и около устата, които с напредването на деня бяха станали по-дълбоки. Откакто ѝ бяха казали, че Питър е изчезнал, не бе споменавала името му.

— Хората трябва да се хранят, Дейз, и това е всичко — рече Котър, който, подобно на другите, също не бе докоснал храната си.

— Но като че ли не ни се яде много, нали?

Лейди Ашъртън се усмихна на Котър, но тревогата ѝ бе осезаема. Личеше си в припрените ѝ движения и в бързите погледи, които хвърляше към седналия наблизо по-голям неин син. Линли се беше върнал едва десет минути преди вечеря и ги бе прекарал в телефонни разговори в офиса на имението. Сейнт Джеймс знаеше, че не е говорил с майка си за Питър, а и нямаше вид на човек, който възнамерява да споменава сега брат си. Сякаш съзнавайки това, лейди Ашъртън се обърна към Сейнт Джеймс:

— Как е Сидни?

— Сега спи. Иска утре сутринта да се върне в Лондон.

— Това разумно ли е, Сейнт Джеймс?

— Не изглежда склонна да се съгласи на нещо друго.

— Ти ще заминеш ли с нея?

Той поклати глава, повъртя столчето на винената си чаша и се сети за краткия разговор със сестра си само преди час. Главно за отказа ѝ да говори за Джъстин Брук. „Не ме моли, не ме карай — каза тя с болнав вид, а косата лепнеше на мокри от трескавия сън къдрици върху главата ѝ. — Не мога, не мога. Не ме карай, Саймън. Моля те.“

— Казва, че ще се справи достатъчно добре, ако сама хване влака.

— Може би иска да говори със семейството му. Полицията обадила ли им се е вече?

— Не знам да има семейство. Изобщо не знам много за него. — „Освен това — прибави наум той, — дето се радвам, че е мъртъв.“

Съвестта му изискваше това признание през целия ден, още от момента, когато взе сестра си в прегръдките си на върха на скалата, погледна надолу към трупа на Брук и усети въодушевление, което се коренеше в нуждата от отмъщение. „Ето че има справедливост —

помисли си тогава. — Ето че има възмездие.“ Може би ръката на съдбата се беше позабавила малко след гаврата на Брук над сестра му на плажа. Но жестокостта му бе довела до разплата. И то пълна. Сейнт Джеймс се радваше. Чувстваше облекчение, заедно Сидни най-сетне се е освободила от Брук. И силата на неговото облекчение — тъй чужда на цивилизованата реакция към смъртта на друго човешко същество — го безпокоеше. Знаеше без съмнение, че ако е имал възможност, може би лесно е щял да свърши сам с Джъстин Брук.

— При всяко положение — рече той — си мисля, че е по-разумно да се махне. Никой не я е помолил да остане. Официално, става дума.

Видя, че другите са го разбрали. Полицията не бе поискала да говори със Сидни. Що се отнасяше до тях, смъртта на Брук бе настъпила при случайно падане.

Останалите още размишляваха върху това, когато вратата на трапезарията се отвори и влезе Ходж.

— Търсят господин Сейнт Джеймс по телефона, милейди. — Ходж умееше да съобщава вестите с интонация, която говореше най-малко за обреченост: телефонно обаждане от съдбата, Хеката на линията. — В кабинета на управителя. Обажда се лейди Хелън Клайд.

Сейнт Джеймс се изправи веднага, благодарен на повода да излезе.

Атмосферата в трапезарията беше натежала от прекалено многото неизречени въпроси и стотиците теми, които трябваше да се обсъдят веднага. Но сякаш всеки бе твърдо решен да избягва разискванията, като предпочитаха нарастващото напрежение пред риска да се изправят пред потенциално болезнената истина.

Той последва икономата към западното крило на къщата по дългия коридор, който водеше към кабинета на управителя. На бюрото гореше само една лампа, която хвърляше ярко овално петно светлина, в центъра, на което лежеше телефонната слушалка.

— Изчезнала е — каза лейди Хелън, когато чу гласа му. — Изглежда, е заминала на обикновена ваканция, защото ги няма всекидневните ѝ дрехи — за разлика от шикозните — и в апартамента липсва куфар.

— Влязла си вътре?

— Само един дързък бърз разговор и ключът беше мой.

— Сбъркала си си професията, Хелън.

— Знам, скъпи. От мен би станал удивителен мошеник. Само че пропилях младостта си в завършване на най-различни школи, вместо на университет. Съвременни езици, декоративни изкуства, лицемерие и уклончивост. Бях сигурна, че един ден ще ми бъдат полезни.

— И нямаш представа къде може да е отишла?

— Оставила си е гримове и ноктите, така че...

— Ноктите ли? Хелън, за какво говориш?

Тя се засмя и му обясни за изкуствените нокти.

— Не са нещо, което човек носи, когато ходи на излет, нали разбираш. Или пък да се шляе насам-натам. Или за изкачване на скали, плаване или риболов. Такива неща. Така че според нас е заминала някъде в провинцията.

— Тук, в Корнуол?

— И на нас това ни беше първата мисъл и като че ли намерихме едно доста солидно доказателство. Тук е спестовната книжка на Мик Камбри — с доста тлъсти вноски между другото — и два телефонни номера. Единият е в Лондон. Обадохме се и телефонният секретар ни уведоми, че е някаква фирма на име „Айлингтън“ Лтд, след което ни даде работното време. Утре сутринта ще отида да проверя там.

— А другият номер?

— Корнуолски, Саймън. На два пъти се опитахме да се свържем, но никой не отговори. Помислихме, че може да е на Мик Камбри.

Сейнт Джеймс извади един плик от страничното чекмедже на бюрото.

— Опитва ли с телефонния указател?

— Да го сравня с телефона на Камбри ли? Страхувам се, че номерът му не е отбелязан там. Чакай да ти го продиктувам. Може би ти ще успееш да направиш нещо повече.

Той записа номера на плика и го пхна в джоба си.

— Сид се връща утре в Лондон. — Разказа на лейди Хелън за Джъстин Брук. Тя го изслуша мълчаливо, без въпроси или забележки. Сейнт Джеймс не пропусна нито една подробност. Накрая заключи: — А сега и Питър е изчезнал.

— О, не! — възкликна тя.

Сейнт Джеймс чуваше смътно фона от тиха музика. Концерт на флейти. Прииска му се да е в дневната ѝ на Онслоу Скуеър, да

разговарят лениво и безцелно, без да мисли за нищо друго, освен за анализи на нишки или косми от хора, който не познаваше и никога нямаше да срещне. Лейди Хелън каза:

— Горкият Томи. Горката Дейз. Как са сега?

— Справят се.

— А Сид?

— Тя го прие зле. Ще се погрижиш ли за нея, Хелън? Утре вечер? Когато се върне?

— Разбира се. Не се притеснявай. Изобщо не мисли за това. — Лейди Хелън се поколеба за момент. Музиката отново прозвуча в слушалката, нежна и неуловима, като ухание във въздуха. След това каза: — Саймън, желанието не може да предизвиква събитията, нали знаеш.

Колко добре го познаваше.

— Когато го видях на плажа, когато разбрах, че е мъртъв...

— Не бъди толкова суров към себе си.

— Можех да го убия, Хелън. Бог ми е свидетел, че исках.

— Кой от нас може да каже, че никога не е изпитвал същото? Някога, към някого? Това не означава нищо, скъпи мой. Имаш нужда от малко почивка. Всички имаме нужда. Преживяхме ужасни неща.

Усмихна се на тона ѝ. Майка, сестра, любяща приятелка. След това прие ефимерното ѝ опрощение:

— Права си, разбира се.

— Така че върви да си лягаш. Със сигурност можем да разчитаме, че до утре сутринта нищо повече няма да се случи.

— Да се надяваме.

Той остави слушалката и остана за момент загледан в бурята. Дъждът пердашеше по прозорците. Вятърът дърпаше клоните на дърветата. Някъде се отвори и затръшна врата. Саймън излезе от офиса.

Помисли си дали да не се качи по югозападното стълбище, за да прекара остатъка от вечерта в стаята си. Чувстваше се изтощен, неспособен да мисли. Нямаше никакво желание да води учтив разговор и нарочно да избягва темите, които стояха на първо място в ума на всички. Питър Линли. Саша Нифърд. Къде бяха? Какво бяха направили? Знаеше обаче, че Линли ще очаква да чуе какво е казала лейди Хелън, затова се отправи обратно към трапезарията.

Когато приближи кухнята, гласовете, които долитаха от северозападния коридор, привлякоха вниманието му. Близко до стаята на прислугата Джаспър стоеше и разговаряше с грубоват на вид мъж, от чиято непромокаема шапка капеше вода по пода. Когато зърна Сейнт Джеймс, Джаспър му махна да отиде при тях.

— Боб е намерил наш'та лодка — каза той. — Разбила се е на Криба Хед.

— „Дейз“ е, дума да няма — намеси се другият мъж. — Не мога да я сбъркам.

— Има ли някой...

— Не изглежда да има някой. Не виждам как би могло. Не и в това състояние на лодката.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сейнт Джеймс и Линли последваха ръждивия остин на рибаря с ленд роувъра на имението, фаровете им осветяваха пораженията, направени от все още продължаващата буря. По пътя лежаха току-що изпочупени рододендрони, а около тях имаше килим от пурпурни цветове, които колите мачкаха под колелата си. Голям клон, отчупен от един чинар, почти препречваше шосето. Листа и клончета фучаха във всички посоки, а страшните пориви на вятъра вдигаха камъчета от алеята и ги запращаха като куршуми към колите. В къщичката на управителя капациите на прозорците се тръшкаха ядно в каменните стени. Водата се стичаше по стрехите и надолу по улуците. Пълзящите рози, изтръгнати от решетките, лежаха на подгизнали купчини по плочите и земята.

Линли натисна спирачките на роувъра. Марк Пенелин изхвъркна навън и дойде при тях. Застанала на вратата, Нанси Камбри ги наблюдаваше с притиснат до гърдите шал, а роклята плющеше по краката ѝ. Извика им нещо, но вятърът отнесе думите ѝ. Линли свали стъклото си с няколко сантиметра, докато Марк се качваше в колата.

— Някаква вест от Питър? — Нанси хвана входната врата, когато вятърът се блъсна в стената. Зад гласа ѝ прозвуча тихият, слаб хленч на бебето. — Мога ли да направя нещо?

— Стой на телефона — извика ѝ той в отговор. — Може да се наложи да отидеш у дома. При майка.

Тя кимна, махна им и затръшна вратата. Линли включи на скорост. Излязоха на алеята, като минаха през локва и купчина кал.

— На Криба Хед ли е? — попита Марк Пенелин. Косата му беше пригладена назад, подгизнала от дъжда.

— Според това, което засега знаем — отговори Линли. — Какво ти се е случило?

Марк докосна плахо прясната лепенка над дясната си вежда. Опакоето на ръката и кокалчетата на пръстите му бяха ожулени. Той поклати скромно глава:

— Опитвах се да затворя капаците, за да спре бебето да плаче. Едва не се изтърсих навън. — След това вдигна яката на мушамата си и я закопча догоре. — Сигурни ли сте, че е „Дейз“?

— Така изглежда.

— И няма никаква вест от Питър?

— Никаква.

— Проклет глупак!

Марк извади пакет цигари и предложи на Линли и Сейнт Джеймс. Когато те отказаха, си запали една, но попуши само минута и я загаси.

— Не си ли виждал Питър? — попита Линли.

— Не и от петък следобед. В заливчето.

Сейнт Джеймс погледна младежа през рамо.

— Питър каза, че тогава не те е виждал.

Марк повдигна едната си вежда, трепна и докосна лепенката.

— Видя ме — отговори той и прибави с предпазлив поглед към Линли. — Може да е забравил.

Роувърът пълзеше след остина по тясната алея. Освен фаровете на колите и прозорците на къщурките, проблясващи от време на време, цареше абсолютна тъмнина. Това, заедно с бурята, правеше напредването бавно. Пътят беше покрит с вода. Живият плет се накланяше опасно към колата, фаровете осветяваха проливния дъжд. Тъй като спираха на два пъти, за да изчистват препречилите пътя боклуци, им отне петдесет минути да преминат разстояние, което при нормални условия щяха да вземат за четвърт час.

Когато излязоха от Трийн, заподскачаха по неравния път към Криба Хед и спряха колата на около двадесет метра от пътеката, която водеше към залива Пенбърт. Марк подаде от задната седалка една рибарска мушама на Линли и той я навлече върху вехтия си сив пуловер.

— По-добре чакай тук, Сейнт Джеймс! — Даже и в тясното пространство на колата на Линли му се наложи да повиши глас, за да бъде чул над вятъра и рева на прибоя долу на брега. Роувърът се залюля коварно като детска играчка. — Пътят е труден!

— Ще вървя с вас, докъдето мога!

Линли кимна и отвори вратата. Тримата излязоха в бурята. Сейнт Джеймс откри, че трябва да употреби цялата си тежест, за да затвори

вратата, след като Марк Пенелин изскочи навън.

— Божичко! — извика последният. — Ама че вятър!

След това отиде при Линли, за да извадят въжетата, спасителните ризи и поясите от багажника.

Пред тях рибарят беше оставил фаровете на колата си запалени и те осветяваха разстоянието до скалата. В дъгата от светлина се изливаха плътни пелени дъжд, накланяни от ревящия вятър. Рибарят тръгна с мъка през бурените, които залепваха към панталоните му. Носеше навито въже.

— Долу е, в заливчето! — извика им той през рамо, когато го приближиха. — На няма и петдесет метра от брега. С носа към северозапад на скалите. Лошото е, че повечето от мачтата и въжетата ги няма.

Наведени към вятъра, който бе не толкова яростен, колкото леденостуден, сякаш черпеше вдъхновение от арктическа буря, тръгнаха с мъка към ръба на скалата. Там тясната пътека, станала хлъзгава и опасна от водата, се спускаше стръмно към заливчето Пенбърт, където от малките гранитни къщички досами водата проблясваха светлини, фенерчета подскачаха и блещукаха до прибой, където някои от местните, достатъчно смели, за да се опълчат срещу бурята, гледаха как потрошеният платноход се разпада на части. Нямаше начин да се стигне до него. Даже и някоя малка лодка да успееше да се справи с прибой, рифът, който сега съсипваше „Дейз“, щеше да направи същото и с другия съд. Освен това водените от бурята вълни им пречеха, като се удряха в естествения хребет от гранит и изпращаха ята от пръски високо във въздуха.

— Няма да мога да се справя, Томи! — изкрещя Сейнт Джеймс, след като погледна пътеката. — Ще трябва да почакам тук!

Линли вдигна ръка, кимна и започна да се спуска. Другите го последваха, като избираха пътя си между големите камъни и търсеха къде да се хванат или стъпят на оголената скала. Сейнт Джеймс ги гледа, докато изчезнаха в участък дълбока сянка, след това се обърна и борейки се с вятъра и дъжда, се върна до колата. Чувстваше се изтощен от калта по обувките си и бурените, които се заплитаха в петата на протезата му. Когато стигна до роувъра, вече беше останал без дъх. Той отвори вратата и се качи вътре.

Вече защитен от бурята, съблече неудобната мушама и подгизналия пуловер и изтръска дъжда от косата си. Потрепери от студ и му се прииска да има сухи дрехи. После се сети за думите на рибаря. Отначало му се бе сторило, че не го е чул правилно. С носа към северозапад на скалата. Сигурно имаше грешка. Само че един корнуолски рибар знаеше посоките, а и краткият поглед, който Сейнт Джеймс бе хвърлил към платнохода, потвърждаваше този факт. Така че нямаше грешка. При това положение или платноходът изобщо не беше „Дейз“, или трябваше да преразгледат теориите си.

Изминаха почти тридесет минути, преди Линли да се върне, следван от Марк. Рибарят вървеше на известно разстояние след тях. Прегърбени от дъжда, те разговаряха няколко минути до остина, като рибарят жестикулираше с ръце. Линли кимна веднъж и присви очи към югозапад. Накрая извика нещо и тръгна през калта и бурените към роувъра. Марк Пенелин го последва. Прибраха отново принадлежностите в багажника и по-скоро паднаха, отколкото се качиха в колата. Бяха мокри до кости.

— Съсипана е. — Линли се задъхваше като бегач на дълги разстояния. — Още час и от нея няма да остане нищо.

— „Дейз“ ли е?

— Без съмнение.

Пред тях остинът изрева, даде на заден, обърна и ги остави на върха на скалата. Линли се втренчи в тъмнината, оставена след другата кола. Дъждът трополеше по предното стъкло.

— Казаха ли ти нещо?

— Твърде малко. По смрачаване видели лодката да влиза. Очевидно глупакът се опитвал да мине през скалите в заливчето, за да се спаси от най-високата точка на прилива, както и останалите.

— Някой видял ли я е да се удря?

— Петима мъже работели на кабестана^[1]. Когато видели какво става, събрали хората и отишли да видят какво може да се направи. Все пак са рибари. Не биха оставили никой да потъне, без да се опитат някак да му помогнат. Но когато най-сетне успели да огледат добре лодката, на палубата й нямало никой.

— Как е възможно?

Сейнт Джеймс съжали за импулсивния въпрос още в момента, в който го зададе. Имаше две обяснения и той ги разбра още преди

Линли и Марк да ги изразят с думи.

— В такова време човек може да бъде пометен извън борда — каза Марк. — Ако не внимава, ако не е сложил спасително въже, ако не знае какво прави...

— Питър е знаел какво прави — прекъсна го Линли.

— Понякога хората се паникьосват, Томи — каза Сейнт Джеймс.

Линли не отговори веднага, сякаш обмисляше този вариант. Погледна над Сейнт Джеймс към подгизналата пътека, която водеше към заливчето. От косата по челото му на криви струйки се стичаше вода. Той я избърса.

— Може да е слязъл долу. Може още да е долу. Може и двамата да са там.

Сейнт Джеймс си помисли, че предположението не е абсолютно несъстоятелно и съвпада доста добре със сегашното положение на „Дейз“. Ако поначало Питър бе употребил наркотици, взимайки решението да изкара платнохода — което ясно се доказваше от факта, че го беше направил пред лицето на приближаващата буря, — разумът му със сигурност щеше да бъде замъглен. Вероятно ефектът от кокаина го бе накарал да се чувства недосегаем, по-могъщ от природните стихии и в пълен контрол. Самата буря сигурно не му бе изглеждала като очевидна, предстояща опасност, а като източник на вълнение, на крайна нирвана.

От друга страна, вземането на лодката можеше да бъде изтълкувано като последна, отчаяна стъпка. Ако Питър бе имал нужда да избяга, за да не отговаря на въпроси за Мик Камбри и Джъстин Брук, може да бе видял в морето най-добрия път за бягство. По суша можеше да го забележат. Нямаше превоз. Щеше да му се наложи да хване стоп. А който и да ги вземеше със Саша, със сигурност щеше да си ги спомни, когато — и ако — полицията започнеше да разпитва. Питър бе достатъчно умен, за да знае това.

И все пак всичко в положението и разрушението на лодката предполагаше нещо друго, а не бягство.

Линли включи двигателя. Колата забръмча.

— Утре ще събера група — каза той. — Ще се наложи да огледаме за следи от тях.

Майка му ги посрещна в северозападния коридор, където закачаха капещите си мушамы и пуловери. Отначало не им каза нищо,

само притисна ръка с дланта навън между гърдите си, сякаш по този начин можеше да се защити от предстоящия удар. С другата стискаше наметалото — дълъг шал от мека вълна в червено и черно, който никак не подходеше с цвета на кожата, косата и роклята ѝ. Очевидно го използваше повече за сигурност, отколкото за топлина, защото материята бе тънка и — дали от студ или от страх — тялото ѝ трепереше под нея. Беше много бледа и Линли за пръв път си помисли, че майка му изглежда напълно като на петдесет и шестте си години.

— Сервирах ви кафе в дневната — каза тя.

Линли видя как Сейнт Джеймс поглежда първо него, после майка му. Познаваше приятеля си достатъчно добре, за да разбере решението му. Беше време да каже на майка си най-лошото за Питър. Трябваше да я подготви за това, което можеше да я сполети през следващите няколко дни, каквото и да бе то. А той не можеше да го направи в присъствието на Сейнт Джеймс, независимо колко копнееше в такъв момент да има приятел до себе си.

— Иска ми се да видя как е Сидни — каза Сейнт Джеймс. — Ще сляза по-късно.

Северозападното стълбище беше наблизко, зад ъгъла до оръжейната, и Саймън изчезна в тази посока. Когато остана насаме с майка си, Линли не знаеше какво да каже. Подобно на услужлив гост, се задоволи с:

— Добре ще ми дойде едно кафе. Благодаря.

Майка му тръгна пред него. Забеляза я как върви — с вдигната глава и изправени рамене. Разбра скритото значение на позата ѝ. Ако някой — Ходж, готвачът или някоя от дневните прислужници — ги видеше, тя нямаше с нищо да им покаже вътрешните си тревоги. Управителят на имението ѝ бе арестуван за убийство; един от гостите бе загинал през нощта; най-малкото ѝ дете беше изчезнало, а средното бе мъж, с когото не бе говорила като с близък човек повече от петнадесет години. Но дори това да я тревожеше, никой нямаше да го види. Ако зад покритата със зелено сукно врата се мътеха клюки, те нямаше да бъдат за многобройните начини, по които Божието наказание най-сетне постигаше вдовстващата графиня Ашъртън.

Тръгнаха по коридора, който минаваше по цялата дължина на къщата. В източната ѝ част вратата на дневната беше затворена. Когато

лейди Ашъртън я отвори, единственият ѝ обитател се изправи и загаси цигарата си в пепелника.

— Открихте ли нещо? — попита Родерик Тренъроу. Линли се поколеба на вратата. Изведнъж усети, че дрехите му са мокри. Големи продълговати петна влага караха панталоните му да прилепват и да го дращят по краката. Ризата се беше залепила за гърдите и ръцете му, а влажната яка го притискаше по врата. Дори и чорапите му бяха подгизнали. Макар в заливчето Пенбъртда носеше гумени ботуши, ги бе махнал в колата и след като паркира в двора при завръщането им, стъпи в една доста голяма локва.

Затова му се искаше да излезе. Искеше да си смени дрехите. Но вместо това си наложи да пристъпи напред и да отиде до количката от вито дърво до бюрото на майка си. На нея имаше каничка с кафе.

— Томи? — каза майка му и седна на най-неудобния стол в стаята.

Линли занесе кафето си до канапето. Тренъроу остана на мястото си до камината. В нея гореше огън, но топлината не успяваше да проникне през лепкавата тежест на мокрите дрехи на Линли. Той погледна Тренъроу, кимна, за да покаже, че е чул въпроса, но не отговори нищо. Искеше другият да си отиде. Не можеше да си представи, че ще води разговор за Питър пред него. И все пак знаеше, че всяка молба да остане насаме с майка си ще бъде разбрана погрешно и от двамата. Очевидно, както и предишната вечер, Тренъроу бе тук по нейна повеля. Това не бе нормално посещение, предназначено да доведе до прелъстяване, и загрижеността по лицето на Тренъроу, когато погледна лейди Ашъртън, свидетелстваше за това.

Очевидно Линли нямаше да има друг избор. Той потърка челото си и отметна назад влажната коса.

— На лодката нямаше никой — рече той. — Поне не видяхме. Може да са били долу.

— Извикан ли е някой?

— Искаш да кажеш спасителната лодка? — Той поклати глава. — Разбиваше се твърде бързо. Докато стигнеха до нея, вече нямаше да я има.

— Мислиш ли, че е пометен извън борда?

Говореха за нейното дете, но все едно че обсъждаха повторното засаждане на градината, което трябваше да се направи след бурята.

Томас се възхити на спокойствието ѝ. Но то се запази само до отговора му:

— Няма как да разберем. Може да е долу със Саша. Може и двамата да са били пометени извън борда. Не можем да разберем нищо, докато не открием трупове. И дори тогава, ако са понесли достатъчно увреждания, можем да си останем само с предположения и нищо повече.

При тези думи тя наведе глава и затвори очи. Линли зачака Тренъроу да прекоси стаята и да отиде при нея. Усещаше нуждата му да го направи. Тя пращеше във въздуха като електрически ток. Но Тренъроу не се помръдна.

— Не се измъчвай — каза той. — Не знаем нищичко. Дори не знаем дали Питър е взел лодката. Дороти, моля те! Чуй ме!

Линли осъзна с болка, която го връхлетя внезапно и след това стихна, че Тренъроу беше единственият, който използваше истинското име на майка му.

— Знаеш, че той е взел лодката — рече тя. — Всички знаем защо. Но аз пренебрегах всеки признак, нали? Лежа в клиника и беше подлаган на лечение. Вече станаха четири клиника, а на мен ми се искаше да вярвам, че е приключил с дрогата. Но не е. Разбрах това още в петък сутринта, когато го видях. Само че не можех да понеса да се изправя пред поредния му цикъл на пристрастеност, затова просто го пренебрегнах. Дори започнах да се моля той сам да намери пътя си, тъй като аз вече не знаех как да му помогна. Никога не съм знаела. О, Роди...

Ако не беше изрекла името му, Тренъроу вероятно щеше да остане на разстояние, но сега отиде при нея, докосна я по лицето и косата и отново изрече името ѝ. Тя го прегърна.

Линли извърна поглед. Мускулите го боляха. Костите му тежаха като оловни.

— Не разбирам! — казваше в този момент лейди Ашъртън. — Независимо какво е мислил да прави, като вземе лодката, е щял да види какво е времето. Щял е да разбере, че е опасно. Не може да е бил чак толкова отчаян! — След това се отблъсна леко от Тренъроу. — Томи?

— Не знам — отвърна Линли с напълно овладян глас.

Майка му стана и се приближи до канапето.

— Има и още нещо, нали? Нещо, което не си ми казал. Не, Роди!
— Това вече беше към Тренъроу, който понечи да се приближи до нея.
— Добре съм. Кажете ми какво има, Томи! Кажете ми това, което не си искал да зная. Снощи ти се кара с него. Чухте. Знаеш това. Но има и още нещо, нали? Кажете ми!

Линли вдигна поглед към нея. Лицето ѝ отново бе станало забележително спокойно, сякаш бе успяла да намери и използва нов източник на сили. Той сведе очи към чашката с кафето и затопли дланта си в нея.

— Питър е бил в къщичката на Мик Камбри след посещението на Джон Пенелин в петък вечерта. По-късно Мик е загинал. Джъстин ми каза това снощи, след като арестуваха Джон. И след това — отново я погледна — Джъстин умря.

Докато говореше, устните ѝ се разтвориха, но лицето ѝ остана безизразно.

— Не може да мислиш, че брат ти...

— Не знам какво да мисля — каза пресипнало той. — За бога, кажете ми какво да мисля, моля те! Мик е мъртъв! Джъстин е мъртъв! Питър изчезна! Е, какво да мисля след всичко това?

Тренъроу направи крачка напред, сякаш с намерението да отклони силата на думите му. Но едновременно с него лейди Ашъртън направи същото. Тя отиде при сина си на канапето, прегърна го през раменете, притисна буза до неговата и докосна с устни мократа му коса.

— Миличък мой Томи — промълви тя. — Мили, мили мой! Защо, за бога, си мислиш, че трябва да понесеш всичко сам?

Докосваше го за пръв път от десетилетие.

[1] Уред за вдигане и преместване на големи тежести. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утринното небе представляваше лазурен свод, под който към сушата се носеха кълбести облаци, и бе в пълно противоречие с бурята от предишния ден. Както и морските птици, които отново изпълваха въздуха с грозните си, натрапчиви крясъци. Все пак земята под тях напомняше за лошото време. Застанал на прозореца на спалнята си с чаша чай в ръка, Сейнт Джеймс наблюдаваше последиците от часовете дъжд и буря.

Аспидените плочки от покрива лежаха натрошени по алеята в южния двор, накъдето гледаше стаята му. Между тях беше паднал изкривен ветропоказател, несъмнено издухан от някой от покривите на страничните постройки, образуващи част от стената. Тук-там смачкани цветя приличаха на яркоцветни рогозки: пурпурни кампанули, розови бегонии, цели стръкове ралица и навсякъде листенцата на съсипаните рози. Парченца натрошено стъкло блещукаха като скъпоценности върху каменния паваж, а малкото, неизвестно как останало здраво стъкло на някой прозорец покриваше една от локвите като току-що образувал се лед. Градинарите и прислугата вече бяха започнали да оправят поразите и Сейнт Джеймс чуваше от парка гласовете им, заглушавани периодично от рева на електрически трион.

На вратата се почука остро два пъти и в стаята влезе Котър.

— Открих това, дето ви трябваше — рече той. — Ама и съм малко изненадан.

Той прекоси стаята и подаде на Сейнт Джеймс плика, който бе взел от бюрото в офиса на имението по време на разговора си с лейди Хелън Клайд.

— Номерът е на доктор Тренъроу.

— Така ли?

Саймън остави чашата си на малката масичка, взе плика и го обърна замислено в ръцете си.

— Дори нямаше нужда да му звъня, господин Сейнт Джеймс — рече Котър. — Ходж го позна веднага щом му го показах. Изглежда, му е звънял много пъти през годините.

— Все пак позвъни ли, за да си сигурен?

— Да. На доктор Тренъроу е. И му казах, че отиваме.

— Някаква вест от Томи?

— Дейз каза, че се е обадил от Пентийн. — Котър поклати глава:
— Не са намерили нищо.

Сейнт Джеймс се намръщи. Съмняваше се в ефикасността на плана на Линли, който упорито избягваше да забърква както бреговата охрана, така и полицията. Беше се отправил преди съмване заедно с шестима мъже към околните ферми, за да огледат бреговата линия от Сейнт Айвс до Пензънс. Бяха на две моторни лодки, като едната бе тръгнала от пристанището на Пензънс, а другата — от полуострова на залива Сейнт Айвс. Лодките бяха достатъчно малки, за да им позволят добра видимост до брега, и достатъчно бързи, за да могат да извършат поне повърхностен оглед за няколко часа. Но ако не видеха нищо, второто претърсване щеше да се проведе по суша. Това щеше да отнеме дни. И независимо от желанието на Линли, нямаше да може да се проведе без участието на местната полиция.

— Направо съм скапан от целия този гаден уикенд — забеляза Котър, докато поставяше чашата на Сейнт Джеймс обратно върху подноса на масичката до леглото. — Добре че Деб се върна в Лондон. Избяга от голямата каша, бих казал.

Звучеше така, сякаш му се искаше Сейнт Джеймс да отговори нещо, което да го насърчи да подеме разговор. Саймън обаче нямаше такова намерение.

Котър изтръска халата му и го окачи в гардероба. Прекара малко време в изправяне на спретнатата редица обувки вътре. Прибра с шумно тракане дървените закачалки на една страна и щракна ключалките на куфара на горната лавица. След това не можа да се сдържи:

— И какво ще стане с момичето? Между тях няма близост. Не е като с вас, нали? Не е като с вашето семейство. О, те са богати, страшно богати, ама Деб не я интересуват парите. Знаете не по-зле от мене. Знаете какво привлича момичето.

Красотата, съзерцанието, цветовете на деня, внезапната нова идея, гледката на някой лебед. Знаеше, винаги бе знаел. И имаше нужда да забрави. Вратата на спалнята му се отвори, обещавайки

избавление. Сидни влезе, но вратата на гардероба я закриваше от Котър и той като че ли не забеляза, че вече не са сами.

— И не ми казвайте, че не чувствате нищо — продължи разпалено той. — По очите ви личи. И то от много отдавна, каквото и да казвате.

— Прекъсвам ли нещо? — попита Сидни.

Котър затвори рязко вратата на гардероба. Погледна първо Сейнт Джеймс, после сестра му и накрая отново Саймън.

— Ще се погрижа за колата — каза рязко той, извини се и ги остави сами.

— За какво беше всичко това? — попита Сидни.

— Нищо.

— Не ми звучеше като нищо.

— Но беше.

— Разбирам.

Тя остана до вратата, с ръка на бравата. Сейнт Джеймс почувства загриженост при вида ѝ. Изглеждаше зле, със синьо-черни кръгове под очите. Това бе единственият цвят по лицето ѝ, а в самите ѝ очи нямаше никакво изражение, просто отразяваха светлината. Носеше избеляла дънкова риза и прекомерно голям пуловер. Косата ѝ изглеждаше несресана.

— Тръгвам — рече тя. — Дейз ще ме закара до гарата.

Това, което едва предишната нощ му бе изглеждало разумно, сега, когато видя сестра си на дневна светлина, му се стори немислимо.

— Защо не останеш, Сид? Мога да те закарам по-късно у дома.

— Така е най-добре. Наистина искам да тръгна. Това е най-доброто решение.

— Но гарата ще бъде...

— Ще хвана такси до дома. Ще се оправя. — Тя завъртя бравата разсеяно. — Разбрах, че Питър е изчезнал.

— Да.

Сейнт Джеймс ѝ разказа какво се е случило, след като я е завел в стаята ѝ предната сутрин. Тя слушаше, без да го поглежда. Докато говореше, Саймън усещаше нарастващото ѝ напрежение и знаеше, че то идва от гнева ѝ към Питър Линли. Не бе подготвен за промяна след покорството ѝ предния ден, причинено от шока, макар да знаеше, че

гневът ѝ е истински, че има нужда да нанася удари и рани, за да може някой по някакъв начин да изпита част от болката ѝ. Най-лошото на смъртта бе моментът, в който човек разбираше без всякакво съмнение, че независимо колко хора я споделят — били те семейство, приятели или дори цялата нация, — няма двама души, които да я усещат по един и същи начин. Затова винаги изглеждаше, че човек я понася сам. И колко по-зле за Сидни, която *наистина* я понасяше сама, която бе единствената опечалена от смъртта на Джъстин Брук.

— Колко удобно — рече тя, когато той завърши разказа си.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че той ми каза.

— Казал ти е?

— Джъстин ми каза, Саймън. Всичко. За това, че Питър е бил в къщичката на Мик Камбри. За кавгата между Мик и Питър. Каза ми. *Каза ми*. Е? Ясна ли съм?

Не се беше помръднала от вратата. Ако го беше направила, ако се бе втурнала в стаята, ако бе започнала да къса завеси и чаршафи, ако бе разбила единствената ваза с цветя в пода, Сейнт Джеймс щеше да се почувства по-спокоен. Такова държание щеше да бъде напълно в стила на Сидни. Но сегашното не беше. Само гласът свидетелстваше за състоянието на духа ѝ, а и той бе почти овладян.

— Казах му, че трябва да съобщи на теб или на Томи — продължи тя. — Когато арестуваха Джон Пенелин, му повторих, че трябва да направи нещо. Не можеше да мълчи. Казах му, че е негов дълг. Трябваше да разкрие истината. Но той не искаше да се замесва. Знаеше, че ще направи мръсно на Питър. Но аз настоявах. Казах му, че щом някой е видял Джон Пенелин в Еъл Котидж, значи може да са видели и тях двамата с Питър, така че е по-добре да го съобщи сам, отколкото полицията да го научи от някой от съседите.

— Сид...

— Но той се тревожеше, защото беше оставил Питър с Мик. Тревожеше се, защото Питър бе започнал да откача без кокаин. Тревожеше се, защото не знаеше какво се е случило, след като ги е оставил сами. Но аз го убедих, че трябва да поговори с Томи. И той го направи. А сега е мъртъв. И колко е удобно, че Питър изчезна точно в момента, когато всички имаме толкова много въпроси към него.

Сейнт Джеймс прекоси стаята, отиде до нея и затвори вратата.

— От криминалния отдел смятат, че смъртта на Джъстин е била нещастен случай, Сид. Не разполагат с нищо, което да предполага убийство.

— Не го вярвам.

— Защо?

— Просто не вярвам.

— Той беше ли с теб в събота през нощта?

— Разбира се, че беше с мен. — Тя отметна глава назад и заяви, сякаш бе голяма чест: — Любихме се! Той го искаше. Той дойде при мен. Не съм го молила. Той дойде при мен.

— И каква причина ти изтъкна, че те напуска след това?

Ноздрите ѝ се разшириха.

— Той ме обичаше, Саймън! Желаше ме. Ние си пасвахме. Но ти не можеш да го приемеш, нали?

— Сид, не искам да спорим за...

— Нали е така? *Нали?*

Някъде в коридора две жени разговаряха и спореха меко коя да мине с прахосмукачката и коя да почисти ваните. За момент гласовете им станаха по-високи, след това заглъхнаха, когато жените заслизаха по стълбите.

— В колко часа те напусна?

— Не знам. Не забелязах.

— Каза ли нещо?

— Беше неспокоен. Каза, че не можел да заспи. Понякога бе такъв. Когато се любехме, не го свърташе на едно място. Даже понякога искаше да го направим пак веднага.

— Но не и в събота през нощта?

— Каза, че щял да заспи по-лесно в своята стая.

— Облече ли се?

— Дали се е... Да, облече се. — Сидни направи сама заключението: — Значи *наистина* е смятал да се срещне с Питър. Иначе защо щеше да се облича, след като стаята му е точно срещу моята? Но той се облече, Саймън. Чорапите, обувките, панталоните и ризата. Всичко без вратовръзката. — Тя стисна плата на полата си. — Питър не е спал в леглото си. Чух това тази сутрин. Джъстин не е паднал. Знаеш, че не е паднал!

Сейнт Джеймс не желаше да спори с нея. Започна да разсъждава върху възможностите, които предполагаше едно толкова просто действие като обличането. Ако Питър бе желал да проведе съвсем невинен разговор с Брук, щеше да бъде по-разумно да се срещнат някъде в къщата. Ако, от друга страна, искаше да се отърве от Брук, щеше да бъде далеч по-хитро това да стане на място, където да изглежда като нещастен случай. Но ако бе станало така, защо, за бога, Джъстин щеше да се съгласи да се срещне сам с Питър, където и да било?

— Сид, това някак не се връзва. Джъстин не беше глупак. Защо ще се съгласи да се срещне с Питър на скалата? И то посред нощ? Доколкото му е било известно, след разговора с Томи Питър е можел да иска само смъртта му. — След това се сети за сцената в петък следобед на плажа. — Освен ако, разбира се, Питър не го е примамил там. С някаква стръв.

— Каква?

— Саша?

— Това е абсурдно.

— Тогава кокаин. Отишли са в Нанрълел, за да търсят. Може би това е била примамката, използвана от Питър.

— Нямах да стане. Джъстин не възнамеряваше да употребява повече. Не и след това, което се случи между нас на плажа. Той ми се извини. Каза, че се отказва. Нямах да взема повече.

Сейнт Джеймс не можа да сдържи скептицизма по лицето си. Видя как твърдостта в чертите ѝ започва да се разпада, когато разчете реакцията му.

— Той ми обеща, Саймън! Ти не го познаваше, както аз. Не можеш да разбереш. Но той ми обеща, докато се любехме... особено когато... Имаше някои неща, които обичаше да му правя.

— Боже мой, Сидни!

Тя заплака.

— Разбира се! „Боже мой, Сидни!“ Защо пък точно ти ще започнеш да разбираш? Никога не си изпитвал нищо към никого. И защо ти е? Нали си имаш науката. Не ти е нужно да изпитваш страст. Можеш вместо това да се заемеш с работа. С проекти, конференции, лекции и насоки към всички бъдещи патолози, които идват да се кланят в краката ти.

Това бе нуждата ѝ да наранява, която бе отбелязал и преди. И все пак идваше внезапно. Не я бе очаквал. И независимо дали нападката бе точна или не, той откри, че не може да ѝ отговори.

Сидни прокара ръка по очите си.

— Отивам си. Само кажи на Питър, когато го намериш, че имам да обсъждам с него много неща. Повярвай ми, нямам търпение да ми се удаде такава възможност.

Къщата на Тренъроу се намираше съвсем лесно, тъй като бе разположена в самия край на Пол Лейн, в покрайнините на селото, и беше най-голямата сграда наоколо. За стандартите на Хауенстоу жилището бе съвсем скромно, но в сравнение с къщурките, струпани една до друга на склона под нея, вилата бе направо внушителна — с широки еркерни прозорци, които гледаха към пристанището, и групичка тополи за фон, на който стените отдялан камък и бялата дървения произвеждаха значителен ефект.

Шофираше Котър. Сейнт Джеймс зърна вилата още щом прехвърлиха последното възвишение на крайбрежния път и започнаха да се спускат към Нанрънел. Минаха, лъкатушейки, покрай пристанището, покрай селските магазини, покрай сградите с апартаменти за туристите. При „Котвата и розата“ свиха по Пол Лейн. Неравният асфалт беше покрит с останките от вчерашната буря: боклуци от кофите за смет, най-различни обвивки и консерви от храна, разнебитен знак, някога рекламирал чайове със сметана. Шосето се виеше и изкачваше над селото, където беше обсипано с шума, откъсната от живия плет и храстите. Дъждовните локви отразяваха небето.

Тясната алея, която се отклоняваше на север от Пол Лейн, беше обозначена с дискретна табелка с надпис „Вилата“. От двете си страни беше обградена с обички, увиснали тежко по каменната стена. Зад нея терасираната градина покриваше по-голямата част от склона, а внимателно замислена, лъкатушеца пътека водеше нагоре към къщата през лехи с флокс и немезия, камбанки и циклами.

Алеята свършваше със завой покрай едно глогово дърво и Котър паркира под него, на няколко метра от входната врата. Над нея имаше

портал с дорийски колони, а от двете ѝ страни — по една делва с яркочервено мушкато. Сейнт Джеймс огледа фасадата на къщата.

— Сам ли живее? — попита той.

— Така знам — отговори Котър. — Ама когато позвъних, се обади жена.

— Жена ли? — Сейнт Джеймс си помисли за Тина Когин и за номера на Тренъроу в апартамента ѝ. — Да видим какво може да ни каже докторът.

Когато почукаха, не им отвори Тренъроу, а млада жена от Антилските острови. Когато тя заговори, Сейнт Джеймс разбра по изражението на Котър, че жената, отговорила на телефона, определено не е Тина Когин. Очевидно мистерията с нейното местонахождение не можеше да бъде обяснена с тайното ѝ присъствие в дома на Тренъроу.

— Докторът не приема пациенти тук — каза жената, като погледна първо Котър, след това Сейнт Джеймс. Думите звучаха, като да са репетирани много пъти и изричани може би често и недотам любезно.

— Доктор Тренъроу знае, че ще го посетим — отговори Сейнт Джеймс. — Не става дума за преглед.

— Аха. — Тя се усмихна и показа големи зъби, които блестяха като слонова кост на фона на кожата ѝ с цвят на кафе. След това отвори широко вратата. — Влизайте. В момента той се грижи за цветята си. Всяка сутрин ходи в градината, преди да тръгне за работа. Все едно и също нещо. Ще го извикам.

Введе ги в кабинета, където Котър погледна многозначително Сейнт Джеймс и каза:

— Мисля, че и аз ще ида до градината.

След това направи път на жената да излезе. Сейнт Джеймс знаеше, че Котър ще научи всичко възможно затова коя е прислужницата и защо е тук.

Когато остана сам, се обърна и разгледа стаята. Беше от онзи тип кабинети, които особено харесваше — с лек аромат на стари кожени столове; библиотека, пълна догоре с книги; камина с току-що наредени и готови за запалване въглища. До големия еркерен прозорец с изглед към пристанището стоеше бюро, което, сякаш за да не се разсейва притежателят му, беше обърнато с лице към стаята. На него лежеше отворено списание, върху което имаше молив, сякаш читателят му бе

прекъснат по средата на някоя статия. Обзет от любопитство, Сейнт Джеймс отиде да го разгледа и го затвори за момент.

„Изследване на рака“ — американско списание със снимка на жена-учен в бяла престилка на корицата. Беше се облегла на голям работен плот, на който стоеше огромен електронен микроскоп. Под снимката беше напечатано „Клиника Скрипс, Ла Хола“, заедно с фразата „Изпитание за границите на биоизследванията“.

Сейнт Джеймс се върна на статията — бе монография за междуклетъчен протеин на име *протеогликан*. Въпреки богатите си познания в науката, не успя да проумее нищо.

— Не може да се нарече леко четиво, нали?

Сейнт Джеймс вдигна поглед. Доктор Тренъроу беше застанал на вратата. Носеше добре скроен костюм от три части. Беше забол малка розова пъпка на ревера си.

— Със сигурност е над моите възможности — отговори Сейнт Джеймс.

— Някакви вести за Питър?

— Още нищо, страхувам се.

Тренъроу затвори вратата и направи жест на Сейнт Джеймс да се настани на едно от креслата.

— Кафе? — попита той. — Започнах да откривам, че това е един от малкото специалитети на Дора.

— Не, благодаря. Тя ваша икономка ли е?

— Да, ако използваме думата във възможно най-свободния ѝ вариант. — Той се усмихна за момент, но без хумор. Забележката сякаш му струваше прекалено голямо усилие, за да прозвучи безгрижно; усилие, от което той се отказа още със следващите си думи: — Томи ни каза снощи. За онова, дете Питър се срещнал с Мик Камбри в нощта на смъртта му. И за Брук. Не знам какво е вашето мнение по този въпрос, но аз познавам това момче от шестгодишната му възраст и той не е убиец. Неспособен е на насилие, особено на такова, което е приложено върху Мик Камбри.

— Познавахте ли добре Мик?

— Не толкова добре, колкото другите в селото. Само като негов хазяин. Дадох му под наем Гъл Котидж.

— Преди колко време?

Тренъроу понечи да даде механичен отговор, но след това челото му се сбърчи, сякаш внезапно се зачуди за естеството на въпроса.

— Преди около девет месеца.

— И кой е живял там и реди него?

— Аз. — Тренъроу се размърда рязко на стола. Промяната на положението му издаваше раздражение. — Едва ли сте дошли на светско посещение по това време сутринта, господин Сейнт Джеймс. Томи ли ви изпрати?

— Томи?

— Несъмнено знаете фактите. Между нас от години съществува неприязън. Питате за Камбри. Питате за къщичката. Тези въпроси ваша идея ли са?

— Моя. Но той знае, че съм дошъл при вас.

— А за Мик?

— Всъщност не. Тина Когин е изчезнала. Смятаме, че може да е дошла в Корнуол.

— Кой?

— Тина Когин. Апартаменти „Шрюзбъри Корт“. В Падингтън. Телефонният ви номер беше между вещите ѝ.

— Нямам и най-малка... Тина Когин ли казахте?

— Не е ли ваша пациентка? Или бивша пациентка?

— Аз не преглеждам пациенти. А, може би някой и друг безнадежден случай, който желае да стане доброволец в изпитването на лекарства. Но ако Тина Когин е била една от тях и е изчезнала... Извинете ме за лековатостта, но има само едно място, където може да е изчезнала, и то не би могло да бъде Корнуол.

— Тогава може да сте я виждали в различна светлина.

Тренъроу изглеждаше объркан.

— Моля?

— Може би е проститутка.

Очилата със златни рамки на Тренъроу се плъзнаха на милиметри надолу по носа му. Той ги намести обратно и каза:

— И е имала името ми?

— Не. Само номера ви.

— Адресът ми?

— Дори и това не.

Тренъроу стана от стола си и отиде до прозореца зад бюрото. Известно време изучава гледката отвън, после отново се обърна към Сейнт Джеймс:

— От година не съм стъпвал в Лондон. Може и повече. Но предполагам, че това не е от кой знае какво значение, след като тя е идвала в Корнуол. Може би прави посещения по домовете. — Той се усмихна мрачно. — Не ме познавате добре, господин Сейнт Джеймс, така че няма начин да знаете, че говоря истината. Но ми позволете да отбележа, че нямам навик да плащам на жена за секс. Съзнавам, че някои мъже го правят, без дори да трепнат. Само че аз винаги съм предпочитал интимните отношения да са продиктувани от страст, а не от алчност. А другото — първо преговорите и накрая размяната на пари — не е в стила ми.

— А било ли е в стила на Мик?

— На Мик ли?

— Бил е видян в Лондон да излиза от жилището ѝ в петък сутринта. Всъщност дори може той да ѝ е дал номера ви. Вероятно за някаква консултация.

Пръстите на Тренъроу отидоха до розовата пъпка на ревера и докоснаха леко подвитите ѝ листенца.

— Възможно е — рече замислено той. — Макар обикновено такива пациенти да биват изпращани от личните си лекари, възможно е тя да е сериозно болна. Мик знаеше, че се занимавам с изследване на рака. Взе интервю от мен малко след като пое „Оратор“. Не е невероятно да ѝ е дал името ми. Но Камбри и проститутка? Това би накърнило до голяма степен репутацията му. Поне от година баща му разправя наляво и надясно за неговата сексуална разюзданост. И, повярвайте ми, нищо в думите му не намеква, че на Мик му се е налагало да плаща за услугите на жена. Според Хари толкова много жени се натискали на горкото момче, че щом то успее да си вдигне панталоните, пристигала следващата, стенийки да ги свали отново. Ако смъртта на Мик е в резултат от контакт с проститутка, за Хари ще настъпят тъжни времена. Струва ми се, че се надява да е извършено от дузина-две ревниви съпрузи.

— Или една ревнива съпруга?

— Нанси ли? — попита невярващо Тренъроу. — Не ми се струва способна да нарани някого, а на вас? И дори по някакъв начин да е

била извадена извън релсите — все пак не беше тайна, че Мик се среща с други жени, — кога би могла да го направи? Не може да е била на две места едновременно.

— Няма ло я е от будката за напитки в продължение на повече от десет минути.

— Време, достатъчно да изтича до дома, да убие съпруга си и да се появи отново, сякаш нищо не е станало? Тази мисъл е малко абсурдна, като се има предвид характерът на момичето. Някой би могъл да се справи с лекота, но Нанси не е актриса. Ако беше убила съпруга си онази вечер, съмнявам се, че щеше да е в състояние да го скрие от когото и да било.

Със сигурност съществуваха доказателства, които да подкрепят думите на Тренъроу. От началото до края реакциите на Нанси носеха недвусмисления знак на искреността. Шокът ѝ, вцепеняващата ѝ мъка, нарастващата тревога. Никое от тях не изглеждаше поне мъничко фалшиво. Като че ли не беше вероятно да е изтичала до дома си, да е убила съпруга си и по-късно да е изиграла ужас. При това положение Сейнт Джеймс се замисли за другите заподозрени. Джон Пенелин бе ходил в онзи район същата вечер, както и Питър Линли, и Джъстин Брук. Може би Хари Камбри също бе посетил къщичката. А и все още не се знаеше къде е ходил Марк Пенелин същата нощ. Само че мотивът за престъплението все още не беше ясен. Всеки един от съществуващите бе в най-добрия случай мъгляв. А повече от всичко трябваше мотивът да бъде определен ясно, за да могат да се разберат всички обстоятелства около смъртта на Мик Камбри.

Сейнт Джеймс забеляза Хари Камбри още когато Котър сви по Пол Лейн. Вървеше по нанагорнището към тях. Когато се приближиха до него, им махна енергично. Цигарата между пръстите му остави мъничко облаче дим във въздуха.

— Кой е този? — попита Котър, докато забавяше скорост.

— Бащата на Мик Камбри. Спри да видим какво иска.

Котър отби от едната страна на шосето и Хари Камбри се приближи до прозореца на Сейнт Джеймс. Наведе се и вкара в колата смесената миризма на бира и тютюнев дим. Външният му вид бе подобър от събота сутринта, когато Сейнт Джеймс и лейди Хелън го бяха

видели за последен път. Дрехите му бяха чисти, косата сресана и макар тук-там по бузите му да стърчаха забравени сиви косъмчета, лицето му беше обръснато.

Беше се задъхал и трепна, сякаш думите му причиняваха болка:

— Хората от Хауенстоу казаха, че сте тук. Елате в офиса. Имам да ви покажа нещо.

— Намерили сте бележки? — попита Сейнт Джеймс.

Камбри поклати глава:

— Не, ама разбрах какво е станало. — Сейнт Джеймс отвори вратата и Камбри се качи вътре. След това кимна на Котър, за да се представи. — За онези числа е, дето ги намерих. Ония от бюрото му. От събота насам си играя с тях. Знам какво значат.

Котър остана в кръчмата е госпожа Суон, за да си побъбрят дружелюбно на халба бира. Докато Сейнт Джеймс следваше Хари Камбри нагоре по стълбите към офиса, той и казваше:

— Не бих отказал едни яйца по шотландски.

За разлика от предишното им посещение в „Оратор“, тачи сутрин персоналът беше на работа. Всички лампи светеха и придаваха коренно различна атмосфера от предишния сумрак, а в три от четирите кабинки служители на вестника или чукаха по клавишите на пишещи машини, или говореха по телефона. Дългокосо момче оглеждаше няколко фотографии върху табло, а до него друг мъж беше зает със следващото издание върху повдигната под тъгъл зелена маса. Държеше между зъбите си незапалена лула и почукваше рязко с молив върху пластмасова кутийка с кламери. Пред компютъра до бюрото на Мик Камбри седеше жена, която набираше нещо. Имаше мека тъмна коса, прибрана назад, и — когато вдигна очи към тях — интелигентен поглед. Беше много привлекателна. Сейнт Джеймс реши, че това е Джулиана Вендейл. Почуди се как и дали задълженията ѝ във вестника са се променили след смъртта на Мик Камбри.

Хари Камбри го поведе към една от кабинките. Беше оскъдно мебелирана. По стените висяха неща, които предполагаша, че този кабинет не само е негов, но и нищо не е било правено, за да бъде променен по време на възстановяването му от операция. Всичко говореше за факта, че независимо от желанието на Хари Камбри, синът му не е имал намерение да поема нито кабинета, нито работата му. Изрезки от вестници в рамки, пожълтели от времето, представяха

най-сполучливите статии, на стареца: за катастрофален опит за спасяване в морето, при който двадесет от набедените спасители се бяха удавили; за нещастен случай, осакатил местен рибар; за спасяването на дете от шахта на мина; за свада по време на празненство в Пензънс. Бяха придружени и със снимки — оригиналите на онези, които бяха отпечатани със статиите.

На плота на прастаро бюро лежеше последният брой на „Оратор“, отворен на редакторската страница. Статията на Мик беше дебело оградена с червен маркер. На отсрещната стена висеше карта на Великобритания. Камбри заведе Сейнт Джеймс до нея.

— Не съм престанал да си мисля за тези числа — каза той. — Мик беше много систематичен за такива неща. Нямаше да запази някоя хартийка, ако не е била важна. — Попипа джоба на ризата си за пакета цигари. Извади една и я запали, преди да продължи: — Все още работя над тях, но съм на правилен път.

Сейнт Джеймс видя, че до картата Камбри е напечатал малко парче хартия. На него стоеше част от загадъчното съобщение, което беше намерил в бюро на сина си. *27500–M1 Доставка/Транспорт* и под него — *27500–M6 финансиране*. На самата карта с червен маркер бяха проследени два от главните автомобилни пътища — M1, който водеше на север от Лондон, и M6 — на северозапад под Лестър към Ирландско море.

— Погледнете това — каза Камбри. — И M1, и M6 минават южно от Лестър. Само дето M1 върви до Лийдс, а M6 продължава. Свършва в Карлайл. На Солуей фърт.

Сейнт Джеймс се замисли върху това, но не отговори нищо. Камбри продължи развълнувано:

— Погледнете само картата. Погледнете тоя квадрат. M6 позволява достъп до Ливърпул, нали? Води до Престън, до Моркамб Бей. А всяко едно от тези проклети места...

— ... Води към Ирландия — заключи Сейнт Джеймс, като си мислеше за уводната статия, която беше чел предната сутрин.

Камбри отиде до вестника и отново го сгъна. Цигарата заподскача между устните му, докато говореше:

— Знаел е, че някой прекарва оръжие за ИРА.

— Как би могъл да попадне на такава история?

— Да попадне ли? — Камбри свали цигарата, махна парченце тютюн от езика си и разтърси вестника, за да подчертае думите си. — Моето момче не попадеше! Той беше журналист, не глупак. Слушаше. Разговаряше. Учеше се да върви по следи. — Хари се върна при картата и използва сгънатия вестник като показалка. — Оръжието сигурно идва първо в Корнуол, а ако не в Корнуол, то в някое от южните пристанища. Превозва се от симпатизанти, може би от Южна Африка, Испания или дори Франция. Могат да влязат в страната през което и да било от южните ни пристанища — Плимут, Бърнмут, Саутхамптън, Портсмут. Превозват се в разглобено състояние. След това се превозват с камиони до Лондон и там се сглобяват. Оттам заминават нагоре по М1 и М6 към Ливърпул, Престън или Моркамб Бей.

— А защо изобщо да не се закарват с кораби направо в Ирландия? — попита Сейнт Джеймс, но знаеше отговора още докато задаваше въпроса. Чуждестранен кораб, акостираше в Белфаст, бе вероятно да събуди подозрения, отколкото ако плаваше под английски флаг. Щеше да премине през цялостна митническа проверка. Но един английски кораб щеше да бъде приет по съвсем друг начин. Че защо англичаните щяха да изпращат оръжие, за да подпомогнат въстание срещу самите себе си? — На хартиятата пише и други неща, освен М1 и М6 — забеляза Сейнт Джеймс. — Тези допълнителни числа би трябвало да означават нещо.

Камбри кимна:

— Може да са някакви регистрационни номера, свързани с кораба, който са смятали да използват. Номерът на типа оръжие, който е щял да се доставя. Или някакъв код. Но едно нещо е сигурно: Мик е бил на път да го разкрие.

— И все пак не сте намерили други бележки?

— Това, което открих, е достатъчно. Познавам си момчето. Знам с какво се е бил заел.

Сейнт Джеймс погледна замислено картата. Помисли си за написаните от Мик числа. Забеляза факта, че уводната статия за Северна Ирландия е излязла в неделя — повече от тридесет часа след смъртта на Мик. Ако двете бяха свързани по някакъв начин, то тогава убиецът бе знаел за статията преди излизането ѝ в неделя сутринта. Почуди се доколко бе възможно това.

— Пазите ли старите броеве от вестника си тук? — попита той.

— Проблемът не идва от стари броеве — рече Камбри.

— Все пак имате ли ги?

— Някои. Ей там.

Камбри го заведе до един шкаф вляво от прозорците. Когато го отвори, отвътре се показаха купчини стари вестници, натрупани по лавиците. Сейнт Джеймс ги огледа, извади първата купчинка от шкафа и погледна Камбри.

— Можете ли да ми дадете ключовете на Мик? — попита той.

Камбри изглеждаше озадачен.

— Тук имам резервен ключ от къщичката.

— Не, имам предвид всичките му ключове. Той има комплект, нали? За колата, за къщичката, за офиса. Можете ли да ги вземете? Предполагам, че са у Боскоуън, но все ще измислите някакво извинение. Искам ги за няколко дни.

— Защо?

— Името Тина Когин говори ли ви нещо? — попита в отговор Сейнт Джеймс.

— Когин?

— Да. Една жена от Лондон. Очевидно Мик я е познавал. Мисля, че е имал ключ от апартамента ѝ.

— Мик сигурно е имал ключове от половин дузина апартаменти, доколкото го познавам — каза Камбри, извади една цигара и го остави при вестниците.

Едночасовото търсене из броевете от последните шест месеца не донесе нищо, освен чернилка от печатарско мастило по пръстите. Доколкото се виждаше, предположението на Хари Камбри за прекарването на оръжие бе толкова вероятен мотив за смъртта на сина му, колкото и всичко друго, което можеше да предложи вестникът. Саймън затвори вратите на шкафа. Когато се обърна, видя, че Джулиана Вендейл го гледа с чаша кафе, вдигната към устните. Беше оставила компютъра и стоеше до кафе-машината, която бълбукаше шумно в единия ъгъл на стаята.

— Нищо? — Тя остави чашата си на масата и отмахна дълга къдрица от едното си рамо.

— Изглежда, всеки смята, че е работил върху някаква статия — каза Сейнт Джеймс.

— Мик винаги работеше върху нещо.

— Отпечатваха ли се повечето от замислите му?

Тя склочи вежди. Между тях се появи лека гънка. Иначе по лицето ѝ нямаше нито една бръчка. Сейнт Джеймс знаеше от предишния си разговор с Линли, че Джулиана Вендейл е в средата на тридесетте, може би малко по-възрастна. Но лицето опровергаваше възрастта ѝ.

— Не зная — отговори тя. — Невинаги съм била запозната със замислите му. Но не бих се изненадала да разбера, че е започнал нещо и го е изоставил. Често изхвърчаше оттук, твърдо убеден, че е тръгнал по горещите следи на статия, която може да продаде в Лондон. След това обаче не я довършваше.

Сейнт Джеймс беше видял същото при прегледа си на вестниците. Доктор Тренъроу бе казал, че Мик е взел интервю от него за някаква статия, но никъде в предишните броеве на вестника не се виждаше някоя, свързана с разговора, който може би бяха водили. Сейнт Джеймс разказа за това на Джулиана Вендейл.

Тя си наля втора чаша кафе и заговори през рамо:

— Не съм изненадана. Вероятно Мик си е мислил, че ще се получи нещо като очерк за Майка Тереза — „Корнуолски учен посвещава живота си в спасяване на човешкия живот“, — но след това е открил, че доктор Тренъроу не е по-свят от всички нас.

„Или — помисли си Сейнт Джеймс — потенциалната статия е била най-вече трик, за да получи от Тренъроу информация и да я предаде, заедно с телефонния му номер, на нуждаещ се приятел.“

Джулиана продължаваше:

— Главно така действаше, откакто се върна в „Оратор“. Мисля, че виждаше в статията средство за бягство.

— Не искаше да стои тук?

— За него това бе крачка назад. Преди е бил журналист на свободна практика. Справял се е доста добре. След това обаче баща му се разболя и той е трябвало да зареже всичко, за да се върне и поддържа семейния бизнес.

— Вие не можете ли да направите това?

— Можехме, разбира се. Само че Хари искаше Мик да поеме вестника. Още повече, доколкото усещах, искаше той да се върне за постоянно в Нанрълел.

Сейнт Джеймс си помисли, че вижда посоката, в която Хари Камбри бе възнамерявал да тръгнат нещата след завръщането на Мик в Нанрълел. Все пак попита:

— А вие как се вместихте в тези планове?

— Хари се грижеше да работим заедно колкото бе възможно повече. Предполагам, че просто се е надявал да стане най-доброто. Имаше огромна вяра в чара на Мик.

— А вие?

Тя държеше чашката с кафето между дланите си, сякаш се мъчеше да ги стопли. Пръстите ѝ бяха дълги, без нито един пръстен.

— Не го харесвах. Когато Хари видя това, започна по-често да вика Нанси Пенелин да води счетоводството в работните дни, а не в почивните.

— А колкото до развитието на вестника?

Жената посочи компютъра.

— Отначало Мик направи опит. Започна с ново оборудване. Искаше да осъвремени всичко тук. Но след това като че ли загуби интерес.

— Кога?

— Някъде по времето, когато Нанси забременя от него. — Тя сви грациозно рамене: — След като се ожениха, често отсъстваше.

— За да преследва някоя тема?

Тя се усмихна.

— За да преследва.

Вървяха по тясната уличка към пристанището. Беше време на отлив. Няколко души лежах на тясната плажна ивица и се печеха. Близо до тях група дечица шляпаха с ръце и крака във водата и пицяха от възхищение, когато вълните ги плисваха.

— Намерихте ли това, което търсехте? — попита Котър.

— Парченца, нищо повече. Като че ли нищо не пасва. Не мога да открия връзката между Мик и Тина Когин, между Тина Когин и Тренъроу. Всичко е само предположения.

— Може Деб да е сбъркала. Може да не е видяла Мик в Лондон.

— Не. Видяла го е. Всичко свидетелства за това. Той е познавал Тина Когин. Но как и защо — не знам.

— „Как и защо“ изглежда най-лесната работа, ако се съди по думите на госпожа Суон.

— Тя не е почитателка на Мик, нали?

— Мразела го е, това е истината. — Котър погледа играещите деца. Усмихна се, когато едното — момиченце на около три-четири години, падна на дупето си и опръска другите с вода. — Но ако думите ѝ за Мик Камбри и жените са истина, тогава ми се струва, че го е направил Джон Пенелин.

— Защо?

— Защото става дума за дъщеря му, господин Сейнт Джеймс. Един мъж трудно може да позволи на друг мъж да обижда дъщеря му. Не и ако успее да спре това по някакъв начин. Човек прави каквото може.

Сейнт Джеймс подуши стръвта и разбра, че според Котър разговорът им от сутринта не е приключил. Само че нямаше нужда да задава въпроса, който изискваше забележката на Котър: „А ти какво би направил?“ Знаеше отговора. Вместо това попита:

— Научи ли нещо от икономката?

— От Дора ли? Малко. — Котър се облегна на перилото на пристанището и сложи лакти върху металния прът. — Голяма почитателка на доктора е тая Дора. Скъсвал се от работа. Посвещавал живота си на изследванията. И когато не правел това, посещавал хората в някакъв възстановителен дом до Сейнт Джъст.

— Това ли е всичко?

— Май да.

Сейнт Джеймс въздъхна. Не за пръв път му се налагаше да признава, че неговата област е науката, оперативните огледи на сцената на престъплението, анализът на веществени доказателства, тълкуването на данни, подготвянето на доклади. Нямаше опит в областта, която изискваше проникателни връзки и интуитивни заключения. Още повече, не притежаваше нито вкуса, нито таланта за това. И колкото повече нагазваше в нарастващото блато от предположения, толкова по-объркан се чувстваше.

Той извади от джоба на самото си парчето хартия, което Хари Камбри му бе дал в събота сутринта. Тази насока изглеждаше също толкова разумна, колкото и всички останали. „Когато си се загубил — помисли си язвително той, — все нанякъде трябва да се отправиш.“

Котър надникна през рамото му.

— МП? — рече той. — Министър-председател?

Сейнт Джеймс вдигна поглед.

— Какво каза?

— Буквите. МП.

— МП ли? Не...

Докато говореше, Сейнт Джеймс вдигна хартийката на светлината. Видя, че сумракът в офиса и собствените предубеждения са му попречили да разбере по-рано. Химикалката, която и на други места не бе пустила мастило върху хартията, бе направила същото и с думите „доставка“ и „транспорт“. Така че в действителност МI бе МП. След това мисълта му съвсем логично се прехвърли на М6 и той видя, че шестицата всъщност е набързо надраскано К.

— Боже господи!

Той се намръщи, като изучаваше числата. Когато прогони от ума си мисълта за прекарване на оръжие в Ирландия и всичко останало, не след дълго видя очевидното. 500. 55. 27500. Последното число се получаваше от умножението на първите две.

След това забеляза първата връзка в обстоятелствата около смъртта на Мик Камбри. Показа му го положението на „Дейз“, с носа към северозапад. Трябваше и по-рано да се придържа към тази мисъл. Тя му сочеше истината.

Помисли си за бреговата линия на Корнуол. Знаеше без никакво съмнение, че групата на Линли ще претърси всяко заливче от Сейнт Айвс до Пензънс и че това ще бъде толкова безполезно, колкото и обиколките на акцизните агенти, които патрулираха в същия район от двеста години насам. Брегът бе осеян с пещери и заливчета. Сейнт Джеймс го знаеше. Нямаше нужда да се катери по скалите и да се спуска надолу, за да види това, което вече знаеше твърде добре: че районът е прекрасно убежище за контрабандистите. Разбира се, за онези, които умееха да управляват лодка между рифовете.

Можеше да е дошла откъде ли не. От Португара до заливчето Сенън. Дори от Силис. Но имаше само един начин да разбере със сигурност.

— Какво ще правим сега? — попита Котър.

Сейнт Джеймс сгъна хартийката.

— Трябва да намерим Томи.

— Защо?

— За да прекрати претърсването.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След почти два часа го намериха на кея в заливчето Ламорна. Беше клекнал на ръба му и разговаряше с един рибар, който току-що бе вързал лодката си и се изкачваше с тежки стъпки по стъпалата на пристанището с три навити, мазни на вид въжета, окачени през рамо. Той се спря на половината път, заслушан в думите на Линли. След това поклати глава, засенчи очи, за да огледа останалите лодки в пристанището, махна с ръка към разпръснатите сгради малко по-далеч от кея и продължи да се изкачва.

Горе на шосето, което се спускаше дълбоко в заливчето, Сейнт Джеймс слезе от колата.

— Връщай се в Хауенстоу — каза той на Котър. — Аз ще се прибера с Томи.

— Някакви съобщения за Дейз?

Сейнт Джеймс помисли върху въпроса. Всякакво съобщение за майката на Линли бе като да хвърлят ези-тура за това дали да облекчат съзнанието ѝ от едни обстоятелства, за да подпалят тревогите ѝ за други.

— Все още нищо.

Той изчака, докато Котър обърна колата и потегли. След това започна да се спуска към залива. Вятърът духаше около него, а слънцето затопляше лицето му. Под него кристалната вода отразяваше цвета на небето, а малкият плаж блестеше от новоизмития пясък. Къщите на хълма, построени от корнуолски майстори, от поколения изпитвали силата на югозападния климат, не бяха претърпели никакви щети от бурята. Тук „Дейз“ може би изобщо нямаше да се разбие.

Сейнт Джеймс гледаше как Линли върви по кея с наведена глава и ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Позата говореше красноречиво за състоянието на духа му, а фактът, че бе сам, предполагаше, че или е разпуснал групата, или тя е продължила търсенето без него. Тъй като бяха започнали преди часове, Сейнт Джеймс предположи първото. Той повика Линли.

Приятелят му вдигна поглед, махна му, но не каза нищо, докато не се срещнаха в началото на кея. Лицето му беше мрачно.

— Нищо. — Той вдигна глава и вятърът разроши косата му. — Затворихме кръга. Като последно усилие говорих с всички тук. Помислих си, че някой може да ги е видял как се готвят да отплават или вървят по кея, или товарят продукти. Но никой от къщите не е видял нищичко. Само жената, която държи кафенето, е забелязала „Дейз“ вчера.

— Кога е било това?

— Малко след шест сутринта. Готвела се е да отваря кафенето, нагласяла е щорите на предните прозорци, така че не може да се е объркала. Видяла ги да отплават от пристанището.

— И това е било *вчера*? А не оня ден?

— Спомня си, че е било *вчера*, защото се е почудила как може някой да изкарва лодката, след като знае, че прогнозата е за дъжд.

— Но е било сутринта, когато ги е видяла?

Линли го погледна и му се усмихна уморено, но с благодарност.

— Знам какво си мислиш. Питър е напуснал Хауенстоу предишната нощ, така че е най-малко вероятният човек, който би могъл да вземе лодката. Много мило от твоя страна, Сейнт Джеймс, но недей да си мислиш, че не съм обмислил този вариант. Само дето реалността е, че двамата със Саша са дошли в Ламорна през нощта, преспали са в лодката и са отплавали на зазоряване.

— Онази жена видяла ли е някого на палубата?

— Само една фигура на румпела^[1].

— Само една?

— Не мисля, че Саша умее да управлява лодка, Сейнт Джеймс. Вероятно е била долу. Може дори още да е спяла.

— Линли погледна назад към заливчето. — Претърсихме цялата брегова линия. Но досега не открихме нищо. Нито дреха, нито каквато и да било следа от тях. — Той извади кутията с цигари и я отвори. — Ще трябва да измисля нещо за пред майка. Един господ знае какво.

Докато Линли говореше, Сейнт Джеймс се опитваше да съпостави фактите. Тъй като мислите му бяха другаде, чу не толкова думите, колкото отчаянието зад тях. Помъчи се веднага да сложи край на това.

— Не Питър е взел „Дейз“ — каза той. — Сигурен съм.

Линли се обърна бавно към него. Напомняше движение, каквото човек прави насън.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Трябва да отидем до Пензънс.

Детектив инспектор Боскоуън ги заведе в столовата на полицията. Нарече я „жълтата подводница“ и името бе съвсем уместно — жълти стени, жълт линолеум, жълти пластмасови маси, жълти пластмасови столове. Само съдовете бяха в различен цвят, но тъй като той бе яркочервен, общият ефект не насърчаваше човек да се храни бавно с колегите си. Нито пък предполагаше възможността да се изяде храната, без да се пипне страхотно главоболие. Занесоха чайника на масичката с изглед към малкия двор, в който един унил ясен се опитваше да вирее в кръг от пепел с цвят на гранит.

— Замислено и направено от луди хора — бе единствената забележка на Боскоуън, докато придърпваше допълнителен стол до масата им. — Би трябвало да отклонява ума на хората от работата.

— И успява — забеляза Сейнт Джеймс.

Боскоуън наля чая, а през това време Линли разкъса опаковките на три пакетчета бисквити и ги изсипа в чинията. Те нападаха вътре със звук на глухи автоматични откоси.

— Всеки ден косят пресни — усмихна се иронично Боскоуън, взе си бисквита, потопа я в чая си и я задържа там. — Джон говори тази сутрин с един адвокат. Страшно ми беше трудно да го накарам да направи това. Винаги съм знаел, че е инат, но никога не съм го виждал такъв.

— Ще го съдите ли?

Боскоуън огледа бисквитата си и отново я топна в чая.

— Нямам избор. Бил е там. Призна го. Доказателствата го потвърждават. Видели са го свидетели. Други са чули свадата. — Боскоуън отхапа от бисквитата, вдигна я на нивото на очите си и кимна одобрително. Накрая избърса пръстите си с хартиена салфетка и бутна чинията към другите двама. — Не са чак толкова лоши. Просто се осланяйте на чая. — Изчака, докато всеки от тях си взе по една, след което продължи: — Ако Джон само е бил там, положението щеше да бъде съвсем друго. Ако не бе имало и страшна крамола, която като че ли половината съседи са чули...

Сейнт Джеймс погледна Линли. Томас прибавяше втора бучка захар в чая си. Показалецът му се плъзна по дръжката на чашата, но той не каза нищо.

Сейнт Джеймс попита:

— А мотивът на Пенелин?

— Скарване заради Нанси, бих казал. Камбри е бил принуден да склучи този брак и не е изпитвал никакви угризения, че му е неприятен. Не един от хората, с които говорих, го потвърди.

— Тогава защо изобщо се е оженил за нея? Защо просто не е отказал? Защо не е настоял за аборт?

— Според Джон момичето не е искало и да чуе за аборт. А Хари Камбри не дал и дума да се издума Мик да откаже да се ожени за нея.

— Но все пак Мик е бил голям мъж.

— С болен баща, който е можел да умре при операцията — рече Боскоуън и пресуши чашата си. — Хари Камбри знае как да манипулира. Не си мислете, че не е използвал това, за да накара Мик да остане в Нанрънел. Така че момчето е било хванато като в капан. Започнал е да изневерява на жена си. Всеки го знае, включително и Джон Пенелин.

— Но едва ли вярвате, че Джон... — започна Линли.

Боскоуън вдигна бързо ръка.

— Знам фактите. Те са всичко, с което трябва да работя. Нищо друго не може да има значение и вие го знаете дяволски добре. Какво значение има, че Джон Пенелин ми е приятел? Неговият зет е мъртъв и трябва да се погрижим за това, независимо дали на мен ми е приятно или не. — След като изрече това, Боскоуън като че ли се стъписа, сякаш краткият му изблик бе изненадал и самия него. Той продължи по-тихо: — Предложих му да си иде у дома, но той отказа. Сякаш иска да остане тук, сякаш иска да бъде съден. — Взе още една бисквита, но вместо да я изяде, я натроши между пръстите си. — Изглежда така, като че ли той го е извършил.

— Може ли да се видим с него? — попита Линли.

Боскоуън се поколеба. Погледна първо Линли, след това Сейнт Джеймс и накрая през прозореца.

— Знаете, че не е редно.

Линли извади картата си. Боскоуън махна пренебрежително с ръка.

— Знам, че сте от Скотланд Ярд, но това не е ваш случай, а и трябва да се съобразявам с главния си полицай. Когато става дума за убийство, не може да има никакви посетители, освен семейството и адвоката. В Пензънс това е стандартна процедура, независимо какво позволявате вие в столицата.

— Една приятелка на Мик Камбри е изчезнала от Лондон — каза Линли. — Може би Джон Пенелин ще успее да ни помогне за това.

— Случай, върху който работите?

Линли не отговори. На съседната маса момиче в изцапана бяла униформа започна да струпва чиниите на метален поднос. Съдовете се удряха един в друг и стържеха. Купчинка картофено пюре падна на пода. Боскоуън я наблюдаваше и почукваше с коравата бисквита по масата.

— О, по дяволите! — измърмори той. — Елате. Ще го уредя някак.

Остави ги в стаята за разпити в друго крило на сградата. Единствените мебели бяха маса и пет стола, ако не се смятаха огледалото на стената и лампата на тавана, около която един паяк плетеше трудолюбиво мрежата си.

— Мислиш ли, че ще си признае? — попита Линли, докато чакаха.

— Всъщност няма голям избор.

— Сигурен ли си, Сейнт Джеймс?

— Това е единственото разумно обяснение.

Униформен полицай доведе Джон Пенелин в стаята. Когато видя кои са двамата му посетители, той отстъпи крачка назад, сякаш се канеше да си иде. Но вратата зад него вече беше затворена. На нея, на нивото на очите му, имаше малко прозорче и Пенелин погледна през него, сякаш обмисляше дали да не направи знак на полицая да го отведе обратно в килията, но не го направи. Вместо това отиде при тях. Масата се заклати на неравните си крака, когато се облегна на нея, за да седне.

— Какво е станало? — попита с подозрение той.

— Джъстин Брук е паднал в Хауенстоу рано в неделя сутринта — каза Линли. — Полицията смята, че е нещастен случай. Може и така да е. Но ако не е, или наоколо се разхожда на свобода втори убиец,

или ти си невинен и има само един убиец. Кое мислиш, че е вероятно, Джон?

Пенелин завъртя едно от копчетата на маншета си. Изражението му не се промени, макар че един мускул на лицето му се сви импулсивно под дясното око.

Сейнт Джеймс заговори:

— Вчера сутринта „Дейз“ е била взета от Ламорна. Снощи се е разбила в заливчето Пенбърт.

Копчето, което Пенелин въртеше, падна на масата. Той го взе и го обърна с палец на другата страна. Сейнт Джеймс продължи:

— Мисля, че това е тристепенна операция е един главен доставчик и може би половин дузина пласьори. Изглежда, прекарват кокаина по два възможни начина: или пласьорите взимат наркотика от доставчика — може би в Силис — и след това го прекарват обратно на сушата, или доставчикът си урежда срещи с пласьорите в някоя от пещерите по брега. Португара веднага изниква в ума. Брегът е достъпен, а селото е достатъчно далеч, за да не види никой тайните влизания и излизания от заливчето. Скалите са осеяни с пещери и скривалища, в които може да се извърши размяната, когато е твърде рисковано това да се направи в открито море. Но независимо как го взема от доставчика — от Силис или от някоя от пещерите, — веднага щом го получи, пласьорът се връща обратно в Ламорна с „Дейз“ и занася кокаина в мелницата на Хауенстоу, за да го пакетира. Без никой да усети.

Пенелин каза само:

— Значи знаете.

— Кого се опитваш да предпазиш? — попита Сейнт Джеймс. — Марк или семейство Линли?

Пенелин бръкна в джоба си и извади пакет „Дънхил“. Линли се наведе през масата със запалка. Пенелин го погледна над пламъчето.

— По малко и от двете, предполагам — каза Линли. — Колкото повече мълчиш, толкова по-дълго ще опазиш Марк от ареста. Но опазването му от арест го прави достъпен за Питър, освен ако не направиш каквото можеш, за да ги държиш разделени.

— Марк влече Питър надолу — рече Пенелин. — Той ще го убие, ако не направя нещо, за да го спра.

— Джъстин Брук ни каза, че Питър е имал намерение да купи кокаин тук, от Корнуол — каза Сейнт Джеймс. — Марк е бил неговият източник, нали? Затова ли се опита да им попречиш да се видят в петък в Хауенстоу?

— Помислих си, че Марк ще се опита да продаде на Питър и момичето. От известно време подозирах, че се занимава с наркотици, и си мислех, че ако само успея да открия откъде го вкарва, къде го пакетира... — Пенелин завъртя неспокойно цигарата между пръстите си. На масата нямаше пепелник, така че той изтръска нарастващия цилиндър сива пепел на пода и го смачка с пета. — Мислех си, че ще мога да го спра. Наблюдавах го от седмици, следях го, когато можех. Нямах представа, че го прави именно тук, в имението.

— Било е солиден план — рече Сейнт Джеймс. — И в двете си части. Използването на „Дейз“ като средство за доставка на кокаина. И използването на мелницата за нарязване и пакетиране. Всичко това по някакъв начин е било свързано с Хауенстоу. И тъй като Питър беше — и е — известният потребител в Хауенстоу, той щеше да поеме всичко върху себе си, ако нещо се объркаше. Разбира се, той щеше да протестира отчаяно, че е невинен. Щеше да обвинява Марк, ако се е стигнело до това. Но кой щеше да му повярва? Дори и вчера всички машинално приехме, че той е взел лодката. Никой не се сети за Марк. Много умно от тяхна страна.

При последните думи на Сейнт Джеймс Пенелин вдигна бавно глава.

— И за това ли знаете?

— Марк не е имал капитала да ръководи това сам — рече Сейнт Джеймс. — Имал е нужда от инвеститор и, предполагам, това е бил Мик. Нанси е знаела, нали? И двамата сте знаели.

— Подозирахме. Само подозирахме.

— Затова ли отиде да се видиш с него в петък вечерта?

Пенелин отново насочи вниманието си към цигарата.

— Търсех отговори на някои въпроси.

— И Нанси сигурно е знаела, че ще ходиш там. Затова, когато е видяла, че Мик е убит, се е уплашила от най-лошото.

— Камбри тегли заем от банката, за да осъвремени вестника — рече Пенелин. — Но малко от парите отидоха, за това. После започна постоянно да ходи до Лондон. И да говори с Нане за пари. Как все не

били достатъчно. Как били близо до фалит. Пари за наема. Пари за бебето. Според Мик щели да потънат. Но всичко това бяха глупости. Той имаше пари. Беше успял да изтегли заема.

— Който щедро е инвестирал в кокаин.

— Тя не искаше да повярва, че е замесен. Казваше, че той не взема наркотици, и не желаше да разбере, че не е нужно човек да ги взема, за да ги продава. Искаше доказателства.

— Значи затова си отишъл там в петък вечерта.

— Бях забравил, че е един от петъците, когато приготвя пликите със заплатите. Мислех си, че няма да си е у дома и ще успея да претърся хубаво навсякъде. Но той беше там. Скарахме се.

Сейнт Джеймс извади хартиятата от сандвича от кафене „Талисман“.

— Мисля, че точно това си търсил — рече той и го подаде на Пенелин. — Беше в офиса на вестника. Хари го е намерил в бюрото на Мик.

Пенелин погледна веднъж хартиятата и я подаде обратно на Сейнт Джеймс.

— Не знам какво търсех — рече той и се засмя тихо, самоподигравателно. — Мисля, че търсех напечатано самопризнание.

— Това е по-скоро план, отколкото признание — каза Сейнт Джеймс.

— Какво означава?

— Само Марк може да го потвърди, но мисля, че представлява оригиналната сделка, която са сключили двамата. „1 к 9400“ означава първоначалната цена на кокаина.

Един килограм за 9400 лири. Разделили са си го, за да го продават, за което свидетелства вторият ред. 500 грама за всеки от тях при цена 55 лири за грам. Печалбата им е била 27500 лири за всеки. А след печалбата — ангажиментите на двамата, които са щели да участват в начинанието. МП — Марк Пенелин — е щял да осигури транспорта, за да достави дрогата. Щял е да вземе „Дейз“ и да се срещне с доставчика. Задачата на МК — Мик Камбри — е била да осигури първоначалното финансиране от банковия си заем, изтеглен, за да се купи ново оборудване за вестника. И Мик се е прикрил, като е започнал с онези няколко покупки за офиса, за да не възникнат подозрения.

— После обаче това се е провалило — рече Пенелин.

— Може би. Възможно е кокаинът да не се е продавал толкова добре, колкото са предполагали, и двамата да са загубили пари от сделката. Може нещата между партньорите да не са потръгнали добре. Или пък по някое време да се е получила двойна игра.

— Или пък третото — рече Пенелин. — Продължете с третото.

— Затова си тук, нали, Джон? — попита Линли. — Затова не казваш нищо. Затова поемаш вината.

— Открил е колко е лесно — рече Пенелин. — Не е имал нужда от Мик, щом веднъж е направил първоначалната покупка, нали? Защо тогава да търпи втори човек, който очаква част от печалбата?

Джон не можеш да поемеш вината за смъртта на Камбри!

— Марк е само на двадесет и две.

— Това няма значение! Ти не си...

Пенелин прекъсна Линли, като заговори на Сейнт Джеймс:

— Откъде разбрахте, че е Марк?

— От „Дейз“. Мислехме, че Питър я е взел, за да избяга от Хауенстоу. Но платноходът беше обърнат на северозапад в заливчето Пенбърт. Следователно се е връщал в Хауенстоу, а не е заминавал. А когато пристигнахме, беше там вече от няколко часа, така че Марк е имал достатъчно време да го напусне, да се върне в Хауенстоу и да бъде готов — да си признаем, с известни поражения — да ни помогне в търсенето на Питър.

— Трябвало е да напусне лодката — рече безжизнено Пенелин.

— Кокаинът е бил достатъчно основателна причина, за да го направи. Ако някой от Пенбърт беше телефонира на бреговата охрана, щеше да има сериозни неприятности. Предпочел е да рискува живота си, като скочи от лодката близо до брега, отколкото да рискува присъда, като го хванат на борда с килограм кокаин.

— Джон — каза настоятелно Линли, — трябва да кажеш истината на Боскоуън. За всичко това. За петък вечерта.

Пенелин го погледна спокойно.

— Ами Марк? — попита той. Линли не отговори. По лицето на Пенелин се изписа терзание. — Не мога да направя това, което искате от мен! Той е мой син!

Нанси работеше пред къщичката, докато Моли гукаше в количката наблизко и си играеше с ярките пластмасови патенца,

окачени над нея. Когато Линли спря колата на алеята, Нанси вдигна поглед. Събираше с гребло шумата, цветята, разпилените камъчета и боклуците, които вятърът беше навял към къщата.

— Някаква вест за Питър? — попита тя, като тръгна към тях, когато слязоха от колата.

— Марк тук ли е, Нанси?

Тя се поколеба, фактът, че Линли не отговори на въпроса ѝ, като че ли я обърка и в същото време послужи като предзнаменование за предстоящи неприятности. Тя придърпа греблото към себе си и го задържа изправено.

— Марк оправял ли е снощи капациите на прозорците? — попита Линли.

— Капаците ли?

Тези две простички думи бяха достатъчно потвърждение.

— Той вкъщи ли е? — попита Сейнт Джеймс.

— Мисля, че току-що излезе. Каза ми, че смята да...

Внезапно гръмна рокендрол и опроверга думите ѝ. Тя сложи юмрук на устните си.

— Говорихме с баща ти — каза ѝ Линли. — Няма нужда повече да прикриваш Марк. Време е да каже истината.

Оставиха я в градината и влязоха в къщата. Проследиха шума на китари и барабани до кухнята, където Марк седеше и нагласяше звука на портативното си стерео. Подобно на ранните часове на съботната сутрин след смъртта на Мик Камбри, Сейнт Джеймс забеляза нови детайли, наблюдавайки младежа. Тогава бяха предполагали, че е прибрал парите от Гъл Котидж, след като е открил, че зет му е мъртъв.

Сега, взети заедно, те действаха като потвърждение за участието му в съдружието с кокаина: тежка златна верижка на дясната китка, нов часовник на лявата, скъпи дънки и риза, обувки от змийска кожа, самото стерео. Нито една от тези вещи не изглеждаше да е купена с парите, които баща му му даваше за работата в имението.

На масата лежаха недояден сандвич с шунка, бутилка бира и пакетче чипс, което изпълваше въздуха с пикантната си миризма. Марк бръкна с пълна шепя в пакетчето, вдигна поглед и видя двамата посетители на вратата. Той намали звука на стереото, изправи се и остави чипса в чинията.

— Какво има? — попита Марк. — Нещо за Питър? Добре ли е?

След това прокара длан по слепоочието си, сякаш за да си оправи косата. Но тя бе старателно сресана, както обикновено.

— Не сме дошли във връзка с брат ми — каза Линли.

Марк се намръщи.

— Не съм чул нищо. Нанси се обади на майка ти. Каза, че нямало вест. Вие... има ли нещо... — И протегна ръка напред с другарски жест.

Сейнт Джеймс се почуди как Линли ще успее да се справи с това позиране. Получи отговора си, когато приятелят му помете стереото от масата толкова силно, че то се удари в кухненските шкафове и направи вдлъбнатина в дървото.

— *Хей!*

Когато Марк понечи да се помръдне, Линли заобиколи масата и бутна обратно младежа на стола му. Тилът на Марк се удари в стената.

— Какво, по дяволите...

— Можеш да говориш или с мен, или е Пензънския криминален отдел. Решавай!

По лицето на Марк пролича, че разбира. Той потърка ключицата си, но каза само:

— Ти си се побъркал.

Линли хвърли обвивката от сандвича от „Галисман“ на масата.

— А това какво е? Хубаво си помисли.

Изражението на Марк не се промени, когато погледна хартиятката, числата и собствените си инициали. След това се изсмя:

— Доста сте го загазили заради смъртта на Брук, нали? Бихте направили всичко, за да отклоните вниманието на полицията. Опитвайте се да предпазите Питър от ченгетата.

— Не сме тук заради Питър.

— Не. Смея да го кажа. Хайде да не говорим за Питър, иначе може да чуете истината. Е, не можете да ме арестувате за нищо. Нямате никакви доказателства.

— Взел си „Дейз“ от Ламорна. Изоставил си я до Пенбърт. Според мен причината за това се намира точно тук, в тази къща. Или може би в мелницата. Как ти звучи углавна кражба? Ами контрабанда? Притежаване на наркотици? Можем да започнем с което и да било от тях. Главата си залагам, че Боскоуън е готов да изслуша всичко, което би могло да измъкне баща ти от килията. Дълбоко се съмнявам, че ще

бъде толкова сантиментален и към теб. Е, да му звънна ли? Или ще поговорим?

Марк извърна поглед. Стереото му праснаше на пода от статичното електричество.

— Какво искате да знаете? — попита мрачно той.

— Кой продава кокаина?

— Аз. Мик.

— И сте използвали мелницата?

— Идеята беше на Мик. По-голямата част от миналата пролет са се чукали с Нанси в таванското помещение. Знаеше, че никой не ходи там.

— А „Дейз“?

— Безплатен транспорт. Без режийни. Нищо, което да накърнява печалбите.

— Какви печалби? Нанси твърди, че нямат пари.

— Завъртяхме печалбата от първата покупка през март и я вложихме повторно в следващата покупка. Този път по-голяма. — На устните му се появи усмивка. Не си направи труда да я прикрие. — Слава богу, че стафът беше увит в мушама. Иначе сега щях да се намирам в Пенбърт и рибата щеше дяволски да се радва, че е там. При сегашното положение — продължи той и изсипа още чипс в чинията — Мик няма да вземе дял от печалбата.

— За теб е удобно, че е мъртъв.

Марк обаче не се впечатли.

— Да не би да очаквате да побелея от страх при този намек? Ау, горкият смотаняк току-що изтърва своя мотив за убийството? — Той отхапа от сандвича, задъвка бавно и отпи глътка бира. — Хайде да прескочим драмата. В петък вечерта бях в Сейнт Айвс.

— Несъмнено с някой, който ще бъде страшно радостен да се изтъпанчи и да го потвърди?

Марк запази самонадеяността си.

— Да, никакъв проблем!

— Въпрос на чест между пласъорите на наркотици?

— Човек трябва да познава приятелите си.

— И Питър някога ти беше такъв.

Марк се втрени в нокътя на един от пръстите си. Стереото грачеше. Сейнт Джеймс го изключи.

— Продавал ли си на брат ми?

— Когато имаше пари.

— Кога го видя за последен път?

— Казах ви вече. Няма промяна в разказа ми. В петък следобед в заливчето. Обади ми се преди това вкъщи и каза, че иска да се видим. Наложил ми се да го търся, проклетия му глупак. Господи, дори не знам защо си направих труда!

— И какво искаше от теб?

— Каквото винаги е искал. Дрога на вересия.

— Той знаеше ли за какво използваш мелницата? — попита Линли.

Марк се изсмия саркастично в отговор:

— Да не мислиш, че бих му го казал, за да ми увисва на врата всеки път, когато работя там, и да иска да опитва безплатно? Може и да сме стари приятели, но мисля, че знам къде да тегля чертата.

— Къде е той? — попита Линли.

Марк не отговори. Томас удари с юмрук по масата.

— Къде е? Къде е брат ми?

Марк отблъсна ръката му.

— Не знам, ясно ли е? Не знам, дявол да го вземе! Най-вероятно мъртъв с игла в ръката.

— Томи!

Предупреждението на Сейнт Джеймс дойде твърде късно. Линли издърпа младежа на крака, блъсна го в стената, натисна гърлото му с длан и го задържа така.

— Малка гадина такава — каза той. — Дяволите да те вземат, ще се върна!

След това го пусна рязко и излезе от стаята. Марк остана за момент в същото положение, като си търкаше шията. Докосна и яката на ризата си, сякаш искаше да изтрие всяка следа от внезапното нападение на Линли. След това се наведе, вдигна касетофона, сложи го обратно на масата и започна да си играе с кончетата му. Сейнт Джеймс го остави сам.

Намери Томас в колата, стиснал здраво волана. Нанси и бебето ги нямаше.

— Ние сме техни жертви. — Линли гледеше втренчено алеята, която лъкатушеше към голямата къща. Беше изпъстрена със сенки.

Ветрецът разнасяше по нея чинарови листа. — Всичките сме техни жертви. И аз не по-малко от всеки друг, Сейнт Джеймс. Не. *Повече* от останалите, защото би трябвало да съм професионалист.

Сейнт Джеймс разбра противоречията, които измъчваха приятеля му. Кръвната връзка, зовът на дълга, отговорността към семейството, предателството към себе си. Чакаше Линли, който дълбоко в сърцето си беше честен човек, да изрази борбата си с думи.

— Трябваше да кажа на Боскоуън, че Питър е бил в Гъл Котидж в петък вечерта. Трябваше да му кажа, че Мик е бил жив, когато Джон е излязъл оттам. Трябваше да му кажа за кавгата. За Брук. За всичко. Бог да ми е на помощ, Сейнт Джеймс, не можах! Какво става с мен?

— Опитваш се да оправиш бъркотията с Питър, с Нанси, с Джон, с Марк. С всички, Томи.

— Имам чувството, че всичко около мен се стеснява.

— Ще оправим цялата работа.

Тогава Линли го погледна. Тъмните му очи изглеждаха като покрити с мъгла.

— Вярваш ли го? — попита той.

— Все трябва да вярвам в нещо.

— Всъщност „Айлингтън-Лондон“ е официалното й име — каза лейди Хелън. — „Айлингтън-Лондон“ Лтд. фармацевтична компания.

Вниманието на Сейнт Джеймс беше насочено към онази част от градината, която все още можеше да види в падащия мрак. Беше застанал в малката ниша на дневната, а зад него лейди Ашъртън, Линли и Котър пиеха вечерното си кафе.

— С Дебора отидохме там сутринта — продължи лейди Хелън. На фона Сейнт Джеймс чу гласа на Дебора, последван от лек заразителен смях. — Да, добре, скъпа — каза й лейди Хелън и отново се обърна към Сейнт Джеймс. — Дебора още не може да ми прости, задето отидох с лисичата си кожа. Е, може би *наистина* бях облечена прекалено официално за случая, но това направи впечатление, мисля. А и ако питаш мен, щом човек ходи някъде инкогнито, трябва да го прави добре. Не си ли съгласен?

— Определено.

— И беше голям успех. Момичето в приемната дори ме попита дали не бих искала да кандидатствам за работа. Старши директор по изпитването на проекти. Звучи абсолютно неповторимо. Имам ли бъдеще в това?

Сейнт Джеймс се усмихна.

— Предполагам, че зависи от това какви проекти ще се изпитват. Ами Тина? Каква е връзката?

— Като че ли няма такава. Описахме я на момичето от приемната и колко хубаво, че Дебора беше там, защото усетът ѝ към подробностите — да не споменаваме паметта ѝ е наистина забележителен. Но момичето си нямаше и понятие. Изобщо не се сети за някоя с такова описание. — Лейди Хелън помълча, когато Дебора отправи някаква забележка. След това продължи: — Като се има предвид как изглежда Тина, трудно е да се повярва, че някой би я забравил. Макар че момичето попита дали не е биохимичка.

— Това ми се струва направо изсмукано от пръстите.

— Хм. Така е. Само че Дебора ми каза за някаква напитка, която Тина била изработила. Здравословна напитка. Може би се е надявала да я продаде на някоя фармацевтична компания?

— Едва ли, Хелън.

— И аз така предполагам. По-скоро би я предложила на някоя компания за безалкохолни напитки, нали?

— Това е по-вероятно. Някой виждал ли я е? Върнала ли се е?

— Още не. Прекарах част от следобеда в обхождане на всички апартаменти в сградата, за да разбера дали някой знае къде може да е заминала.

— И без успех, предполагам.

— Никакъв. Като че ли никой не я познава много добре. Всъщност, изглежда, Дебора е единствената, която е имала по-близък контакт с нея, ако не се смята онази особена жена, която ѝ е дала назаем уютята си. Разбира се, няколко души са я виждали — живее там от септември, — но никой не е говорил с нея. Освен Дебора.

Сейнт Джеймс записа „септември“ в бележките си. След това подчерта думата и я загради с кръг. Нарисува отгоре му кръстче. Женският символ. Накрая задраска всичко.

— Сега какво? — питаше в този момент лейди Хелън.

— Виж дали управителят на сградата има корпуолския ѝ адрес — отговори Сейнт Джеймс. — Можеш да се опиташ да разбереш какъв наем плаща за апартамента.

— Точно така. Трябваше да се сетя по-рано. Макар че един господ знае за какво ни е това. Стигаме ли донякъде?

Сейнт Джеймс въздъхна:

— Не знам. Говори ли със Сидни?

— Това се оказа проблем, Саймън. Звънях в апартамента ѝ, но никой не отговаря. Опитах с агенцията ѝ, но и те не са я виждали напоследък. Казвала ли ти е, че може да отиде на гости на приятели?

— Не, каза ми, че ще си отиде у дома.

— Тогава ще продължала звъня. Не се притеснявай. Може да е отишла на Чейни Роу.

Сейнт Джеймс си помисли, че това е малко вероятно. Почувства първото бодване на тревогата.

— Трябва да я намерим, Хелън.

— Ще намина до апартамента ѝ. Може да не вдига телефона.

След като уреди и това, Сейнт Джеймс затвори. Остана в нишата, загледан в драсканицата, която беше направил от думата „септември“. Искаше му се тя да означава нещо. Знаеше, че вероятно означава. Но какво беше — не можеше да каже.

Обърна се, когато Линли влезе в нишата.

— Има ли нещо?

Сейнт Джеймс му предаде информацията, която лейди Хелън бе успяла да събере през този ден. Видя как изражението на Линли се промени още в началото.

— „Айлингтън-Лондон“ ли? — попита той. — Сигурен ли си в това, Сейнт Джеймс?

— Хелън е ходила там. Защо? Говори ли ти нещо?

Линли погледна предпазливо към дневната. Майка му и Котър си бърбяха тихо, докато разглеждаха един семеен албум, който лежеше между тях.

— Томи? Какво има?

— Родерик Тренъроу. Той работи за „Айлингтън-Пензънс“.

[1] Лост за управление на корабно витло. — Б.пр. ↑

**ПЕТА ЧАСТ
САМОЛИЧНОСТ!!**

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тогава Мик трябва да е оставил двата телефона в апартамента на Тина Когин — рече Сейнт Джеймс. — На Тренъроу и на „Айлингтън“. Това обяснява защо Тренъроу не знае коя е Тина.

Линли не отговори, докато не сви по Бофорт Стрнит, за да се насочи към Падингтън. Току-що бяха оставили Котър в къщата на Сейнт Джеймс на Чейни Роу. Когато спряха пред нея, той поздрави тухлената сграда като блуден син и влезе бързо вътре е по един куфар във всяка ръка, а нескритото искрено облекчение придаваше лекота на стъпките му. Беше един и десет следобед. Шофирането в града от летището в Съри се затрудняваше от задръстването, резултат от някакъв летен празник близо до Бъклънд, който очевидно бе привлякъл огромни тълпи.

— Мислиш ли, че Родерик е замесен в тази работа?

Сейнт Джеймс забеляза не само безстрастния тон на Линли, но и това, че той нарочно избегна думата „убийство“. В същото време видя и как шофираше приятелят му, докато говореше — с ръце високо на волана и очи, насочени право напред. Знаеше малко подробности за предишните отношения на Томас с Тренъроу, но всички те се въртяха около общата антипатия заради продължителната връзка на лейди Ашъртън с доктора. Линли имаше нужда от нещо, което да компенсира тази неприязън, ако Тренъроу бе дори косвено замесен в двойната смърт в Корнуол, и явно бе избрал лицемерното безразличие като средство за уравнивяване на враждебността в отношенията си с него.

— Предполагам, че може и да е така, дори и само несъзнателно. — Сейнт Джеймс му разказа за срещата си с Тренъроу и за интервюто, което Мик Камбри бе взел от него. — Но ако Мик е работил по тема, която е довела до неговата смърт, Тренъроу може просто да му е подал нишката; вероятно името на някого от „Айлингтън-Лондон“, който е притежавал нужната му информация.

— Но ако, както казваш, не е имало никакви бележки за статия, свързана с Родерик, в офиса на вестника... — Линли заби спирачките

на светофара. Естествено беше в този момент да погледне към Сейнт Джеймс, но той не го направи. — Какво ти говори това?

— Не съм казал, че няма никакви бележки за това, Томи. Казах, че нямаше статия за него. Или за каквото и да било, свързано с изследването на рака. Това е по-различно от липсата на бележки. Може да има стотици бележки. Хари Камбри преглеждаше файловете на Мик. Аз нямах тази възможност.

— Значи информацията може още да е там, само че Хари да не е успял да забележи важността ѝ.

— Точно така. Но самата статия — каквато и да е била тя, дори и да е свързана със смъртта на Мик — може да няма нищо общо директно с Тренъроу. Той може да е само източникът.

Тогава Линли го погледна.

— Ти не пожела да му се обадиш по телефона, Сейнт Джеймс. Защо?

Саймън гледаше как една жена бута бебешка количка през улицата. Малко дете се държеше за края на роклята ѝ. Светофарът светна зелено. Колите и камионите потеглиха.

— Мик може да е бил по следите на статия, причинила смъртта му. Много добре знаеш, че не е нужно да известяваме, когото и да било, че и ние сме по следите ѝ.

— Значи все пак мислиш, че Родерик е замесен.

— Не е необходимо. Вероятно изобщо не е. Но би могъл неволно да се изпусне пред някого, който е замесен. Защо да му се обаждаме и да му даваме шанс?

Линли каза, сякаш изобщо не бе чул думите на Саймън.

— Ако е замесен, Сейнт Джеймс, ако е замесен...

Той сви надясно по Фулъм Роуд. Минаха покрай магазини за дрехи и антикварни стоки, покрай бистра и ресторанти в луксозната част на Лондон, където улиците бяха претъпкани е модно облечени купувачи и достолепни дами, тръгнаха на срещи.

— Все още нямаме всички факти, Томи. Недей да се тормозиш предварително.

Думите на Сейнт Джеймс като че ли отново останаха нечути.

— Това ще съсипе майка ми — рече Линли.

Продължиха към Падингтън. Дебора ги посрещна в малкото фоайе на апартаменти „Шрюзбъри Корт“, където очевидно ги бе

чакала, крачейки напред-назад по белите и черни плочки. Отвори им, преди да успеят да докоснат звънеца.

— Татко ми се обади да ми каже, че сте тръгнали насам. Томи, добре ли си? Татко каза, че все още няма никакви новини за Питър.

В отговор Линли изрече името ѝ като въздишка и я притегли към себе си.

— Какъв ужас беше този уикенд за теб! Съжалявам, Деб!

— Всичко е наред. Няма нищо.

Сейнт Джеймс извърна поглед от тях. Забеляза, че думата „портиер“ е написана калиграфски, но неопитната ръка е замазала една от буквите. Той изучаваше бавно и старателно всяка от тях, без да откъсва очи от табелата, докато Дебора не проговори:

— Хелън ни чака горе.

След това тръгна с Линли към асансьора. Завариха лейди Хелън на телефона в апартамента на Дебора. Не говореше нищо, само слушаше. Когато погледна към Сейнт Джеймс и остави слушалката, той разбра от изражението на лицето ѝ на кого се е обаждала.

— Сидни? — попита я.

— Не мога да я открия, Саймън. От нейната агенция ми дадоха списък с имената на приятелите ѝ. Но никой не е чувал нищо за нея. Опитвах многократно в апартамента ѝ. Нищо. Позвъних и на майка ти, но и оттам не ми отговори никой. Да продължа ли да ѝ звъня?

По гръбнака на Сейнт Джеймс се спусна студена тръпка.

— Не, само ще я разтревожиш.

Лейди Хелън отново заговори:

— Започнах да си мисля за смъртта на Джъстин Брук.

Нямаше нужда да казва повече. Мислите и на самия Сейнт Джеймс бяха направили скок натам още в момента, в който лейди Хелън му каза, че сестра му не се е появявала. Отново се изруга, задето е оставил Сидни да напусне сама Корнуол. Ако се беше натъкнала на някаква опасност, ако ѝ се беше случило нещо лошо... Усети как пръстите на дясната му ръка се впиват в дланта. Наложил си да ги отпусне.

— Тина Когин върнала ли се е?

— Още не.

— Тогава може би трябва да пробваме ключа. — Той погледна Линли. — Донесе ли ги?

— Да ги е донесъл ли? — попита изненадано лейди Хелън.

— Хари Камбри успя да вземе ключовете на Мик от Боскоуън — обясни Линли. — Искахме да проверим дали някой от тях не отключва вратата на Тина.

Очакването им трая само колкото да отидат до съседния апартамент, да пхнат нужния ключ в ключалката и да го завъртят. Вратата се отвори и влязоха вътре.

— Добре, значи е имал свой ключ — рече лейди Хелън. Но наистина, Томи, къде ни отвежда това? Едва ли е изненада. Вече знаехме, че е идвал тук. Дебора ни го каза. Така че засега ни е известно само, че е бил достатъчно важен в очите на Тина, за да заслужи ключ от вратата ѝ.

— Това променя естеството на връзката им, Хелън. Очевидно не е като между проститутка и клиента ѝ. Проститутките обикновено не дават ключове от апартаментите си.

От мястото си до малката кухничка Сейнт Джеймс оглеждаше стаята. Мебелите бяха скъпи, но говореха малко за обитателката. Не се виждаха никакви лични вещи — фотографии, спомени или някакви колекции. Всъщност цялата стая изглеждаше така, сякаш е била наредена от декоратор за някой хотел. Той отиде до бюрото.

Червената лампичка на телефонния секретар мигаше, показвайки, че има съобщение. Той натисна бутона. Един мъжки глас каза:

— Колин Сейдж. Обаждам се във връзка с обявата. — След това даде номера си.

Второто съобщение бе почти същото. Сейнт Джеймс си записа номерата и ги даде на лейди Хелън.

— Обява ли? — попита тя. — Едва ли си намира клиенти по този начин.

— Не ми ли каза, че има и спестовна книжка? — рече в отговор Сейнт Джеймс.

Дебора се доближи до него.

— Ето — каза тя. — И това също.

Измъкна от едно чекмедже спестовната книжка и кафявата папка. Сейнт Джеймс взе първо папката и се намръщи, докато преглеждаше спретнатата колонка от имена и адреси. Най-вече в Лондон. Най-далечният беше в Брайтън. Чу как Линли преглежда скрина зад него.

— Какво е това? — попита замислено Сейнт Джеймс повече себе си, но Дебора отговори.

— Първо си мислехме, че са клиенти. Само че, разбира те, едва ли са такива. В списъка има и жени. А дори и да нямаше, трудно е да си представиш, че някой ще успее да...

Тя се поколеба. Сейнт Джеймс вдигна поглед. Бузите ѝ бяха пламнали.

— Да обслужи толкова мъже? — попита той.

— Е, разбира се, на етикета е обозначила, че те са само възможни, нали? Така че отначало си помислихме, че използва списъка, за да... Преди още да отворим папката и да видим... Искам да кажа, как *точно* си събира клиентела една проститутка? Чрез устни препоръки? — Лицето ѝ почервения още повече. — Господи! Не се ли получи ужасен каламбур?

Той се подсмихна на въпроса ѝ.

— Какво смяташ, че е правила с този списък, изпращала е брошури ли?

Дебора се засмя тъжно:

— Направо съм безнадеждна в тези неща, нали? Стотици следи, които крещат да бъдат забелязани, а аз не мога да проумея нито една.

— Мислех, че си решила, че не е била проститутка. Според мен всички мислехме така.

— Просто е заради начина, по който говореше, а и външният ѝ вид...

— Може би ще трябва да се абстрахираме от външния ѝ вид — каза Линли.

Беше застанал в другия край на стаята, пред гардероба до лейди Хелън. Беше извадил четирите кутии за шапки от най-горната лавица и ги бе подредил в редица на пода. Наведе се над тях и разтвори меката бяла хартия. От гнездото, което образуваше хартията, измъкна перука. Дълги черни коси, тънък бретон. Той я постави върху юмрука си.

Дебора зяпна. Лейди Хелън въздъхна.

— Прекрасно — каза тя. — Значи тази жена в действителност носи *перука*? Така че и малкото, което знаем за нея — без да споменаваме описанието на Дебора, — вероятно е напълно безполезно. Тя е една химера, нали? Фалшиви нокти, фалшива коса. — Погледна към скрина. Като че ли нещо ѝ хрумна, защото отиде до него,

отвори едно от чекмеджетата и порови из бельото. Вдигна черен сутиен. — И всичко останало е фалшиво.

Сейнт Джеймс отиде при тях. Взе перуката от Линли и я занесе до прозореца, където разтвори завесите и я поднесе на дневна светлина. По структурата си личеше, че е направена от истинска коса.

— Знаеше ли, че носи перука, Деб? — попита Линли.

— Не, разбира се, че не. Откъде можех да зная?

— Високо качество е — рече Сейнт Джеймс. — Нямала си основания да смяташ, че е перука.

Огледа я отблизо и прокара пръст по вътрешната мрежа. Един косъм се отдели, но не от онези на перуката, а друг, откъснал се от главата на притежателя ѝ и захванат в мрежата. Сейнт Джеймс го извади напълно, поднесе го към светлината и подаде перуката обратно на Линли.

— Какво има, Саймън? — попита лейди Хелън.

Той не отговори веднага, а се втренчи в косъма между пръстите си, докато осъзнаваше и свикваше с това, което наемваше той. Имаше само едно разумно обяснение за изчезването на Тина Когин. Все пак той се позабави малко, за да подложи теорията си на изпитание.

— Носила ли си я, Дебора?

— Аз ли? Какво те кара да мислиш така?

Сейнт Джеймс взе от най-горното чекмедже на бюрото лист бяла хартия, сложи косъма върху него и отново го занесе до прозореца.

— Косъмът — каза той. — Червеникав е.

Той вдигна поглед към Дебора и видя как изражението ѝ се променя от недоумение към разбиране.

— Възможно ли е? — попита я Сейнт Джеймс, тъй като тя беше единствената, която бе виждала и двамата, и единствена можеше да го потвърди.

— О, Саймън, никак не ме бива в тези работи! Не зная. *Не зная.*

— Но ти си я виждала. Разговаряли сте. Дала ти е напитката.

— Напитката — каза Дебора и изхвъркна от стаята.

След секунди другите чуха как вратата на апартамента ѝ се блъска в стената. Лейди Хелън каза:

— Какво има? Едва ли мислиш, че Дебора има нещо общо с това. Жената е инкогнито. Това е всичко чисто и просто. Тя е под прикритие.

Сейнт Джеймс постави парчето хартия на бюрото и косъма върху него. В главата му отново и отново звучеше онази дума. *Инкогнито, инкогнито*. Каква странна шега.

— Боже мой! — рече той. — Та тя е казвала на всеки, с когото се е срещала. Тина Когин. *Тина Когин*. Проклетото ѝ име е анаграма.

Дебора влетя в стаята със снимката от Корнуол в едната си ръка и малка картичка в другата. Подаде и двете на Сейнт Джеймс.

— Обърни ги — каза тя.

Не му бе нужно да прави това. Знаеше, че почеркът и на двете ще бъде еднакъв.

— Това е картичката, която тя ми даде, Саймън! Рецептата за нейната напитка. А на гърба на снимката на Мик...

Линли отиде при тях и взе картичката и снимката от Сейнт Джеймс.

— Всемогъщи боже! — промърмори той.

— Какво става, за бога? — попита лейди Хелън.

— Според мен това е причината, поради която Хари Камбри градеше на Мик репутация на голям мъжкар — отговори Сейнт Джеймс.

Дебора наля вряла вода в порцелановия чайник и го отнесе до малката дъбова маса, която бяха преместили в дневната на апартамента ѝ. Настаниха се около нея — Дебора и Линли на канапето-легло, а лейди Хелън и Сейнт Джеймс на столовете. Саймън вдигна спестовната книжка, която лежеше между останалите неща, свързани с живота и смъртта на Мик Камбри: кафявата папка с етикет „Възможни“; картичката, на която беше записал телефонния номер на „Айлингтън-Лондон“; хартийката от сандвич от кафене „Талисман“; снимката му и рецептата за напитката, дадена на Дебора в деня, в който се бе появил като Тина Когин на вратата ѝ.

— Тези десет тегления от сметката — каза лейди Хелън, като ги посочи — съвпадат със сумите, които Тина... които Мик е плащал за наем. А и времето съвсем точно потвърждава фактите, Саймън. От септември до юни.

— Дълго преди с Марк да започнат търговията с кокаин — рече Линли.

— Значи не оттам е имал пари за апартамента? — попита Дебора.

— Не и според Марк.

Лейди Хелън прокара пръст надолу по страницата с вноските. След това каза:

— Само че в продължение на цяла година е внасял суми два пъти седмично. Откъде, за бога, са идвали?

Сейнт Джеймс прелисти книжката до първата ѝ страница, като огледа всичко написано.

— Очевидно е имал друг източник на приходи.

Саймън виждаше, че сумите на вноските не са последователни. Понякога бяха значителни, понякога недотам. Това отхвърляше втората възможност, изникнала в ума му, когато забеляза редовността на вноските в сметката на Мик. Не можеше да бъдат приходи от шантаж. Изнудваните обикновено увеличаваха цената, за да пазят в тайна опасна информация. Апетитът идваше с яденето: веднъж спечелил лесни пари, човек започваше да иска все повече и повече.

— Освен това — рече Линли, — Марк ни каза, че двамата са вложили печалбите си във втора, по-голяма покупка. Вземането на „Дейз“ в неделя потвърждава това.

Дебора наля чая. Сейнт Джеймс си сипа обичайните четири лъжички захар. Лейди Хелън потрепери отвратено и подаде захарницата на Дебора. След това вдигна кафявата папка.

— Мик сигурно е продавал своя дял от кокаина в Лондон. Със сигурност, ако го беше правил в Нанрълел, някой в крайна сметка щеше да разбере. Госпожа Суон например. И през ум не ми минава, че нещо би могло да ѝ убегне.

— Това звучи разумно — съгласи се Линли. — В Корнуол е имал репутация на журналист. Едва ли би я рискувал, като продава кокаин там, когато би могъл съвсем лесно да го прави и тук.

— Но аз останах с впечатлението, че е имал репутация и в Лондон — рече Сейнт Джеймс. — Преди да се върне в Корнуол, е работил тук, нали?

— Но не и като Тина Когин — забеляза Дебора. — Сигурно е продавал наркотиците като жена.

— Той е станал Тина през септември — рече лейди Хелън. — Наел е този апартамент през септември. Започнал е да продава през

следващия март. Достатъчно време, за да натрупа списък с купувачи. — Тя почука с пръст по папката. — Чудехме се какво може да означава това „възможни“, нали? Може би вече знаем. Да проверим ли какви всъщност са тези възможни!

— Ако са вероятни купувачи на кокаин — каза Линли, — едва ли ще си го признаят.

Лейди Хелън се усмихна ведро.

— Не и на полицията, Томи, скъпи. Разбира се.

Сейнт Джеймс знаеше какво означава тази ангелска усмивка. Ако някой можеше да измъкне информация от напълно непознат човек, то това бе лейди Хелън. Лековатите разговори, водещи по пътеката на удоволствията към издаване на информация и съдействие, бяха неин изключителен талант. Вече го беше доказала и в „Шрюзбъри Корт“. Получаването на ключа от апартамента на Мик за нея бе детска игра. Този списък с възможни бе просто крачка напред, съвсем умерено предизвикателство. Щеше да се превърне в сестра Хелън от Армията на спасението; в Хелън Спасената от програма за лечение на наркомания; в Хелън Отчаяната, търсеца поредната си доза. Но в крайна сметка, по един или друг начин, щеше да измъкне истината.

— Ако Мик е пласирал в Лондон, може някой от купувачите да го е последвал до Корнуол — каза Сейнт Джеймс.

— Но ако е продавал като Тина, как би могъл някой да знае кой всъщност е той? — попита Дебора.

— Може да е бил разпознат. Вероятно някой купувач, който го е познавал като Мик, го е видял да се представя за Тина.

— И да го е последвал до Корнуол? Защо? Шантаж?

— Какъв по-добър начин за доставяне на кокаин? Ако купувачът е имал трудности с парите, защо да не изнудва Мик за кокаин? — Сейнт Джеймс вдигна всяко от нещата, огледа ги внимателно, повъртя ги между пръстите си и отново ги постави на масата. — Но Камбри не е пожелал да рискува репутацията си в Корнуол, като се поддаде на шантажа. Затова с клиента му са се скарали. Бил е ударен. След това си е ударил главата и е умрял. Купувачът е взел парите от дневната. Всеки човек, отчаяно нуждаещ се от наркотици — и то такъв, който току-що е убил човек, — няма да се откаже да вземе пари, които лежат на открито.

Линли се изправи рязко, отиде до отворения прозорец, облегна се на перваза и се загледа надолу към улицата. Сейнт Джеймс осъзна твърде късно чий портрет е рисувал със серията си от предположения.

— Възможно ли е да е знаел за Мик? — попита Линли.

Отначало никой не отговори. Вместо това, всички се заслушаха в нарастващия шум от уличното движение в Съсекс Гардънс. Пътуващите към къщи служители започваха да се насочват към Едгудеър Роуд. Забръмча двигател. В отговор изскърцаха спирачки. Линли повтори въпроса, без да се обръща от прозореца:

— Възможно ли е брат ми да е знаел?

— Възможно е, Томи — каза Сейнт Джеймс. Когато Линли се обърна рязко към него, той продължи неохотно: — Той е бил част от мрежата за пласиране на наркотици в Лондон. Сидни го видяла неотдавна в Сохо. През нощта. В една уличка.

Той се спря замислено, спомняйки си информацията, която му беше дала сестра му, и описанието ѝ на жената, нападната от Питър. *Облечена цялата в черно, с развята черна коса.*

Остана с впечатлението, че и лейди Хелън си е припомнила същото, защото заговори с — както изглеждаше — твърда решеност да избави Линли от тревогата, като насочи вниманието към престъплението от друг ъгъл:

— Смъртта на Мик може да се върти около нещо съвсем друго. Отначало си го помислихме и не виждам защо трябва да го отхвърляме сега. Все пак е бил журналист. Може да е пишел някаква статия. Може дори да е пишел нещо за травеститите.

Сейнт Джеймс поклати глава:

— Не е пишел за травеститите. *Той* е бил травестит. Разходите по този апартамент го доказват. Мебелите. Женският гардероб. Не е имал нужда от всичко това само за да събере информация за статия. А и не бива да забравяме, че Хари Камбри е намерил белъо в бюрото на Мик в офиса на вестника. Без да споменаваме това, че са се скарали.

— Хари е знаел?

— Очевидно се е досетил.

Лейди Хелън повъртя между пръстите си хартийката от кафене „Талисман“, сякаш твърдо решена да направи още едно усилие да успокои Линли.

— И все пак Хари беше сигурен, че е заради статия.

— Може и да е било статия. Все още имаме връзката с „Айлингтън-Лондон“.

— Може би Мик е разследвал някакво лекарство — предположи Дебора. — Лекарство, което още не е било готово за пускане на пазара.

Лейди Хелън поде мисълта ѝ:

— Някое със странични ефекти. До което лекарите вече са имали достъп. А компанията е пренебрегвала възможността за евентуални проблеми.

Линли се върна до масата. Спогледаха се, изненадани от правдоподобността на това случайно предположение. Талидомид. Изчерпателните тестове, правила и ограничения вече бяха изключили възможността за пореден тератологически кошмар. Но хората бяха алчни за бързи печалби. Винаги бяха такива.

— Ами ако, разследвайки нещо съвсем различно, Мик се е натъкнал на нещо подозрително? — предположи Сейнт Джеймс. — Следил го е тук. Разпитвал е хора от „Айлингтън-Лондон“. И това е довело до смъртта му.

Въпреки усилията им, Линли не се присъедини към тях.

— Ами кастрацията? — Той се отпусна на канапето и потърка челото си. — Като че ли не можем да се насочим към нищо, което да обяснява цялата работа.

Сякаш за да подчертае безплодността в думите му, телефонът звънна. Дебора отиде да отговори. В момента, в който заговори, Линли скочи на крака.

— Питър? Къде си, за бога?... Какво?... Не разбирам... Питър, моля те... Къде си се обадил?... Почакай, той е тук.

Линли се хвърли към телефона.

— Дяволите да те вземат, къде беше? Не знаеш ли, че Брук... Млъкни и ме слушай поне веднъж, Питър. Брук е мъртъв, Мик също... Вече не ме е грижа какво искаш... Какво? — Линли млъкна и замръзна. Тялото му се скова. Гласът му изведнъж прозвуча напълно спокойно: — Сигурен ли си?... Чуй ме, Питър, трябва да се стегнеш... Разбирам, но не бива да докосваш каквото и да било. Разбираш ли ме, Питър? Не пипай нищо. Остави я... А сега ми дай адреса си... Добре. Да, записах. Идвам веднага.

Той постави слушалката. Като че ли минаха цели минути, докато се обърна към останалите:

— Нещо е станало със Саша.

— Мисля, че е взел нещо — каза Линли.

„Което обяснява — помисли си Сейнт Джеймс — защо Томи настоя Дебора и Хелън да не идват. Не иска някоя от тях да види брат му в това състояние, особено Дебора.“

— Какво се е случило?

Линли насочи колата към Съсекс Гардънс и изруга, когато едно такси му препречи пътя. Отправи се към Бейсуотър Роуд, зави през Раднър Плейс и безброй странични улички, за да избегне най-натоварената част от следобедните задръствания.

— Не знам. Само пицеше, че тя е на леглото, че не се движи и че според него е мъртва.

— Не му ли каза да позвъни на „Бърза помощ“?

— Господи, та той халюцинираше, Сейнт Джеймс! Звучеше ми като човек, изпаднал в делириум. По дяволите проклетото движение!

— Къде е той, Томи?

— В Уайтчапъл.

Отне им почти час, докато стигнат там, като си проправяха с мъка път през страхотни задръствания от коли, камиони, автобуси и таксите. Линли познаваше града достатъчно добре, за да минава през безброй странични улички, но всеки път, когато се покажеха на някоя от главните артерии, отново биваха забавяни. На половината път по Ню Оксфорд Стрийт Линли каза:

— Вината е моя. Аз направих всичко, само дето не ходех да му купувам наркотиците.

— Не ставай смешен!

— Исках да има най-доброто. Никога не съм го оставял да бъде самостоятелен. И в резултат той се превърна в това. Аз съм виновен, Сейнт Джеймс. Аз съм ненормалният тук.

Саймън се загледа през прозореца, докато търсеше подходящ отговор. Помисли си колко енергия хабят хората в усилията си да избегнат най-очевидните истини. Запълваха си времето, като си отвличаха вниманието и отричаха, но в крайна сметка се озоваваха в дванадесетия час, от който не можеха да се измъкнат. Колко дълго се бе занимавал Линли с такова избягване? Колко дълго той самият бе правил това? То се беше превърнало в навик и за двамата. Старателно

избягвайки да си кажат необходимото, се бяха научили на лицемерие в най-важните области от живота си.

— Не всичко на този свят е твоя отговорност, Томи — рече той.

— Майка ми каза почти същото миналата вечер.

— Била е права. Самонаказваш се, когато другите носят също толкова отговорност, колкото и ти.

Линли му хвърли бърз поглед.

— Катастрофата. И това, нали? През всичките изминали години ти се опитваше да свалиш товара от раменете ми, но никога няма да успееш, не и напълно. Аз карах колата, Сейнт Джеймс. Независимо от другите факти, които смекчават вината ми, първоначалният си остава. Аз карах колата онази нощ. И се измъкнах здрав и читав. А ти — не.

— Не съм те обвинявал.

— И няма нужда да го правиш. Аз сам се обвинявам. — Линли сви по Ню Оксфорд Стрийт и започна поредната серия от странични и задни улички, водещи към Сити и Уайтчапъл, който се намираше точно зад него. — Но поне трябва да престана да се обвинявам за Питър, ако искам да не полудея. Най-доброто, което в момента мога да предприема по този въпрос, е каквото и да открием, когато стигнем при него, то да си бъде отговорност на Питър, а не моя.

Намериха сградата в тясна уличка точно зад Брик Лейн, където група крещящи пакистанчета играеха футбол със смачкана топка. Използваха четири найлонови торби с боклук за греди, но едната от тях се беше скъсала и съдържанието ѝ лежеше разпръснато наоколо, изпомачкано от краката на децата.

Видът на бентлито спря играта веднага и Сейнт Джеймс и Линли слязоха от колата в кръг от любопитни лица. Въздухът бе тежък — не само от подозрението, придружаващо появата на непознати в тясно сплотени общества, но и от миризмата на утайка от кафе и гниещи зеленчуци и плодове. Обувките на играещите деца доста допринасяха за тази остра миризма. Изглеждаха целите налепени с органични отпадъци.

— К'во става? — промърмори едно от децата.

— Де да знам — отговори друго. — Ама и кола, а?

Трето, по-предприемчиво от останалите, пристъпи напред и предложи: „Да наглеждам колата зарад вас, господине. Да я пазя от тия тука.“ И кимна към останалите от групата. Линли повдигна леко ръка

— знак, който хлапето като че ли прие за съгласие, защото сложи едната си ръка на капака, другата на хълбока, а ожуления си крак — на бронята.

Бяха паркирали точно пред сградата на Питър — тясна и пететажна. Явно някога бе боядисана в бяло, но времето, саждите и безразличието я бяха оцветили в отблъскващо сиво. Дървенията на врати и прозорци като че ли не беше пипвана от десетилетия. На местата, където беше нанасяна синя боя, за да се получи приятен контраст с бялата фасада, бяха останали само точици — лазурни петънца като лунички върху кожа, проядена от старост, фактът, че някой от третия етаж се беше опитал да посмекчи вида ѝ, насаждайки фрезии в нацепено дървено сандъче, не успяваше да направи нищо срещу общото усещане за нищета и разложение.

Изкачиха четирите стъпала към входната врата. Над нея с червена боя бяха изпръскани думите *Последните няколко дни*. Изглеждаха подходящи за табела.

— Каза, че се намира на първия етаж — рече Линли и се отправи към стълбите.

Евтиният линолеум, който ги покриваше, беше износен по средата чак до черната си подплата, а по все още здравите му краища имаше смес от стар восък и прясна мръсотия. Големи мазни петна оцветяваха стените до стълбището. По тях на местата, където някога е бил монтиран парапет, имаше дупки, които приличаха на следи от дребна шарка. Виждаха се и отпечатъци от ръце, както и огромно петно като от сос, процедило се от горния етаж.

На площадката стоеше ръждясала бебешка количка, килната на трите си колела и заобиколена от няколко чувала с боклук, две тенекиени кофи, метла и почернял парцал на дръжка. Мършава котка, чиито ребра се брояха, с възпалена рана на челото, се промъкна покрай тях, докато се изкачваха, измъчвани от миризмата на чесън и урина.

В коридора на първия етаж, който не бе постлан с пътека, сградата сякаш оживя. Телевизия, музика, спорещи гласове, внезапен плач на дете — нехармоничните звуци на хора, вършещи ежедневните си задължения. Все пак положението в апартамента на Питър бе различно. Откриха го в далечния край на коридора, където едно мръсно прозорче пропускаше малко светлина от улицата. Вратата беше затворена, но не напълно, нито пък ѝ бе пуснато резето, защото щом

Линли почука, тя се отвори и разкри една-единствена стая. Прозорците ѝ, затворени и покрити със спални чаршафи, като че ли задържаха вътре миризмите на цялата сграда и ги смесваха с по-силната воня на немити тела и мръсни дрехи.

Въпреки че стаята не беше кой знае колко по-малка от тази в Падингтън, която съвсем скоро бяха напуснали, контрастът бе потресаващ. Нямаше буквално никакви мебели. Вместо тях три големи, покрити с петна възглавници лежаха на пода сред разхвърляни вестници и отворени списания. Вместо гардероб или скрин, на един стол бяха натрупани несгънати дрехи, проточващи се до четирите кашона, в които имаше още. Обърнати с дъното нагоре щайги за плодове служеха за маси, а една настолна лампа без абажур осигуряваше светлината в стаята.

Линли не каза нищо, когато влязоха. За момент остана на прага, сякаш събираше сили да затвори вратата и да се изправи срещу истината.

Накрая бутна вратата и вече нищо не се препречваше пред погледа им. До близката стена протрито канапе беше разпънато на легло. На него лежеше неподвижно частично покритата фигура. На пода зад канапето Питър Линли се беше свил в ембрионална поза, с увити ръце около главата.

— Питър! — Томас отиде до него, коленичи и отново извика името му.

Сякаш събуден от звука, Питър си пое рязко дъх и направи конвулсивно движение. Очите му се нагласиха на фокус и забелязаха брат му.

— Не мърда. — Той натъпка част от тениската в устата си, сякаш за да не заплаче. — Върнах се у дома и тя беше тук, но не мърдаше.

— Какво се е случило? — попита Линли.

— Не мърда, Томи! Върнах се у дома и тя беше тук, но не мърдаше.

Сейнт Джеймс се приближи, до канапето и повдигна чаршафа, който покриваше по-голямата част от фигурата. Под него Саша лежеше гола върху мръсното спално бельо, с протегнатата напред ръка и пръсти, висящи отвъд ръба на леглото. Рядката коса покриваше лицето ѝ, а онази част от шията, която беше открита, изглеждаше посивяла от мръсотия. Той допря пръсти до китката на протегнатата ѝ ръка, макар

предварително да знаеше, че това е чиста формалност. Някога бе работил в една оперативна група към Скотланд Ярд. Не за пръв път виждаше труп.

Изправи се, погледна Томас и поклати глава. Приятелят му се приближи, отмахна разпиляната коса и повдигна внимателно ръката, за да види степента на вкочаняване. След това отстъпи назад при вида на иглата за подкожни инжекции, забита в плътта ѝ.

— Свръхдоза — каза Линли. — Какво е взела, Питър?

Върна се при брат си. Сейнт Джеймс остана при трупа. Забеляза, че спринцовката е празна и буталото е натиснато докрай, сякаш бе вкарала във вените си вещество, което я бе убило на момента. Беше трудно за вярване. Той се огледа за нещо, което да му подсказва какво може да е взела, за да причини такава смърт. На щайгата до леглото нямаше нищо, освен празна чаша с покрита с петна лъжичка в нея и остатъци от бял пращец по ръба. На самото легло нямаше нищо друго, освен трупа. Той отстъпи назад и огледа пода между леглото и щайгата. Точно тогава го видя и почувства прилив на ужас.

Сребърно шишенце лежеше на една страна, почти извън полезрението му. От него се беше изсипал бял прах, несъмнено същият като по ръба на чашата — веществото, причинило смъртта на Саша Нифърд. Неподготвен за гледката, Саймън усети как сърцето му се разтуптява. Заля го внезапна горещина. Не можеше да повярва.

Шишенцето беше на Сидни.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Стегни се, Питър — казваше в този момент Линли на брат си. После го хвана за ръката и го изправи на крака. Питър се притисна до него, плачейки. — Какво е взела?

Сейнт Джеймс гледаше втренчено шишенцето. Чуваше гласа на Сидни е кристална яснота, сякаш стоеше срещу него в стаята. „Откарахме го у тях — казваше тя. — Мизерен малък апартамент в Уайтчапъл.“ И по-късно, по-изобличаващо и напълно неопровержимо: „Просто кажи на Питър, когато го намериш, че имам да обсъждам с него много неща. Повярвай ми, с нетърпение очаквам да ми се удаде тази възможност.“

Шишенцето проблясваше на светлината на лампата, намигваше му и го подканяше да го разпознае. Той го направи, призна без колебание. Защото от мястото, където беше застанал, Сейнт Джеймс виждаше част от гравираната украса, съдържаща инициалите ѝ. Той самият бе настоявал за нея, защото бе подарил това шишенце на сестра си преди четири години, за двадесет и първия ѝ рожден ден.

Ти беше любимият ми брат. Най-много теб обичах.

Нямаше време. Нямаше възможност да обмисля различните варианти и претегля относителния морал на всеки от тях. Можеше само да действа или да я остави на полицията. Реши да действа, наведе се и протегна ръка.

— Добре. Значи си го намерил — каза Линли и се приближи до него. — Прилича ми на...

Внезапно като че ли забеляза напрежението в позата на Сейнт Джеймс, в протегнатата му напред ръка. Вероятно бе зърнал бледността на лицето му, причинена от залелия го след горещината студ, защото веднага го дръпна настрана от леглото.

— Недей да го пазиш заради мен — рече тихо Томас. — Свърши се, Сейнт Джеймс. Имам предвид това, което казах в колата. Ако е хероин, мога да помогна на Питър само като го накарам да понесе последствията. Ще се обадя на полицията. — И излезе от стаята.

Отново го заля гореща вълна. Саймън я усети по лицето и в ставите си. Без да забелязва Питър, който се беше облегнал на стената и плачеше в шепи, той се приближи сковано до прозореца. Дръпна чаршафа завеса, за да го отвори, но само откри, че някой в миналото го е боядисал и затворил неизсъхнал. В стаята беше ужасно задушно.

„По-малко от двадесет и четири часа“, помисли си той. На шишенцето стоеше знакът на златаря — малък красив герб, гравирани в основата. На полицаите нямаше да им отнеме много време, докато намерят адреса на Джърмин Стрийт, откъдето го беше купил. След това щеше да бъде съвсем просто. Щяха да прегледат книгите с поръчки и да ги сравнят със самото шишенце. След като се обадеха на някои от най-редовните клиенти, щяха да проведат дискретни разпити в домовете им. Най-много, на което можеше да се надява, бяха двадесет и четири часа.

Чу като в мъгла Линли да говори по телефона в коридора и понаблизо — хленченето на Питър. Над всичко това звучеше нечие хъхрецо дишане. След малко осъзна, че е неговото собствено.

— Тръгнаха насам — каза Линли и затвори вратата зад себе си. След това прекоси стаята. — Добре ли си, Сейнт Джеймс?

— Да. Напълно.

За да докаже това, той се отдръпна — нужно му бе голямо усилие на волята — от прозореца. Линли беше свалил дрехите от единствения стол в стаята и го бе поставил до долния край на леглото, с гръб към трупа.

— Полицаите тръгнаха насам — повтори той. После решително поведе брат си към стола и го накара да седне. — До канапето лежи шишенце с нещо, заради което вероятно ще те арестуват, Питър. Имаме само няколко минути да поговорим.

— Не съм виждал никакво шишенце. Не е мое — отвърна Питър и си обърса носа с ръка.

— Кажи ми какво се е случило. Къде беше след събота вечерта?

Питър примижа, сякаш светлината дразнеше очите му.

— Никъде не съм бил.

— Не си играй с мен!

— Да си играя ли? Казвам ти...

— Сега трябва да се оправяш сам. В състояние ли си да го разбереш? Трябва да се оправяш съвсем сам. Затова можеш или да ми

кажеш истината, или да говориш с полицията. Честно казано, безразлично ми е кое ще избереш.

— *Истината* ти казвам! Не съм бил другаде, освен тук!

— От колко време?

— От събота. Неделя. Не знам. Не помня.

— По кое време пристигнахте?

— След зазоряване.

— *В колко часа?*

— Не знам в колко часа! Какво значение има?

— Голямо, тъй като Джъстин Брук е мъртъв. Но в момента имаш късмет, защото полицията смята, че е било нещастен случай.

Питър изкриви устни.

— И си мислиш, че аз съм го убил? Ами Мик? И за него ли ще ме натопиш, Томи? — След като изрече името на брат си, гласът му пресекна. Той отново заплака и тялото му се разтърси от силни, сухи ридания. Покри лицето си с ръце. Ноктите му бяха изгризани и покрити със засъхнала мръсотия. — Винаги си мислиш най-лошото за мен, нали?

Сейнт Джеймс видя, че Линли се готви за словесна битка, и се намеси, за да я предотврати:

— Ще ти бъдат зададени много въпроси, Питър. Като си помислиш, може би ще ти е по-лесно да отговаряш на Томи, така че той да ти помогне, отколкото на някого, когото дори не познаваш.

— Не мога да говоря с него! — изхълца Питър. — Той не иска да ме слуша! Аз съм нищо за него!

— Как можеш да говориш така? — попита ядосано Томас.

— Защото е вярно и ти го знаеш. Просто ме откупваш. Никога не си правил нещо по-различно. Винаги се явяваше с чековата книжка, просто защото така ти беше по-лесно. Не бе нужно да се забъркваш. Но *никога* не си ми помагал, нито веднъж в живота ми, за каквото и да било! — Той се сви на стола, притисна корема си с ръце и облегна глава на коленете си. — Бях на шест години, когато той се разболя, Томи. Бях на седем, когато ти напусна. Бях на дванадесет, когато почина. Знаеш ли какво ми беше? Можеш ли поне да си го представиш? И всичко, което имах — *всичко*, проклет да си, — беше горкият стар Родерик. Правеше всичко възможно да ми бъде като баща.

Всякога, когато смяташе, че може да му се размине. Но винаги тайно, за да не разбереш.

Линли го накара да се изправи.

— Значи си започнал да вземаш наркотици по моя вина? Недей да ми го приписваш. Не смей!

— Нищо не ти приписвам! — процеди брат му. — Презирам те!

— Мислиш, че не го знам ли? Живееш всяка секунда от живота си, за да ми създаваш проблеми. Дори открадна фотоапаратите на Дебора, за да си върнеш на мен, нали?

— Това наистина с голям майтап, Томи! Махай се оттук, ако обичаш. Остави ме на полицията.

Сейнт Джеймс си наложи да се намеси заради отчаяната си нужда да получи информация.

— Какво е взела, Питър? — попита той. — И откъде го е взела?

Питър избърса лице в окъсаната си тениска. Беше стара и избеляла и на предницата ѝ имаше нарисован скелет, букет рози и думите *Благодарен в смъртта си*.

— Не знам. Не бях тук.

— Къде си бил? — попита Линли.

Питър му хвърли презрителен поглед.

— Да купя хляб и яйца. — Той посочи към мрежата на пода до стената с покупките в нея. След това насочи останалата част от отговора си към Сейнт Джеймс: — Когато се върнах, я намерих така. Отначало си помислих, че е заспала. Само че след това видях... усетих... — Той се спря с разтреперани устни. — Позвъних в кабинета на Томи, но ми казаха, че не е там. След това позвъних у тях, но Дентън ме осведоми, че е още в Корнуол. Позвъних в Корнуол, но Ходж ми каза, че е в Лондон. Аз...

— Защо си ме търсил? — попита Томас.

Питър отпусна ръце до тялото си и се втренчи в пода.

— Защото си мой брат — рече безизразно той.

Линли изглеждаше така, сякаш му бяха изтръгнали сърцето.

— Защо правиш тези неща, Питър? Защо? *Защо*, за бога?

— Какво значение има?

Сейнт Джеймс чу сирените. Бяха дошли доста бързо. Но все пак имаха предимството, че разчистваха пътя с онези пищящи сирени и

проблясващи светлини. Той заговори бързо, твърдо решен да научи най-лошото:

— До леглото има сребърно шишенце. Може ли да е на Саша?

Питър се изсмя:

— Едва ли, ако притежаваше нещо сребърно, отдавна да сме го продали.

— Никога ли не ти го е показвала? Никога ли не си го виждал сред вещите ѝ? Никога ли не е споменавала, че има нещо такова?

— Никога.

Нямаше време за нищо повече. Шумът на приближаващата полиция се повиши до кресчендо, след това секна.

Сейнт Джеймс отиде до прозореца, дръпна завесата и видя до бентлитото да спират две панди, две немаркирани полицейски коли и един фургон. Заеха по-голямата част от улицата. Децата се разпръснаха, изоставяйки вратите от торби боклук.

Един от полицаите остана пред сградата, за да опъне полицейската лента от парапета на предните стъпала до близката улична лампа. Останалите влязоха. От годините си в Ярд Сейнт Джеймс познаваше повечето от тях или по име, или по чин: двама детективи от криминалния отдел, оперативната група, фотограф и съдебния патолог. Беше необичайно за тях да пристигат едновременно, следователно несъмнено знаеха, че им се е обадил колега. Вероятно затова Линли се беше обадил на Скотланд Ярд, а не на местната полиция, в чиято юрисдикция попадеше Уайтчапъл. Макар че възнамеряваше Питър да понесе последствията, които можеха да възникнат от смъртта на Саша Нифърд, нямаше намерение това да стане без неговото непряко участие. Беше едно да се зарича да не помага на Питър, ако са замесени наркотици, но съвсем друго да го остави на произвола на съдбата в ситуация, която вероятно щеше да се превърне в разследване от коренно различно естество. Защото ако Питър знаеше за наркотика, ако го беше дал на Саша, ако дори ѝ беше помогнал да го вземе, възнамерявайки да вземе своята доза, след като се върне от пазара... Всичко това бяха възможности, които както Сейнт Джеймс, така и Линли добре съзнаваха. И всичките можеха да бъдат оформени в различни степени на убийство. Томас искаше цялото разследване да бъде водено от екип, на който може да се довери, затова се беше обадил на Скотланд Ярд. Саймън се запита кой ли служител от

Виктория Стрийт се обажда в момента на Бишъпското управление с обяснения защо Скотланд Ярд навлиза в чужди територии.

Стъпките на служителите задумкаха нагоре по стълбите. Линли ги посрещна на вратата.

— Ангъс — каза той на мъжа, който вървеше начело.

Това беше детектив инспектор Ангъс Макфърсън — набит шотландец, който се обличаше в стари камгарни костюми, изглеждащи, сякаш нощем влизаха в ролята на пижама. Той кимна на Линли и се приближи до леглото. Служителката до него го последва, като извади малък тефтер от дамската си чантичка и химикалка от джобчето на гърдите на набраната си червеникавокафява блуза. Детектив сержант Барбара Ханърс, партньорката на Макфърсън. Сейнт Джеймс познаваше и двамата.

— К'во имаме тук? — промърмори Макфърсън, повъртя ъгълчето на чаршафа между пръстите си и погледна през рамо, докато останалите от групата влизаха в стаята. — Нали не си пипал нищо, Томи?

— Само чаршафа. Беше покрита, когато влязохме.

— Аз я покрих — рече Питър. — Помислих си, че е заспала.

Сержант Хавърс повдигна изразително и невярващо едната си вежда. След това си записа нещо в тефтерчето. Погледна първо Линли, после брат му и накрая трупа на леглото.

— Ходих да купя яйца — рече Питър. — И хляб. Когато се върнах...

Линли застана зад брат си и сложи ръка на рамото му. Това беше достатъчно, за да го накара да млъкне. Сержант Хавърс отново ги погледна.

— И когато се върнахте? — рече тя без следа от чувство.

Питър погледна брат си, сякаш очакваше насока. Първо езикът, след това и зъбите потърсиха горната му устна.

— Беше така — рече той.

Пръстите на Линли побеляха върху рамото на брат му. Очевидно сержант Хавърс видя това, защото изсумтя кратко и многозначително: не изпитваше афинитет или колегиално чувство към Томас Линли в това положение. Обърна се отново към леглото. Макфърсън започна да й говори тихо и припряно. Тя си записа няколко неща.

Когато Макфърсън завърши предварителния си оглед, се приближи до Питър и Томас. Отведе ги в най-далечния ъгъл на стаята, докато съдебният патолог нахлузваше хирургически ръкавици, за да започне работата си. След това последният започна да бърка, пипа, мушка и преглежда. Свърши за няколко минути. Измърмори нещо на Хавърс и направи път на оперативната група.

Сейнт Джеймс ги наблюдаваше как започват да събират доказателствата и всичките му сетива бяха насочени към сребърното шишенце на Сидни на пода. Водната чаша върху щайгата беше поставена в пликче и номерирана. Мръсната лъжичка — също. Остатъците от фин прашец, които Сейнт Джеймс не беше забелязал при първия си оглед на щайгата, бяха внимателно прибрани с четка в шишенце. След това щайгата беше преместена с няколко сантиметра встрани и самото шишенце беше вдигнато от пода. Когато и то бе пуснато в пликче, двадесет и четирите часа започнаха да текат.

Сейнт Джеймс направи знак на Томас, че смята да си върви. Приятелят му го доближи.

— Ще отведат Питър — рече Линли. — Отивам с него. — След това, сякаш му се струваше, че намерението да придружи брат си по някакъв начин противоречи на предишното му решение да го остави да се оправя сам, добави: — Попе това трябва да направя.

— Разбирам.

— Нали ще кажеш на Дебора? Нямам представа колко ще се забавя.

— Разбира се.

Сейнт Джеймс се почуди как да формулира следващия си въпрос. Знаеше, че когато го чуе, Линли може да си направи бързо извод, който да го накара да откаже. Все пак трябваше да знае подробностите, и то да ги получи, без приятелят му да разбере защо. Той опипа предпазливо почвата:

— Ще ми дадеш ли малко информация от Ярд? Веднага щом я получат?

— Каква информация?

— От аутопсията. Колкото можеш. И веднага щом можеш.

— Не мислиш, че Питър...

— Те ще ускорят нещата заради теб, Томи. Това е най-малкото, което могат да направят, като се има предвид положението, и ще го

сторят. Е, ще ми дадеш ли информацията?

Линли погледна брат си. Питър беше започнал да се тресе. Макфърсън порови из купчината дрехи на пода, намери тениска на райета и я подаде на Хавърс, която нарочно я огледа бавно, преди да я подаде на Питър.

Линли въздъхна и потърка врата си.

— Добре. Ще ти я дам.

Седнал на задната седалка на едно такси, по посока Сейнт Панкрас, Сейнт Джеймс се опита да прогони всички мисли за сестра си и да замести образа ѝ с усилия да формулира някакъв план за действие. Само че не се получи нищо, освен куп спомени. Всеки беше по-натрапчив от предишния и изискваше от него да я спаси.

Спря се за малко в Падингтън и предаде съобщението на Линли на Дебора. Там използва телефона, за да позвъни в апартамента на сестра си, в агенцията ѝ, в собствения си дом, като през цялото време знаеше, че повтаря по-раншните усилия на лейди Хелън; знаеше, но не го бе грижа, дори не мислеше; не правеше нищо друго, освен да се опитва да я намери; виждаше само сребърното шишенце на пода и изкусно преплетените инициали, които сочеха Сидни като негова притежателка.

Съзнаваше, че Дебора е застанала наблизко, че го гледа и слуша. Беше сама в апартамента си. Хелън беше отишла да види какво може да направи със съобщенията от телефонния секретар на Мик и папката с надпис „Възможни“. Сейнт Джеймс видя загрижеността във фината мрежа от бръчици, която се появи на челото ѝ, докато той продължаваше да набира, продължаваше да разпитва за сестра си, продължаваше да се сблъсква с неуспех. Откри, че повече от всичко иска да запази Дебора далеч от истината за страха си. Тя знаеше, че Саша е мъртва, затова приемаше, че тревогата му е свързана единствено с безопасността на Сидни. Сейнт Джеймс бе твърдо решен мнението ѝ да си остане такова.

— Нищо ли? — попита Дебора, когато той най-сетне обърна гръб на телефона.

Саймън поклати глава и отиде до масичката, където бяха оставили материалите, събрани от апартамента на Мик Камбри. Подреди ги, направи ги на купчинка, потупа я, сгъна я и я сложи в джоба на самото си.

— Мога ли да направя нещо? — попита тя. — Каквото и да било. Моля те! Чувствам се страхотно безполезна. — Изглеждаше потресена и изплашена. — Не мога да повярвам, че някой наистина ще иска да стори нещо лошо на Сидни! Просто е заминала някъде, Саймън. Нали? Ужасно страда по Джъстин. Има нужда да остане сама.

Той чу предпоследното изречение и разбра, че е истина. Беше видял мъката на сестра си в Корнуел и зараждащия се от нея гняв. И все пак си беше заминала, а той ѝ бе позволил да го направи. Каквото и да се стовареше сега върху Сидни, до голяма степен щеше да бъде и по негова вина.

— Не можеш да направиш нищо — рече той.

Тръгна към вратата. Лицето му беше безстрастно. Усещаше го как застива в безчувствена маска. Знаеше, че Дебора няма да разбере такава реакция на предложението си. Щеше да я приеме като отблъскване, може би като детинско отмъщение за всичко, което се беше случило между тях от завръщането ѝ насам. Но Сейнт Джеймс не можеше да направи нищо по този въпрос.

— Саймън, моля те!

— Не може да се направи нищо повече.

— Мога да помогна. Знаеш, че мога!

— Няма нужда, Дебора.

— Позволи ми да ти помогна да я намериш.

— Просто стой тук и чакай Томи.

— *Не искам...* — Тя замълча. Сейнт Джеймс видя как гърлото ѝ пулсира. Зачака следващите ѝ думи, но не последва нищо. Дебора си пое дълбоко дъх, но не извърна поглед. — Ще отида на Чейни Роу.

— Няма смисъл. Сидни няма да е там.

— Не ме е грижа! Отивам.

Сейнт Джеймс нямаше нито време, нито желание да спори с нея. Затова си тръгна, като си наложи да се върне към първоначалната цел на завръщането си в Лондон. Надяваше се посещението в „Айлингтън-Лондон“ по някакъв начин да разкрие истината за смъртта на Мик Камбри, както и това, че третата смърт в Уайтчапъл е свързана с предишните две. Защото свързването им щеше да означава оправдаване за Сидни. Беше твърдо решен да извади на показ този призрак от Корнуол. „Айлингтън-Лондон“ изглеждаше последната му възможност да го направи.

Само че на задната седалка на таксито почувства как умореното му съзнание губи битката с образите, нападащи спокойствието му и принуждаващи го да се връща към времена и места, за които смяташе, че отдавна е оставил зад гърба си. Видя ги такива, каквито се бяха появявали в болницата — разкривени лица, изникнали от ямата на постоянно плуващото му съзнание и от лекарствата, които притъпяваха повечето от мъките му. Дейвид и Андрю разговаряха тихо с лекарите; майка му и Хелън, съсипани от мъка; Томи, изтормозен от вина. И Сидни. Само на седемнадесет години, с ужасно подстригана коса и обици, които приличаха на сателитни антени. Скандалната Сидни, която му четеше от най-тъпите лондонски всекидневници и се кикотеше гръмогласно на най-отвратителните и пикантни статии. Винаги беше до него, не пропускаше нито ден, не му позволяваше да потъне в отчаяние.

След това в Швейцария. Спомняше си горчивината, с която гледаше Алпите от болничния прозорец, като презираше тялото си, презираше слабостта си и за пръв път се изправяше пред неизбежната реалност, че никога повече няма да може да ходи с лекота по тези планини — или които и да било други. Но Сидни беше с него — нагрубяваше го, крещеше, тикаше го насила обратно към здравето и упорито настояваше, че ще доживее до дълбока старост, макар че той се молеше всяка нощ да умре.

Когато си спомни всичко това, Саймън се опита да се пребори с фактите, които го тревожеха: присъствието на Сидни в Сохо; естеството на връзката ѝ с Джъстин Брук; лесния ѝ достъп до наркотици поради начина ѝ на живот, познатите ѝ и работата, която вършеше. И докато се опитваше да убеди сам себе си, че не е познавала — че не би могла да познава — Мик Камбри и по този начин не би могла да бъде замесена в смъртта му, не можеше да не признае факта, че — според думите на Дебора — Сидни е видяла Тина Когин онзи ден в апартамента ѝ. Самата Сидни беше разказала как е видяла Питър да бие една жена в Сохо — жена, чието описание съвпаднаше с това на Тина. Макар това да бе достатъчно дребно, за да може да бъде сметено за незначително, връзката съществуваше. Не можеше да я пренебрегне. Затова се питаше къде ли е Сидни и какво е направила, докато двадесет и петте години обща история му крещяха да я намери преди полицията.

„Айлингтън-Лондон“ беше непретенциозна сграда недалеч от Грей Ин Роуд. Малко дворче с порта я разделяше от улицата и беше пълно с половин дузина малки коли и миниван с надпис „Айлингтън“, изрисуван върху картата на Великобритания, заедно с малки бели автомобилчета, разпръснати в трите провинции, очевидно обозначаващи разположението на клоновете. Бяха общо десет — най-северният в Инвърнес, а най-южният — в Пензънс. Изглеждаше доста разработен бизнес.

Във фоайето шумът от улицата се заглушаваше от солидните стени, дебелия килим и музикална уредба, от която понастоящем се носеше струнна интерпретация на „Люси в небето с диаманти“. Красиви канапета стояха покрай стените под големи модерни платна в стил Дейвид Хокни^[1]. Срещу тях седеше момиче, което ужасно приличаше на петокласничка, решила да зареже училището. То пишеше на клавиатура и имаше невероятно дълги нокти в тъмнопурпурен цвят. Косата му беше боядисана в същия цвят.

Очевидно беше забелязала приближаващия се Сейнт Джеймс с ъгълчето на окоето си, защото не се обърна от екрана на компютъра, само махна вяло с пръсти към купчина листове на бюрото си и направи балонче с дъвката, преди да каже:

— Вземете си един формуляр.

— Не съм дошъл за работа.

Тъй като момичето не отговори, Сейнт Джеймс забеляза, че на ушите ѝ има слушалки от онези, обикновено прикрепяни към касетофон, или диктуващ, или леещ гръмовит рокендрол, който другите за щастие не бе нужно да чуват. Той повтори изречението, но този път по-високо. Момичето вдигна поглед и побърза да махне слушалките.

— Извинете. Човек свиква да отговаря автоматично. — Тя придърпа към себе си голяма книга. — Имате ли уговорена среща?

— Значи хората, които идват тук, обикновено имат уговорени срещи?

Тя подвъка замислено за момент и го огледа от глава до пети, сякаш търсеше скрито значение в думите му.

— Обикновено — рече тя. — Точно така.

— Значи никой не идва да купува?

Дъвката пукна в устата ѝ.

— Продажбите се извършват на други места. Никой не идва тук. От време на време има по някоя поръчка по телефона, но не е като в аптека.

Сейнт Джеймс извади сгънатите материали и снимката на Мик Камбри от джоба на самото си и ѝ я подаде. Ръката му се допря до ноктите ѝ, наподобяващи тези на хищна птица. Блестейки като мокри, те драснаха леко кожата му. На нокътя на безимения си пръст беше залепила мъничка златна нота като странно бижу.

— Този мъж имал ли е среща с някого тук? — попита той.

Тя се усмихна, когато сведе очи към снимката.

— Идвал е тук, да.

— Скоро ли?

Тя потропа с нокти по бюрото, докато мислеше.

— Хмм. Това е малко трудно да се каже. Май че преди няколко седмици.

— Знаете ли е кого се е срещнал?

— Името му?

— Мик... Майкъл Камбри.

— Нека да проверя. — Тя отвори книгата на бюрото си и прегледа няколко страници — действие, което ѝ позволяваше да покаже ноктите си в най-добрата им светлина, понеже всеки път, когато обръщаше някоя страница, използваше различен пръст, за да проследява колонката от имена и часове.

— Дневник на посетителите? — попита Сейнт Джеймс.

— Всеки се разписва при влизане и излизане. Нали разбирате, заради сигурността.

— Сигурността ли?

— Тук се изследват лекарства. Трябва много да се внимава. Излезе нещо ново и всички в Уест Енд нямат търпение да го опитат с алкохол още същата вечер. А, ето го! Записал се е за „Изпитване на проекти“, Двадесет и пети отдел. — Тя прелисти още няколко страници назад. — Ето го пак. Същият отдел по същото време. Точно преди обяд. — Момичето прегледа още няколко месеца. — Бил е доста редовен.

— Винаги за същия отдел?

— Така изглежда.

— Мога ли да говоря с началника на този отдел?

Тя затвори книгата и го погледна със съжаление.

— Не е лесна работа. Нали разбирате, нямате уговорка. А и горкият господин Малвърд носи на гърба си два отдела наведнъж. Защо не си оставите името? — И сви с безразличие рамене.

Но Сейнт Джеймс нямаше намерение да се остави да го отпратят толкова лесно.

— Този човек, Мик Камбри, е бил убит в петък вечерта.

Лицето на момичето се изостри от внезапен интерес.

— Вие от полицията ли сте? — попита тя и прибави с надежда.

— Скотланд Ярд?

За момент Сейнт Джеймс си помисли колко лесно би се справил, ако бе взел Линли със себе си. Но при това положение се задоволи само да извади визитката си и да ѝ я подаде.

— Това е частна молба — каза той.

Момичето погледна картичката и я прочете, като мърдаше беззвучно устни. Накрая я обърна, сякаш на гърба ѝ можеше да има напечатана още информация.

— Убийство! — рече задъхано тя. — Сега ще видя дали ще мога да уредя нещо с господин Малвърд. — Натисна три бутона на таблото и пхна картичката в джоба си. — Просто в случай, че имам нужда от вас — рече момичето и му намигна.

Десет минути по-късно в приемната влезе един мъж и бутна тежката тапицирана врата зад гърба си. Представи се като Стивън Малвърд, протегна ръка за кратък поздрав и подръпна ухото си. Носеше бяла лабораторна престилка, която стигаше до под коленете му и привличаше вниманието към това, което носеше на краката си. Сандали, вместо обувки, и шарени чорапи. Осведоми, че е много зает и може да отдели само няколко минути, ако господин Сейнт Джеймс би дошъл насам...

Той zakрачи енергично към сърцето на сградата. Докато вървеше, косата му, която стърчеше на всички посоки като телена четка, подскачаше, а престилката му се развяваше като мантия. Забави крачка само когато забеляза походката на Сейнт Джеймс, но дори тогава погледна обвинително дразнещия окото крак, сякаш той му отнемаше ценни секунди от работното време.

Повикаха асансьора в края на коридора с административните кабинети. Малвърд не каза нищо, докато не поеха към третия етаж на сградата.

— През последните няколко дни тук беше истински хаос — рече той. — Но се радвам, че дойдохте. И аз си мислех, че има нещо повече от това, което чухме отначало.

— Значи си спомняте Мик Камбри?

По лицето на Малвърд неочаквано се изписа недоумение.

— Майкъл Камбри? Но тя ми каза... — Той направи безцелен жест по посока на приемната и се намръщи. — За какво става дума?

— Човек на име Майкъл Камбри е посещавал „Изпитване на проекти“, Двадесет и пети отдел, неколккратно през последните месеци. Беше убит в петък.

— Не съм сигурен, че мога да ви помогна — каза объркано Малвърд. — Двадесет и пети обикновено не е мой отдел. Поех го само временно. Какво точно желаете?

— Всичко, което вие или който и да било друг може да ми каже за причината на посещенията му.

Вратите на асансьора се отвориха. Малвърд не излезе веднага. Изглеждаше така, сякаш се опитва да реши дали да говори със Сейнт Джеймс, или просто да го отпрати и да се върне към работата си.

— Тази смърт има ли нещо общо с „Айлингтън“? С някой продукт на „Айлингтън“?

Сейнт Джеймс осъзна, че това е напълно възможно, макар и не по начина, но който очевидно си мислеше Малвърд.

— Не съм сигурен — рече Сейнт Джеймс. — Точно затова дойдох.

— От полицията ли сте?

Сейнт Джеймс извади още една визитка.

— Съдебна медицина.

Малвърд изглеждаше умерено заинтригуван от тази информация. Изражението му показваше облекчението, че поне говори с колега.

— Да видим какво можем да направим — каза той. — Насам.

Той поведе Сейнт Джеймс по застлания с линолеум коридор, който с нищо не наподобяваше приемната и административните кабинети по-долу. От двете му страни имаше лаборатории. Вътре на високи столчета пред работни плотове, които времето, местенето на

тежки апаратури и излагането на химикали бяха избелили от черно до сиво, работеше техническият персонал.

Малвърд кимна пътьом на колегите си, но не каза нищо. По едно време извади график от джоба си, погледна го и изруга. След това ускори крачка, мина покрай количка за чай, около която се бе събрала за следобедна почивка групичка от персонала, и отвори една врата във втория коридор.

— Това е Двадесет и пети — рече той.

Стаята, в която влязоха, беше голяма правоъгълна лаборатория, ярко осветена от дълги флуоресцентни лампи по тавана. Поне шест инкубатора стояха на известно разстояние един от друг по плота до стената. Между тях имаше разпръснати центрофуги — някои отворени, други затворени, трети работещи с леко жужене. Между микроскопите стояха дузини измервателни уреди за киселинност и навсякъде в шкафчетата със стъклени врати имаше химикали, стъкленици, колби, епруветки и пипети. Застанали сред всичките тези снаряджения на науката, двама лаборанти записваха оранжевите цифри, които примигваха на един от инкубаторите. Трети работеше върху култури, покрити с капак, за да ги запази от заразяване. Други четирима гледаха в микроскопи, а пети приготвяше комплект проби върху предметни стъкла.

Няколко от тях вдигнаха поглед, когато Малвърд поведе Сейнт Джеймс към затворената врата в другия край на лабораторията, но никой не проговори. Когато Малвърд почука рязко на същата врата и влезе, без да дочака отговор, няколкото, които им бяха обърнали внимание, загубиха интерес.

Една секретарка, която изглеждаше също толкова изтормозена, колкото и Малвърд, при влизането им се обърна към тях от шкафа за папки. Стол, бюро, компютър и лазерен принтер я обграждаха от всички страни.

— За вас, господин Малвърд. — Тя посегна към купчина телефонни съобщения, прикрепени с кламер. — Не зная какво да казвам на хората.

Малвърд ги взе, прелисти ги и ги пусна на бюрото ѝ.

— Откажете им — рече той. — Откажете на всички. Нямам време да отговарям на телефонни обаждания.

— Но...

— Тук водят ли се дневници за ангажиментите, госпожо Къртни? Стигнахте ли вече до това ниво или е твърде много да го очаквам от вас?

Устните ѝ побеляха, когато се усмихна и направи учтив опит да обърне въпросите му на шега — нещо, което бе доста трудно заради тона на Малвърд. Тя мина покрай него, отиде зад бюрото си, извади подвързана с кожа книга и му я подаде.

— Винаги водим отчет, господин Малвърд. Смятам, че ще намерите всичко в идеален ред.

— Надявам се — отвърна той. — Това би било първото, което ще е в ред. Не бих имал нищо против да ми направите един чай. А вие? — Това беше към Сейнт Джеймс, който отказа. — Погрижете се за това, ако обичате — беше финалното обръщение към госпожа Къртни, която му хвърли унищожителен поглед и тръгна да изпълни поръчката.

Малвърд отвори втора врата, която водеше към втора стая, по-голяма от първата, но в никакъв случай по-малко претъпкана. Очевидно беше кабинетът на директора по проектите и изглеждаше точно така. Стари метални лавици съдържаха томове, посветени на медицинската биохимия, на фармакокинетиката, на фармакологията, на генетиката. Вързани на пакети течения от медицински списания си съперничеха с тях за пространство, както и устройство за отчитане на налягането, старинен микроскоп и везни. Поне тридесет подвързани с кожа тетрадки заемаха лавиците най-близо до бюрото и Сейнт Джеймс предположи, че съдържат резултатите от експериментите, провеждани от техническия персонал във външната лаборатория. На стената над бюрото дълга диаграма чертаеше прогреса на нещо със зелени и червени линии. Под нея в четири големи кутии в рамки имаше колекция от скорпиони, разперени, сякаш за да демонстрират превъзходството на човека над по-нисшите същества.

Малвърд се намръщи към последните, докато заемаше мястото си зад бюрото. След това погледна още веднъж многозначително часовника си.

— С какво мога да ви помогна?

Сейнт Джеймс махна купчина ръкописи от единствения друг стол в стаята. След това седна, погледна за момент диаграмата и каза:

— Очевидно Мик Камбри е идвал в този отдел многократно през последните няколко месеца. Бил е журналист.

— И казвате, че е бил убит? Смятате, че има някаква връзка между смъртта му и „Айлингтън“?

— Няколко души мислят, че може да е работел върху някаква тема. Би могло да има връзка между нея и смъртта му. Все още не знаем.

— Но казахте, че не сте от полицията.

— Точно така.

Сейнт Джеймс зачака Малвърд да използва това като претекст да приключи разговора им. Имаше пълното право да го направи. Но сякаш признатият им преди това общ интерес към науката се оказа достатъчен, за да продължи срещата, защото Малвърд кимна замислено и прелисти дневника с ангажименти, който приличаше на списък от произволно подбрани дати. След това каза:

— Да-а. Камбри. Да видим. — Започна да чете, като плъзгаше пръст надолу по страниците, както малко преди това бе правило момичето от приемната. — Смит-Томас, Холингтън, Швайнбек, Бари... За какво изобщо се е срещал с него?... Тавърсли, Пауърс... А, ето го: Камбри, единадесет и половина. — Той присви очи към датата. — В петък, преди две седмици.

— Момичето от приемната каза, че е бил тук и преди. Името му има ли го в дневника на друго място, освен в онзи петък?

Малвърд прелисти услужливо дневника. После взе лист хартия, записа датите и ги подаде на Сейнт Джеймс, след като прегледа целия дневник.

— Доста редовен посетител — рече той. — Всеки втори петък.

— Кога е започната тази книга?

— През януари.

— Може ли да се намери дневникът от миналата година?

— Ще проверя.

Когато Малвърд излезе от кабинета, Сейнт Джеймс се вгледа внимателно в диаграмата над бюрото. Видя, че ординатата е надписана „растеж на тумора“, а абсцисата — „период на инжектиране“. Две линии отбелязваха напредъка при две вещества: едната се спускаше рязко и носеше надпис „лекарство“, а другата — „физиологичен разтвор“, се издигаше стабилно.

Малвърд се върна с чаша в ръка и дневника в другата. Затвори вратата леко с крак.

— И миналата година е идвал — рече той. За втори път му записа датите, като от време на време спираше, за да сръбне чай. Лабораторията и кабинетът бяха нечовешки тихи. Единственият звук, който се чуваше, бе драскането на молива на Малвърд върху хартията. Накрая той вдигна поглед и каза: — Не е идвал нито веднъж преди миналия юни. Втори юни.

— Повече от година — забеляза Сейнт Джеймс. — Но нищо, което да ни подсказе защо е идвал тук?

— Нищо. Нямам никаква представа. — Малвърд потупа върховете на пръстите си едни в други и се намръщи към диаграмата. — Освен ако... може да е било заради онкозима.

— Онкозим?

— Това е лекарство, което Двадесет и пети отдел изпитва от повече от осемнадесет месеца.

— Лекарство за какво?

— Рак.

В главата на Сейнт Джеймс веднага изникна интервюто на Камбри с доктор Тренъроу. Връзката между тази среща и пътуванията на Камбри до Лондон най-сетне не изглеждаше нито въображаема, нито несъществуваща.

— Някаква форма на химиотерапия? Какво точно прави?

— Спира синтеза на протеин в раковите клетки — каза Малвърд. — Надеждата ни е, че ще спре възпроизвеждането на онкогените; на гените, които обуславят причиняването на рак. — Той кимна към диаграмата и посочи червената линия, която се спускаше рязко; остър диагонал, който показваше процента на спрял туморен растеж срещу времето на прилагане на лекарството. — Както виждате, лечението изглежда обещаващо. Резултатите при мишките бяха доста необикновени.

— Не е ли изпитвано върху хора?

— Доста сме далеч от това. Токсикологичните изследвания едва сега започнаха. Нали знаете как стават тези работи. Какво количество представлява безопасната доза. Какви са биологичните ефекти.

— Странични ефекти?

— Точно така. Внимателно търсим такива.

— И ако няма странични ефекти; ако не се появи нищо, което да докаже, че онкозимът представлява опасност, тогава какво?

— Тогава пускаме лекарството на пазара.

— Със значителна печалба, предполагам — забеляза Сейнт Джеймс.

— Истинско състояние — отговори Малвърд. — Това лекарство е страхотно откритие. Няма съмнение. Всъщност би трябвало да предположа, че Камбри е писал статия именно за онкозима. Но колкото до това то да е било потенциалната причина за убийството му... — Той помълча многозначително. — Не виждам по какъв начин.

Ала Сейнт Джеймс смяташе точно обратното. Вероятно бе приела формата на случайно разбрана информация, на източник на тревоги или на идея, подхвърлена на някого с достъп до вътрешна информация. Той попита:

— Каква е връзката между „Айлингтън-Лондон“ и „Айлингтън-Пензънс“?

— В Пензънс се намира един от изследователските ни отдели. Имаме такива, разпръснати из цялата страна.

— А тяхната цел? Още изследвания?

Малвърд поклати глава:

— Поначало лекарствата се създават в изследователските лаборатории. — Той се облегна назад на стола си. — Обикновено всяка лаборатория работи върху различна болест. Имаме една за Паркинсон, друга за Хънтингтъновата хорейа и една нова, която се занимава със СПИН. Дори имаме лаборатория, която работи върху обикновената настинка, ако искате, вярвайте. — И се усмихна.

— А Пензънс?

— Един от трите ни клона, които се занимават с рака.

— Случайно в Пензънс да се е произвеждал онкозим?

Малвърд отново погледна замислено диаграмата.

— Не. Нашата лаборатория Бъри в Съфолк отговаря за онкозима.

— И казахте, че в тези лаборатории не се изпитват лекарства?

— Не и обширните изследвания, които се провеждат тук. Първоначалните, разбира се. Тях правят. Иначе едва ли ще знаят какво са създали, нали?

— Разумно ли е да се предположи, че някоя от тези лаборатории-клонове може да има резултатите от изследванията? Не само резултатите от местната лаборатория, но и тези от Лондон?

— Разбира се.

— И някой би могъл да забележи някаква несъвместимост? Може би подробност, останала незабелязана в бързината да се пусне лекарството на пазара?

Любезното изражение на Малвърд се промени. Той вирна брадичка и я прибра назад, сякаш оправяше гръбначния си стълб.

— Това е малко вероятно, господин Сейнт Джеймс. Тук е място, където се занимаваме с медицина, а не някакъв научнофантастичен роман. — Той се изправи. — А сега трябва да се връщам в лабораторията си. Докато не намерим някой, който да поеме Двадесет и пети отдел, ще бъда доста натоварен. Уверен съм, че ме разбирате.

Сейнт Джеймс го последва и излязоха от кабинета. Малвърд подаде на секретарката двата дневника и каза:

— Бяха в ред, госпожо Къртни. Моите поздравления.

Тя отговори студено, докато ги поемаше от ръката му:

— Господин Брук държеше всичко в ред, господин Малвърд.

Сейнт Джеймс се изненада при споменаването на това име.

— Господин Брук ли? — попита той. Едва ли беше възможно.

Но Малвърд доказа, че е. Той го поведе обратно към лабораторията.

— Джъстин Брук — каза. — Старши научният сътрудник по биохимия, който отговаряше за този отдел. Проклетият глупак умря при нещастен случай тази неделя в Корнуол. Отначало си помислих, че заради него идвате.

[1] Дейвид Хокни (1937 г.) — британски художник. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Преди да кимне на полицая да отключи стаята за разпити, Линли погледна през малкото прозорче с дебело стъкло. В ръката си носеше подносче с чай и сандвичи. Брат му седеше на масата с наведена глава. Все още носеше тениската на райета, която Макфърсън му беше дал в Уайтчапъл, но дори преди да го бе предпазвала по някакъв начин, сега не беше достатъчна. Питър се тресеше — крака, ръце, глава и рамене. Линли не се съмняваше, че и всеки негов вътрешен мускул също трепери.

Когато тридесет минути преди това го оставиха в стаята — сам, ако не се смяташе пазачът пред вратата, който го наблюдаваше да не се нарани, — Питър не задаваше въпроси, не правеше изявления, нито молеше за нещо. Просто стоеше, сложил ръце върху облегалката на един от столовете, и оглеждаше безличната стая. Една маса, четири стола, постлан с убитобежов линолеум под, две лампи на тавана, от които само едната работеше, и червен нащърбен пепелник на масата. Преди да седне, само погледна Томас и отвори уста, сякаш искаше да каже нещо. Всяка черта на лицето му излъчваше молба. Но не каза нищо, като че ли виждаше какви непоправими вреди е нанесъл на връзката с брат си. Дори и да вярваше, че кръвта ги свързва неразривно, че може да се осланя на нея да го спаси по някакъв начин, сега не спомена този факт.

Линли кимна на полицая, който отключи вратата и отново я заключи след влизането му. Стърженето на ключа в метала, винаги му се бе струвало като звук на мрачна безвъзвратност, но сега го усети още по-силно, тъй като бе насочено срещу свободата на брат му. Не беше очаквал, че ще се чувства по този начин. Не беше очаквал желанието да го спасява и неотложната нужда да го предпазва. Незнайно защо му се бе струвало, че за него всичко ще приключи, когато Питър най-сетне се изправи пред криминалните последици от живота, който си бе избрал през последните няколко години. Но сега, когато съдебната система бе хванала Питър, Томас откриваше, че ни най-малко не се чувства оправдан, задето е избрал чистия, морален,

етичен живот — живота, който му гарантираше, че ще го превърне в любимец на обществото. По-скоро се чувстваше като лицемер и знаеше без никакво съмнение, че ако трябва да се присъди наказание на по-големия грешник — на човека, получил най-много и следователно най-много пропилял, — ще бъде справедливо да го получи той.

Питър вдигна поглед, видя го и извърна очи. Все пак изражението на лицето му не бе кисело, а зашеметено от объркване и страх.

— И двамата трябва да хапнем нещо — рече Томас, седна срещу брат си и сложи подноса на масата. После, тъй като Питър не помръдна, той взе един сандвич и започна да го развива. Шумът на хартията прозвуча странно — като огън, разяждащ дърво. И бе необичайно висок. — Храната на Ярд е отвратителна. Или прилича на талаш, или е всеизвестната каша. Помолих да ни донесат това от ресторанта по-надолу по улицата. Опитай пушеното. На мен ми е любимото. — Питър не се помръдна. Томас посегна към чая си. — Не можах да си спомня колко захар му слагаш. Донесох ти няколко пакетчета. Има и кутия с мляко.

Той разбърка чая си, разви сандвича и се опита да не се замисля върху идиотското си държане. Знаеше, че се държи като загрижена майка, която вярва, че храната ще накара детето ѝ да оздравее.

Питър вдигна глава.

— Не съм гладен.

Томас видя, че устните му са напукани и разранени, тъй като ги беше хапал през половината час, в който бе останал сам. На едно място бяха започнали да кървят, макар кръвта вече да засъхваше. Кръв имаше и в малките, хванали коричка ранички в носа му, а клепачите му се лющеха и миглите му бяха пълни с люспички.

— Първо изчезва апетитът — каза Питър. — След това всичко останало. Не осъзнаваш какво става. Мислиш, че си в отлично състояние, най-доброто досега. Но не се храниш. Не спиш. Работиш все по-малко и по-малко, а накрая спиращ. Не правиш нищо, освен да се друсаш. Секс. Понякога правиш секс. Но накрая дори и това не правиш. Кокаинът е далеч по-добър.

Томас внимателно остави недокоснатия си сандвич върху хартиената му обвивка. Внезапно гладът му бе изчезнал и му се искаше

да не чувства абсолютно нищо. Посегна към чая си и стисна чашата между длани. От нея се излъчваше лека, но успокояваща топлина.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна?

Дясната ръка на Питър сграбчи лявата. Той обаче не отговори нищо.

— Не мога да променя оня брат, който съм бил, когато ти си имал най-голяма нужда от мен — каза Томас. — Мога да ти предложа само това, което съм сега, колкото и малко да е.

При тези думи Питър като че ли се отдръпна. Или може би студът — вътрешен и външен — го накара да се смали, да сдържа енергията си, да запази и малкото, която му беше останала. Когато най-сетне отговори, устните му едва се движеха. Томас трябваше да се напругне, за да го чуе.

— Искях да бъда като теб.

— Като мен? Защо?

— Ти беше идеал. Моят идол. Искях да бъда като теб. Когато открих, че не мога, просто се отказах. Ако не можех да бъда като теб, не исках да бъда нищо друго.

Думите на Питър прозвучаха като гонг на безвъзвратността; не само като край на срещата, която едва сега бе започнала, но и като край на всякаква възможност нещата между тях да се оправят. Томас потърси нещо — думи, образи, личен опит, — което да му позволи да протегне ръка през тези петнадесет години и да докосне малкото момче, което беше изоставил в Хауенстоу. Но не можа да намери нищо. Нямаше начин да се върне и да оправи нещата.

Усети огромна тежест. Бръкна в джоба на самото си, извади табакерата и запалката и ги сложи на масата. Табакерата бе принадлежала на баща му и изкусно гравираното А на капака се беше поизтрило от времето. Части от него бяха изчезнали напълно, но табакерата му беше позната, скъпа, макар и нащърбена. Не смяташе да я заменя с друга. Той я погледна — малък правоъгълен символ на всичко, от което произлизаше; на всички области, предпочел да отрича; на бъркотията от чувства, пред която отказваше да се изправи — и намери думите:

— Знаех, че спи с Родерик, докато татко бе още жив. Не можех да понеса това, Питър. За мен нямаше значение, че са се влюбили един в друг, че не са го планирали, а просто се е случило. Нямаше значение,

че Родерик имаше абсолютното намерение да се ожени за нея, когато тя се освободи. Нямахше значение, че тя все още обичаше татко; а аз знаех, че го обича, защото виждах как се отнася към него дори след като бе започнала връзката ѝ с Родерик. И все пак не разбирах и не можех да понасям сляпото си невежество. Как можеше да ги обича и двамата? Как можеше да бъде предана на единия, да се грижи за него, да го къпе, да му чете, да изпълнява желанията му час след час и ден след ден, да го храни, да седи с него... и всичко останало, а в същото време да спи с другия? И как можеше Родерик да влиза в стаята на баща ми, да говори с него за състоянието му и през цялото време да знае, че ще се люби с майка веднага след това? Не можех да го разбера. Не виждах как е възможно. Искях животът да е прост, а той не беше. Мислех си, че са варвари. Че нямат чувство за благоприличие. Че нямат понятие от добро поведение. Че трябва да бъдат научени. Че аз ще ги науча. Ще им покажа. Ще ги накажа. — Томас си взе една цигара и побутна табакерата по масата към брат си. — Това, че напуснах Хауенстоу и си идвах толкова рядко, нямаше нищо общо с теб, Питър. Ти просто се оказа жертва на нуждата ми да отмъстя за нещо, за което татко вероятно никога не е разбрал. И колкото и малко да означава това — Господ знае, че с прекалено малко, — съжалявам!

Питър си взе цигара, но не я запали, сякаш с това си действие щеше да предприеме крачка по-напред, отколкото искаше да отиде.

— Искях да бъдеш там, но те нямаше — каза той. — Никой не желаше да ми каже кога ще се върнеш пак у дома. Мислех си, че това по някаква причина е тайна. Най-накрая разбрах, че никой не иска да ми каже, защото никой не знае. Затова спрях да питам. След още известно време престана и да ме е грижа. Когато си идваше у дома, ми беше по-лесно да те мразя, така че като отново си отидеш — а това винаги ставаше, — да няма голямо значение за мен.

— Ти не знаеше ли за майка и Тренъроу?

— Доста дълго време.

— Как разбра?

Питър запали цигарата.

— На Деня на родителите в училище. Дойдоха и двамата. Тогава едни момчета ми казаха: „Оня Тренъроу шибя майка ти, Пийт. Да не би да си толкова гламав, че да не го знаеш?“ — Той сви рамене. —

Престорих се, че не ми пука. Престорих се, че знам. Все си мислех, че ще се оженят. Но те никога не го направиха.

— Аз се погрижих за това. Исках да страдат.

— Ти нямаше влияние над това.

— Имах. И имам. Знаех на кого е предана майка. Използвах това, за да ѝ причинявам болка.

Питър не поиска повече обяснения. Той остави цигарата си в пепелника и се загледа в тънката струйка дим, която се издигаше нагоре. Томас подбра внимателно следващите си думи, като напипваше пътя си в област, която трябваше да му е отдавна позната, но му бе чужда:

— Може би ще успеем да се справим заедно с това. Не да се опитваме да се връщаме назад, разбира се. Невъзможно е. Но да се опитаме да продължим напред.

— Нещо като компенсация от твоя страна? — Питър поклати глава: — Не е нужно да ми компенсираш каквото и да било, Томи. О, знам, смяташ, че трябва. Но аз сам избрах пътя си. Не си отговорен за мен. — След това, сякаш решил, че последното изречение е прозвучало раздразнително, добави: — Наистина.

— Това няма нищо общо с отговорността. Искам да ти помогна. Ти си мой брат. Аз те обичам.

Произнесено толкова простичко, като установяване на някакъв факт, това подежда като удар на брат му. Питър се сви. Устните му се разтрепериха. Той закри очи.

— Съжалявам — рече накрая и след това прибави само: — Томи.

Линли не каза нищо повече, докато брат му не свали ръката си. Беше сам с Питър в стаята за разпити само поради съчувствието на инспектор Макфърсън. Когато Томас помоли за тези няколко минути, партньорката на Макфърсън, сержант Хавърс, възрази доста гласовито. Започна да цитира правилници и процедури, съдебни разпореждания и гражданския закон, но Макфърсън я накара да млъкне с простичкото:

— Знаем закона, малката. Хайде да ми се довериш тоя път.

След това я изпрати да седи на телефона и да чака резултатите от токсикологичния резултат на праха, който бяха намерили в стаята на Питър; После самият Макфърсън си тръгна с тежки стъпки, като остави на вратата на стаята за разпити и му каза; през рамо:

— Двайсет минути, Томи.

Затова, независимо какво трябваше да се каже за годините страдание, което си бяха причинили с Питър, имаше прекалено малко време за събиране на информация и абсолютно никакво за възстановяване на връзката, която бяха разрушили. Това трябваше да почака.

— Трябва да те попитам за Мик Камбри — рече Томас. — И за Джъстин Брук.

— Мислиш, че аз съм ги убил.

— Няма значение какво мисля. Единствено има значение какво мислят в Пензънския криминален отдел. Питър, трябва да знаеш, че не мога да позволя на Джон Пенелин да поеме вината за смъртта на Мик.

Питър склочи вежди.

— Джон е арестуван?

— В събота вечерта. Значи си напуснал Хауенстоу, преди да дойдат да го приберат?

— Тръгнахме веднага след вечеря. Не знаех. — Той докосна с пръст сандвича пред себе си и го побутна с отвращение.

— Трябва да знам истината — рече Томас. — Това е единственото, което може да помогне на когото и да било. И единственият начин да бъде освободен Джон — тъй като той очевидно няма намерение да направи каквото и да е, за да си помогне — е да се каже на полицията какво всъщност се е случило в петък вечерта. Питър, ти среща ли се с Мик Камбри, след като Джон отиде в Еъл Котидж?

— Ще ме арестуват измънка той. — Ще ме дадат под съд.

— Няма за какво да се страхуваш, ако си невинен. Ако постъпиш както трябва. Ако кажеш истината. Питър, беше ли там? Или Брук ни е излъгал?

Спасението бе на една ръка разстояние от Питър. Едно просто отричане щеше да свърши работа. Обвинение, че Брук е излъгал. Дори изфабрикувана причина защо може да е излъгал, защото човекът беше мъртъв и не можеше да я опровергае. Това бяха възможностите за отговор. Както и решението да помогне на един човек, който през целия живот на Питър бе представлявал част от семейството му.

Но Питър облиза пресъхналите си устни.

— Бях там.

Линли не знаеше дали да чувства облекчение или отчаяние. Той каза:

— Какво стана?

— Просто си мисля, че Джъстин не можеше да ми се довери да свърша работата сам. Или пък не можеше да чака.

— За кокаин ли?

— Беше донесъл малко със себе си в Хауенстоу. — Питър му разказа накратко за сцената между Сидни и Джъстин Брук на плажа. — Тя го хвърли във водата — заключи той. — И това беше. Вече се бях обадил на Марк да донесе още малко, но нямах достатъчно пари, а той ми нямаше доверие да ме почака дори няколко дни.

— И затова си отишъл мри Мик? — Положителният отговор щеше да бъде първата пукнатина в разказа на Брук, Само че такъв не дойде.

— Не за кокаин — отвърна Питър, несъзнателно потвърждавайки първата част от разказа, на Брук. — За пари. Спомних си, че в някои петъци приготвя пликите със заплатите.

— А знаеше ли, че Мик е травестит?

Питър се усмихна уморено. В това имаше елемент на неохотно възхищение — призрак на някогашното малко момченце.

— Винаги съм смятал, че от теб ще излезе страхотен детектив.

Линли обаче не му каза колко малко от дедуктивния му талант с отишъл за откриването на втория живот на Мик в Лондон.

— Откога го знаеше?

— От около месец. От време на време, когато пресъхваха другите ми източници, купувах от него в Лондон. Срещяхме се в Сохо. До площада има една уличка, където обикновено се прави размяната. Срещяхме се там в един клуб. Купувах един грам, половинка, понякога по-малко. Колкото можех да си позволя.

— Това ми се струва дяволски рисковано. Защо не сте се срещали в твоя апартамент? Или в неговия?

Питър му хвърли поглед.

— Дори не знаех, че има апартамент. И въобще, че исках да вижда моя.

— Как се свързахте тогава? Как си уреждахте срещи?

— Както ти казах. Понякога източниците ми пресъхваха. Затова му се обаждах в Корнуол. Ако имаше идване в Лондон, уреждахме

покупката.

— Винаги в Сохо?

— Винаги на едно и също място. В онзи клуб. Точно там открих, че е травестит.

— Как?

Питър се изчерви, докато разправяше как е чакал около час Мик Камбри да се появи в „Кетс Кредъл“, как го с доближила една жена, когато е отишъл до бара за огънче, как са пили по три питиета заедно, как най-накрая са излезли навън.

— Там има нещо като ниша — каза Питър. — Дискретни, повече или по-малко. Дотогава вече бях пиян като свиня не знаех какво правя, камо ли да ме е грижа, затова, тя започна да се търка в мен и да ме възбужда, бях навит. Щом нещата стигнаха толкова далеч, колкото тя искаше, започна да се смее. Смееше се като луда. Тогава видях, че е Мик.

— Не го ли усети преди това?

Питър поклати тъжно глава:

— Мик изглеждаше добре, Томи. Дори не знам как го е направил. Но изглеждаше адски добре. Секси. Можеше да заблуди и родния си баща. Със сигурност мен успя да ме заблуди.

— А когато видя, че жената всъщност е Мик?

— Искях да го спукам от бой. Само че бях адски пиян. Залитнах. И двамата паднахме. После знам, че по някакъв начин се озовахме на земята. Точно тогава от целия свят се намери да изникне изневиделица Сидни. Господи, беше като кошмар! Бяха двамата с Брук. Той ме издърпа от Мик и Мик офейка. Не го видях повече до петък вечерта в Нанрълел.

— А как изобщо си разбрал, че Мик продава кокаин?

— Марк ми каза.

— Но не си се опитал да купуваш от него кокаин в Нанрълел?

— Не желаете да продава там. Само в Лондон.

— Но той не е идвал толкова често в Лондон, нали? Кои са били клиентите му?

— Съществува цяла мрежа, Томи. Пласьорите познават клиентите. Клиентите познават пласьорите. Всеки познава всекиго. Взимаш телефонния номер. Звъниш. Уреждаш пратката.

— Ами ако този, на когото се обаждаш, се окаже от отдел „Наркотици“ на Скотланд Ярд?

— Тогава те арестуват. Но не и ако си умен. И не и ако знаеш как да си организираш мрежата. Мик знаеше как да го прави. Той беше журналист. Знаеше как да си осигурява добри източници. Просто започна да търси друг вид източници, когато започна да пласира. Имаше стотици връзки.

Томас си помисли, че това е вярно. Сигурно бе представлявало детска игра за човек като Мик Камбри.

— Какво се случи между вас в петък вечерта? Съседите са чули кавга.

— Бях започнал да се отчайвам. Марк усети това по време на следобед и вдигна цената. Нямах парите, затова отидох при Мик да взема назаем. Той ми отказа категорично. Обещах му, че ще си удържа на обещанието. Заклех се, че ще му ги върна до седмица.

— Как?

Питър се втренчи в изпогризаните си нокти. Томас усещаше, че се бори със съвестта си, избира колко далеч да стигне и преценява последствията.

— От разни неща от Хауенстоу — рече накрая той. — Среброто. Мислех си, че ще мога да продам няколко неща в Лондон, без никой да разбере. Поне за известно време.

— Затова ли изобщо дойде в Хауенстоу? — Томас зачака отговор, като се опитвате да остане безразличен към идеята брат му да продава това, което в продължение на цели поколения с принадлежало на семейството им, само заради пристрастеността си към наркотиците.

— Не знам защо отидох в Корнуел. Не бях в състояние да мисля трезво. В един момент смятах да отида, за да купя от Марк. В следващия — за да свия малко сребро и да го продам в Лондон. После да взема малко пари назаем от Мик. Така е. След известно време дори вече не знаеш какво правиш. Всичко е като в мъгла.

— И когато Мик отказа да ти даде пари назаем?

— Получи се много тъпо. Заплаших го, че ще разнеса из селото какво прави в Лондон. За обличането в женски дрехи. И за пласирането на дрогата.

— Както разбирам, това не го е убедило да ти даде някоя и друга лира.

— Ни най-малко. Просто ми се изсмя. Каза ми, че ако искам пари, ще трябва да го заплаша със смърт, а не с изнудване. „Хората плащат адски много повече пари да останат живи, а не да им се запази някоя тайна — каза той. — Там са истинските пари.“ И не преставаше да се смее. Сякаш ме предизвикваше да го направя.

— А Брук какво правеше в това време?

— Опитваше се да ни накара да млъкнем. Усецаше, че полудявам. Май се страхуваше да не се случи нещо гадно.

— Но вие не млъкнахте?

— Мик не ме остави на мира. Каза, че ако съм имал намерение да му покажа мръсните ризи на всички, и той щял да направи същото с моите. Каза, че ти и майка може би ще се заинтересувате от завръщането ми към наркотиците. Но колкото до това, не ми пукаше. — Питър започна да гризе нервно нокътя на палеца си. — За мен нямаше значение, понеже ти и без това вече се беше досетил, че взимам. Колкото до майка... за мен нищо нямаше значение, освен да се надрусам. Не знаеш какво е да нямаш желание за нищо друго, освен да се докопаш до малко кокаин.

Това бе изобличаващо признание. Линли можеше само да благодари, че в този момент нито Макфърсън, нито Хагаре бяха наблизко, за да го чуят. Знаеше, че първият ще го приеме просто като грешка на езика. Само че последната щеше да скочи върху него като изгладнял пес.

— В този момент направо експлодирах — каза Питър. — Трябваше да направя или това или да започна да го моля.

— Тогава ли си отиде Брук?

— Опита се да накара и мен да тръгна, но аз му отказах. Казах, че искам да довърша започнатото с малкия педал.

Отново изобличаващ избор на думи. Линли усети как се свива вътрешно.

— И какво стана след това?

— Нарекох Мик с всички гадни имена, които ми дойдоха наум. Беснеех. Крещях. Бях напрегнат до скъсване, побърквах се и *имах нужда*... — Той вдигна чашата си и отпи голяма глътка чай. Струйка от течността потече по брадичката му. — Накрая започнах да го умолявам и да се лигавя за поне петдесет лири. Той ме изхвърли.

Цигарата на Питър беше изгоряла, недокосната, в пепелника, образувайки съвършен цилиндър от сива пепел. Той я бутна със счупения нокът на показалеца ги. Тя се разпадна на малка купчинка. Питър каза:

— Когато излязох, парите все още бяха там, Томи. Нямах причина да го вярваш. Но парите си бяха там. И Мик беше жив.

— Вярвам ти. — Линли се опита в думите му да прозвучи увереността, че само неговото мнение е от значение за спасяването на Питър. Но не бе нищо повече от безотговорна фантазия. Защото при това положение на нещата, ако разказът на Питър бъдеше предаден на полицията в Пензънс, със сигурност щяха да го съдят. А когато прекомерната му наркотична пристрастеност бъдеше разкрита пред съдебните заседатели, положението му в най-добрия случай щеше да бъде опасно, независимо от предишните твърдения на Линли за важността на това да се говори истината.

Питър като че ли получи някаква утеха от думите на брат си и събра смелост да продължи — крехка връзка между тях, която му позволяваше откровеност.

— Не съм ги взимал, Томи. Не бих го направил. — Линли го погледна безизразно. Литър продължи: — И апаратите й. Не съм ги взимал. Не съм. Кълна се!

След като знаеше, че Питър е смятал да продава от сребърните прибори на семейството, на Томас му бе трудно да повярва, че брат му внезапно е проявил съвест спрямо Дебора, но избегна директния отговор.

— В колко часа остави Мик в петък?

Литър помисли малко.

— Отидох в „Котвата и розата“ и изпих една халба бира — отвърна той. — Трябва да е било в около десет без петнайсет.

— Не в десет? Не по-късно?

— Не и когато пристигнах там.

— А в десет още ли беше там? — Когато Питър кимна, Томас попита: — Защо тогава е трябвало Джъстин да хваща стоп обратно до Хауенстоу?

— Джъстин ли?

— Той не е ли бил в кръчмата?

Питър го погледна с очевидно объркване.

— Не.

Линли почувства известно облекчение. Това бе първата оправдателна информация, която брат му даваше. А самият факт, че я бе дал, без изобщо да осъзнава важността ѝ, говореше, че брат му казва истината. Това беше подробност, която можеше да се провери — петно в разказа на Брук; мъглява вероятност обвинението срещу Питър да бъде оборено от адвокат в съда.

— Това, което не разбирам — каза Томас, — е защо напусна толкова внезапно Хауенстоу. Да не би да е заради това, че се скарахме в пушалнята?

Питър се усмихна за момент.

— Като се има предвид колко пъти досега сме се карали, една кавга в повече едва ли би могла да ме накара да подвия опашка, нали? — Той извърна поглед. Отначало Томас си помисли, че се опитва да изфабрикува някаква история, но след това видя червените нетна по лицето му и се досети, че брат му се срамува. — Заради Саша — рече той. — Не ме оставяше на мира. Постоянно настояваше да се връщаме в Лондон. Бях взел кибритената кутия от пушалнята онази, която постоянно стои на бюрото — и щом разбра, че не мога да взема пари назаем от Мик или малко дрога от Марк, искаше да занесем кутията в Лондон и да я продадем. Бързаше. Страшно искаше кокаин. Тя употребяваше много, Томи. Постоянно. Повече от мен.

— А ти успя ли да купиш? Оттам ли взе това, което тя е приела днес следобед?

— Не успях да намеря купувач. Всички знаят, че кутийката е гореща. Изненадан съм, че не са ме арестували.

„Досега“ остана неизказано, но несъмнено бе главната дума в умовете и на двамата. Ключът в ключалката се завъртя. Внезапно някой почука. Макфърсън отвори рязко вратата. Беше разхлабил вратовръзката и свалил сакото си. Очилата с дебели рамки бяха вдигнати високо над челото му, за да не му пречат. Зад него стоеше сержант Хавърс и дори не правеше усилие да прикрие доволната усмивка на лицето си.

Томас стана, но направи знак на Питър да си остане на мястото. Макфърсън посочи с палец към коридора. Линли го последва и затвори вратата, зад гърба си.

— Той има ли адвокат? — попита Макфърсън.

— Разбира се. Не сме му се обадили още, но... — Линли погледна шотландеца. Лицето му, за разлика от това на Хавърс, беше мрачно. — Той каза, че не разпознава шишенцето, Ангъс. И със сигурност ще можем да намерим няколко свидетели, които да потвърдят думите му, че е отишъл да купи хляб и яйца, когато тя е взела дрогата. — Стараеше се гласът му да звучи спокойно и разумно, за да не се задълбаят по-навътре от смъртта на Саша Нифърд. Идеята Макфърсън и Хавърс по някакъв начин да свържат Питър със смъртните случаи в Корнуол бе немислима. Но самото споменаване на адвокат не предполагаше нищо друго. — Говорих с оперативните работници по отпечатъците точно преди да дойда тук. Очевидно върху иглата са само тези на Саша. А на шишенцето няма нито един на Питър. Защото свръхдоза от този вид...

Лицето на Макфърсън се беше сгърчило от нарастващ тревога. Той вдигна ръка, за да спре думите на Линли, пусна я тежко и каза:

— Да, ама за свръхдоза. Ох, момче! Ох! Там е работата, че имаме друг проблем, не свръхдоза.

— Какво искаш да кажеш?

— Сержант Хавърс ще ти изложи фактите.

На Линли му струва известно усилие да отмести очи от Макфърсън. Тя му показва лист хартия.

— Хавърс? — каза той.

Отново онази усмивчица. Снизходителна, многозначителна и най-вече доволна.

— Токсикологичният доклад показва, че става дума за смес от хинин и едно лекарство, наречено ерготамин — рече тя. — Смесени в нужните пропорции, инспекторе, те не само наподобяват, но и имат абсолютно същия вкус като на хероина. И сигурно точно това си е помислило момичето, когато си го е инжектирало.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Линли.

Макфърсън пристъпи от крак на крак.

— Ами нали знаеш. Това е убийство.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Дебора удържа на думата си. Когато Сейнт Джеймс се върна у дома си, Котър му каза, че е пристигнала само час преди това. После прибави натъртено, че е дошла с куфар за една нощ.

— Приказваше, че има цяла камара работа, че приготвяла някакви нови снимки, ама аз си мисля, че момичето смята да остане тука, докато се чуе нещичко за госпожица Сидни.

Сякаш очаквайки, че Сейнт Джеймс ще се намеси в плановете ѝ при пристигането си, Дебора беше отишла направо в тъмната стаичка, където червената лампичка над вратата показваше, че не иска да бъде безпокоена. Когато Сейнт Джеймс почука и я повика по име, тя каза жизнерадостно, че ще излезе след мъничко, и продължи да трополи с някак ненужна енергичност. Той слезе в кабинета си и се обади до Корнуол.

Намери доктор Тренъроу вкъщи. Не успя да каже нищо повече освен името си, когато Тренъроу го попита за Питър Линли с пресилено спокойствие, което показваше, че очаква най-лошото, но се преструва, че всичко в крайна сметка ще се оправи. Саймън се досети, че лейди Ашъртън е с него. Имайки предвид това, той даде на Тренъроу само оскъдна информация:

— Намерихме го в Уайтчапъл. В момента Томи е с него.

Тренъроу попита:

— Добре ли е?

Сейнт Джеймс потвърди колкото можеше по-косвено и остави настрана подробностите, като знаеше, че съобщаването им на Тренъроу или на когото и да било друг бе право единствено на Томас. Продължи с обясненията за истинската самоличност на Тина Когин. Отначало Тренъроу бе облекчен, че през цялото време телефонът му е бил притежание на Мик Камбри, а не на неизвестна лондонска проститутка. Но това облекчение се оказа мимолетно и се стопи в нещо като неудобство, след това в подозрение, когато му станаха известни всички страни на двойствения живот на Мик Камбри.

— *Разбира се*, че не съм знаел за това — отвърна той на въпроса на Сейнт Джеймс. — Сигурно би пазил такова нещо в абсолютна секретност. Споделянето на подобна тайна в село като Нанрънел би означавало смъртта на... — Той замълча внезапно. Сейнт Джеймс можеше да си представи процеса на мислите му. Те със сигурност не бяха извън обсега на възможното.

— Проследихме посещенията на Мик в „Айлингтън-Лондон“ — каза Сейнт Джеймс. — Вие знаете ли, че Джъстин Брук е работел там?

— В „Айлингтън“ ли? Не.

— Чудех се дали посещенията на Мик там по някакъв начин не произлизат от интервюто му с вас преди месеци.

От другата страна се чу звън на порцелан, сякаш нещо се наливаше в чаша. Минаха няколко секунди, преди Тренъроу да отговори:

— Нищо чудно. Той подготвяше статия за изследването на рака. Аз му казах за работата си. Несъмнено съм споделил как работи компанията „Айлингтън“, така че със сигурност лондонският клон е бил споменат в разговора.

— А онкозимът може ли също да е бил споменат?

— Онкозимът? Вие знаете... — Шумолене на хартия. Аларма на часовник. Беше изключена веднага. — По дяволите, само за момент! — Отливане на чай. — Трябва да е бил споменат. Доколкото си спомням, обсъждахме редица нови лечения, всичко от моноклонови антитела до напредъка на химиотерапията. Онкозимът с пръв във втората категория. Съмнявам се, че може да е бил пропуснат.

— Значи вие самият сте знаели за онкозима, когато Мик с взимал интервюто от вас?

— Всички в „Айлингтън“ знаеха за онкозима. Наричахме го *Бебето на Бъри*. Клонът в Бъри Сейнт Едмъндс го създаде.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Това е онкоген. Спира възпроизводството на ДНК. Знаете какво представлява рактът: клетките се възпроизвеждат и убиват човека, като голяма част от функциите на тялото се объркват тотално. Антионкогенът слага край на това.

— А страничните ефекти от онкогена?

— Това е проблемът, нали? В химиотерапията винаги има странични ефекти. Косопад, гадене, загуба на тегло, повръщане,

треска.

— Но все пак тези са стандартните, нали?

— Стандартни, но въпреки това неудобни. Често опасни. Повярвайте ми, господин Сейнт Джеймс, ако някой успее да създаде лекарство без странични ефекти, научният свят ще бъде наистина възхитен.

— Ами какво ще стане, ако едно/лекарство е ефективен онкоген, но за нещастие причинява по-сериозни странични ефекти?

— Какъв вид имате предвид? Нарушаване функциите на бъбреците? Унищожаване на някой орган? Нещо подобно?

— Може би нещо по-лошо. Например тератоген^[1].

— Всяка форма на химиотерапия е тератоген. При нормални обстоятелства не бива никога да бъде използвана при бременни жени.

— Тогава нещо друго? — Сейнт Джеймс обмисли възможностите. — Нещо, което да увреди клетките за възпроизводство?

Настъпи доста дълга пауза, която доктор Тренъроу най-сетне прекрати, като се покашля.

— Искате да кажете лекарство, което да причинява генетични дефекти с голям обseg както у мъже, така и у жени. Не виждам как би било възможно. Лекарствата се тестват твърде добре. Все някъде би трябвало да излезе. В нечие изследване. Не може да остане скрито.

— Да предположим, че е останало — каза Сейнт Джеймс. — Би ли могъл Мик да се натъкне на него?

— Вероятно. Би могло да проличи като несъответствие в резултатите от тестовете. Но откъде може да ги е получил? Дори и да е отишъл в лондонския офис, кой би му ги дал? И защо?

Сейнт Джеймс си помиели, че знае отговорите и на двата въпроса.

След десет минути, когато влезе в кабинета, Дебора ядеше ябълка. Беше нарязала плода на осем части, които бе наредила върху чиния заедно с половин дузина неравно нарязани парчета сирене. Тъй като сегашното ѝ действие беше свързано с храна, Пийч и Аляска, — домашните куче и котка — я следваха плътно по петите. Бдителният поглед на Пийч сновеше между лицето ѝ и чинията, докато Аляска, която очевидно считаше откритото просене под котешкото си

достойнство, скочи върху бюрото на Сейнт Джеймс и се заразхожда между писалките, моливите, книгите, списанията и кореспонденцията.

— Свърши ли със снимките? — попита Сейнт Джеймс.

Седеше на кожения стол, където бе прекарал времето след разговора с Тренъроув размисъл, загледан в незапалената камина.

Дебора седна срещу него на канапето и кръстоса крака. Закрепи чинията с ябълката и сиренето на коленете си. Голямо петно от химикал минаваше от прасеца до глезена на дънките ѝ, а на няколко места по ризата ѝ имаше влажни петна от работата в тъмната стаичка.

— Засега. Дадох си почивка.

— Тази нужда да правиш снимките дойде малко внезапно, не мислиш ли?

— Да — отвърна спокойно тя. — Наистина е така.

— За изложба ли ще бъдат?

— Възможно с. Вероятно.

— Дебора.

— Какво? — Тя вдигна поглед от чинията и махна косата от челото си. В ръката си държеше парче сирене.

— Нищо.

— А! — Тя отчупи парченце от сиренето и го предложи, заедно с резенче от ябълката, на кучето. Пийч излапа и двете, помахна с опашка и излая за още.

— След като ти замина, го отучих да проси така — рече Сейнт Джеймс. — Отне ми поне два месеца.

В отговор Дебора даде на кучето още едно парче сирене. След това го потупа по главата, подръпна меките му уши и вдигна невинен поглед към Саймън.

— То просто моли за това, което иска. В това няма нищо лошо, нали?

Сейнт Джеймс усети провокацията в думите ѝ и стана от стола. Смяташе да се обажда за Брук, за онкозима; трябваше да открие къде се намира сестра му; имаше поне половин дузина изследвания, несвързани със смъртта на Камбри, Брук и Нифърд, които очакваха вниманието му в лабораторията, както и половин дузина други причини да напусне стаята. Само че той не го направи.

— Би ли махнала проклетата котка от бюрото ми? — Саймън отиде до прозореца.

Дебора стана, взе котката и я сложи на стола на Сейнт Джеймс.

— Нещо друго? — попита тя, докато Аляска търкаше въодушевено протритата кожа.

Саймън гледаше как котката се настанява удобно като за дълъг престой и ъгълчето на Деборините уста потрепва насмешливо.

— Дяволица! — каза той.

— Инат! — отвърна Дебора.

На улицата се затръшна врата на автомобил. Сейнт Джеймс се обърна към прозореца.

— Томи е тук — каза той и Дебора отиде да отвори входната врата.

Виждаше се, че Линли не носи добри новини. Походката му беше бавна, без обичайната грация. Дебора отиде при него навън и поговориха малко. Тя го докосна по ръката. Той поклати глава и посегна към пръстите ѝ.

Сейнт Джеймс се отдръпва от прозореца и отиде до библиотеката. Избра напосоки един том, издърпа го и го отвори на произволна страница! „Бих искал да знаеш, че ти си последната мечта на душата ми — прочете той. — Не съм толкова деградирал, но гледката на вас двамата с баща ти и на този дом, и на това, че този дом е направен дом от теб, разбуди стари сенки...“ Мили боже! Той захлопна рязко книгата. „Приказка за два града. Страхотно“, помисли си Саймън.

Пъхна книгата при останалите и помисли дали да избере нещо друго. „Далеч от побеснялата тълпа“ изглеждаше обещаваща, малко душевно страдание заедно с Гейбриъл Оук.

— ... След това се обадох на майка — казваше в този момент Линли, докато двамата с Дебора влизаха в кабинета. — Тя не го понесе добре.

Сейнт Джеймс го посрещна с малко уиски, което Томас прие с благодарност и се отпусна на канапето. Дебора приседна до него на облегалката за ръце и го докосна с пръсти по рамото.

— Очевидно Брук е казал истината — започна Линли. — Питър е бил в Гъл Котидж, след като си е заминал Джон Пенелин. И са се карали с Мик. — Той им разказа информацията от срещата си с Питър. Прибави и историята със Сохо.

— И през ум не ми е минавало, че в уличката с Питър може да е бил Камбри — рече Сейнт Джеймс, когато Линли свърши. — Сидни ми каза, че ги е видяла. Описанието като че ли съвпаднаше — прибави той, като по този начин отговори на ненаказания въпрос, изписал се по лицето на Томас. — Така че ако Питър е разпознал Камбри, има доста голяма вероятност и Джъстин Брук да го е познал.

— Брук ли? — попита Линли. — Как? Знам, че е бил заедно със Сидни в уличката, но какво значение има това?

— Те са се познавали, Томи. Брук е работел за „Айлингтън“. — Сейнт Джеймс разказа това, което беше научил за поста на Брук в „Айлингтън-Лондон“, за посещенията на Камбри в Двадесет и пет отдел, за онкозима и възможността да е събирал информация за статия.

— И как се вмести Родерик Трейроу във всичко това?

— Той е първоизточникът. Дал е на Мик Камбри ключова информация. Камбри я е използвал, за да преследва темата си. Дотук като че ли свършва участието му. Знаел е за онкозима. Споменал е за него на Мик.

— И след това Мик умря. Трейроу е бил наблизо същата нощ.

— Той няма мотив. Томи. А Джъстин Брук е имал. — Сейнт Джеймс обясни по-нашироко. Теорията му, резултат от минутите самотен размисъл в кабинета му, беше съвсем проста. Включваше обещанието за кокаин в замяна на ключова основна информация от безименен източник, която да се развие до важна статия за потенциално опасно лекарство. Сделката между Камбри и Брук се бе провалила, стигайки до критичната си точка в нощта, когато Джъстин и Питър бяха отишли в Гъл Котидж.

— Но това не обяснява смъртта на Брук.

— За която полицията още от самото начало каза, че е нещастен случай.

Линли извади табакерата от джоба си и се втренчи замислено в нея, преди да проговори. Отвори запалката, но не я използва веднага.

— Кръчмата — рече той. — Питър твърди, че Брук не е бил в „Котвата и розата“ в петък вечерта, Сейнт Джеймс.

— След като е напуснал Гъл Котидж?

— Да. Питър отишъл в кръчмата. Бил е там от десет без петнадесет нататък. Брук изобщо не се е появявал.

— Значи пасва, така ли?

Дебора се обади:

— Джъстин Брук знаел ли е, че Питър го води да се срещнат с Мик Камери? Питър споменал ли е Мик, преди да тръгнат за селото? Или просто с казал, че отиват при някого в Нанрълел?

— Едва ли е знаел предварително — каза Сейнт Джеймс.

— Със сигурност не би отишъл, ако знаеше, че Мик Камбри е човекът, от когото Питър възнамерява да вземе пари назаем. Нямаше да иска да се изложи на такъв риск.

— Изглежда, Мик е бил в по-голям риск от Джъстин Брук — рече Дебора. — Кокаинът, обличан в женски дрехи, вторият му живот в Лондон. Едип господ знае на какво още може да се натъкнем.

Линли запали цигарата и заговори с въздишка, придружена от струя дим:

— Освен това имаме и Саша Пифърд, Може Брук да е убил Камбри и след това да е загинал сам при падането, но какво е станало със Саша?

Саймън се опита да изглежда безпристрастен и си наложи да попита:

— А какво казват от Скотланд Ярд за Саша?

— Било е ерготамин и хинин. — Линли извади бял плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Сейнт Джеймс. — Изглежда, помислила си е, че е хероин.

Саймън прочете краткия доклад, като изведнъж му се стори трудно да асимилира техническата информация, която трябваше да му бъде като естествен втори език. Линли продължаваше да говори и да излага факти, които самият Сейнт Джеймс знаеше от години.

— Голямата доза свива всички артерии. Кръвоносните съдове в мозъка се спукват. Смъртта е мигновена. Но ние видяхме това, нали? Иглата все още беше в ръката ѝ.

— Полицаяте не наричат това „нещастен случай“.

— Точно така. Все още разпитваха Питър, когато си отидох.

— Но ако не е било нещастен случай — рече Дебора, — не означава ли тогава, че...

— Има и втори убиец — заключи Линли.

Сейнт Джеймс отново се приближи до библиотеката. Беше сигурен, че движенията му, резки и тромави, го издават.

— Ерготамин — рече той. — Не съм напълно сигурен... — Остави гласа си да заглъхне, като се надяваше да е изразил естествено любопитство — реакция на типичен човек на науката. Но през цялото време страхът и фактът, че знаеше, се процеждаха през кожата му. Той извади една медицинска книга.

— Това лекарство се купува само с рецепта — казваше в този момент Линли.

Саймън прелисти страниците. Ръцете му пипаха тромаво. Мина на Ж и З още преди да се усети. Започна да чете безцелно, без да вижда нито една дума.

— За какво е? — побита Дебора.

— Главно против болки при мигрена.

— Наистина ли? За мигрена? — Сейнт Джеймс усети как Дебора се обръща към него и я замоли безмълвно да не задава въпроса.

Но тя го направи съвсем невинно:

— Саймън, ти не го ли вземаше за твоята мигрена?

Разбира се, разбира се. Знаеше, че го пие. Всички знаеха. Той никога не броеше таблетките. А шишенцето беше голямо. Значи тя беше отишла в стаята му, взела това, от което се нуждаеше, стрила хапчетата, смесила ги и забъркала отровата. След това я беше дала на Питър, но вместо това бе убила Саша.

Трябваше да им каже нещо, за да ги насочи отново към Камбри и Брук. Той почете още малко, кимна, сякаш в дълбок размисъл, и затвори книгата.

— Трябва да отидем в Корнуол — рече решително Сейнт Джеймс. — Офисът на вестника би трябвало да ни даде определената връзка между Брук и Камбри. Точно след смъртта на Мик Хари търсеше някаква статия. Само че търсеше нещо сензационно: прекарване на оръжие в Северна Ирландия, посещения на проститутки при премиери. Такива работи. Нещо ми подсказва, че сигурно не е обърнал внимание на онкозима. — Не добави, че напускането на Лондон на другия ден ще му даде още време; че няма да е налице, когато полицията се обади да го разпитва за сребърното шишенце от Джърмин Стрийт.

— Мога да се справя с това — рече Линли. — Усбърли беше достатъчно добър да ми удължи отпуската. А и това ще възстанови репутацията на Питър. Ще дойдеш ли с мен, Деб?

Сейнт Джеймс видя, че Дебора го наблюдава внимателно.

— Да — отвърна бавно тя. — Саймън, има ли...

Не можеше да ѝ позволи да зададе въпроса.

— Сега, ако и двамата ме извините, имам няколко доклада в кабинета си. До утре трябва попе да съм ги започнал.

Не слезе за вечеря. Дебора и баща ѝ най-сетне вечеряха сами в девет в трапезарията. Писия, аспержи, картофи, зелена салата. Чаша вино с храната. След това кафе. Не разговаряха. Само че през няколко минути Дебора хващаше баща си да я наблюдава.

От завръщането ѝ от Америка насам във връзката им бе настъпило известно отчуждение. Някога бяха разговаряли свободно, с голяма любов и доверие, а сега се държаха нащрек. Много теми бяха табу. Тя искаше да е така. Толкова бе бързала да се изнесе от къщата в Челси в началото, за да избегне да се довери на баща си, защото той я познаваше по-добре от всеки друг. И бе най-вероятният човек, който можеше да мине през настоящето и изследва миналото. Все пак неговият залог бе най-голям. Обичаше и двамата.

Тя стана от стола си и започна да събира чиниите. Котър също се изправи.

— Радвам се, че си тук тази вечер, Деб — каза той. — Като в старите времена е. Ние тримата.

— Двамата. — Тя се усмихна, както се надяваше, едновременно с обич и очевидно желание да прекрати темата. — Саймън не слезе за вечеря.

— Исках да кажа, ние тримата в къщата — отвърна Котър и ѝ подаде подноса от бюфета. Тя сложи чиниите върху него. — Много работи господин Сейнт Джеймс, нали? Страх ме е да не се съсипе от работа.

Беше застанал хитро до вратата. Дебора не можеше да избяга, без да направи очевидно това си желание. А със сигурност баща ѝ нямаше да изпусне тази възможност. Затова тя се включи в играта с думите:

— *Наистина* е отслабнал, нали, тате? От пръв поглед се вижда.

— Дума да няма. — След това ловко използва пролуката. — Тия три години хич не бяха лесни за господин Сейнт Джеймс, Деб. На тебе

ти се струва, че са били, нали? Да, ама бъркаш.

— Ами, разбира се, в живота на всички ни настъпиха промени, нали? Предполагам, че едва когато заминах, е забелязал, че не снова из къщата. Но с течение на времето е свикнал. Личи си, че...

— Знаеш ли какво, миличко — прекъсна я баща ѝ. — През живота си не си говорила фалшиво. Жал ми е да гледам, че сега почваш.

— Да говоря фалшиво? Не ставай смешен. Че защо ще го правя?

— Отговора го знаеш. Както на мене ми се струва, Деб, вие двамата с господин Сейнт Джеймс много добре знаете отговора. Само трябва единият да събере достатъчно кураж да го каже и другият да събере достатъчно кураж да престане да живее в лъжа.

Той постави винените чаши на подноса и го взе от ръцете ѝ. Дебора знаеше, че е наследила височината на майка си, но беше забравила, че по този начин на баща ѝ му е по-лесно да я погледне право в очите. Той го направи. Ефектът беше смущаващ. Принуди я да се довери, макар тя да избягваше това.

— Зная как искаш да бъде — рече Дебора. — Но не може, тате. Трябва да го приемеш. Хората се променят. Порастват. Разделят се. Разстоянието прави разни неща с тях. Времето кара важността им един за друг да избледнява.

— Понякога — каза той.

— Този път. — Видя го как премигва бързо от решителния ѝ тон. Дебора се опита да смекчи удара. — Бях просто малко момиченце. Той ми беше като брат.

— Такъв беше. — Котър се отдръпна, за да ѝ позволи да мине.

Почувства се като смазана от реакцията му. Най-силно от всички искаше той да я разбере, но не знаеше как да обясни положението по начин, който да не разруши най-скъпата от мечтите му.

— Тате, трябва да разбереш, че с Томи е по-различно. За него не съм малко момиченце. Никога не съм била. Но за Саймън винаги... и винаги ще бъда...

Котър се усмихна нежно.

— Няма нужда да убеждаваш мене, Деб. Няма нужда. — Той повдигна рамене. Тонът му стана енергичен. — Трябва поне да му занесем малко храна. Ще качиш ли горе един поднос? Той е още в лабораторията.

Това бе най-малкото, което Дебора можеше да направи. Последва го долу в кухнята и го гледа, докато той приготви табла със сирене, студено месо, пресен хляб и плодове. После ги отнесе горе в лабораторията, където Сейнт Джеймс седеше на една от работните маси и наблюдаваше серия снимки на куршуми. В ръката си държеше молив, но той стоеше неизползван между пръстите му.

Беше светнал няколко лампи разпръснати тук-там в просторната стая. Те образуваха малки локвички светлина сред огромните кухни от тъмнина. В една от тях бе скрито лицето му.

— Татко иска да хапнеш нещо — каза Дебора от вратата. След това влезе в стаята и сложи подноса на масата. — Още ли работиш?

Не работеше. Дебора се съмняваше, че е направил и едно нещо през всичките си часове в лабораторията. До снимките лежеше някакъв доклад, но на първата страница дори нямаше следа от прегъване. И макар, под молива в ръката му да лежеше лист хартия, на него не беше написано нищо. Значи това бе обичайното му поведение — осланяше се на работата като средство за бягство.

Всичко беше заради Синди. Дебора видя лицето му, когато лейди Хелън му каза, че не може да я намери. Видя го и когато дойде в нейния апартамент и започна да звъни като луд, опитвайки се сам да открие, сестра си. Всичко, което правеше от онзи момент: пътуването до „Айлингтън-Лондон“, обсъждането на смъртта на Мик Камбри с Томи, създаването на сценарий, който да приляга на фактите на престъплението, нуждата му да се върне да работи в лабораторията — всичко това бе опит да се разсее, да избяга от грижата, в чиято сърцевина бе Сидни. Дебора се запита какво ли ще почувства Сейнт Джеймс, какво ли ще си позволи да почувства, ако някой е сторил нещо лошо на сестра му. Отново откри, че иска да му помогне по някакъв начин; да му вдъхне спокойствието, което като че ли му убягваше.

— Просто малко месо и сирене — рече тя. — Малко плодове. Хляб. — Всичко това беше очевидно. Подносът лежеше в полезрението на Сейнт Джеймс.

— Томи отиде ли си? — попита той.

— Отдавна. Върна се при Питър. — Тя придърпа един от лабораторните столове до масата и седна с лице към него. — Забравих

да ти донеса нещо за пиене. Какво ще искаш? Вино? Минерална вода? С татко пихме кафе. Искаш ли и ти, Саймън?

— Не, благодаря: Това ми стига. — Но не започна да яде, само се протегна на стола и разтри мускулите на врата си.

Тъмнината страшно променяше лицето му. Острите ъгли се бяха смекчили. Линиите бяха изчезнали. Годиците се бяха стопили, отнасяйки със себе: си доказателството за болката му. Изглеждаше по-млад и далеч по-уязвим. Изведнъж ѝ се стори толкова по-близък, като мъжът, на когото някога бе казвала всичко, без да се страхува от присмех или отблъскване, сигурна, че винаги ще я разбере.

— Саймън — рече тя и го зачака да вдигне поглед от чинията, за която знаеше, че така и няма да докосне. — Томи ми каза какво си се опитал да направиш днес за Питър. Много мило от твоя страна.

Лицето му помрачня.

— Това, което се опитах...

Тя протегна ръка през масата и хвана леко неговата.

— Каза, че си се канел да вземеш шишенцето, за да не бъде там, когато, пристигне полицията. Томи е страшно трогнат от тази приятелска постъпка. Щеше да ти каже нещо днес следобед в кабинета, но ти излезе, преди да е имал възможността.

Дебора видя, че очите му са насочени към пръстена ѝ. Смарагдът блещукаше като прозрачна течност на светлината. Ръката му беше много студена. Докато Дебора го чакаше да отговори, тя се сви в юмрук и се дръпна. Тя прибра своята, слисана за момент. Чувстваше, че всяко безразсъдно кривване от предпазливостта, всеки опит да го достигне с простичко приятелство винаги е обречен на провал. Той се обърна настрани. Сенките по лицето му станаха по-дълбоки.

— Господи! — прошепна той.

От тази дума и изражението му пролича, че отдръпването му няма нищо общо с нея.

— Какво има? — попита тя.

Сейнт Джеймс се наведе към светлината. Линиите отново се появиха и всеки техен ръб изглеждаше като току-що наточен. Главните кости сякаш дърпаха кожата към черепа му.

— Дебора... Как бих могъл да ти кажа? Не съм героят, за когото ме мислиш. Не съм направил нищо за Томи. Не съм си и помислял за Томи. Не ме беше грижа за Питър. *Не ме е грижа* за Питър.

— Но...

— Шишенцето е на Сидни.

Дебора усети как се отдръпва при последното изречение. Устните ѝ се разтвориха, но за момента не направи нищо, само го гледаше невярващо. Накрая успя да промълви:

— Какво се опитваш да кажеш?

— Тя смята, че Питър е убил Джъстин Брук. Искаше да си разчисти сметките. Но по някакъв начин, вместо Питър...

— Ерготамин — прошепна Дебора. — Ти го вземаш, нали?

Той бутна подноса настрана, но това като че ли бе единствената реакция, която желаше да си позволи. Думите му — ако не техният подтекст — прозвучаха съвършено спокойно:

— Чувствам се като идиот. Не мога да измисля какво да направя, за да помогна на собствената си сестра. Дори не мога да я намеря. Това е нелепо. Извратено. Аз съм абсолютно безполезен и целият този ден свидетелства за това.

— Не вярвам — каза бавно Дебора. — Сидни не би... не е... Саймън, не мисля, че си вярваш!

— Хелън търси навсякъде, обаждат се къде ли не. Аз също. Без полза. А те до двадесет и четири часа ще разберат чие е шишенцето.

— Как? Дори и отпечатъците ѝ да са на...

— Тук отпечатъците нямат нищо общо. Използвала е шишенцето си за парфюм. Купено е от Джърмин Стрийт. Полицията няма да има никакви трудности. Ще бъдат тук до четири часа утре следобед. Мога да се обзаложа за това.

— Парфюмът ѝ... Саймън, не е Сидни! — Дебора стана бързо от лабораторния стол, заобиколи масата и отиде при него. — Не е Сидни. Не би могла да бъде. Не си ли спомняш? Тя дойде в стаята ми вечерта преди официалната вечеря. Използва моя парфюм. Каза, че нейния го нямало. Някой бил оправял стаята ѝ. Не можела да намери нищо. Не си ли спомняш?

За момент Сейнт Джеймс изглеждаше напълно слисан. Очите му бяха насочени към нея, но като че ли изобщо не я виждаше.

— Какво? — прошепна той и продължи, вече по-високо. — Това беше в събота вечерта. Преди Брук да умре. Някой още тогава е планирал да убие Питър.

— Или Саша — рече Дебора.

— Някой се опитва да натопа Сидни. — Той стана от стола, отиде до края на работната маса, завъртя се рязко и се върна обратно. Направи същото втори път, но още по-бързо и с нарастващо вълнение. — Някой е влязъл в стаята ѝ. Може да е бил всеки. Питър — ако Саша е била набелязаната жертва, — Тренъроу или някой от семейство Пенелин. Мили боже, дори и Дейз!

Истината се сглоби за секунда.

— Не — каза Дебора, — Джъстин е бил.

— Джъстин?

— Така и не можах да проумея защо е отишъл в стаята ѝ в петък вечерта след всичко, което се случи между тях същия следобед. Той беше ядосан на Сидни. Заради кокаина, сборичкването, заради Питър и Саша, които им се смяха. Смяха се *на него*.

— Затова той е отишъл в стаята ѝ — рече бавно Сейнт Джеймс, — любил се е с нея и после е взел шишенцето. *Сигурно* така е било. В ада да се провали дано!

— А в събота, когато Сид не можа да го намери през по-голямата част от деня — нали си спомняш, тя ни го каза, — трябва да е взел ерготамина и хинина. Направил е сместа и я е дал на Саша.

— Химик — каза замислено Сейнт Джеймс. — Биохимик. Кой би могъл да познава лекарствата по-добре?

— Но кого е искал да убие? Питър или Саша?

— Винаги е бил Питър.

— Заради посещението при Мик Камбри?

— Стаята беше претърсена. Компютърът беше включен. Навсякъде по пода бяха разпръснати тетрадки и снимки. Питър трябва да е видял нещо, когато е бил там с Брук; нещо, за което Брук е знаел, че Питър може да си го спомни след смъртта на Камбри.

— Тогава защо е дал дрогата на Саша? Ако Питър умреше, тя щеше да каже на полицията откъде са я взели.

— Ни най-малко. Тя също е щяла да бъде мъртва. Брук е бил абсолютно сигурен в това. Знаел е, че и тя е наркоманка. Затова ѝ е дал дрогата, като се е надявал с Питър да я използват заедно и да умрат в Хауенстоу, Когато е разбрал, че този план няма да свърши работа, се опита да се отърве от Питър по друг начин: като ни каже за посещението им при Камбри, така че Питър да бъде арестуван и да не му се пречка. Само дето не е можел да знае, че Питър и Саша ще

заминат, преди да го арестуват в Корнуол, и че пристрастеността на Саша е по-силна от тази на Питър. Изобщо пък не е можел да знае, че Саша ще скрие дрогата и ще я употреби сама. Нито пък че Питър е отишъл в „Котвата и розата“ и са го видели дузина и повече хора, които да му осигурят алиби за времето на смъртта на Камбри.

— Значи е бил Джъстин — рече Дебора. — За всичко е бил Джъстин.

— Бях заслепен от факта, че той умря *преди* Саша. Изобщо не помислих, че преди това може да ѝ е дал дрогата.

— А неговата смърт, Саймън?

— Ами нещастен случай.

— Защо? Как? Какво е правел на скалата посред нощ?

Сейнт Джеймс я погледна през рамо. Беше оставила предупредителната лампичка над вратата на стаичка светната. Тя хвърляше зловещ кървавочервен блясък по тавана. Това му даде отговора.

— Фотоапаратите ти — рече той. — Ето къде се е отървал от тях.

— Защо?

— Изтривал е всяка следа от връзката си с Камбри. Първо самия Камбри. След това Питър. След това...

— Моята лента — каза тя. — Снимките, които ти направи в къщичката. Каквото и да е видял Питър, и ти трябва да си го снимал.

— Което означава, че разхвърлянето на дневната е само прикритие. Не е търсел нищо. Не е взел нищо. Каквото и да е искал, е било твърде голямо, за да бъде махнато.

— Компютърът? — попита Дебора. — Но дори и така да е, откъде изобщо би могъл да знае, че си правил снимки?

— Знаел е, че в петък вечерта си взела фотоапаратите със себе си. Госпожа Суини се погрижи за това на вечерята в събота. Той знае с какво се занимавам. Сидни сигурно му е казала. Трябва да е знаел, че Томи работи в Скотланд Ярд. За него е било риск да разчита, че ще се натъкнем на сцена на убийство и няма да направим нищо друго, освен да се обадим на полицията. И защо да поема този риск, след като нещо в тази стая — нещо на лентата — би могло да го свърже с Камбри?

— Но полицията рано или късно щеше да открие, нали?

— Вече бяха арестували човек. Пенелин едва не си призна, че той го е извършил. Единственото нещо, от което Джъстин се е

страхувал, е било, че някой друг, някой извън местната полиция, няма да приеме Пенелин за убиец. Точно което се случи след по-малко от двадесет и четири часа след смъртта на Камбри. Ние си пъхахме носовете наоколо. Задавахме въпроси. Трябвало е да предприеме нещо, за да се предпази.

Дебора зададе последния въпрос:

— Но защо цялата ми апаратура? Защо не само лентата?

— Не е имал време. Било му е по-лесно да вземе цялата кутия, да я пусне от прозореца ти, а след това да изприпка долу в дневната при нас с Томи, за да ни каже всичко за Питър. По-късно е занесъл апаратите в заливчето. Отишъл е до самата вода и ги е хвърлил вътре. Изкачил се е обратно на скалата. И тогава е паднал.

Тя се усмихна с облекчение. Сейнт Джеймс изглеждаше така, сякаш от раменете му бе паднал огромен товар.

— Чудя се дали не бихме могли да докажем нещо от това.

— Можем. В Корнуол. Първо — и заливчето, за да намерим фотоапаратите, а след това — в офиса на вестника, за да открием какво е писал Мик Камбри за онкозима. Утре.

— А лентата? Снимките?

— Те ще бъдат последната капка в чашата.

— Да ти ги проявя ли?

— Би ли го направила?

— Разбира се.

— Тогава да се захващаме веднага, птиченце. Време е да поставим Джъстин Брук на мястото му.

[1] Химически агент, предизвикващ увреждане на зародиша. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дебора работеше с лекота както в сърцето, така и в душата — нещо, което щеше да ѝ бъде невъзможно само два часа преди това. Откри, че си тананика и от време на време изпява по някой ред от стари песни, които ненадейно изникваха в ума ѝ: „Бийтълс“, Бъди Хол и едно прастаро парче на Клиф Ричард, което не знаеше откъде е научила. Защипа в тъмната стаичка началото на извадената лента и я нави в съда за проявяване с механични движения, които ѝ бяха станали като втора природа. Не се опита да размишлява върху самата работа или безгрижието, с което я вършеше, нито пък се замисли как и защо са се преобърнали времето и обстоятелствата, позволявайки на някогашната ѝ привързаност към Сейнт Джеймс да се възроди и разцъфне по време на разговора им в лабораторията. Просто беше благодарна, че това по някакъв начин се е случило; радваше се на възможността най-сетне да сложи край на озлоблението между тях.

Колко права се оказа, задето се подчини на инстинкта си и дойде тази вечер в Челси при Саймън. Какво щастие усети, когато видя лицето му в момента, в който той осъзна, че сестра му не може да бъде обвинявана за нищо. Колко естествено го последва в спалнята му, като стоеше, смееше се и бърбореше, докато той изваждаше лентата. Отново бяха приятели, споделяха си мислите, изслушваха се, спореха и размишляваха.

Най-характерният белег на отношенията им преди тригодишното ѝ пребиваване в Америка бе радостта от общуването. Минутите в лабораторията и после в спалнята му бяха върнали живия спомен за тази радост, ако не пълната ѝ сила. Дебора виждаше онова, което някога бе представлявал за нея, като серия от образи, танцуващи в съзнанието ѝ. Те я върнаха обратно в детството и тийнейджърските години — дълги периоди време, прекарани с него.

Той бе част от нейния живот по хиляди начини: изслушваше терзанията ѝ, смекчаваше ударите на разочарованията, четеше ѝ, говореше с нея, наблюдаваше я как расте. Беше виждал най-лошите ѝ страни: гневните ѝ избухвания, упоритата ѝ гордост, неспособността ѝ

да приема пораженията, изискванията за съвършенство, които си бе поставила; трудността да прощава слабостите на другите. Беше видял това и още много други неща и винаги ги бе приемал безрезервно. Можеше да ѝ дава съвети или напътствия, да я предупреждава или укорява, но винаги я приемаше. И Дебора знаеше, че винаги ще е така, още от момента, когато той, осемнадесетгодишно момче, преклони до нея пред гроба на майка ѝ, докато тя се опитваше да бъде смела, мъчеше се да остане, безразлична и демонстрираше, че на седем години може да издържи страха от опустошителната загуба, която едва разбираше. Саймън я прегърна и с пет простички думи я освободи и направи такава, каквато беше оттогава насам:

— Няма нищо, ако си поплачеш.

Помогна ѝ да порасне, окуражаваше я по всевъзможни начини и я пусна, когато стана време да замине. Но именно това, последното — очевидната охота, с която я освободи да живее сама зрелостта си, без дума или постъпка, за да я спре, — подкопа връзката им и създаде гнойната рана, която я разяждаше отвътре. Когато Дебора за пръв път се сблъска с намерението му да ги подложи на тригодишна раздяла, утежнена от мълчание, най-лошата страна на душата ѝ се показа на повърхността. Тя остави радостта да чезне и топлината да умре; поддаде се на нуждата си да му причинява болка. Отмъщението първоначално ѝ носеше удоволствие. Но сега виждаше, че постигането на една такава цел в най-добрия случай е пирова победа; че всяко отмъщение, което е нанесла на Саймън, просто е рикоширало и наранило самата нея.

Само в истината съществуваше някаква надежда да възстанови приятелството си с него. Само в изповедта, изкуплението и прошката имаше възможност да си върне радостта. А тя искаше радост. Нищо нямаше по-голямо значение от това отново да се чувства удобно с него; да му говори, както в детството си — като негова малка сестра, негов другар, негов приятел. Не искаше нищо повече. Защото в гноясалата сърцевина на болезнената ѝ раздяла със Саймън бе извратеното желание да легне с него, за да разбере дали наистина я желае; за да бъде най-сетне сигурна, че не си е въобразила онези отдавнашни моменти, в които ѝ бе позволил да види това, за което бе убедена, че е истинско желание.

Само че нуждата от това удоволствие и увереност отдавна бяха погълнати от любовта ѝ към Томи. И именно Томи беше човекът, който можеше да ѝ даде кураж да говори истината. Защото, докато държеше негативите срещу светлината и търсеше снимките от къщичката на Камбри, види и снимките на Линли, които позираше охотно с нанрълелските актьори. Почувства прилив на благодарности преданост само като го гледаше: начина, по който отмяташе глава назад, когато избухваше в смях; блясъка на косата му, формата на устните му. Знаеше, че на Томи принадлежи предаността на нейната зрелост. Той представляваше бъдещето, към което се беше запътила. Само че не можеше да го достигне със свободно сърце, докато не въведеше покой в миналото си.

Увеличи снимките, които Сейнт Джеймс бе направил в къщичката на Камбри. Увеличител, проявител, фиксаж. През цялото време умът ѝ бе зает с това, което щеше да му каже; с начина, по който щеше да му го каже, и с това дали обяснението и извинението ще успеят да сложат край на отчуждението им.

Наближаваше полунощ, когато завърши работата си в тъмната стаичка: проявяването, измиването, изсушаването и почистването. Изгаси лампите, събра снимките и отиде да потърси Сейнт Джеймс.

Чу движението по стълбите, преди да я види. Беше разположил на леглото си всички материали по този случай и ги оглеждаше, като се чудеше кой ли от тях би могъл да оправдае не само сестра му, но и Питър Липли, и Джон Пенелин. Нещо присветна на вратата и го извади от съзерцанието му. На фона на сенките в коридора се появи бялата блуза на Дебора. В ръката си държеше снимките.

Сейнт Джеймс се усмихна.

— Свърши ли?

— Да. Отне ми малко повече време, отколкото си мислех. Не съм свикнала с увеличителя. Понеже е нов и... е, това го знаеш, нали? Колко глупаво!

Сейнт Джеймс си помисли, че ще му подаде снимките, но тя не го направи, а се приближи до долния край на леглото. С една ръка стискаше снимките до тялото си, а с другата държеше високата тънка колона на таблата.

— Трябва да поговоря с теб, Саймън.

За момент нещо в лицето ѝ му напомни за шишето мастило, разлято върху един от столовете в трапезарията, и за изповедта на едно разтреперано десетгодишно момиченце с протрити обувки. Но гласът ѝ показваше, че за нея с дошъл моментът на равносметката. Сейнт Джеймс усети онази слабост, която обикновено придружаваше пристъпа на страх.

— Какво има? Какво е станало?

— Снимката. Знаех, че някой ден ще я видиш, и исках да я видиш. Това беше най-силното ми желание. Исках да знаеш, че спя с Томи. Исках да го знаели, защото разбрах, че това може да ти причини болка. А аз исках да ти я причиня, Саймън. Отчаяно желяех да те накажа. Исках да си представяш как правим любов. Да ревнуваш. Да не ти е безразлично. И аз... Саймън, презирам се за това, което ти причиних!

Думите ѝ бяха толкова неочаквани, че го поразиха. В един нелеп момент той убеди себе си да не разбира накъде бие Дебора и си позволи да приеме, че тя говори за снимките на Камбри, и то нещо, които му е трудно да схване. По онзи мигновен начин, по който работят мозъците, бързо взе решение да насочи разговора натам. *За какво говориш? Да ревнувам от Томи? Каква снимка, Дебора? Не разбирам.* Или още по-добре, да отмине това с безразличен смях. *Просто шега, която не мина.* Но докато събираше сили да отговори, Дебора продължи и изясни докрай мисълта си:

— Толкова те желяех, когато заминах за Америка. Ужасно те обичах и бях сигурна, че и ти ме обичаш. Не като брат, чичо или нещо като втори баща, а като мъж, като равен. Знаеш какво имам предвид. — Думите ѝ бяха толкова нежни, гласът — толкова тих. Сейнт Джеймс не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. Стоеше, неподвижен и неспособен да отиде при нея, макар всяка частица от тялото му да копнееше за това. — Дори не съм сигурна, че мога да обясня какво ми беше, Саймън. Бях толкова уверена, когато заминах; толкова сигурна в това, което съществуваше между нас. И след това зачаках да отговориш на писмата ми. Отначало не разбирах — смятах, че е станало нещо с пощата. След два месеца ти се обадох и чух как ми говориш като чужд. Казваше, че кариерата има големи изисквания към теб. Отговорностите се натрупвали. Конференции, семинари и доклади

за писане. Щял си да отговориш на писмата ми, когато можеш. И как е училището, Дебора? Справяш ли се? Намери ли си приятели? Сигурен съм, че ще се справиш добре. Имаш дарба. Талантлива си. Пред теб има само блестящо бъдеще.

Сейнт Джеймс каза единственото нещо, което успя да се сети:

— Спомням си.

— Осъждах се. — Тя му се усмихна треперливо. — Бях недостатъчно хубава, недостатъчно умна, скучна, коравосърдечна, нелюбяща, непривлекателна за теб... недостатъчно.

— Това не беше истината. Това не е истината.

— Повечето сутрини се събуждах и се чувствах отчаяна, че съм още жива. И това също стана част от моето самопрезрение. Не бях достатъчно личност, за да започна свой живот. Мислех си, че не струвам пет пари. Напълно без никаква стойност. Тъпа, грозна и напълно безполезна.

Всяка дума бе по-трудно поносима от предишната.

— Исках да умра. Молах се да умра. Но това не стана. Просто продължих. Всъщност това правят повечето хора.

— Продължават. Излекуват се. Забравят. Разбирам. — Сейнт Джеймс се надяваше тези четири изречения да я накарат да спре. Но видя, че е твърдо решена да продължи разговора им до края, който сама бе намислила.

— Отначало Томи беше моята забрава. Когато идваше да ме види, се смеехме. Говорехме. Първия път си намери извинение, задето е дошъл. Но след това не. И никога не ме е принуждавал, Саймън. Никога нищо не изискваше. Не говорех за теб, но мисля, че той по някакъв начин знаеше и бе решил да чака, докато стана готова да отворя сърцето си за него. Затова пишеше, обаждаше се по телефона и градеше стабилна основа. И когато ме заведе в леглото си, аз исках да отида там. Най-сетне се бях отказала от теб.

— Дебора, моля те. Няма нищо. Разбирам. — Той престана да я гледа. Извърщането на главата като че ли бе единственото движение, на което беше способен. Втренчи се в наредените върху леглото материали.

— Ти ме беше отблъснал. Чувствах се ядосана, обидена. Най-накрая те преодолях, но по някаква причина все още вярвах, че трябва да ти покажа как стоят нещата. Трябваше да те накарам да видиш, че

ако ти самият не ме искаш, то някой друг ме желае. Затова сложих снимката на стената в апартамента си. Томи не искаше това. Помоли ме да не го правя. Само че аз изтъкнах композицията, материята на пердетата и одеялата, формата на облаците в небето. Казах, че това е просто една снимка и го попитах дали се срамува от това, което тя намеква за нас.

За момент не каза нищо повече. Сейнт Джеймс си помисли, че е свършила, но когато вдигна поглед, видя, че ръката е покрила шията ѝ, а пръстите притискат ключицата.

— Каква ужасна лъжа към Томи! Просто исках да ти причиня болка. Колкото можеше по-силна.

— Бог ми е свидетел, че я заслужавах. И аз ти причинявах болка.

— Не. Няма извинение за нуждата от такова отмъщение. Това е глупаво. Отвратително. Показва черти на характера ми, от които ми се повръща. Съжалявам! Наистина!

Няма нищо. Наистина. Хайде, забрави го, птиченце. Не можеше да събере сили да го каже. Не можеше да каже каквото и да било. Не можеше да понесе мисълта, че заради собствената си страхливост я е тласнал към Линли. Това страдание бе повече, отколкото беше в състояние да изтърпи. Презираше се. Докато гледаше, търсеше думи, които не знаеше, и се измъчваше от непоносими чувства, Дебора остави снимките на ръба на леглото и притисна ъгълчетата им, за да не се подвият.

— Обичаш ли го? — Въпросът прозвуча така, сякаш го бе запратил като камък към нея. Дебора беше стигнала до вратата, но се обърна да отговори.

— Той е всичко за мен — рече тя. — Вярност, преданост, обич, топлина. Той ми даде неща...

— Обичаш ли го? — Този път въпросът прозвуча разтреперано. — Поне можеш ли да кажеш, че го обичаш, Дебора?

За момент му се стори, че тя ще напусне стаята, без да отговори, но само след секунди видя как силата на Линли изпълва тялото ѝ. Брадичката ѝ се вирна, раменете се изправиха и в очите ѝ блеснаха сълзи. Сейнт Джеймс чу отговора, преди да го е изрекла.

— Обичам го. Да, обичам го. Наистина. — И си отиде.

Лежеше в леглото и наблюдаваше танцуващите шарки от черни сенки и неясни светлинки по тавана. Нощта беше топла. Прозорецът

на спалнята му беше отворен, а завесите — дръпнати. От време на време чуваше как колите минават по Чейни Роу, а шумът от моторите им звучи по-високо поради откритото пространство на реката. Тялото му трябваше да е уморено, да копнее за сън, но вместо това го болеше. Мускулите на раменете и врата бяха болезнено напрегнати, тези на ръцете бяха изопнати, а гърдите го стягаха, сякаш притиснати от невидима тежест. Съзнанието му приличаше на водовъртеж, в който се въртяха откъси от предишни разговори, полуоформени мъгляви фантазии и неща, които трябваше да бъдат казани.

Опита се да мисли за нещо друго. Имаше да направи един тъканен анализ; клетвени показания, които бе обещал да предаде до две седмици; конференция, където трябваше да изпрати доклад; семинар в Глазгоу, на който го бяха помолили да изнесе лекция. Опита се да бъде такъв, какъвто бе по време на отсъствието й — хладен учен, изпълняващ ангажменти и поемащ отговорности, — но вместо това видя човека, който всъщност беше: страхливец, изпълнил живота си с отричане и разсейване, за да избегне риска от уязвимост.

Целият му живот бе лъжа, основана на благородни афоризми, в които знаеше, че не вярва. Да я остави да си тръгне. Да я остави да намери собствения си път. Да я остави да притежава цял свят с разширяващи се хоризонти, пълен с хора, които могат да й дадат много — много повече от него. Да я остави да си намери сродна душа — някоя, необременена със слабостта, която тегнеше върху неговия живот. Дори само изброяването на кухите правила, определяли поведението му, му спестяваше изправянето пред окончателната истина.

Страхът го владееше. Правеше го безполезен. Всяко негово действие можеше да стане причина да го отблъснат, затова предпочиташе да не избира, да се отпусне по течението; да вярва, че конфликтите, трудностите и душевните борби сами ще се уталожат с времето. Цял живот бе правил така. Резултатът беше загуба.

Твърде късно проумяваше това, което трябваше винаги да е знаел: че животът му с Дебора е бавно образуващ се гоблен, в който тя държи конеца, създава шарките и бавно се слива с материята. Заминаването й бе за Сейнт Джеймс форма на смърт. Само че след нея му остана не спокойствието и празнотата на смъртта, а безкрайният адски огън на отмъщението, резултат от достойния му за презрение

страх. Годишите бяха изминали, без да ѝ каже, че я обича. Сърцето му пърхаше в нейно присъствие, но не можеше да изрече думите. Сега можеше само да бъде благодарен, че тя и Линли смятат след сватбата да започнат нов живот в Корнуол. Ако изчезнеше от средата му, останалата част от живота му щеше да бъде поне поносима.

Той обърна главата си на възглавницата и погледна към светещите червени цифри на часовника. Три и десет. Беше безполезно да се мъчи да заспи. Поне можеше да си го признае. Светна лампата.

Купчината снимки още лежеше на масичката до леглото, където Дебора ги беше оставила преди два часа. Сейнт Джеймс ги вдигна, като знаеше много добре, че по този начин нарочно бяга от себе си — още една проява на малодушие, заради която щеше да се презира призори. Той започна да ги разглежда, отдалечавайки се от своя потънал в руини свят, сякаш това действие можеше да заличи думите на Дебора; сякаш знанието, че някога го е желала, не късаше сърцето му.

Вгледа се апатично в трупа, в обезобразената му част, в положението му на пода до канапето. Огледа и нещата, разпръснати из цялата стая: писма и пликове, моливи и химикалки, тетрадки и папки, парчета изписана хартия, катурнатите на пода прибори за камина, включения компютър и черните дискети, разпилени по бюрото. След това се взря по-внимателно в трупа и видя блясъка на нещо сребърно — може би монета, — полускрито под бедрото му; банкнотата от пет лири с едно откъснато ъгълче, която лежеше захвърлена на пода до ръката му; над него полицата над камината, където си беше ударил главата; отдясно огнището, към което беше паднал. Сейнт Джеймс разглеждаше настойчиво снимките, търсейки нещо, което не би могъл да различи от пръв поглед: компютъра, дискетите, папките, тетрадките, парите, полицата над камината. Но мислеше само за Дебора.

Накрая се отказа от играта и призна, че няма да има нито сън, нито спокойствие, нито дори възможност да се поразсее. Можеше само да направи часовете до зазоряване малко по-поносими. Посегна към патериците, стана от леглото, навлече халата, завърза тромаво колана му и се отправи към вратата. В кабинета имаше бренди. Не за пръв път щеше да търси забрава в него. Той заслиза по стълбите.

Вратата на кабинета беше откряната. Сейнт Джеймс я бутна и тя се отдръпна безшумно навътре. Мека танцуваща светлина — нещо

между златисто и мътнорозово — идваше от двете свещи, които обикновено стояха над камината, но сега бяха поставени пред огнището една до друга. Обгърнала коленете си, Дебора седеше на отоманката и наблюдаваше пламъчетата им. Когато я видя, Сейнт Джеймс понечи да се оттегли. Помисли си да го направи. Но не се помръдна.

Тя погледна към вратата и бързо извърна очи, когато видя, че е той.

— Не можах да заспя — рече ненужно Дебора, сякаш трябваше да дава обяснение за присъствието си в кабинета, по чехли и халат, в три сутринта. — Не знам защо. Би трябвало да съм изтощена. Чувствам се изтощена. Но не можах да заспя. Твърде много вълнения ми се събраха през последните няколко дни.

Думите ѝ бяха достатъчно нехайни, добре подбрани и изречени с безразличие, но в гласа ѝ имаше някакво колебание. Опита се, но не успя да прозвучи правдоподобно. Когато усети това, Сейнт Джеймс прекоси стаята и седна до нея на отоманката. Никога досега не го бе правил. В миналото нейното място бе на отоманката, а той седеше по-високо, на стола или канапетото.

— И аз не можах да заспя — каза Саймън и остави патериците на пода. — Дойдох да пийна малко бренди.

— Аз ще ти донеса — рече Дебора и понечи да стане.

Той я хвана за ръката и я спря.

— Не, няма нужда. — След това продължи, когато видя, че тя държи лицето си извърнато: — Дебора.

— Да?

Тази едничка дума беше изречена спокойно. Облакът къдрава коса скриваше лицето ѝ. Тя направи рязко движение, сякаш за да се повдигне, и той си помисли, че сега ще стане и ще излезе от стаята. Чу я обаче да си поема мъчително дъх и разбра с изненада, че Дебора едва се сдържа да не заплаче.

Докосна я по косата страшно колебливо. Знаеше, че тя не би могла да го усети.

— Какво има?

— Нищо.

— Дебора...

— Бяхме приятели — прошепна тя. — Ти и аз. Бяхме другари. Искрах това да се върне. Смятах, че ако тази вечер поговоря с теб... Само че просто не можах да го намеря. Отишло си е. И аз... Страшно ме заболя, като разбрах. Все още се чувствам разкъсана, когато говоря с теб, когато си пред очите ми. Не искам това чувство. Не бих могла да го понеса пак.

Гласът ѝ пресекна. Без да помисли, той я прегърна през раменете. Нямаше значение какво говори Дебора, дали истина или лъжа. Трябваше да каже нещо, за да облекчи болката ѝ.

— Ще преживеем всичко това, Дебора. Ще намерим обратния път. Пак ще бъдем онова, което сме били. Не плачи. — Той я целуна непохватно по главата. Дебора се обърна в прегръдките му. Сейнт Джеймс я притисна до себе си, погали я по косата, залюля я, изрече името ѝ. И изведнъж го заля спокойствие. — Няма значение — прошепна той. — Винаги ще бъдем приятели. Това никога няма да изчезне. Обещавам ти!

При тези думи усети как ръцете ѝ се увиват около него. Почувства лекия натиск на гърдите ѝ, биенето на сърцето ѝ. Усети своето да се блъска и се примири с факта, че отново я е излъгал. Никога нямаше да бъдат приятели. Приятелството бе абсолютно невъзможно, след като при едно толкова просто докосване цялото му тяло пламваше от копнеж по нея.

В главата му звъннаха половин дузина укори. Тя принадлежеше на Линли. И без това вече я бе наранявал достатъчно. Вършеше предателство към най-старото приятелство в живота си. Между тях имаше граници, които не можеха да бъдат нарушавани. Беше решил да приеме. Не им бе съдено да бъдат щастливи. Животът невинаги беше честен. Той чу всяко едно от тях, закле се, че ще излезе от стаята, каза си да я пусне и остана на мястото си. Само за да я подържи в прегръдките си, да я почувства до себе си за момент, да усети мириса на кожата ѝ. Това му бе достатъчно. Нямаше да прави нищо друго... освен отново да докосне косата ѝ, освен да я отмахне от лицето ѝ.

Тя вдигна глава и го погледна. Укорите, намеренията, границите и решенията потънаха в забрава. Цената им бе твърде висока. Те нямаха значение. Нищо нямаше значение. Само моментът, сега, с нея.

Той докосна бузата, челото, проследи очертанията на устните ѝ. Дебора прошепна името му; една-едничка дума, която най-сетне

заличи страха. Сейнт Джеймс се запита как е могъл да се страхува да не се загуби в любовта си към тази жена. Тя бе самият той. Сега вече виждаше това. Прие тази истина. Почувства се цялостен. И приближи устни до нейните.

Нищо не съществуваше — освен прегръдките му. Нищо нямаше значение — освен топлината на устните и вкуса на езика му. Сякаш единствено този момент бе важен и целият ѝ живот се определяше от тази целувка.

Сейнт Джеймс промълви името ѝ и между тях потече силен поток от енергия, който събираше сили от извора на желанието им. Той помете миналото и понесе по течението си всяко убеждение, всяко намерение, всеки аспект от живота ѝ — освен мисълта, че го желае. Желаше го, независимо от верността, от любовта, от обещанията за бъдещето. Каза си, че това няма нищо общо с онази Дебора, която принадлежеше на Томи, която спеше в леглото на Томи, която щеше да стане съпруга на Томи. Това сега бе просто уреждане на сметки — един час, в който щеше да докаже стойността си.

— Любов моя — прошепна той. — Без теб...

Тя отново го притегли към себе си. Захапа леко устните му и усети как се извиват в усмивка. Не искаше думи, само усещания. Устните докоснаха шията ѝ и проследиха вдлъбнатината на гърлото. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, като ги дразнеха и галеха, след това се спуснаха до колана на халата, развързаха го, свалиха дрехата от раменете ѝ, плъзнаха тънките презрамки на нощницата надолу по ръцете ѝ. Тя се изправи. Нощницата се изхлузи на земята. Усети ръката му на бедрото си.

— Дебора.

Не искаше думи. Тя се наведе към него, целуна го, усети го как я дърпа надолу към себе си, чу собствената си доволна въздишка, когато устните му намериха гърдата ѝ.

Започна да го докосва. Започна да го съблича.

— Желая те! — прошепна той. — Дебора, погледни ме! Не можеше. Виждаше блясъка на свещите, каменната стена около камината, лавиците с книги, блясъка на единствената пиринчена лампа

на бюрото му. Но не и очите, лицето или формата на устните му. Прие целувката. Отвърна на ласката. Само че не го погледна.

— Обичам те — прошепна той.

Три години. Дебора зачака прилива на триумф, по той не дойде. Вместо това една от свещите започна да се разлива и по огнището потече восък. След това изсъска и пламъкът загасна. Изгорелият фитил изпрати нагоре струйка дим с остра и тревожна миризма. Сейнт Джеймс се обърна към източника.

Дебора го наблюдаваше. Малкото пламъче на оставащата свещ проблясваше като криле върху кожата му. Профилът, косата, острият ръб на челюстта, извивката на рамото, увереното бързо движение на красивите му ръце... Тя се изправи. Пръстите ѝ трепереха, докато си обличаше нощницата и се мъчеше безуспешно с хлъзгавия сатенен колан. Чувстваше се разтреперана до дъното на душата си. „Никакви думи — помисли си. — Всичко друго, само не думи!“

— Дебора...

Не можеше.

— За бога, Дебора, какво има? Какво се е случило?

Тя си наложи да го погледне. Чувствата бяха изписани по лицето му. Изглеждаше млад и толкова уязвим. Изглеждаше готов да приеме удара.

— Не мога — рече тя. — Саймън, просто не мога.

Обърна се и напусна стаята. Затича се нагоре по стълбите. „Томи“, мислеше си.

Това име бе като молитва, като заклинание, което можеше да я предпази да не се чувства мръсна и уплашена.

ШЕСТА ЧАСТ ИЗКУПЛЕНИЕ

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато Линли приземи самолета в Лендс Енд, времето започваше да се разваля. Тежки сиви облаци пристигаха от югозапад, а мекият бриз в Лондон тук се бе превърнал във вятър, който миришеше на дъжд. Линли си помисли мрачно, че тази промяна на времето е в тон с промените, настъпили в настроението му и обстоятелствата. Защото сутринта му бе започнала с приповдигнат от надежда дух, но само няколко часа след като реши, че бъдещето ще донесе мир във всяко ъгълче от живота му, тази надежда бе смазана от лоши предчувствия, които вярваше, че е оставил зад гърба си.

За разлика от тревогата през последните няколко дни, това безпокойство нямаше нищо общо с брат му. Даже напротив, срещите с Питър през нощта му донесоха чувство на обновление и прераждане. По време на дългия си престой в Скотланд Ярд семейният адвокат им описа с прозрачна яснота каква е опасността за Питър, ако смъртта на Мик Камбри не бъде приписана твърдо на Джъстин Брук. Двамата братя обаче преминаха от обсъждане на правните подробности към крехко общуване, в което всеки от тях правеше първите си колебливи стъпки, за да разбере държанието на другия в миналото — необходима прелюдия към опрощаване на сторените грехове. От часовете, които Томас прекара в разговори с брат си, му стана ясно, че разбирането и опрощението вървят ръка за ръка. Призоваването на едното означаваше изпитване и на другото. И ако разбирането и опрощението трябваше да се разглеждат като добродетели — като сила на характера, а не като слабост, то за него бе крайно време да приеме, че тези добродетели могат да въведат хармония в единствената връзка в неговия живот, където имаше най-голяма нужда от това. Не беше сигурен какво ще й каже, но знаеше, че е готов да говори с майка си.

Това намерение — решителността, която придаваше лекота на стъпките и изправяше раменете му — започна да се разпада още с пристигането му в Челси. Тогава Линли се втурна по стъпалата пред къщата, почука на вратата и се изправи лице в лице с най-нелепия си страх.

Отвори му Сейнт Джеймс. Предложи му съвсем любезно да изпият по едно кафе, преди да тръгнат, и говореше достатъчно уверено, докато излагаше теорията си, че Джъстин Брук е виновен за смъртта на Саша Нифърд. При други обстоятелства тази информация щеше да изпълни Линли с обичайното вълнение, което изпитваше при приключването на даден случай. Само че при сегашното положение дори не можеше да чуе думите на Сейнт Джеймс, камо ли да разбере колко добре обясняват случилото се в Корнуол и Лондон през последните пет дни. Вместо това забеляза, че лицето на приятеля му е повехнало като от болест; видя, че бръчките на челото му са станали още по-дълбоки; усети напрежението в гласа му, докато Сейнт Джеймс излагаше мотиви, средства и възможности, и почувства как по кожата му преминава хлад и се настанява във всеки орган на тялото му. Увереността и волята, които служеха като знак на този ден, загубиха набързо битката с нарастващото му удивление.

Знаеше, че може да има само една причина за промяната у Сейнт Джеймс и тя слезе по стълбите след няма и три минути от пристигането му, като нагласяше пътьом кожената каишка на чантичката си. Когато Дебора дойде при тях, Линли видя лицето ѝ, прочете в него истината и сърцето му се сви. Прииска му се да даде воля на гнева и ревността си, но в съзнанието му се надигнаха поколенията добро възпитание и започнаха да направляват поведението му. Вместо да поиска обяснение, той се впусна в безсъдържателен светски брътвеж, предназначен, за да мине по-лесно напрегнатият момент.

— Работила си много над снимките ли, скъпа? — попита я той и прибави, защото дори и доброто възпитание си имаше своите граници. — Изглеждаш така, сякаш не си мигнала. Цялата нощ ли прекара будна? Свърши ли ги?

Дебора не погледна към Сейнт Джеймс, който отиде в кабинета си и започна да рови по бюрото.

— Почти. — Тя се приближи до Линли, прегърна го, надигна се да го целуне и прошепна срещу устните му: — Добро утро, миличък Томи! Липсваше ми снощи.

Той я целуна и веднага я усети да откликва. Запита се дали всичко останало не е било плод на жалката му несигурност. Каза си, че сигурно е така. Все пак отговори:

— Ако имаш да вършиш още работа, няма нужда да идваш с нас.

— Искам да дойда. Снимките могат да почакаат. — След това се усмихна и отново го целуна.

През цялото време, докато Дебора беше в прегръдките му, Линли усещаше остро присъствието на Сейнт Джеймс. По време на пътуването до Корнуол усещаше присъствието и на двамата. Изследваше всеки нюанс от държанието им към него, от държанието им един към друг. Оглеждаше внимателно под микроскопа на подозрението си всяка дума, всеки жест и забележка. Когато Дебора изричаше името на Сейнт Джеймс, в съзнанието му това се превръщаше в тайна любовна клетва. Когато Сейнт Джеймс погледнеше Дебора, сякаш открито заявяваше желанието и връзката си с нея. Докато Линли приземи самолета на летище „Лендс Енд“, вратът му вече беше схванат от напрежение. Но тази болка бе второстепенна. Изобщо не можеше да се сравни със самопрезрението му.

По време на пътуването до Съри и полета подлютените чувства му позволиха да води само съвсем повърхностен разговор. И тъй като никой от тях не притежаваше способността на лейди Хелън да изглажда трудните моменти със забавен брътвеж, разговорът им се изчерпа почти веднага. Когато най-сетне пристигнаха в Корнуол, атмосферата в самолета бе натежала от неизказани думи. Линли знаеше, че не е единственият, който въздъхна от облекчение, когато слязоха от самолета и видяха Джаспър да ги чака наблизо с колата.

По време на пътуването към Хауенстоу в колата цареше мълчание, нарушавано само от Джаспър. Той каза на Линли, че лейди Ашъртън е уредила две момчета от фермата да го чакат в заливчето, „кат’ рекохте, че искате“. Довери, че Джон Пенелин още бил в ареста в Пензънс, но всички научили добрата вест, че „господин Питър го били намерили“.

— Нейно благородие изглежда десет години по-млада тая сутрин, кат’ знае, че на момчето нищо му няма — заключи Джаспър. — От осем и пет пердаши топките за тенис.

Не казаха нищо повече. Сейнт Джеймс ровеше из книгата в куфарчето си, Дебора наблюдаваше пейзажа, а Линли се опитваше да проясни съзнанието си. По тесните улички не срещнаха нито човек, нито животно, докато не свиха по алеята към къщата. Нанси Камбри

седеше на стъпалата пред дома на управителя. В ръцете ѝ Моли сучеше жадно от шишето.

— Спри колата — рече Линли на Джаспър, а след това се обърна към останалите. — Нанси е знаела за статията на Мик от самото начало. Може би ще ни разкаже някакви подробности, ако ѝ кажем какво ни е известно.

Сейнт Джеймс не изглеждаше особено убеден. От начина, по който си погледна часовника, личеше, че бърза да отиде в заливчето и след това в офиса на вестника, преди да е минало много време. Но не възрази. Дебора също. Тримата слязоха от колата.

Нанси се изправи, когато видя кой идва. Въведе ги в къщата и в антрето се обърна към тях. Над дясното ѝ рамо висеше стара, избеляла бродирана кърпа от вълнени конци — сцена на семеен пикник с две деца, родителите им, куче и празна люлка, висяща от едно дърво. Надписът почти не се четеше, но вероятно говореше с добронамерена неточност за благословията на семейния живот.

— Марк не е ли тук? — попита Линли.

— Отиде до Сейнт Айвс.

— Значи баща ти още не е казал нищо за него, за Мик и за кокаина на инспектор Боскоуън?

Нанси не направи опит да се преструва, че нищо не разбира, само каза:

— Не знам. Не съм чула нищо. — След това отиде в дневната, където остави шишето на Моли на телевизора, а бебето в количката. — Добро момиче — рече тя и я потупа по гърба. — Добричката малка Моли. Хайде да поспиш.

Отидоха при нея. Щеше да бъде естествено да седнат, но отначало никой не го направи. Вместо това, заеха позиции като тромави актьори, които още не знаят къде ще се закучи играта им: Нанси с ръка върху дръжката на количката, Сейнт Джеймс с гръб към еркерна прозорец, Дебора близо до пианото, Линли срещу нея до вратата на дневната.

Нанси изглеждаше така, сякаш очакваше това неочаквано посещение да ѝ донесе най-лошото. Погледът ѝ пробяга плашливо по тях.

— Имате новини за Мик — каза тя.

Сейнт Джеймс и Линли ѝ изложиха фактите и предположенията си. Тя ги изслуша без въпроси или забележки. От време на време като че ли я сполетяваше мимолетна мъка, но общо взето изглеждаше загубила чувствителност към всичко. Сякаш с пристигането им си бе наложила да не усеща нищо повече — не само от смъртта на съпруга си, но и от някои недотам благоприятни аспекти от живота му.

— Значи никога не ти е споменавал за „Айлингтън“? — попита Линли, когато завършиха разказа си. — Или за онкозима? Или за един биохимик на име Джъстин Брук?

— Никога. Нито веднъж.

— Беше ли типична за него тази тайнственост, що се отнася до статиите му?

— Преди да се оженим — не. Тогава говореше за всичко. Когато бяхме любовници. Преди бебето.

— А след като дойде бебето?

— Все повече и повече отсъстваше. Винаги заради някоя статия.

— В Лондон ли?

— Да.

— Знаеш ли, че е държал апартамент там? — попита Сейнт Джеймс.

Когато Нанси поклати глава, Линли каза:

— Но след като баща ти говореше, че Мик е издържал други жени, не ти ли е минавало през ум, че може да има любовница и в Лондон? Това би било; съвсем разумно предположение, нали, като се има предвид колко често е ходил там?

— Не. Имаше... — Колебливостта я издаваше какво се опитва да реши. Трябваше да направи избор между предаността и истината. А и съществуваше въпросът дали в този случай истината е предателство. Накрая като че ли реши и вдигна глава. — Нямахте други жени. Татко само така си мислеше. Аз го оставих да вярва, че Мик има други жени. Така ми беше по-лесно.

— По-лесно, отколкото да му позволиш да открие, че зет му обича да носи женски дрехи?

Въпросът на Линли като че ли освободи Нанси от месеците пазене на тайна. Ако не друго, поне за момент изглеждаше облекчена.

— Никой не знаеше — промълви тя. — До ден-днешен никой не знае, освен мен. — Тя се отпусна на креслото до количката. — Мики.

О, господи, горкият Мики!

— Как разбра?

Тя извади смачкана салфетка от джоба на пеньоара си.

— Точно преди да се роди Моли. В скрина му имаше разни неща. Отначало си помислих, че има любовница и не казах нищо, защото бях в осмия месец и с Мик не можехме... затова си помислих...

Колко разумно звучеше, докато Нанси им обясняваше с пресеклив глас. Понеже била бременна, не можела да обслужва съпруга си, затова трябвало да приеме, ако той търсел други жени. Все пак го била насилила да склучи този брак. Само себе си трябвало да обвинява, ако в резултат ѝ причинявал болка. Затова не можела да се изправи пред него с доказателството за изневярата. Щяла да се примири и да се надява накрая да го спечели обратно.

— Скоро след като бях започнала да сервирам в „Котвата и розата“, една вечер се върнах у дома. Намерих го. Беше облечен изцяло в моите дрехи. Беше си сложил и грим. Дори си беше намерил и перука. Помислих си, че аз съм виновна. Нали разбирате, обичах да си купувам разни неща, нови дрехи. Исках да бъда модерна. Да изглеждам хубава заради него. Мислех си, че това ще го върне към мен. Отначало реших, че се опитва да ме накаже, задето харча пари. Но съвсем скоро видях, че... той наистина... това го възбуждаше.

— Какво направи, след като го намери така?

— Изхвърлих си гримовеите. До последния. Нарязах си дрехите. Направих ги на парчета с месарския нож в задната градина.

Линли си спомни разказа на Джаспър.

— Баща ти тогава те е видял, нали?

— Помисли си, че съм намерила дрехи, забравени от някоя. Затова вярваше, че Мик има любовници. Оставих го да си мисли така. Защо да му казвам истината? А и Мик ми обеща, че никога повече няма да го прави. Мислех си, че ще успее да удържи на думата си. Изхвърлих всичките си хубави дрехи, за да не го изкушавам. И той се опита да устои. Наистина се опита. Само че не можеше да се спре. Започна да носи вкъщи разни неща. Аз ги намирах. Опитвах се да говоря с него. Двамата се опитвахме да говорим. Но нищо не се получаваше. Ставаше все по-лошо и по-лошо. Като че ли все повече нарастваше нуждата му да се конти. Даже го направи една нощ в офиса на вестника и баща му го хвана. Хари направо побесня.

— Значи баща му е знаел?

— Преби го от бой. Мик се върна у дома. Беше разкъравен и ругаеше. И плачеше. Тогава си помислих, че може да спре.

— Но вместо това е започнал втори живот в Лондон.

— Мислех си, че е по-добре. — Тя избърса очи и си издуха носа.

— Смятах, че се е излекувал. Мислех си, че имаме шанса да бъдем щастливи. Както когато бяхме гаджета. Тогава бяхме щастливи.

— И никой друг ли не знаеше за това? Марк? Някой от селото? Или от служителите на вестника?

— Само аз и Хари. Това е всичко — каза тя. — Мили боже, това не беше ли достатъчно?

— Какво мислиш? Било ли е достатъчно, Сейнт Джеймс?

Джаспър беше тръгнал напред с колата. Намираха се на алеята и вървяха пеш към къщата. Над тях небето бе изгубило и последните си частици синьо и цветът му беше станал като на старо олово. Дебора крачеше между тях, хванала Линли под ръка. Той погледна над главата ѝ към Сейнт Джеймс.

— Самото убийство абсолютно прилича на извършено от гняв — рече Сейнт Джеймс. — Удар в челюстта, който го е хвърлил към полицата над камината. Никой не замисля предварително такава смърт. През цялото време бяхме съгласни, че е имало кавга.

— Но се опитвахме да го свържем с професията на Мик. А кой ни поведе пръв в тази посока?

Сейнт Джеймс кимна тъжно:

— Хари Камбри.

— Имал е възможност. Имал е и мотив.

— Ярост заради това, че синът му е травестит?

— И преди хората са стигали до насилие заради това.

— А Хари Камбри го е било яд и за други неща — рече Дебора. — Не е ли трябвало Мик да прави подобрения във вестника? Не е ли взел заем от банката? Може Хари да е поискал подробен отчет за това как се харчат парите. И когато е разбрал, че те отиват за най-омразното му нещо — женски дрехи за Мик, — е излязъл от релсите.

— Тогава как обясняваш състоянието на дневната?

— Заблуда — каза Линли. — Нещо, което да потвърждава теорията му, че Мик е бил убит заради статия.

— Но това не обяснява смъртта на другите двама — каза Сейнт Джеймс: — А и отново поставя Питър в опасност. Брук не е умрял от случайно падане, някой го е бутнал, Томи.

— Каквото и да правим, пак опираме до Брук.

— А това би трябвало да ни покаже колко е вероятно той да е извършителят, независимо от другите неприятности, които Мик е имал в отношенията си с останалите.

— Тогава към заливчето и офиса на вестника.

— Предполагам, че именно там ще изскочи истината.

Минаха през портата в стил *Тюдор* и прекосиха алеята. Спряха се в градината, за да поздравят кучето на лейди Ашъртън, което се спусна да ги посрещне с топка за тенис между зъбите. Линли я измъкна от устата му, захвърли я към северния двор и кучето хукна с радостен лай след нея. Сякаш в отговор на врявата, вратата се отвори и от къщата излезе лейди Ашъртън.

— Обядът ви очаква — каза тя вместо поздрав и продължи, този път само към Линли. — Питър се обади. Засега са го пуснали от Ярд, но искат да не напуска Лондон. Помоли да отиде в Итън Терас. Нали няма нищо, задето му позволих, Томи? Не бях напълно сигурна, че ще го искаш в дома си.

— Няма нищо.

— Стори ми се, че говори съвсем различно от преди. Чудя се дали този път не е готов за промяна. Завинаги.

— Готов е. Да, и аз така мисля. — Линли усети моментен трепет. Погледна Сейнт Джеймс и Дебора. — Може ли да ни дадете пет минути? — каза той и се почувства благодарен, задето го разбраха. Те влязоха в къщата.

— Какво има, Томи? — попита лейди Ашъртън. — Има ли нещо, което да не си ми казал? Още неща за Питър?

— Днес смятам да кажа на Пензънския криминален отдел за него — рече Линли. Майка му пребледня. — Той не е убил Мик. И двамата с теб го знаем. Но е бил в къщичката след посещението на Джон в петък. И Мик е бил още жив. Това е истината. Полицията трябва да го знае.

— А Питър знае ли... — Като че ли не изпитваше особена охота да завърши мисълта си. Линли го направи заради нея:

— Че възнамерявам да кажа на полицията? Да, знае. Но двамата със Сейнт Джеймс мислим, че днес ще успеем да го реабилитираме. Той разчита на нас за това.

Лейди Ашъртън се усмихна насила.

— Тогава и аз ще трябва да разчитам на теб. — След това се обърна и понечи да влезе в къщата.

— Майко. — Дори и сега не знаеше колко ще му струва да говори. Близо шестнадесетте години горчивина бяха създали между тях истинско минно поле. Опитът да го прекоси изискваше сила на характера, каквато не бе убеден, че притежава.

Тя се поколеба с ръка на бравата. Чакаше го да продължи.

— Обърках всичко с Питър. И с всичко останало.

Тя вдигна глава. Загадъчна усмивка докосна устните ѝ.

— Да си объркал всичко с него? — каза лейди Ашъртън. — Питър е мой син, Томи. Аз нося отговорността за него. Недей да поемаш вината, когато не е необходимо.

— Той нямаше баща. Можех да бъда нещо повече за него. Но предпочетох да не бъда. Трябваше да идвам и да прекарвам известно време с Питър, но това ми се струваше непоносимо, затова го оставих на самотек.

Видя, че тя разбира намерението зад думите му, защото пусна бравата и се върна при него на алеята. Линли погледна над нея към герба на семейство Ашъртън, монтиран високо на фасадата. Никога не го бе считал за нещо повече от забавен анахронизъм, но сега го видя като символ за сила. Хрътката и лъвът се бореха; хрътката губеше битката, но не показваше страх.

— Знаех, че обичаш Родерик — каза той. — Виждах, че го обичаш. Искях да те накажа.

— Но обичах и теб. Това, което изпитвах към Роди, нямаше нищо общо с вас.

— Не съм си мислел, че не ме обичаш. Беше по-скоро неохота да те виждам и да ти прощавам, задето беше такава, каквато си.

— И задето искам някой друг, освен баща ти?

— Задето се поддаде на желанието си, докато татко още беше жив. Не можех да го понеса. Не можех да понеса това, което

означаваше.

Тя погледна над него към портиерската къщичка.

— Поддадох се — каза. — Да, направих го. Искаше ми се да притежавам благородството или смелостта, или каквото там бе нужно, за да отпратя Роди, когато за пръв път разбрах колко го обичам. Но нямах сили да го направя, Томи. Други жени вероятно биха се справили. Но аз бях слаба. Бях в нужда. Запитах се какво ли пък толкова зло ще извършим с Роди, ако се обичаме истински. Какъв грях ли ще сторим, ако обърнем гръб на общественото порицание и действаме, както ни диктува любовта? Желаех го. За да го притежавам и да мога все още да се понасям, направих спретнати отделения в живота си: децата в едното, баща ти във второто и Роди в третото. Бях различна личност и в трите. Това, което не очаквах, бе ти да пробиеш стената на твоето отделение и да видиш личността, която желаше Роди. Не смятах, че някога ще ме видиш такава.

— А каква беше всъщност, майко? Нищо повече или по-малко от едно човешко същество. Не можех да приема това.

— Няма нищо. Разбирам.

— Искях да те накарам да страдаш. Знаех, че Родерик иска да се ожени за теб. Заклех се това никога да не се случи. Твоята главна преданост бе към семейството и Хауенстоу. Знаех, че той няма да се ожени за теб, ако не обещаеш да напуснеш имението. Затова през всичките тези години те държах тук като затворничка.

— Ти нямаш тази власт. Аз предпочетох да остана.

Линли поклати глава:

— Ти щеше да напуснеш Хауенстоу в момента, в който се оженех. — По лицето ѝ видях, че това е истината. Тя сведе очи. — Знаех го, майко. Използвах това като оръжие. Ако се оженех, ти щеше да бъдеш свободна. Затова и не се ожених.

— Защото не беше срещнал подходящата жена.

— Защо, за бога, не ми позволяваш да поема вината си?

При тези думи лейди Ашъртън вдигна поглед.

— Не искам да те боли, миличък. Не съм го искала нито тогава, нито сега.

Нищо друго не можеше да предизвика по-силно разкаяние. Нито укорите, нито обвиненията. Линли се почувства като свиня.

— Изглежда, мислиш, че целият товар лежи на твоите рамене — каза майка му. — Не знаеш ли, че стотици хиляди пъти ми се е искало изобщо да не си ни сварвал заедно, да не те бях удряла, да бях направила нещо, казала нещо, каквото и да е, за да ти помогна в твоята мъка. Защото ти изпитваше *именно* мъка, Томи. Баща ти умираше точно тук, в къщата, а аз току-що бях разрушила и образа на майка ти. Но бях твърде горда, за да ти протегна ръка. „Какво надменно малко чудовище — мислех си. — Как смее да ме съди за нещо, което дори не разбира! Нека се пържи в яда си. Нека плаче. Нека беснее. Ама че светец се е извъдил! Най-накрая ще си дойде на мястото.“ Само че това никога не стана. — Тя го докосна леко по бузата с опакото на ръката си; колеблив допир, който Линли едва усети. — Нямаше по-голямо наказание от разстоянието между нас. Бракът с Роди нямаше да разреши този проблем.

— Все щеше да ти даде нещо.

— Да. И все още може.

Омекването на гласа ѝ и едва доловимата нежност му казаха все още неизреченото.

— Той ти е направил повторно предложение? Добре. Радвам се. Това е по-голямо опрощение, отколкото заслужавам.

Тя го хвана за ръката.

— С онова време се свърши, Томи.

А това бе точно в нейния стил — да дава прошка, която да помете гнева на половината му живот.

— Толкова просто? — попита Линли.

— Да, толкова просто, миличък Томи.

Сейнт Джеймс вървеше на няколко крачки зад Линли и Дебора. Наблюдаваше походката и изучаваше близостта им. Запаметяваше подробностите: ръката на Линли около раменете на Дебора; нейната около кръста му; наведените им една към друга глави, докато разговаряха; контраста в цветовете на косите им. Видя как вървят в съвършен ритъм, с еднаква дължина на крачките, гладки и плавни. Гледаше ги и се опитваше да не мисли за предната нощ, когато разбра, че повече не може едновременно да бяга от нея и да продължи да се

понася; за момента, когато слисаното му съзнание най-сетне попи факта, че въпреки всичко ще му се наложи да го прави.

Всеки мъж, който я познаваше по-малко, щеше да нарече постъпката ѝ от предната нощ хитра манипулация, целяща да получи доказателство за болка, равна на тази, която ѝ бе нанесъл. Изповед за юношеската ѝ любов към него; признание за съпътстващото желание; сблъсък, който сля най-силните елементи на чувство и възбуда; внезапно спиране, когато се увери, че той няма намерение повече да бяга. Но даже и да му се искаше да нарече държанието ѝ манипулативна, злобна женска постъпка, не можеше да го направи. Защото тя не можеше да знае, че той ще излезе от спалнята си и ще дойде при нея в кабинета, нито пък предполагаше, че след години раздяла и отблъскване най-сетне ще прогони най-лошите си страхове. Не го бе молила да дойде при нея, да седне на отоманката, да я вземе в прегръдките си. Сейнт Джеймс можеше да обвинява само себе си, задето прекоси границата на предателството и прие, че в пламъка на момента и тя ще пожелае да го направи.

Тогава той я насили, принуди я да вземе решение. И тя го взе. Сейнт Джеймс знаеше, че ако отсега нататък смята да оцелява, ще трябва да го прави сам. Макар сега тази мисъл да му се струваше непоносима, той се опита да вярва, че след време ще стане търпима.

Милостивите богове задържаха дъжда, макар облаците да ставаха все по-мрачни, колкото повече тримата приближаваха заливчето. Далече в морето слънцето проникваше през едно разкъсано място в тях и хвърляше сноп лъчи като златен прожектор върху водата. Но това бе само моментен пробив. Никой рибар или моряк нямаше да се излъже от преходната му красота.

Под тях на плажа две момчета пушеха лениво до скалите. Едното беше високо и кокалесто, с гъста яркооранжева коса, а другото — дребно и кльоцаво, с възлести колене. Въпреки времето, двамата бяха облечени като за плуване. На земята пред краката им лежаха купчина хавлиени кърпи, две маски и два шнорхела. Момчето с оранжевата коса вдигна поглед, видя Линли и махна с ръка. Другото погледна през рамо и хвърли цигарата.

— Къде предполагаш, че е хвърлил апаратите Брук? — попита Линли Сейнт Джеймс.

— Бил е на скалите в петък следобед. Според мен е отишъл възможно най-далеч и е хвърлил кутията във водата. Какво е дъното?

— Най-вече гранит.

— И водата е бистра. Ако апаратите са тук, ще успеят да ги видят.

Линли кимна и заслиза, като остави Сейнт Джеймс и Дебора на скалата. Те го гледаха как прекосява тесния плаж и се ръкува с момчетата. Хлапетата се ухилиха. Едното бръкна с пръсти в косата си и се почеса по главата, а другото заприсъпя от крак на крак. Очевидно и на двете им беше студено.

— Сега като че ли не е най-подходящото време за плуване — забеляза Дебора.

Сейнт Джеймс не отговори нищо. Момчетата си сложиха маските, нагласиха шнорхелите и се отправиха към водата, всеки от различна страна на скалата. Линли изкачи едновременно с тях голия гранит и внимателно стигна до най-предната му точка.

Повърхността беше необикновено спокойна, тъй като естественият риф предпазваше заливчето. Даже от скалата Сейнт Джеймс виждаше анемониите, които растяха по гранитното възвишение под водата. Тичинките им се полюляваха от лекото течение. Над и около тях се виеше разклонено водорасло. Под тях се криеха раци. Заливчето представляваше комбинация от риф и локви на прилива, морски живот и пясък. Не беше кой знае колко подходящо за плуване, но нямаше равно като място, където човек да изхвърли предмет, за който желаше да остане неоткрит с години. Само за седмици кутията с фотоапаратите щеше да се покрие с ракообразни, морски таралежи и анемонии. За месеци щеше да загуби форма и очертания и вече напълно да наподобява на самите скали.

Все пак, ако беше там, двете момчета имаха проблеми с намирането ѝ. Отново и отново се показваха на повърхността от двете страни на Линли. И всеки път не носеха нищо със себе си. Всеки път клатеха отрицателно глави.

— Кажим им да отидат по-далеч от брега — викна Сейнт Джеймс, когато момчетата се върнаха за шести път с празни ръце.

Линли вдигна поглед, кимна и махна с ръка. След това приклепна на скалата и каза нещо на момчетата. Те пак се гмурнаха във водата. И

дватамата бяха добри плувци. Очевидно разбираха какво търсят. Но никой от тях не намери нищо.

— Изглежда безнадеждно — каза Дебора повече на себе си, отколкото на Сейнт Джеймс.

Все пак той ѝ отговори:

— Права си. Съжалявам, Дебора. Надявах се да ти върна поне нещичко. — Погледна я и видя окаяното ѝ изражение, когато прочете скритото значение в думите му.

— О, Саймън, моля те! Не можех. Когато работата опря до действие, не можех да му сторя такова нещо. Можеш ли да се опиташ да разбереш?

— Солената вода и без това ще ги е съсипала. Но поне щеше да имаш нещо, което да ти напомня за успеха ти в Америка. Освен Томи, разбира се. — Дебора се вцепени. Сейнт Джеймс знаеше, че ѝ е причинил болка и усети лек триумф заради способността си да го направи. Но това усещане бързо отстъпи на срама. — Беше непроситимо от моя страна — рече той. — Съжалявам.

— Заслужавам си го.

— Не, не го заслужаваш. — Сейнт Джеймс се отдръпна от нея и отново насочи вниманието си към заливчето. — Кажи им да свършват, Томи — викна той. — Апаратите не са там.

Долу двете момчета се показаха за пореден път на повърхността. Този път едното държеше нещо в ръката си. Дълго и тясно, то лъщеше на убитата светлина, когато момчето го подаде на Линли. Дървена дръжка, метално острие. И двете не личеше да са прекарвали във водата повече от няколко дни.

— Какво е намерил? — попита Дебора.

Линли вдигна предмета, така че и двамата да го видят от върха на скалата. Сейнт Джеймс усети бърз прилив на вълнение.

— Кухненски нож — каза той.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Докато стигнат паркинга на пристанището в Нанрълел, започна да вали ленив дъждец. Не предвещаваше корнуолския югозападен вятър, а по-скоро кратък летен порой. Придружаваха го хиляди чайки, които прииждаха с крясъци от морето, за да търсят убежище по комините на къщите, по кея и палубите на лодките, завързани за стените на пристанището.

Докато вървяха по пътеката, която заобикаляше пристанището, минаха покрай преобърнати лодки, килнати купчини рибарски мрежи, ухаещи на море, и крайбрежни сгради, чиито прозорци отразяваха нетрепващата сива маска на времето. Едва когато стигнаха точката, в която пътеката се шмугваше между две къщи и водеше към самото село, заговориха. Точно тогава Линли забеляза, че паважът е станал хлъзгав от дъжда. Той погледна притеснено Сейнт Джеймс, който отвърна на погледа му:

— Мога да се справя, Томи.

Бяха поговорили малко за ножа. Само това, че очевидно е кухненски прибор и ако убийството на Мик Камбри е било извършено с него и Нанси успее да го идентифицира като техен, то щеше да послужи като доказателство, че престъплението срещу съпруга ѝ не е било планирано предварително. Присъствието му в заливчето не правеше нищо, за да оправдае Джъстин Брук. По-скоро ножът просто променяше причината, поради която вероятно бе отишъл там. Не за да се отърве от фотоапаратите на Дебора, а от нещо далеч поизобличаващо.

По този начин фотоапаратите оставаха парченце от мозайката на престъплението, все още непоставено на мястото му. Според всички беше разумно да се смята, че Брук ги е взел от стаята на Дебора. Но къде ги беше оставил — все още им бе толкова неизвестно, колкото и преди два дни.

Когато свиха зад ъгъла на магазина за сребърна бижутерия на Ламорна Роуд, откриха улиците на селото запустели. Това не бе изненадващо лятно явление в район, където превратностите на

времето често принуждаваха летуващите да проявяват гъвкавост в избора за прекарване на времето си. Обикновено слънцето ги виждаше да се разхождат по уличките на селото, да разглеждат пристанището и да правят снимки на кея, а дъждът предизвикваше у тях внезапна нужда да опитат късмета си в някоя хазартна игра, глад за салата от пресни раци или жажда за студена бира. Хладните следобеди бяха очаквана благодат от собствениците на бинго салоните, ресторантите и кръчмите.

Точно такава се оказа положението в „Котвата и розата“. Кръчмата гъмжеше от рибари, принудени от времето да се върнат на брега, както и от посетители, търсеци убежище от дъжда. Повечето от тях се бяха натъпкали в бара. Официалният салон бе почти празен.

При всякакви други обстоятелства две толкова различни групи, събрани в един курорт, бе малко вероятно да се смесят. Само че присъствието на момче, което свиреше на мандолина, рибар, сведущ по ирландската флейта, и мъж с бели крака по спортни гащета, който отмерваше ритъма с лъжици, бе разрушило бариерата между класата и опита и сляло онова, което иначе щеше да изглежда пъстро.

На широкия еркереен прозорец с изглед към пристанището седеше рибар с обветрена кожа, осветен от убитата светлина навън, който играеше на конец с модерно облечено детенце. Загрубелите му ръце протегнаха конца към детето, а изпочупените му зъби щръкнаха в усмивка.

— Хайде, Дики. Хвани го. Нали знаеш да играеш — подкани майката момченцето.

Дики се подчини усърдно. Последва одобрителен смях. Рибарят сложи ръка върху главата на детето.

— От това би излязло страхотна снимка, нали? — каза Линли на Дебора, докато стояха на вратата и гледаха.

Тя се усмихна.

— Какво прекрасно лице има той, Томи. И виж как светлината едва докосва едната му страна.

Сейнт Джеймс беше на стълбите и се изкачваше към офиса на вестника. Дебора тръгна след него, а Линли я последва.

— Знаеш ли — продължи тя, като се поспря на площадката, — по едно време се притеснявах за компетентността на снимките си в Корнуол. Не ме питай защо. Предполагам, че робувам на навиците, а те

са да правя почти всичките си работи в Лондон. Но тук страшно ми харесва, Томи. Навсякъде има готови снимки. Страхотно е. Наистина. Още от първия момент си го помислих.

При тези й думи Линли се засрами от предишните си подозрения. Той се спря за момент на стъпалата.

— Обичам те, Деб.

Изражението й стана по-нежно.

— И аз теб, Томи.

Сейнт Джеймс вече беше отворил вратата на офиса. Вътре звъняха два телефона, Джулиана Вендейл пишеше на компютър, а млад фотограф чистеше половин дузина лещи за фотоапарат, подредени на бюро. В една от трите кабинки трима мъже и жена разговаряха в кръг. Хари Камбри беше между тях. *Реклама и разпространение* — беше написано с избелели черни букви на горната половина на вратата от дърво и стъкло.

Хари Камбри ги видя и остави групата. Носеше панталони от костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Сякаш почувствал нужда да обясни, той каза:

— Погребяхме го тази сутрин. В осем и половина.

„Странно — помисли си Линли. — Нанси не го спомена.“ Това обаче обясняваше примирението, с което ги беше посрещнала. В погребенията имаше някаква безвъзвратност. Не прекратяваха мъката, но правеха по-лесно признаването на загубата.

— Половин дузина ченгета се навъртаха около гробищата — продължи Камбри. — Първото нещо, което правят, освен дето се опитват да лепнат убийството на Джон Пенелин. Ама че работа! Джон да убие Мик!

— Може би все пак е имал мотив — рече Сейнт Джеймс и му подаде ключовете на Мик Камбри. — Мик се е обличал в женски дрехи. Може ли това да подтикне един мъж да убие друг?

Юмрукът на Камбри стисна ключовете. Той се обърна с гръб към служителите си и сниши глас:

— Е, добре. Кой знае за това?

— Добре го прикривахте. Почти всички мислят Мик точно за такъв, какъвто го описвахте. Мъж, та дрънка; ненаситен женкар.

— Какво друго можем да направя, по дяволите? — попита Камбри. — Боже господи, той ми беше син! И беше мъж.

— Чийто главен източник на възбуда е бил да се облича като жена.

— Така и не можах да го пречупя. Много се мъчих.

— Значи не е нещо, което е започнало наскоро?

Камбри пъкна ключовете в джоба си и поклати глава:

— Почти през целия си живот го правеше, на периоди. Понякога го хващах. Напердашвах го. Изгонвах го чисто гол на улицата. Връзвах го на стол, боядисвах му лицето и се правех, че се каня да му отрежа пишката. Но нищо не промени положението.

— Освен смъртта му — рече Линли.

Камбри като че ли не забеляза намека в думите на Линли, а просто каза:

— Пазех момчето колкото можем. Не съм го убил.

— Опазили сте го съвършено — рече Сейнт Джеймс. — Хората са го виждали такъв, какъвто сте искали. Но в крайна сметка не е имал нужда от пазене заради травеститството, а заради някакъв материал, точно както си мислехте.

— Оръжието е, нали? — попита Камбри. — Както казах.

Сейнт Джеймс погледна Линли, сякаш искаше насока или може би позволение да прибави още към мъката на Хари. Обясняването на „бележките“, които Камбри беше намерил в бюрото на Мик, щеше да свърши тази работа. Тяхното истинско значение разкриваше почти всичко. Не само травестирането, но и търговията с наркотици. Не само нехайно харчене на парите, за да се модернизира вестникът, но и заделяне на по-голямата част от тях за поддържане на двойствен живот.

„Всяка заблуда заслужава разрушение — помисли си Линли. — Построяването на каквото и да било върху основата на една лъжа — независимо дали една връзка или цялостен начин на живот — е като да се разчита, че пясъкът няма да се движи. Макар илюзията за солидност да продължи известно време, построеното в крайна сметка ще се срути. Въпросът е точно в кой момент да се поправи погрешното мнение на Хари Камбри за сина му.“

Линли погледна стареца — лицето, покрито с дълбоки бръчки от възрастта и неудачите, пожълтяло от болестта. Видя как щръкналите

кости на гърдите изпъкват през ризата му; забеляза грозните никотинови петна по пръстите, както и издутите им от артритата кокалчета, докато посягаше към бутилката с бира на бюрото. „Нека някой друг свърши тази работа“, реши той.

— Знаем, че е работил върху статия за лекарство на име онкозим — рече той.

Сейнт Джеймс поде темата:

— Част от времето си в Лондон е прекарвал в посещения на една компания — „Айлингтън“, и един биохимик на име Джъстин Брук. Говорил ли ви е някога Мик за Брук? Или за „Айлингтън“?

Камбри поклати глава:

— Лекарство ли казвате? — Все още не можеше да свикне с мисълта, че от идеята му за прекарването на оръжие не е излязло нищо.

— Имаме нужда от достъп до папките му тук и в къщичката, ако искаме да докажем каквото и да било — рече Сейнт Джеймс. — Човекът, който е убил Мик, също е мъртъв. Само бележките на Мик могат да ни дадат неговия мотив и някаква основа, върху която да построим теорията си.

— Ами ако убиецът, е намерил бележките и ги е унищожил? Ако са били в къщичката и ги е свил онази нощ?

— Случиха се твърде много неща, които нямаше да станат, ако убиецът беше намерил бележките. — Линли още веднъж помисли за обяснението на Сейнт Джеймс: как Брук се е опитал да елиминира Питър заради нещо, което последният може да е видял или чул в Гъл Котидж; как е задигнал фотоапаратите на Дебора, за да се добере до лентата. Второто обстоятелство само по себе си подкрепяше най-силно съществуването на неопровержимо доказателство. Трябваше да бъде някъде — някъде, където не се виждаше. Брук го беше знаел.

Камбри се обади:

— Държеше папките си в тези шкафове. — Той кимна към тях. — И други в къщичката. Полицията вече свърши там, а ключовете са в мен. Ще отидем там, когато кажете. Да се залавяме за работа.

Имаше четири шкафа, всеки с по четири чекмеджета. Докато работата по съставянето на броя около тях продължаваше, Линли, Сейнт Джеймс, Дебора и Камбри започнаха да преглеждат чекмеджетата едно по едно. Сейнт Джеймс им каза да търсят всичко,

което наподобява на доклад върху онкозима. Името на самото лекарство, споменаване на рака, изследване на леченията, интервюта с лекари, учени или пациенти.

Търсенето по папки, тетрадки и прости парченца хартия започна. Веднага видяха, че задачата няма да е лесна. Мик не беше подреждал папките си по каквато и да било логика. Нямаше никакви признаци на система или единство. Щеше да отнеме часове, може би дни, за да се прегледа всичко; да се прочете всеки лист, за да се усети и най-малкият намек за онкозим, рак или биохимични изследвания.

Вече работеха един час, когато Джулиана Вендейл се обади:

— Ако търсите бележки, не забравяйте компютъра му. — И отвори едно чекмедже, в което имаше поне две дузини дискети.

Никой не изстена, макар че Дебора я погледна слисано, а Хари Камбри изруга. Продължиха да ровят из останките от кариерата на мъртвия, докато точно в четири ги прекъсна телефонен звън. Някой вдигна в една от кабинките, след това показа глава и извика:

— Господин Сейнт Джеймс тук ли е?

— Спасение! — въздъхна Дебора, като си разтърваше врата. — Може би някой се обажда да направи признание.

Линли се изправи и се протегна. След това отиде до прозореца. Навън бе завалял тих дъждец. Имаше часове до стъмване, но в две от сградите от другата страна на Пол Лейн светеха лампи. В едната къща семейството седеше около масата, пиеше чай и хапваше бисквити от тенекиена кутия. В другата млада жена подстригваше мъж. Беше се съсредоточила върху двете му страни и стоеше пред него, за да види дали са равни. Той стоя търпеливо за момент, но след това я дръпна между краката си и я целуна силно. Тя го плесна по ушите, засмя се и се отпусна в прегръдките му. Линли се усмихна и отново се обърна към офиса.

Видя, че Сейнт Джеймс го гледа от кабинката, където говореше по телефона. Лицето му изглеждаше загрижено. Хапеше замислено устни. С когото и да говореше, приказваше главно събеседникът му. Само през дълги интервали Сейнт Джеймс казваше по някоя дума. Когато накрая затвори, прекара две-три минути, загледан в телефона. Вдигна слушалката, за да се обади, но след това я остави, без да го направи. Накрая отиде при другите.

— Дебора, ще можеш ли да се справиш за известно време сама?
С Томи трябва да се погрижим за нещо.

Тя погледна първо него, после Линли.

— Разбира се. Да отидем ли в къщичката, когато свършим тук?

— Да, ако обичаш.

Без да каже нито дума повече, той се отправи към вратата. Линли го последва. Слязоха мълчаливо по стълбите. Близо до подножието им заобиколиха две хлапета, които бутаха малки метални камиончета по парапета. След това минаха през препълнения бар на „Котвата и розата“, излязоха на улицата и вдигнаха яките на палтата си, за да се предпазят от дъжда.

— Какво има? — попита Линли. — Кой беше?

— Хелън.

— Хелън? Защо, за бога...

— Разбрала е какво означава списъкът с „възможните“ на Камбри, Томи, както и телефонните съобщения на секретаря в апартамента му.

— И?

— Изглежда, те всички имат нещо общо.

— От изражението ти схващам, че не е кокаин.

— Не кокаин. Рак — рече Сейнт Джеймс и продължи по Пол Лейн с наведена срещу дъжда глава.

Линли отправи поглед към пристанището и сгушените, събрани върху кея чайки, чиято многобройност ги предпазваше. Извърна очи от тях и погледна замъглените от дъжда хълмове над селото.

— Къде отиваме? — извика той на приятеля си.

Сейнт Джеймс се спря и отвърна през рамо:

— Трябва да поговорим с доктор Тренъроу.

Сейнт Джеймс обясни, че на лейди Хелън не ѝ било лесно да открие истината зад списъка с възможности. Първите дузина имена не ѝ дали нищо, с което да продължи, и — още по-важно — никаква водеща информация, около която да построява въпросите си. Всеки, на когото се обадила, в началото бил доста сдържан в приказките и ставал още по-неразговорлив от момента, в който споменела името на Майкъл Камбри. Като се имали предвид реакциите им, нямало съмнение, че са чували името на Мик по един или друг начин. По същия начин можела да се разглежда и решителността им да не разкриват нищо съществено

за връзката си с Камбри. Лейди Хелън ги питала дали не е вземал интервю от тях, дали е търсил доказателство от някакъв вид, дали е посещавал домовете им, дали им е писал писма. Но независимо какво опитвала, с кого говорила или темата, която се мъчела да подеме, те винаги били с една стъпка пред нея, сякаш първият от списъка се бил свързал със следващите и ги предупредил за предстоящото обаждане. Дори споменаването на убийството на Камбри не било достатъчно, за да изтръгне признание от когото и да било. И наистина няколкото пъти, когато опитвала това като начална маневра — представяйки се за журналистка, търсеца информация за очерк относно смъртта на друг журналист, — резултатът бил дори още по-ледено мълчание, отколкото на предишните ѝ измислици.

Едва когато стигнала до петнадесетото име, посоката на безплодните разговори се променила. Защото петнадесетото име принадлежало на Ричард Греъм. И той бил мъртъв. Както и шестнадесетото име — Катрин Хендърфорд. И седемнадесетото — Доналд Хайкрофт. Също и осемнадесетото, деветнадесетото и двадесетото. Всичките били умрели от рак. На белите дробове, яйчниците, черния дроб, червата. И всичките умрели в рамките на последните два месеца.

— Върнах се направо на първото име от списъка — казала му лейди Хелън. — Разбира се, не можех да се обадя аз, затова отидох в Челси и накарах Котър да се обади вместо мен. Измислихме име на организация. „Съдействие на болните от рак“ или нещо подобно. Котър им каза, че проверяваме как е пациентът. И така по целия списък. Всичките имаха рак. И тези, които бяха живи, бяха в ремисия^[1].

Двамата обадили се, които били оставили съобщения на телефонния секретар в апартаментата на Мик Камбри, също го търсили за рака. Но изключението било, че имали желание, дори нямали търпение да говорят с лейди Хелън. Били отговорили на една обява, която течала от месеци в неделния „Таймс“ — *Можете да победите рака!*, — следвана от телефонен номер.

— Жена ми е болна — казал един от тях, когато лейди Хелън му се обадила. — Човек се отчайва. Опитахме с диети, медитация, молитви, групова терапия. Съзнанието над материята. Всякакви

лекарства. Когато видях обявата, си помислих: „Какво пък толкова, по дяволите!“ Но никой не ми отговори.

Защото Мик така и не я бе получил. Защото Мик беше мъртъв.

— Какво е правел Мик, Саймън? — попитала го лейди Хелън в края на разказа си.

Отговорът бил прост. Мик се бе преобразил от журналист в продавач на мечти. На надежда. На шанс за живот. Беше продавал онкозим.

— Научил е за онкозима от интервюто си с доктор Тренъроу — каза Сейнт Джеймс на Линли, докато минаваха покрай методистката църква по пътя си нагоре по Пол Лейн. Вятърът се беше засилил. Дъждецът бе покрил косата му като с мъниста. — Проследил е тази история до „Айлингтън-Лондон“, където Брук му е дал повече подробности. Предполагам, че двамата са измислили плана. Било е доста просто и дори благородно, ако не се взема предвид фактът, че сигурно са правили състояние от усилието си. Снабдявали са болни от рак с чудодейно лекарство години преди да бъде законно одобрено и пуснато на пазара. Погледни безбройните безнадеждно болни хора, които не могат да се хванат за нищо друго, освен за надеждата, че нещо може да подейства. Помисли си на какво се подлагат в опитите да се излекуват: макробиотически диети, психо лечители. Мик изобщо не е рискувал да няма заинтересовани. Нито пък е било нужно да се тревожи, че хората няма да поискат да заплатят — каквато и цена да им каже, за шанса си да се излекуват. Имал е само два проблема. Първият е бил как да се докопа до стабилни доставки на онкозим.

— Джъстин Брук — каза Линли.

Сейнт Джеймс кимна.

— Първоначално е плащал в брой. След това, предполагам, с кокаин. Но след като е притежавал онкозима, Мик е трябвало да намери човек, който да го прилага. Да наблюдава дозировката. Да преценява резултатите. Срещу част от печалбата, разбира се. Никой не би поел такъв риск без някаква компенсация.

— Мили боже! Родерик!

— Икономката на Тренъроу е казала на Котър, че той прекарва голяма част от времето си в някакъв възстановителен дом в Сейнт Джъст. Не обърнах кой знае какво внимание на това, докато самият Тренъроу не ми каза, че експерименталните лекарства често се

прилагали върху безнадеждно болни пациенти. Виж как тези две информации образуват обяснението. Малка клиника в Сейнт Джъст, където Тренъроу се е грижел за подбрана група пациенти, успели да го намерят чрез Мик Камбри. Нелегална клиника, криеща се зад името на съвсем дискретен възстановителен дом, където хората плащат тлъсти суми, за да им бъде инжектиран онкозим. След това печалбите се разделят на три: Камбри, Брук и Тренъроу.

— Спестовната книжка на Мик в Лондон?

— Това е бил неговият дял от печалбата.

— Тогава кой го е убил? И защо?

— Брук. Сигурно нещо в сделката се е объркало. Може Мик да е станал алчен. Или може едно изпускане в присъствието на Питър да е поставило всичките в опасност. Може това да е причината, поради която Брук се е опитвал да стори нещо лошо на Питър.

Линли помълча малко, после стисна Сейнт Джеймс за ръката.

— Питър ми каза, че Мик направил една забележка. По дяволите, не мога да си я спомня точно. Питър заплашил да го изнудва за обличането в женски дрехи и кокаина. Но на Мик не му пукало. Посъветвал Питър да потърси друг източник. Казал нещо, че хората били готови да плащат адски много повече, за да останат живи, отколкото да се запази тяхна тайна.

— И Джъстин е чул това, нали? Трябва да е знаел, че Мик още малко — и е щял да разкаже цялата работа на Питър.

— Искал е да напуснат къщичката. Карал е Питър да си тръгват.

— Ясно е защо. Брук е щял да загуби всичко, ако Мик издрънка тайната им. Кариерата си, репутацията си на учен, работата си в „Айлингтън“. Трябва да се е върнал в къщичката, след като Питър си е отишъл. Явно двамата с Мик са се сдърпали. Положението се е нажежило — ясно е като бял ден, че са нарушавали достатъчно закони, за да бъдат адски изнервени — и Джъстин е замахнал. Това е свършило работата.

— Ами Тренъроу? — Линли се спря още веднъж пред двора на началното училище.

Сейнт Джеймс погледна покрай него. Сцената на открития театър още си стоеше. През цялото лято щеше да има представления от един или друг вид. Сега обаче сцената беше подгизнала от дъжда.

— Тренъроу знае всичко. Обзалагам се, че е знаел от момента, в който Брук му беше представен в Хауенстоу в събота вечерта. Предполагам, че дотогава никога не го е виждал. Защо е трябвало да се среща с него, след като Мик е бил посредникът? Но в момента, в който бяха представени един на друг, сигурно е схванал останалото. Смъртта на Мик, всичко.

— Но защо си е държал езика зад зъбите?

Сейнт Джеймс погледна не към Линли, а към двора на училището, докато казваше:

— Знаеш отговора.

Томас се втрени в хълма. От мястото, където бяха застанали, само покривът на вилата и част от корнизата се виждаха на фона на сивото небе.

— И него го е заплашвал затвор. Клиниката, лекарството, сумите, които хората са плащали. Кариерата му. Научната работа.

— И най-важното?

— Рискувал е да загуби майка ми.

— Предполагам, че именно сумите, които пациентите са плащали, са му позволили да си купи вилата.

— Дом, който би се гордял да ѝ предложи.

— Затова не е казал нищо.

Продължиха да се изкачват.

— Какво предполагаш, че смята да прави отсега нататък, след като Брук и Камбри са мъртви?

— След като Брук е мъртъв, източникът на онкозима е пресъхнал. Ще трябва да загуби клиниката в Сейнт Джъст и оттам нататък да се оправя с това, което е спестил от печалбите.

— А нашата част във всичко това, Сейнт Джеймс? Ще го предадем ли на полицията? Ще използваме ли възможността да го съсипем?

Саймън погледна внимателно приятеля си. Широки мокри рамене, коса, от която започваше да капе вода, стиснати в права линия устни.

— Ето това е гадното, нали, Томи? Това е иронията: най-отвратителното желание, което някога си имал, да ти се предостави на тепсия. И то точно в момента, когато — предполагам — изобщо не го желаш.

— Оставяш всичко на мен?

— Брук и Камбри и без това са достатъчно свързани. Имаме посещенията на Мик в „Айлингтън“; Питър и Джъстин заедно в Гъл Котидж; лъжата на Джъстин, че е бил в „Котвата и розата“ след това; кокаиновата зависимост на Джъстин. Всичко, което полицията трябва да знае, е, че Мик е бил доставчикът, сделката се с объркала и Джъстин го е убил. След това Саша. Останалото е в твои ръце. Ти си полицаят.

— Дори и това да означава да премълчим част от истината и да позволим на Родерик да се измъкне?

— Няма да се правя на съдник. Ако пренебрегнем всички подробности, Тренъроу е искал да помогне на хората, фактът, че са му плащали за това, загрозява постъпката, но поне се е опитвал да стори добро.

Изкачиха останалата част от хълма в мълчание. Когато свиха по алеята към вилата, лампите на партера светнаха, сякаш в къщата очакваха гости. Под тях в мрака се появиха и светлините на селото, като от време на време образуваха ореоли зад стъклата.

Отвори им Дора. Беше облечена като за готвене, с огромна червена престилка, изпоцапана с брашно на гърдите и бедрата. Брашно имаше и по гънките на синия ѝ тюрбан, и по едната вежда, която изглеждаше сива от това.

— Докторът е в кабинета си — каза им, когато попитаха за него. — Хайде, влизайте. Хич не е добро да се седи навънка в дъжда. — Поведе ги към кабинета, почука на вратата и им отвори, когато Тренъроу се обади. — Ще донеса чай за тез добри хора — рече тя, кимна рязко и ги остави.

Доктор Тренъроу се изправи. Беше седнал зад бюрото и си бършеше очилата. Сега ги сложи обратно на носа си.

— Всичко наред ли е? — попита той Линли.

— Питър е в къщата в Лондон.

— Слава богу! А майка ти?

— Мисля, че вероятно довечера ще иска да се види с теб.

Тренъроу премигна зад очилата си. Очевидно не знаеше как да разбира забележката на Линли.

— И двамата сте мокри до кости — рече той, отиде до камината и запали огъня по старомодния начин, като сложи остатък от свещ под въглищата.

Сейнт Джеймс чакаше Линли да започне. Запита се дали няма да е по-добре тази окончателна среща между тях да се проведе без неговото присъствие. Въпреки че бе дал зелена улица на Томас да решава сам, не се съмняваше какво щеше да бъде това решение. Все пак знаеше, че на приятеля му няма да е лесно да си затвори очите за участието на Тренъроу в незаконната продажба на онкозим, независимо от това колко благородни бяха подбудите на доктора. За Линли щеше да е по-лесно да го направи сам, но нуждата на Сейнт Джеймс да подреди всяка подробност го накара да остане в стаята, с отворени очи и уши и готов да не се намесва.

Горящите въглища засъскаха. Доктор Тренъроу се върна на бюрото си. Сейнт Джеймс и Линли седнаха на креслата пред него. Дъждът звучеше като нежни вълни по прозорците.

Дора се върна с чая, наля го и излезе с деликатното напомняне „да си вземе лекарството, когат’ му дойде времето“, което Тренъроу прие с послушно кимване.

Когато още веднъж останаха сами с огъня, чая и дъжда, Линли заговори:

— Знаем за онкозима, Родерик, и за клиниката в Сейнт Джъст. За обявите във вестника, които са ви докарвали пациенти. За Мик и Джъстин и ролите, които са играели. Мик е пресявал кандидатите, за да подбере тези, които ще могат да заплатят най-добре за лечението, а Джъстин е доставял лекарството от Лондон.

Тренъроу се отдръпна едва доловимо назад.

— Това официално посещение ли е, Томи?

— Не.

— Тогава какво...

— Виждал ли си Брук преди събота вечерта в Хауенстоу?

— Само говорихме по телефона. Но идва тук в петък вечерта.

— Кога?

— Беше тук, когато се прибрах от Гъл Котидж.

— Защо?

— По очевидните причини. Искаше да поговорим за Мик.

— Но ти не го предаде на полицията?

Тренъроу сбърчи чело и отговори простичко:

— Не.

— И все пак си знаел, че той го е убил. Каза ли ти защо?

Тренъроу погледна първо единия, после другия, облиза устни, стисна дръжката на чашата си и се втренчи в съдържанието ѝ.

— Мик искаше да вдигнем цената на лечението. аз вече му се бях противопоставил. Очевидно в онази вечер и Брук беше направил същото. Скарали се за това и Джъстин излязъл от релси.

— А когато дойде при нас в къщичката, знаеше ли, че Джъстин Брук е убил Мик?

— Още не се бях срещнал с Брук. Нямах повече представа от вас кой го е направил.

— Ами състоянието на стаята и липсващите пари?

— Не се сетих, докато не се срещнах с Брук. Той търсеше всичко, което би могло да го свърже с Камбри.

— А парите?

— Не знам. Може и да ги е взел, но не ми призна такова нещо.

— А за убийството?

— Да, за това да.

— А за кастрирането?

— Направил го е, за да насочи полицията в грешна посока.

— Знаеше ли, че употребява кокаин?

— Не.

— И че Мик скрито е продавал кокаин?

— Мили боже, не!

Сейнт Джеймс слушаше и чувстваше лекото неудобство, което идваше от несигурността. Един дразнещ факт танцуваше в покрайнините на съзнанието му — нещо, което не бе съвсем наред и сякаш крещеше да бъде забелязано.

Другите двама продължиха да разговарят. Гласовете им бяха ниски, почти мърморене, просто обмяна на информация, изясняване на подробностите, план за бъдещето. Внезапен звук прекъсна разговора — леко писукане, което идваше от часовника на Тренъроу. Той натисна малкото бутонче от едната му страна и каза:

— Лекарството. За кръвното.

Бръкна в джоба на сакото си, извади плоска сребърна кутийка и я отвори. В нея бяха акуратно подредени бели хапчета.

— Дора никога няма да ми прости, ако някоя сутрин влезе и ме намери умрял от удар. — Той пхна хапче в устата си и го глътна с чай.

Сейнт Джеймс го наблюдаваше и се чувстваше като закован на стола си. Всяко парченце от мозайката най-сетне си идваше на мястото. Как бе направено, кой го беше направил и най-вече защо. Лейди Хелън беше казала, че някои са в ремисия, но останалите са мъртви.

Доктор Тренъроу свали чашата и я постави в чинийката. В това време Сейнт Джеймс се изруга наум. Прокле всеки признак, на който не бе обърнал внимание; всяка пропусната подробност; всяка информация, която бе отхвърлил, защото не се вместише на удобно място в мозайката на престъплението. Отново прокле факта, че работи в областта на науката, а не на разпитите и разследването; че се интересува от предметите и това, което можеха да разкрият за естеството на едно престъпление. Ако се интересуваше от хората, със сигурност от самото начало щеше да види истината.

[1] Временно намаляване или изчезване на болестните явления.
— Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Линли видя с ъгълчето на окото си как Сейнт Джеймс се навежда напред и слага ръка на бюрото на Тренъроу. Това умело прекъсна разговора им.

— Парите — каза той.

— Моля?

— Томи, на кого си казвал за парите?

Линли се опита да схване мисълта му.

— За кои пари?

— Нанси каза, че Мик приготвял пликите със заплатите. Каза, че същата вечер в стаята е имало пари. Двамата с теб обсъждахме това по-късно през нощта, след като тя ни го каза в къщичката на баща си. На кого друг си казвал? Кой друг знаеше за парите?

— Дебора и Хелън. Те бяха там, когато Нане ни каза. Джон Пенелин също.

— А на майка си казвал ли си?

— Разбира се, че не. Защо, за бога, бих го направил?

— Тогава откъде знае доктор Тренъроу?

Линли веднага разбра какво означаваше този въпрос. Видя отговора, изписан на лицето на Родерик. Помъчи се да запази професионално безразличие, но не успя и само каза:

— Боже господи!

Тренъроу не каза нищо. Томас не можеше да мисли за нищо друго, освен за едно простичко „не“, когато усети, че казаното по-рано от приятеля му е на път да се сбъдне. Най-гадното му желание от последните петнадесет години ей сега щеше да му бъде поднесено на тепсия.

— Какво се опитваш да кажеш, Сейнт Джеймс? — успя да попита той, макар да знаеше предварително отговора.

— Че доктор Тренъроу е убил Мик Камбри. Не е възнамерявал да го прави, но са се скарали. Той го е ударил. Мик е паднал. Получил е мозъчен кръвоизлив. За няколко минути е умрял.

— Родерик? — Линли отчаяно желяеше мъжът срещу него да се оправдае по някакъв начин, като само знаеше, че оправдаването на Тренъроу е дълбоко свързано с неговото собствено бъдеще.

Но Сейнт Джеймс продължи абсолютно спокойно. Само фактите имаха значение. Той ги сплете:

— Когато е видял, че Камбри е мъртъв, започнал е да действа бързо. Не е било претърсване. Даже и Мик да е бил толкова глупав, че да държи доказателства за сделките с онкозима вкъщи, нямал е време да ги търси. Имал е време само да направи всичко да изглежда като претърсване или вероятна кражба, или сексуално престъпление. Но не е било нито едно от тях. Сбили са се заради онкозима.

Лицето на доктор Тренъроу не трепваше. Когато заговори, устните му се размърдаха, но останалата част остана неподвижна. И думите му приличаха повече на безплодно, макар и очаквано усилие да отрече. В тях не се чувстваше никаква убеденост:

— В петък вечерта бях на пиесата. Знаете това много добре.

— Постановка на открито в училищния двор — рече Сейнт Джеймс. — Едва ли ви е било трудно да се измъкнете за малко, особено след като седяхте отзад. Предполагам, че сте отишли при него след антракта, по време на второто действие. Пътят дотам не е дълъг — не повече от три минути. Тогава сте отишли да се видите с него. Възнамерявали сте само да поговорите за онкозима, но вместо това сте го убили и сте се върнали на пиесата.

— А оръжието? — Дързостта на Тренъроу бе неубедителна. — Нима съм го носил в сакото си из целия Нанрълел?

— За фрактурата на черепа не е имало оръжие. Кастрацията обаче е друго нещо. Взели сте ножа от къщичката.

— И съм го занесъл на пиесата? — Този път презрение, но не поубедително от дързостта.

— Предполагам, че сте го скрили някъде по пътя. На Върджин Плейс. Може би на Айви Стрийт. В някоя градина или кофа за боклук. Върнали сте се за него по-късно същата нощ и сте го изхвърлили в събота в Хауенстоу. Смяя да кажа — точно там, където сте се отървали и от Брук. Защото щом Брук е разбрал, че Камбри е убит, е знаел кой може да го е направил. Но не е можел да си позволи да ви предаде на полицията, без да си нанесе вреда. Планът за онкозима ви е свързвал.

— Всичко това са предположения — рече Тренъроу. — Според това, което казахте досега, съм имал повече причини Мик да остане жив, отколкото да го убивам. Ако ми е осигурявал пациенти, каква полза щеше да ми донесе неговата смърт?

— Не сте имали намерение да го убивате. Ударили сте го в гнева си. Вие сте се интересували от това да спасявате живота на хората, но Мик — само да прибира парите им. Това отношение ви е извадило от релси.

— Няма доказателства. Знаете това. Не и за убийство.

— Забравихте фотоапаратите — рече Сейнт Джеймс.

Тренъроу го погледна втренчено, без да променя изражението си.

— Видели сте ги в къщичката. Предположили сте, че сме снимали трупа. По време на бъркотията в събота, когато арестуваха Джон Пенелин, сте хвърлили фотоапаратите на Дебора от прозореца на спалнята ѝ.

— Но ако това е така — рече Линли, като за момента се чувстваше като защитник на Тренъроу, — защо не ги е занесъл в заливчето? Ако е изхвърлил там ножа, защо не е направил същото и с тях?

— И да рискува да го видят да се разхожда из имението с кутията? Не знам защо досега не съм се сетил колко е глупава тази идея. Можел е да скрие ножа в себе си, Томи. Ако някой го видеше из имението, е можел да каже, че се разхожда, за да му се проясни главата. Щяло е да звучи правдоподобно. Хората са свикнали да го виждат в Хауенстоу. Но не и с фотоапаратите. Предполагам, че ги е занесъл някъде другаде — може би в колата си — по-късно същата вечер. И след това ги е скрил някъде, където е бил сигурен, че никога няма да бъдат намерени.

Линли слушаше и се опитваше да свикне с истината. Всички се бяха смели на абсурдната идея да се развеждат туристи из мините. Всички бяха чули този разговор по време на вечерята. Той изрече името — две думи, които показваха, че най-сетне е приел неопровержимия факт:

— Калаената мина. — Сейнт Джеймс го погледна. — На вечерята в събота вечер. Лея Огъста се бореше със зъби и нокти да не се запечатва калаената мина.

— Това е само предположение! — прекъсна го остро Тренъроу. — Предположение и лудост! Освен връзката с онкозима, нямате нищо друго и само си измисляте тук, в тази стая. И когато подробностите за нашите отношения излязат на бял свят, кой ще повярва на тази история, Томи? Ако, разбира се, искаш нашите отношения да станат публично достояние.

— Все до това опира, нали? — попита Линли. — Винаги всичко започвали свършва с майка ми.

За момент си позволи да погледне отвъд повика за справедливост, към придружаващия го скандал. Можеше да пренебрегне използването на онкозима от Тренъроу, незаконната му клиника и безбожните цени, които пациентите несъмнено е трябвало да плащат за лечението си. Можеше да затвори очи за всичко това и да остави майка си в неведение до края на живота ѝ. Но убийството бе нещо по-различно. То изискваше възмездие. Не можеше да затвори очи за него.

Линли видя как ще се развият събитията през следващите месеци. Съд, неговите обвинения, отричанията на Тренъроу; насоката на делото, по която щеше да поеме защитата — майка му, заклещена по средата и най-сетне назована като причината Линли да порицае публично дългогодишния ѝ любовник.

— Той е прав, Сейнт Джеймс — рече глухо Линли. — Това е само предположение. Дори и да извадим фотоапаратите от мината, главната шахта е наводнена от години. Лентата сигурно е съсипана, независимо какво е имало на нея.

Сейнт Джеймс поклати глава:

— Това е единственото нещо, което доктор Тренъроу не знаеше. Лентата не е във фотоапарата. Дебора ми я даде.

Линли чу дъха на Тренъроу, който излезе със свистене между зъбите му. Сейнт Джеймс продължи:

— И доказателството е там, нали? Вашата сребърна кутийка за хапчета под бедрото на Мик Камбри. Може да успеете да обясните всичко друго, дори можете да обвините Томи, че се опитва да изфабрикува доказателства, за да ви раздели с майка си. Но никога няма да успеете да оборите факта, че кутийката е на снимката с трупа. Съвсем същата, която извадихте от джоба си само преди минути.

Тренъроу погледна към потъналото в мъгла пристанище.

— Това не доказва нищо.

— Когато се вижда на нашите снимки, но липсва на тези, направени от полицията? Това едва ли е така и вие го знаете.

Дъждът барабанеше по прозорците. Вятърът виеше в комина. Някъде далече изстена рог за мъгла. Тренъроу се размърда на стола си и отново се обърна към стаята. Вкопчи ръце една в друга, но не каза нищо.

— Какво се случи? — попита го Линли. — За бога, Родерик, какво се случи?

Тренъроу дълго мълча. Празният му поглед беше закован в пространството между Линли и Сейнт Джеймс. Той посегна към дръжката на най-горното чекмедже на бюрото и я повъртя безцелно между пръстите си.

— Онкозимът — рече той. — Брук не можеше да доставя достатъчно. И без това жонглираше безразсъдно с инвентарната книга в лондонския клон. Но ние имахме нужда от още. Само да знаете колко хора се обаждаха — и продължават да се обаждат — и колко отчаяно търсят помощ. Не можехме да се снабдяваме с достатъчни количества. Но Мик продължаваше да ми праща пациенти.

— Най-накрая Брук е заместил онкозима с нещо друго, нали? — попита Сейнт Джеймс. — Първите ви пациенти са преминали в ремисия, точно както са показвали изследванията на „Айлингтън“. Но след време нещата са тръгнали на зле.

— Той изпращаше лекарството от Лондон по Мик. Когато стана невъзможно да си го доставяме и двамата видяха, че клиниката ще трябва да се затвори, направиха заместител. Хората, които трябваше да преминат в ремисия, започнаха да измират. Не изведнъж, разбира се. Но това се превърна в тенденция. У мен се появиха подозрения. Изследвах лекарството. Оказа се физиологичен разтвор.

— И затова сте се скарали.

— Отидох да се видя с него в петък вечерта. Искан да затворя клиниката. — Той се втренчи в огъня в другия край на стаята. Блясъкът се отразяваше в очилата му като две горещи точки. — Мик изобщо не го беше грижа. За него това не бяха хора, а източници на доходи. „Виж, просто продължавай да въртиш клиниката, докато се доберем до още от онова нещо — каза той. — Че ще загубим няколко от тях? Какво от това? Други ще дойдат. Хората дават мило и драго за

шанса си да се излекуват. Защо се горещиш толкова? Печелиш си парички ей така, затова недей да ми се правиш, че не си доволен.“ — Тренъроу погледна Линли. — Опитах се да поговоря с него, Томи. Не можех да го накарам да види. Не можех да го накарам да разбере. Продължих да говоря. Той продължи да не обръща внимание. Накрая... Просто превъртах...

— Когато сте видели, че е мъртъв, сте решили да направите това да изглежда като сексуално престъпление — рече Сейнт Джеймс.

— Мислех си, че ходи с жени от селото. Щеше да изглежда, сякаш нечий съпруг най-сетне го с довършил.

— А парите в къщичката?

— И тях взех. След това направих да изглежда така, сякаш някой е претърсил стаята. Извадих си кърпичката от джоба, за да не оставя отпечатъци. Тогава трябва да съм изпуснал кутийката. Видях я покъсно, когато коленичих до тялото.

Линли се наведе напред.

— Колкото и да е ужасна, смъртта на Мик е започнала като нещастен случай, Родерик. Сбивана, случайност. Ами Брук? Вие бяхте свързани. Защо се страхуваше от него? Дори и да е предположил, че ти си убил Мик, е щял да си мълчи за това. Ако те повалеше, ти щеше да повлечеш и него надолу.

— Нямахте защо да се страхувам от Брук — отвърна Тренъроу.

— Тогава защо...

— Знаех, че иска Питър.

— Искал е...

— Да се отърве от него. Брук беше тук в петък вечерта, когато се върнах вкъщи от пиесата. Разбира се, никога не се бяхме срещали, но не е имал големи трудности да намери вилата. Каза, че Мик е говорил пред Питър. Беше разтревожен. Искаше да направя нещо, за да затворя устата на Мик.

— Което вие вече сте били направили — отбеляза Сейнт Джеймс.

Тренъроу прие мрачното изявление, без да реагира.

— Когато на следващата сутрин чу за убийството, изпадна в паника. Дойде да се види с мен. Мислеше, че е само въпрос на време, докато Питър си спомни някои забележки на Мик и или отиде в полицията, или започне да души наоколо за някого, когото да изнудва.

Питър имаше навик, който трябваше да поддържа, нямаше пари и вече беше заплашил Мик. Брук искаше той да умре. А аз не можех да позволя това да се случи.

— Господи! О, господи! — Линли усети как го пронизва съжаление.

— Той каза, че нямало никакъв риск, че можел да го направи да изглежда като свръхдоза. Не знаех какви са намеренията му, но си помислих, че ще мога да го спра. Казах му, че имам по-добър план и го помолих да се срещнем на скалата след тържеството в събота вечерта.

— И тогава сте го убили?

— Бях взел ножа, но той беше пиян. Беше доста лесно да го бутна от скалата и да се надявам да изглежда като нещастен случай. — Тренъроу помълча за момент. Загледа се в няколкото папки, списанията, трите снимки и писалката, наредени по бюрото. — Не съжалявах за това. Нито за момент. И все още не съжалявам.

— Но той вече е дал дрогата на Саша. Било е ерготамин и хинин. Казал ѝ е да го даде на Питър.

— Накъдето и да се обърнеш, все бях закъснял. Каква бъркотия. Какъв гаден ужас! — Тренъроу започна ненужно да събира няколко листа, да ги подрежда в купчинка и да ги потупва, за да ги изравни. Огледа стаята с любов. След това каза: — Исках това за нея. Не можех да ѝ предложа Гъл Котидж. Каква нелепа мисъл. Но тя щеше да дойде тук. Онкозимът можеше да направи това възможно, затова бе двойно добър. Можеш ли да разбереш това? Хора, които иначе ще умрат, да живеят и бъдат излекувани, а майка ти и аз най-сетне да бъдем заедно. Исках това за нея. — Той хвана листовите с една ръка, а с другата отвори средното чекмедже на бюрото си. — Ако тогава съществуваше онкозимът, щях да го спася, Томи. Без колебание. Без да се замисля. Независимо от чувствата ми към майка ти. Надявам се да ми вярваш. — Сложи листовите в чекмеджето и поддържа ръката си върху тях. — Тя знае ли за това?

Линли си помисли за баща си, който тогава чезнеше. Помисли си за майка си, която се опитваше да прави каквото може с живота си. Помисли си за брат си, който бе израснал сам в Хауенстоу. Помисли си за Тренъроу. Отговори с усилие:

— Не знае.

— Слава богу! — Ръката на Тренъроу се плъзна в чекмеджето, след това се показа. Убит блясък на метал. Държеше револвер. — Слава богу — повтори той и го насочи към Сейнт Джеймс.

— Родерик! — Линли гледаше втренчено оръжието. През ума му се стрелнаха диви мисли, абсолютно несвързани. Покупка от черния пазар, останал от войната, оръжейната в Хауенстоу. Разбира се, че се беше приготвил за този момент. От дни му даваха сигнали. Въпросите, срещите, обажданията им. — Родерик, за бога!

— Да — рече Тренъроу. — Предполагам, че е точно така.

Томас бързо премести погледа си. Лицето на Сейнт Джеймс не се беше променило — не показваше дори сянка от чувство. Линли улови с периферното си зрение някакво движение и отново погледна към пистолета. Пръстът на Тренъроу се плъзгаше към спусъка.

Внезапно пред него пак се появи онази възможност — тематично повторение, което не можеше да избегне. Беше всяко негово гадно желание, поднесено му на тепсия.

Имаше само частица от секундата, за да вземе решение. „Избери“, каза си яростно той. И го направи.

— Родерик, не можеш да се надяваш...

Думите на Линли бяха прекъснати от изстрела на пистолета.

Дебора притисна пръсти в кръста си, за да поотпусне уморените си мускули. В стаята беше топло и въпреки че прозорецът беше открянат, димът от цигарите на Хари Камбри правеше въздуха зловонен, дразнещ очите и задушен.

Всички в офиса продължаваха работата си. От време на време звъняха телефони, тракаха клавишите на компютрите, отваряха се и се затваряха чекмеджета, подът скърцаше под стъпките. Дебора беше прегледала съдържанието на цял един от шкафовете, но не постигна нищо, освен три порязвания от хартия между пръстите и петна от печатарско мастило по дланите. От звуците, които издаваше Хари Камбри — стонове, въздишки и измърморени ругатни, — не личеше да има по-добър късмет.

Тя потисна една прозявка. Чувстваше се напълно изцедена. Беше спала само час или два след зазоряване, но дори тогава накъсаните сънища я бяха оставили физически изтощена и емоционално износена.

Усилието да не мисли за предишната нощ бе взело своята дан. Сега искаше само да спи, отчасти като помощ, но главно като бягство. Още докато си мислеше за това, клепачите ѝ натежаха. Дъждът барабанеше приспивно по покрива, в стаята беше топло, а мърморенето на гласовете — толкова успокояващо...

Вой на сирени долу на улицата я разсъни внезапно. Първо една, после втора. Секунди по-късно и трета. Джулиана Вендейл стана от бюрото си и отиде до прозореца. Дебора се приближи до нея, докато Хари Камбри се изправяше на крака.

Една линейка свиваше от Пензънс Роуд по Пол Лейн. На известно разстояние пред нея, точно където Пол Лейн започваше да се изкачва по хълма, две полицейски коли се движеха бързо през дъжда. Едновременно с това един телефон в офиса иззвъня. Джулиана се обади. Разговорът бе главно монолог. Нейните отговори бяха кратки и се състояха само от:

— Кога?... Къде?... Смъртоносно?... Добре. Да. Благодаря.

Тя затвори и каза на Камбри:

— У Тренъроу е имало стрелба.

Дебора имаше време само колкото да предусети опасността и да каже:

— Тренъроу? — И Хари Камбри се размърда.

Той се хвърли към вратата, като пътьом грабна два фотоапарата и мушама. Отвори рязко и кресна през рамо на Джулиана Вендейл:

— Остани на телефоните!

Докато трополеше надолу по стълбите, премина друга полицейска кола. Без да обръщат внимание на дъжда, клиентите на „Котвата и розата“, както и някои от обитателите на Пол Лейн започнаха да излизат от сградите и да се вливат в преследването. Хари Камбри беше заклещен между тях и се мъчеше да си проправи път през тълпата, а фотоапаратите се удряха в бедрата му. Дебора гледаше от прозореца. Търсеше ги напразно — една руса и една чернокоса глава. Със сигурност трябваше да са сред тълпата. След като чуеха името Тренъроу, щяха да се отправят към вилата.

Един глас от улицата изрева:

— Не знам! Май е мъртъв!

Думите ѝ подействаха като електрически ток. Когато ги чу, Дебора видя лицето на Саймън. Спомни си как бе погледнал Томи — с

мрачна решителност, — преди да го отведе от офиса. После си помисли с ужас: „Отишли са при Тренъроу.“

Изхвъркна от стаята и хукна надолу по стълбите. Разбута тълпата, която все още стоеше на вратата, и излезе със залитане навън. Дъждът я запердаши. Минаваща кола наду клаксона. Гумите ѝ минаха през една локва и изпратиха във въздуха облак от пръски. Но Дебора не забелязваше нищо. Усещаше само нуждата си да намери дома на Тренъроу и страха от стрелбата.

През последните три години Линли само бе намеквал за дисхармонията в живота си. И дори тогава го правеше с действия, а не с думи. Решение да прекара Коледата с нея, а не със семейството си; писмо от майка му, останало неотворено със седмици; телефонно съобщение, на което така и не бе отвърнал. Но докато вървяха към заливането същия следобед, той ѝ каза, че е изоставил всичко: враждебността, дисхармонията, горчивината, гнева. Ако сега се беше случило нещо, щеше да бъде направо извратено. *Не мъртъв. Не!*

Думите я понесоха към склона на хълма. Дъждовна вода, стичаща се от един покрив без улуци, я удари по бузите и я заслепи за момент. Тя се спря, за да си проясни зрението, а тълпата около нея се движеше, тичаше към сините светлини в далечината. Въздухът бе оживял от предположения за смъртта. Ако имаше труп, който да бъде видян, или кръв, която да бъде помирисана, тук бяха хората, достойни да изпълнят задълженията.

На първата пресечка една внушителна лелка, която дърпаше за ръката ревящо момченце, я блъсна към изпотените прозорци на кафене „Талисман“.

— Внимавай къде вървиш! — кресна ѝ яростно жената. Беше с римски сандали, завързани чак до коленете. Тя дръпна момченцето към себе си. — Скапани екскурзианти! Да не е ващ'то село?

Дебора не си направи труда да отговори, а си проправи път с лакти покрай нея.

По-късно щеше да си спомня бягането презглава през селото и нагоре към хълма във вечно променящ се колаж: на вратата на един магазин имаше измокрена от дъжда табела, на която думите „крем“ и „шоколадов сладкиш“ се бяха размазали една в друга; самотен слънчоглед с наведена огромна глава; палмови клончета, лежащи в локва; мляскащи отворени усти, които крещяха към нея неразбираеми

думи; колело на велосипед, което започна да се върти безкрайно, когато зашеметеният му ездач се просна на пътя. Но в момента не виждаше нищо друго, освен Томи в безброй образи, всеки по-жив от предишния, и всеки от тях я обвиняваше за предателството. Това щеше да бъде нейното наказание за оня момент себична слабост със Саймън.

„Моля те“, помисли си тя. Ако можеше да се пазари и обещава, щеше да изпълни всичко. Без да се замисля. Без да съжали и за миг.

Когато изкачи склона точно над селото, една полицейска кола мина покрай нея с бясна скорост и вдигна във въздуха рой камъчета и пръски от локвите. Нямаше нужда да надува клаксона, за да си проправя път. Проливният дъжд беше обезкуражил по-малко твърдоглавите търсачи на силни усещания. Бяха започнали да търсят убежище — някои в магазините, други по входовете, трети се натрупаха в методистката църква. Дори събитието с кръв и труп не си заслужаваше съсипването на хубавите летни дрехи.

Само най-любопитните бяха завършили изкачването. Дебора метна мократа коса назад от лицето си и ги видя събрани пред алеята, където беше опъната полицейска лента, за да ги държи на разстояние. Там една група беше потънала в замислено мълчание, нарушавано само от разгорещения глас на Хари Камбри, който спореше с неумолимия полицаи и настояваше да го пуснат вътре.

Зад тях, на хълма, дъждът нападаше вилата на Тренъроу. Всичките ѝ прозорци светеха. Около нея се тълпяха униформени мъже. От полицейските автомобили, паркирани на кръговата алея, святкаха лампи.

— Чух, че бил прострелян — промърмори някой.

— Изнесоха ли някого?

— Тц.

Дебора огледа предната част на вилата, като разблъскваше мъжете и търсеше някакъв знак. Той беше добре, нищо му нямаше, трябваше да бъде между тях. Не можеше да го намери. Започна да си пробива път през зяпачите към полицейската лента. Детски молитви се надигнаха към устните ѝ и замряха неизказани. Пазареше се с Бога. Молеше го да бъде наказана по друг начин. Молеше за разбиране. Признаваше грешките си.

Пъхна се под лентата.

— Не, не може, госпожице! — Полицаят, който спореше с Камбри, излая командата от десет крачки разстояние.

— Но това е...

— Останете на мястото си! — кресна той. — Да не сте на панаир!

Без да мисли, Дебора се хвърли напред. Нуждата да разбере какво се е случило засенчваше всичко останало.

— Ей, вие! — Полицаят тръгна към нея и се приготви да я избута обратно в тълпата. В това време Хари Камбри се стрелна покрай него и хукна нагоре по алеята. — По дяволите! — викна полицаят. — Ей! Камбри!

След като бе изпуснал единия, нямаше намерение да изпусне и другия. Той сграбчи Дебора за ръката и махна на един автомобил панда, който току-що бе спрял до него.

— Хванете тая — викна той на полицаите в колата. — Другият се промъкна покрай мен.

— Не! — Дебора се замъчи да се освободи, а в гърдите ѝ се надигаше гняв от собственото ѝ безсилие. Не можеше дори да се отскубне от ръката на полицая. Колкото повече му се съпротивляваше, толкова по-непреклонен ставаше той.

— Госпожице Котър?

Тя се извърна рязко. В момента дори и някой ангел не можеше да бъде по-приятна гледка от преподобния господин Суини. Облечен в черно, той стоеше под огромен като палатка чадър и примигваше тържествено към нея през дъжда.

— Томи е във вилата — рече тя. — Господин Суини, *моля ви!*

Свещеникът се намръщи и погледна алеята с присвити очи.

— О, боже! — Дясната му ръка се поразтвори и сви върху дръжката на чадъра, докато премисляше възможностите. — О, боже! Да. Разбирам. — Последното като че ли показваше, че е взел решение. Господин Суини се изпъна в пълния си ръст, не повече от метър ѝ седемдесет, и каза на полицая, който продължаваше да държи решително Дебора за ръката. — Разбира се, познавате лорд Ашъртън — каза авторитетно той. Тонът щеше да изненада повечето от енориашите му, които никога не го бяха виждали толкова сериозен, освен сред нанрънелските актьори, когато нареждаше на Касио и

Монтано да вдигнат шпагите си. — Това е годеницата му. Пуснете я да мине.

Полицаят изгледа омърляната Дебора. Изражението му ясно показваше, че не вярва да има някаква връзка между нея и някого от семейство Линли.

— Пуснете я — повтори господин Суини. — Аз сам ще я придружа. Може би трябва да бъдете повече загрижен за журналиста, отколкото за тази млада дама.

Полицаят отново погледна скептично Дебора. Тя чакаше с трепет решението му.

— Добре. Вървете. Но не се пречкайте.

Устните на Дебора оформиха думата „благодаря“, макар че само част от мозъка ѝ осъзна, че я е изрекла. Останалата беше заета от предчувствия и страх.

— Моля те, не Томи! — прошепна тя. — Не така. Моля те! Бих понесла всичко друго.

— Хайде, всичко ще бъде наред — промърмори разсеяно господин Суини. — Наистина. Ще видите.

Минаха между смачканите ралици, докато си проправяха път по тясната алея към предната част на вилата. Дъждът беше поотслабнал, но Дебора вече беше мокра до кости, така че чадърът на господин Суини не означаваше нищо за нея. Тя потрепери и се притисна до ръката му.

— Ужасна работа — рече господин Суини, сякаш в отговор на потреперването ѝ. — Но всичко ще се оправи. След мъничко ще видите.

Дебора чу думите, но не бе толкова глупава, че да им повярва. Вече нямаше шанс за оправяне. Подигравателната вълна от възмездия винаги помиташе живота на човека, когато най-малко биваше подготвен за това. Нейното време беше дошло.

Въпреки многото хора по двора, бе необичайно тихо, когато приближиха вилата. Пращенето на полицейската радиостанция беше единственият шум — една диспечерка даваше наставления на полицаите недалеч от сцената. На кръговата алея под глоговото дърво бяха паркирани под странни ъгли три полицейски коли, сякаш шофьорите им бяха изхвъркнали от тях, без да си направят труда да се загрижат къде и как са спрели. На задната седалка на една от тях Хари

Камбри крещеше приглушено на сърдит полицай, който като че ли го беше приковал с белезници за вътрешността на колата. Когато видя Дебора, Камбри се напъна да покаже лицето си през прозореца.

— Мъртъв! — извика той, преди полицаят да успее да го дръпне обратно в колата.

Беше се случило най-страшното. Дебора видя линейката, спряна до входната врата, но не толкова близо, колкото полицейските коли, защото нямаше нужда от нея. Тя се вкопчи безмълвно в ръката на господин Суини, но той ѝ посочи верандата, сякаш бе прочел най-лошите ѝ страхове.

— Вижте — подкани я.

Дебора си наложи да погледне към входната врата. Видя го. Очите ѝ зашариха диво по цялото му тяло, търсейки рани. Но ако не се смяташе мокрото му яке, беше непокътнат — макар и много блед — и говореше мрачно с инспектор Боскоуън.

— Слава богу! — прошепна тя.

Още докато го изричаше, входната врата се отвори. Линли и Боскоуън отстъпиха настрани, за да направят път на двама мъже да изнесат носилката с трупа. Беше покрит от глава до пети с чаршаф, сякаш за да го запазят от дъжда и погледите на любопитните. Едва когато го видя, едва когато чу входната врата да се затваря с кука безвъзвратност, Дебора разбра. Все пак продължаваше да се озърта като луда из двора на вилата, между ярко осветените прозорци, колите и вратата. Продължаваше да го търси, сякаш това можеше да промени неотменимата реалност.

Господин Суини каза нещо, но Дебора не го чу. Чувстваше само собственото си пазарене: *Бих могла да понеса всичко друго.*

Детството, животът ѝ блеснаха пред нея за миг, но за пръв път не оставиха след себе си нито гняв, нито болка, а само разбиране — пълно и твърде закъсняло. Тя прехапа устни толкова силно, че усети вкус на кръв, но това не беше достатъчно, за да заглуши изтерзания ѝ вик:

— Саймън! — Хвърли се към линейката, където вече бяха натоварили трупа.

Линли се извърна рязко. Видя я как се хвърля слепешката през колите. Тя се подхлъзна веднъж на хлъзгавия паваж, но се изправи и продължи да крещи името му.

Стигна до линейката и дръпна ръчката, която отваряше задната ѝ врата. Един полицај се опита да я спре, след това към него се присъедини втори. Тя ги отблъсна. Ритаеше, драскаше. И през цялото време не преставаше да крещи името му. Висока и писклива, това бе двусричната погребална песен, която Томас знаеше, че ще чува — когато най-малко му се искаше — до края на живота си. Трети полицај се присъедини към усилието да я усмирят, но тя се отскубна.

Потресен, Линли се извърна от гледката и потърси с ръка бравата.

— Саймън — рече той.

Другият беше в антрето с икономката на Тренъроу. Жената хълцаше, скрила лице в тюрбана, който беше свалила от главата си. Той погледна към Линли и понечи да заговори, но се поколеба и лицето му стана по-мрачно, когато виковете на Дебора се засилиха. Докосна нежно рамото на Дора и отиде при Линли на вратата. Спря се като закован, когато видя как дърпат Дебора от линейката и тя се съпротивлява на всяка крачка, която я отдалечаваше от нея. Погледна Томас.

Линли извърна очи.

— За бога, върви при нея! Тя мисли, че си ти. — Не можеше да погледне приятеля си. Не искаше да го вижда. Само се надяваше Сейнт Джеймс да поеме нещата в свои ръце без повече приказки между тях. Явно тази работа нямаше да я бъде.

— Не. Тя само...

— Просто върви, да те вземат дяволите. Върви!

Минаха секунди, преди Сейнт Джеймс да се размърда, но когато най-сетне излезе на алеята, Линли намери изкуплението, което търсеше от толкова време. Наложил си да гледа.

Саймън заобиколи полицейските коли и се приближи до групата. Вървеше доста бавно. Не можеше да се движи бързо. Походката му не позволяваше, осакатена и грозна, възпирана от болката. Походката, която самият Линли му беше осигурил.

Сейнт Джеймс стигна до линейката. Извика името на Дебора. Сграбчи я, притегли я към себе си. Тя започна да се съпротивлява яростно, като плачеше и пищеше, но само за момент, докато видя кой е. След това се отпусна в прегръдките му, тялото ѝ се разтърси от

ужасни ридания, главата му се наведе към нейната и ръцете му се вплетоха в косите ѝ.

— Всичко е наред, Дебора — чу Линли да казва Сейнт Джеймс. — Съжалявам, че се изплаши. Добре съм, любов моя. — След това замърмори ненужно: — Любов моя. Любов моя!

Дъждът ги валеше, полицаите се размърдаха около тях, но Саймън и Дебора като че ли не забелязваха нищо, освен обятията на другия.

Линли се обърна и влезе в къщата.

Събуди я някакво движение. Дебора отвори очи. Те се насочиха към висок сводест таван. Тя се втренчи объркано в него. След това обърна глава и видя покритата с дантели тоалетка, сребърните четки за коса и старото огледало на подпорки. „Спалнята на прапрабаба Ашъртън“, помисли си. Разпознаването на стаята върна почти всичките спомени. Образите на заливчето, на офиса на вестника, на тичането нагоре по хълма, на покрития труп се сляха в ума ѝ. И в центъра им беше Томи.

От другия край на стаята някой отново се раздвижи. Завесите бяха спуснати, но лъч дневна светлина падаше върху стола до камината. Линли седеше на него с изпружени напред крака. На масичката до него имаше поднос с храна. Закуска, доколкото се виждаше. Дебора съгледа смътно поставката за препечен хляб.

Отначало не каза нищо, а се опита да си спомни събитията, последвали онези ужасни мигове във вилата на Тренъроу. Спомни си как я накараха да пие бренди, гласовете, звъна на телефони, след това някаква кола. Неизвестно как, бе се върнала от Нанрънел до Хауенстоу и се бе добрала до леглото.

Носеше синя сатенена нощница, която ѝ бе непозната. В долния край на леглото лежеше подобен халат. Тя седна.

— Томи?

— Ти си будна. — Линли отиде до прозореца и дръпна леко завесите, така че в стаята да влиза повече светлина. Прозорците вече бяха откряхнати, но той ги разтвори още повече и кръсците на чайките и кормораните нахлуха за звуков фон.

— Колко е часът?

— Минава десет.

— Десет?

— Спиш от вчера следобед. Не си ли спомняш?

— Само откъслечно. Отдавна ли чакаш?

— От известно време.

Тогава Дебора видя, че той е облечен в дрехите, които бе носил и в Нанрълел. Лицето му беше небръснато, а кожата под очите му беше потъмняла и набръчкана от умора.

— Бил си при мен цялата нощ.

Той не отговори. Остана до прозореца, далече от леглото. Над рамото му се виждаше небето. На неговия фон косата му изглеждаше като позлатена от слънцето.

— Може би ще е добре тази сутрин да те откарам със самолета до Лондон. Когато си готова. — Той посочи подноса. — Стои тук от осем и половина. Да помоля ли да ти донесат друг?

— Томи — каза тя. — Би ли... има ли... — Опита се да огледа лицето му, но той го държеше извърнато и то не показваше никакъв отговор, затова Дебора остави думите да замрат.

Линли бръкна в джобовете си и отново погледна през прозореца.

— Докараха Джон Пенелин у тях.

Дебора поде тази нишка:

— Ами Марк?

— Боскоуън знае, че той е взел „Дейз“. Колкото до кокаина... — Той въздъхна. — Ако питат мен, това решение принадлежи на Джон. Няма да го вземам вместо него. Не знам какво смята да направи. Може още да не е готов да се разграничи от Марк. Просто не знам.

— Можеше да докладваш за него на полицията.

— Можех.

— Но няма да го направиш.

— Мисля, че ще е най-добре, ако това дойде от Джон. — Той продължи да гледа през прозореца с глава, вдигната към небето. — Хубав ден. Добър е за летене.

— Ами Питър? — попита тя. — Отпаднаха ли подозренията към него? А към Сидни?

— Сейнт Джеймс смята, че Брук е взел ерготамина от аптекар в Пензънс. Това лекарство се дава само с рецепта, но няма да е за пръв път аптекарят да даде тайно нещо на клиент. Сигурно е прозвучало

съвсем безобидно. Оплакване от мигрена. Аспиринът не помага. В събота не работи никой лекар.

— Не смята, че Джъстин е взел от неговите хапчета?

— Не вижда причина Брук да е знаел, че ги взема. Казах му, че в този момент това няма кой знае какво значение, но той иска Сидни да бъде напълно оправдана, Питър също. Отиде в Пензънс. — Гласът му замря. Монологът му беше приключил.

Дебора усети свиване в гърлото. В позата му личеше страхотно напрежение.

— Томи — рече тя. — Видях те на верандата. Знаех, че си жив и здрав. Но когато зърнах трупа...

— Най-лошата част беше с майка — прекъсна я той. — Това, че трябваше да кажа на майка. Да я гледам в очите и да знам, че всяка моя дума я съсипва. Но тя не заплака. Не и пред мен. Защото и двамата знаем, че в дъното на всичко стои моята вина.

— Не!

— Ако се бяха оженили още преди години, ако им бях позволил да се оженят...

— Томи, не!

— Затова не пожела да го жали пред мен. Не ми позволява да ѝ помогна.

— Томи, мили мой...

— Беше ужасно. — Той прокара пръсти по рамката на прозореца. — За момент си помислих, че наистина ще застреля Сейнт Джеймс, но той лапна дулото. — Линли се покашля. — Защо се получава така, че човек никога не може да бъде подготвен за такава гледка?

— Томи, познавам го, откакто се помня. Той е като от моето семейство. Когато си помислих, че е мъртъв...

— Кръвта. Мозъкът, който напръска прозореца. Мисля, че ще виждам това до края на живота си. Това и всичко останало. Като проклет филм, който ще се прожектира под клепачите ми всеки път, когато затворя очи.

— О, Томи, моля те! — рече пресекливо тя. — Моля те! Ела тук!

При тези думи кафявите му очи срещнаха непоколебимо нейните.

— Това не е достатъчно, Деб.

Каза го съвсем внимателно. Дебора ГО чу и се изплаши.

— Кое не е достатъчно?

— Че те обичам. Че те желая. Преди си мислех, че Сейнт Джеймс е страхотен глупак, задето не се е оженил за Хелън през всичките тези години. Изобщо не можех да го разбера. Предполагам, че през цялото време съм знаел, но не съм искал да си го призная.

Дебора пренебрегна думите му.

— Църквата в селото ли ще използваме, Томи? Или в Лондон ще бъде по-добре? Как мислиш?

— Църква ли?

— За сватбата, скъпи. Как мислиш?

Той поклати глава:

— Не бих се съгласил просто да ме понасяш, Дебора. Не искам да те притежавам по този начин.

— Но аз те желая — прошепна тя. — Обичам те, Томи!

— Знам, че искаш да го вярваш. Бог ми е свидетел, че аз също искам да го вярвам. Ако беше останала в Америка, ако никога не се беше върнала у дома, ако аз бях отишъл при теб, може би щяхме да имаме някакъв шанс. Но при това положение...

Продължаваше да стои в другия край на стаята. Дебора не можеше да понася това разстояние. Тя протегна ръка.

— Томи. Томи! Моля те!

— Животът ти ще бъде пълен само със Саймън. Знаеш това. И двамата го знаем.

— Не, аз... — Не можа да довърши изречението. Искаше да се бунтува, да се съпротивлява на казаното от него, но той бе стигнал до истина, която Дебора от дълго време избягваше.

Линли погледа лицето ѝ, преди отново да заговори:

— Да ти дам ли един час, преди да тръгнем?

Тя отвори уста с намерението да обещава, да отрича, но откри, че не е в състояние.

— Да. Един час — каза Дебора.

СЕДМА ЧАСТ ПОСЛЕСЛОВ

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лейди Хелън въздъхна:

— Това придвижва определението за досада дори отвъд най-лудите ми представи. Кажи ми пак какво ще се докаже по този начин?

Сейнт Джеймс сгъна внимателно пижамата за трети път, като подравни последната дупка, направена от шиша за лед.

— Подсъдимият твърди, че е бил нападнат, докато е спял. Имал е само една рана, но тук имаме три дупки, всяка от които изцапана с кръвта му. Как предполагаш, че се е случило?

Лейди Хелън се наведе над дрехата. Беше странно сгъната, за да съвпадна трите дупки.

— Може би по време на сън става човек-каучук?

Сейнт Джеймс се изсмя:

— А като буден е още по-добър лъжец. Намушкал се е сам и е направил дупките по-късно. — Улови я, че се прозява. — Отегчавам ли те, Хелън?

— Ни най-малко.

— Да не си прекарала нощта в компанията на някой очарователен мъж?

— Де да беше така! Опасявам се, че бях в компанията на баба и дядо, скъпи. Дядо хъркаше блажено по време на триумфалния марш на „Аида“. Трябваше да направя като него. Несъмнено тази сутрин е свеж като кукуряк.

— Добре е за душата от време на време да се прави по някой поклон пред културата.

— Ненавиждам операта. Поне да пееха на английски! Нима искам твърде много? Но те винаги пеят на италиански или френски. Или немски. На немски е най-лошо. И когато се разтичат по сцената с онези смешни шлемове с рогата...

— Ти си филистерка, Хелън.

— И то типична!

— Е, ако се държиш добре още половин час, ще те заведе на обяд. Намерих нов снекбар на Бромптън Роуд.

Лицето ѝ се оживи.

— Миличък Саймън, точно това ми трябваше! Какво искаш да направя сега? — Тя се огледа из лабораторията, сякаш си търсеше нова работа.

Сейнт Джеймс пренебрегна това ѝ намерение, защото входната врата се затръшна и един глас извика името му. Той се отблъсна от работната маса.

— Сидни! — възкликна и тръгна към вратата, докато сестра му тичаше нагоре по стълбите. — Къде беше, по дяволите?

Сидни нахълта в лабораторията.

— Първо в Съри. После в Саутхамптън — отвърна тя, сякаш това бяха най-логичните места на света. След това захвърли палтото от норки на един стол. — Накараха ме да направя *още една* серия с норки. Ако скоро не получа друг ангажимент, не знам какво ще правя. Показването на кожи от убити животни според мен се намира някъде между абсолютно противно и напълно отвратително. И продължават да настояват отдолу да не нося нищо. — Тя се наведе към масата и огледа горницето на пижамата. — Пак ли кръв? Как можете да я понасяте толкова малко време преди обяда? Не съм го пропуснала, нали? Още не е станало пладне.

— Тя отвори чантата си и започна да рови из нея. — Къде ли се е дянало? Разбира се, ясно ми е защо настояват за *малко* гола кожа, но аз едва ли имам гърди за това. Казват, че намеквало за чувственост. Обещание, фантазия. Какви глупости. А, ето го! — И извади омачкан плик, който подаде на брат си.

— Какво е това?

— Прекарах почти десет дни в увещаване на мама. Дори трябваше да се замъкна с нея у Дейвид, за да е сигурна, че съм твърдо решена да го получа.

— Била си с майка? — попита невярващо Сейнт Джеймс.

— И си ходила на гости на Дейвид в Саутхамптън? Хелън, ти...

— Позвъних веднъж в Съри, но никой не отговори. След това ми каза да не я тревожа, не си ли спомняш?

— Да не тревожите мама? — попита Сидни. — За какво да не тревожите мама?

— За теб.

— Да не тревожите мама за мен? — Тя не дочака отговора. —
Всъщност отначало тя си помисли, че идеята е абсурдна.

— Коя идея?

— Сега вече знам откъде идва твоята твърдоглавост, Саймън. Но
в крайна сметка я изтощих. Знаех, че ще успея. Хайде, отвори го.
Прочети го на глас. И Хелън трябва да го чуе.

— По дяволите, Сидни! Искам да знам...

Тя го сграбчи за китката и разтърси ръката му.

— Чети!

Сейнт Джеймс отвори плика със зле прикрито раздражение и
започна да чете на глас:

Скъпи Саймън,

Изглежда, няма да имам покой от Сидни, докато не
ти се извиня, затова ми позволи да го направя веднага. Не
че няколко прости реда с извинения биха задоволили
сестра ти.

— Какво е това, Сид?

Тя се засмя:

— Продължавай да четеш!

Той отново насочи вниманието си към силно релефния лист,
изписан от ръката на майка му.

Всъщност винаги съм смятала, че идеята да отворите
прозорците на детската стая е била на Сидни, Саймън. Но
след като ти не каза нищо, докато те обвинявах, се
почувствах задължена да стоваря наказанието върху теб.
Наказанията на децата са най-трудната част от
майчинството. Дори е още по-лошо, когато съществува
досадният малък страх, че наказваш не това дете, което
трябва. Сидни изясни всичко това, както само тя може, и
макар да започна да настоява да я натупам здраво, задето ти
е позволила да поемеш наказанието преди толкова години,
аз тегля чертата пред напердашването на една двадесет и

пет годишна жена. Затова ми прости, че стоварих вината върху слабичките ти рамене — на десет години ли беше? Забравила съм, — и отсега нататък ще я стоварвам върху нея по подходящ начин. Всъщност двете със Сидни направихме хубаво гостуване. Прекарахме малко време с Дейвид и децата. Това ми даде големи надежди, че скоро може да те видя в Съри. Доведи и Дебора, ако идваш. Котър се обадил на готвача с новините за нея. Горкото дете! Ще бъде добре, ако я вземеш под крилото си, докато отново си стъпи на краката.

С обич, мама

Сидни сложи ръце на хълбоците си, отметна глава назад и се засмя, очевидно радостна от сполучливия си удар.

— Не е ли страхотна? Все пак беше голям зор, докато я накарам да го напише. Ако и без това не искаше да поговори с теб да се грижиш за Дебора — нали я знаеш каква е, винаги се страхува да не се превърнем в светски варвари и да не правим каквото трябва в подобни ситуации, — се съмнявам, че щях да я накарам да го напише.

Сейнт Джеймс усети, че лейди Хелън го гледа. Знаеше какво очаква от него да попита. Но той не зададе въпроса. През последните десет дни знаеше, че нещо се е случило между тях. Самото държане на Котър му го показваше, дори и Дебора да не си беше отишла от Хауенстоу вечерта след смъртта на Тренъроу, когато се бе върнал от Пензънс. Линли не му каза нищо повече, освен че я е откарал със самолета до Лондон. А мрачното напрежение на Котър не бе нещо, което Сейнт Джеймс желаше да тревожи. Затова дори и сега не каза нищо.

Само че лейди Хелън нямаше такива скрупули.

— Какво се е случило с Дебора?

— Томи е развалил годежа — отговори Сидни. — Котър не ти ли е казал, Саймън? Ако се съди по думите на маминия готвач, той буквално е бълвал огън по телефона. Здравата е бил вбесен. Почти очаквах да чуя, че е предизвикал Томи на дуел. Представям си го как крещи: „Пистолети или ножове! На Спийкърс Корнър призори!“ Томи още ли не ти е казал? Колко странно! Освен ако, разбира се, не смята,

че и ти може да поискаш удовлетворение, Саймън. — Тя се засмя, след това стана сериозна и замислена. — Не смяташ, че това е постъпка от класа, нали? Но като се има предвид изборът на Питър със Саша, едва ли може да се счита, че класата е характерна черта на семейство Линли.

Докато тя говореше, Сейнт Джеймс осъзна, че Сидни няма представа за случилото се след напускането ѝ на Хауенстоу в неделя сутринта. Той отвори най-долното чекмедже на работната си маса и извади шишенцето за парфюм.

— Забравила си си това — рече той.

Тя го грабна радостно.

— Къде го намери? Не ми казвай, че е било в гардероба в Хауенстоу. Мога да приема това за обувки, но за нищо друго.

— Джъстин го е взел от твоята стая, Сид.

Съвсем просто изречение, осем думи, нищо повече. Ефектът им върху сестра му бе незабавен. Усмивката ѝ угасна. Опита се да я задържи, но устните ѝ потрепериха от усилието. Жизнеността я напусна. Тялото ѝ като че ли се сви. Бързият край на безгрижието ѝ показва на Сейнт Джеймс колко ѝ е било трудно да сдържа чувствата си. Сегашното лудетинско поведение служеше само като параван, предназначен да отлага още незапочнатия траур.

— Джъстин ли? — попита тя. — Защо?

Нямаше лесен начин да ѝ се каже. Сейнт Джеймс знаеше, че новината само ще усили мъката ѝ. И все пак само по този начин можеха да ѝ помогнат да погребее мъртвеца.

— За да те натопи в убийство — каза той.

— Това е нелепо!

— Искал е да убие Питър Линли. Но вместо него е умряла Саша Нифърд.

— Не разбирам! — Тя търкаляше шишенцето напред-назад в дланта си. След това наведе глава и докосна бузите си.

— Било е пълно с лекарство, което с взела за хероин. — При тези думи Сидни вдигна поглед. Сейнт Джеймс видя изражението ѝ. Използването на лекарство като средство за убийство правеше истината абсолютно неизбежна. — Съжалявам, скъпа!

— Но Питър? Джъстин ми каза, че с Питър са били у Камбри. Каза, че са се сдърпали. И след това Мик Камбри е умрял. Каза, че

Питър е искал да го убие. Не разбирам! Питър сигурно е знаел, че Джъстин е казал на теб и Томи за това. Знаел е. Наистина е знаел!

— Питър не е убивал Джъстин, Сид. Дори не е бил в Хауенстоу, когато Джъстин е умрял.

— Тогава защо?

— Питър е чул нещо, което не е трябвало да чува. Можел е покъсно да го използва срещу Джъстин, особено след като Мик Камбри беше убит. Джъстин се е изнервил. Знаел е, че Питър се мъчи отчаяно да намери пари или кокаин. Знаел е, че е лабилен. Не е можел да гадае държането му, затова е трябвало да се отърве от него.

Сейнт Джеймс и лейди Хелън й разказаха заедно историята: „Айлингтън“, онкозимът, Тренъроу, Камбри. Клиниката и ракът. Заместването с безобиден разтвор, довело до смъртта на Мик.

— Брук е бил в опасност — рече Сейнт Джеймс. — Опитвал се с да я елиминира.

— Ами аз? — попита тя. — Шишенцето е мое. Не е ли знаел, че хората ще ме сметнат за замесена? — Продължаваше да стиска флакона. Пръстите й бяха побелели от напрежение.

— Онзи ден на плажа, Сидни — каза лейди Хелън. — Тогава е бил унижен здравата.

— Искал е да ти отмъсти — прибави Сейнт Джеймс.

Устните на Сидни едва се раздвижиха:

— Той ме обичаше. Знаем го. Обичаше ме.

Саймън усети ужасния товар на думите й и заедно с това нуждата да я увери във вродената й стойност. Искаше да й каже нещо, но не можеше да измисли думи, с които да я утеши.

Лейди Хелън заговори:

— Джъстин Брук няма нищо общо с това, което си ти, Сидни. Недей да се самоопределяш според него. Или според чувствата му към теб. Или липсата му на чувства, щом говорим за това.

Сидни изхълца приглушено. Сейнт Джеймс се приближи до нея.

— Съжалявам, скъпа — каза той и я прегърна силно. — Искан ми се да не беше разбирала. Но не мога да те лъжа, Сидни. Не съжалявам, че е мъртъв.

Сидни се изкашля и вдигна поглед към него. Усмихна му се треперливо.

— Господи, колко съм гладна — рече тя. — Ще обядваме ли?

Лейди Хелън затръшна вратата на малката си кола на Итън Терас. Направи го, за да си даде кураж — сякаш постъпката можеше да направи поведението ѝ подходящо, — а не за да се увери, че вратата е затворена добре. Вдигна поглед към тъмната фасада на градската къща на Линли, след това поднесе китка към светлината на една улична лампа. Наближаваше единадесет. Часът едва ли бе подходящ за светско посещение. Но именно това ѝ даваше преимущество, от което нямаше желание да се отказва. Тя изкачи мраморните стъпала към входната врата.

От две седмици се опитваше да се свърже с него. Всяко нейно усилие удряше на камък. Не е на работа, работи двойна смяна, на съвещание е, дава показания в съда. Беше чула всички вариации на свързани с работа извинения от неопровержимо любезни секретарки, помощници и младши служители. Но ясното значение бе винаги едно и също: не желае да се среща с никого, сам е и предпочита да остане в това положение.

Но тази вечер нямаше да бъде така. Тя позвъни на вратата. Звънецът иззвъня някъде в задната част на къщата и резонира странно във входната врата, сякаш домът беше празен. В един кратък нелеп момент наистина ѝ мина през ума, че Линли се е преместил от Лондон — че е избягал веднъж завинаги от всичко, — но след това прозорчето над вратата светна. Дръпна се резе, вратата се отвори и икономът на Линли застана пред нея, като мигаше глуповато. Лейди Хелън забеляза, че е с чехлите, които носеше в спалнята си, и с кариран фланелен халат за баня, навлечен над пижамата от лека вълна. На лицето му спонтанно се изписаха изненада и неодобрение. Той ги заличи достатъчно бързо, но лейди Хелън прочете значението им. Добре възпитаните дъщери на перове никога не посещаваха господата късно през нощта, независимо коя година на двадесетия век беше.

— Благодаря ти, Дентън — рече решително лейди Хелън и влезе в антрето, сякаш я бе поканил най-тържествено. — Моля те, предай на лорд Ашъртън, че трябва да го видя веднага. — След това свали лекото си вечерно палто и го сложи заедно с чантичката на един стол във фоайето.

Все още до отворената врата, Дентън погледна първо нея, после улицата, сякаш се опитваше да си спомни дали наистина я е поканил да влезе. Продължаваше да държи ръката си на бравата и пристъпваше от крак на крак. Изглеждаше на кръстопът между нуждата си да възрази срещу вулгарността на това посещение и страха от нечий гняв, ако го направеше.

— Негово благородие помоли...

— Зная — отвърна лейди Хелън. Усети лека искрица вина, задето тормози Дентън. Решимостта му да предпази Линли идваше от преданост, продължила почти десетилетие. — Разбирам. Помолил е да не бъде безпокоен, да не бъде прекъсван. Той не отговори на нито едно от обажданията ми през последните две седмици, Дентън, така че напълно разбирам желанието му да не бъде безпокоен. Сега, след като изяснихме този въпрос, му кажи, че искам да го видя, ако обичаш.

— Но...

— Ще се кача направо в спалнята му, ако се наложи.

Дентън показва поражението си, като затвори вратата.

— Той е в библиотеката. Ще го извикам.

— Няма нужда. Знам пътя.

Остави зяпналия Дентън в антрето и заизкачва бързо стълбите към първия етаж на къщата. След това мина по застлания с дебел килим коридор покрай впечатляваща колекция от старинни оловни съдове, на които намигваха половин дузина отдавна измрели предшественици на Ашъртън. Чу икономата на Линли да мърмори недалеч зад нея:

— Милейди... лейди Хелън...

Вратата на библиотеката беше затворена. Тя почука веднъж, чу гласа на Томас и влезе.

Беше седнал зад бюрото с подпряна на ръка глава и няколко папки, разтворени пред него. Първата мисъл на лейди Хелън беше — с доста голяма изненада, когато той вдигна поглед, — че е нямала представа, дето той носи очила при четене. Линли не каза нищо, просто погледна зад нея, където стоеше Дентън и се извиняваше достолепно.

— Съжалявам — каза икономът. — Опитах се...

— Не го обвинявай — прекъсна го лейди Хелън. — Влязох с нахалство. — Видя, че Дентън прави крачка навътре в стаята. Ако

направеше още една, щеше да се приближи достатъчно, за да я хване за лакътя и да я съпроводи надолу по стълбите до улицата. Не можеше да си представи, че икономът може да направи такова нещо без нареждане от Линли, но за всеки случай го изпревари: — Благодаря ти, Дентън. А сега ни остави, моля те. Ако обичаш.

Дентън я погледна със зяпнала уста. После погледна и Линли, който му кимна рязко, и напусна стаята.

— Защо не отговори на обажданията ми, Томи? — попита лейди Хелън в момента, в който останаха сами. — Звънях многократно и тук, и в Ярд. Отбих се четири пъти. Щях да откача от тревога по теб.

— Съжалявам, скъпа — каза безгрижно той. — Напоследък ми се струпа много работа. Затънал съм до гуша. Ще пийнеш ли нещо? — И отиде до масичката от палисандрово дърво, където бяха наредени няколко гарафи и чаши.

— Не, благодаря.

Той си наля уиски, но не отпи веднага.

— Моля, седни.

— Мисля, че е по-добре да не сядам.

— Както искаш. — Той й се усмихна унило и отпи на един дъх по-голямата част от питието си. После, може би защото не желаше повече да се преструва, извърна поглед и каза: — Съжалявам, Хелън. Исках да отговоря на обажданията ти. Само че не можех. От чиста страхливост, предполагам.

Ядът й веднага се стопи.

— Не мога да понасям да те гледам така. Затворен в библиотеката. Недостъпен, вечно зает с работа. Не мога да понеса това, Томи.

Известно време единственият отговор бе неговото дишане. Чуваше се, че е повърхностно и неравно. След това каза:

— Мога да я прогоня от ума си само когато работя. Затова и го правя, само това правя. И когато не работя по някой случай, си прекарвам времето, като си повтарям, че в крайна сметка ще го преодоля. След още няколко седмици, след още няколко месеца. — Той се засмя треперливо: — Малко е трудно за вярване.

— Зная. Разбирам.

— Господи, да! Кой би могъл да разбере това по-добре от теб?

— Тогава защо не ми се обади?

Той закрачи неспокойно към камината. Там нямаше огън, който да изисква вниманието му, затова го насочи към колекцията чинии от майсенски порцелан на полицата. Взе една от тях и я повъртя в ръцете си. На лейди Хелън ѝ се прииска да му каже да внимава, че може да я счупи, както я стиска, но не го направи, а само повтори въпроса си:

— Знаеше, че искам да говоря с теб. Защо не ми се обади?

— Не бях в състояние. Прекалено силно ме боли, Хелън. Не мога да го скрия от теб.

— Че защо искаш да го криеш?

— Чувствам се като глупак. Би трябвало да бъда по-силен. Това да няма значение. Просто да се откажа и да продължа нататък.

— Да продължиш нататък? — Лейди Хелън усети как гневът ѝ се връща като вълна. Кръвта ѝ кипна при вида на това високомерно отношение, което винаги бе намирала за толкова жалко у познатите си мъже, сякаш обучението, възпитанието и поколенията резервираност осъждаха всеки от тях на живот без чувства. — Да не би да искаш да ми кажеш, че нямаш право на скръб само защото си мъж? Не го вярвам. *Не искам да го повярвам!*

— Това няма нищо общо със скръбта. Просто се опитвам да намеря пътя си към онзи мъж, който бях преди три години. Преди Дебора. Ако успея да си го върна, ще се оправя напълно.

— Онзи мъж не е по-различен от този, който си сега.

— Преди три години не бих приел това толкова тежко. Какво бяха за мен жените тогава? Партньорки в леглото. Нищо повече.

— И такъв ли искаш да бъдеш? Мъж, който се носи през живота в сексуална амнезия? Който мисли само за следващото си изпълнение в леглото? Това ли искаш?

— Така е по-лесно.

— Разбира се, че е лесно. Този живот винаги е лесен. Хората се измъкват от леглото, без дори да кажат дума за сбогом, камо ли да се обвържат по някакъв начин. И ако случайно някоя сутрин се събудят до някоя, чието име им убягва, няма нищо, нали? Това е част от играта.

— В такива връзки няма болка. Няма нищо. За мен никога не е имало.

— Може би само толкова искаш да си спомняш, Томи, но не е така. Защото ако това, което казваш, е вярно, ако в живота няма нищо

друго, освен колекциониране и прелъстяване на тълпи жени, защо тогава никога не си спал с мен?

Той се замисли. Върна се при гарафата и си наля още една чаша.

— Не знам.

— О, да, знаеш! Каж ми защо.

— Не знам.

— Какво завоевание щях да бъда само! Отхвърлена от Саймън, с опустошен живот. Последното нещо, което исках, бе обвързване с когото и да било. Как изобщо успя да устоиш на такова предизвикателство? Какъв шанс само да се докажеш пред себе си. Каква невероятна храна за самочувствието ти!

Той остави чашата си на масичката и я завъртя с пръсти. Лейди Хелън наблюдаваше профила му и си мислеше колко е крехко самообладанието му.

— Предполагам, че ти си по-различна — каза той.

— Ни най-малко. Имам си нужното. Бях също като другите — плам и удоволствие, гърди и бедра.

— Не ставай смешна.

— В крайна сметка жена. Лесно прелъстима, особено от един експерт. Но ти никога не опита с мен. Нито веднъж. Не проумявам такава сексуална въздържаност у мъж, чийто единствен интерес към жените се състои в това какво могат да му предложат в леглото. А аз имах какво да предложа, нали, Томи? О, в началото щях да се съпротивлявам. Но накрая щях да спя с теб и ти го знаеше. Ала не се опита.

Той се обърна към нея:

— Как можеш да ти сторя такова нещо след това, което беше преживяла със Саймън?

— Състрадание? — попита тя: — От мъж със склонност към удоволствията? Какво значение имаше от кое тяло ще дойде? Не сме ли всичките еднакви?

Линли мълча толкова дълго, че ѝ се стори, че няма да отговори. Виждаше усилията му да запази лицето си спокойно. Молеше се той да проговори, защото знаеше само, че ако той признае мъката си, тя ще оживее, побеснее и отмре.

— Не ти — каза накрая Линли. Личеше си, че фразата му е струвала много усилия. — Не и Дебора.

— Кое беше различното?

— Позволих нещата да стигнат по-далеч.

— По-далеч?

— До сърцето.

Тя прекоси стаята и се приближи към него. Докосна го по ръката.

— Не виждаш ли, Томи? Не си бил онзи мъж, който е имал склонност към удоволствията, искаш да мислиш, че си бил, но не е така. Не и за всеки, който си е направил труда да те опознае. И със сигурност не за мен, която никога не съм била твоя любовница. И не за Дебора, която е била.

— Исках с нея да бъде по-различно. — Очите му бяха зачервени. — Корени, връзки, семейство. Ужасно исках да бъда нещо повече, за да притежавам това. Заслужаваше си. Тя го заслужаваше.

— Да. Така е. И си заслужава да скърбиш за нея. Все още си заслужава.

— О, господи! — прошепна Линли.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по ръката му и обвиха китката.

— Томи, скъпи, всичко е наред. Наистина.

Той поклати слепешката глава, сякаш с това можеше да се отърси от ужасното си отчаяние.

— Струва ми се, че ще умра от самота, Хелън. — Гласът му се скъса ужасяващо — звук, идващ от мъж, който от години не си бе позволявал да изпитва чувства. — Не мога да го понеса.

Понечи да се извърне, да отиде до бюрото си, но тя го спря и стопи оставащото разстояние между тях. След това го прегърна.

— Не си сам, Томи — каза нежно лейди Хелън.

Той заплака.

Дебора бутна портата точно когато уличната лампа на Лордшип Плейс светна, изпращайки нежни струи светлина през мъглицата, паднала върху градината. Постоя за момент, загледана в топлата охра на тухлите, в прясната бяла мазилка, в стария парапет от ковано желязо, по който винаги имаше петна от ръжда и постоянно плачеше за боя. В много отношения това винаги щеше да си остане за нея дом, независимо колко дълго решише да отсъства — три години, три десетилетия или — както този път — месец.

Беше успяла да отлага идването си заради куп изфабрикувани причини, за които знаеше, че дори за момент не могат да убедят баща ѝ. *Създавам си позиции в професията, тате. Работя много. Ангажименти тук и там. Показвам си папката със снимките на разни места. Да вечеряме ли някъде заедно? Не, не мога да дойда в Челси.* Беше предпочел да приема извиненията, вместо да се карат.

И той не искаше да се повтаря кавгата им от Падингтън седмица след завръщането ѝ от Корнуол. Желаше тя да се върне у дома. Дебора отказа да помисли върху това. Той не разбираше. За него всичко беше съвсем просто. Да си събереш нещата, да затвориш апартамента и да се върнеш на Чейни Роу. Всъщност, ако питаха него — да се върнеш в миналото. Дебора не можеше да го направи. Опита се да му обясни нуждата си да остане известно време сама. Отговорът му бе жестока критика към Томи — задето я е променил, съсипал, изкривил моралните ѝ стойности — и оттам нататък кавгата се разрасна, като накрая приключи с насила изтръгнатото от него обещание никога повече да не говори за връзката ѝ с Томи с нея или с когото и да било друг. Разделиха се с жлъч и оттогава не се бяха виждали.

Не беше виждала и Саймън. А и не искаше. Онези няколко ужасни секунди в Нанрълел я бяха подложили на непрощаваща светлина в собствените ѝ очи и повече не можеше да я пренебрегва. През последвалия месец ѝ се наложи да изследва това и да признае, че от две и половина години насам живее в лъжа. Любовница на един мъж, свързана в хиляди отношения с друг. И все пак свързана и с Томи — по начини, за които никога нямаше да му позволи да разбере.

Не знаеше откъде да започне, за да оправи поразията, които бе нанесла на себе си и другите. Затова остана в Падингтън, започна работа като стажант фотограф за едно студио в Мейфеър, като прекара дългите почивни дни в Уелс и един в Брайтън. И чакаше в живота ѝ да се възцари поне някакво подобие на покой. Но това не стана.

Затова дойде на гости в Челси, като не знаеше какво точно ще постигне, а само, че колкото по-дълго не идва, толкова по-трудно ще ѝ бъде да се помири с баща си. Не можеше да каже какво иска от Саймън.

Видя през мъглата как лампите в кухнята светват. Баща ѝ мина покрай прозореца. Отиде първо до печката, след това до масата, където

изчезна от погледа ѝ. Дебора мина по застланата с плочки пътека през градината и слезе по стъпалата.

Аляска я посрещна на вратата, сякаш бе предугадила пристигането ѝ със свръхестествената чувствителност, присъща на котките. Тя помръдна едното си ухо и започна грациозно да се мотае в краката ѝ, като махаше величествено с опашка.

— Къде е Пийч? — попита Дебора, докато галеше котката по главата. Гърбът на животното се изви благодарно на дъга и то започна да мърка.

От кухнята към фоайето прозвучаха стъпки.

— Деб!

Тя се изправи.

— Здравей, тате.

Видя го, че търси признаци за завръщането ѝ у дома — куфар, кашон, нещо леснопреносимо, като например лампа. Само че не каза нищо, освен:

— Вечеряла ли си, момиче? — И се върна в кухнята, откъдето ухаеше на печено месо.

Дебора го последва.

— Да. В апартамента. — Видя го, че работи на масата: бе подредил четири чифта обувки, които трябваше да бъдат лъснати. Забеляза тежката им конструкция, така че през лявата пета да може да минава напречната част на протезата. Неизвестно защо, гледката предизвика в душата ѝ тъга. Тя извърна очи.

— Как е работата? — попита я Котър.

— Чудесно. Използвам старите си апарати — никона и хаселблада. Добра работа ми вършат. Карат ме да разчитам повече на себе си, на знанията и техниката си. Откривам, че това ми харесва.

Котър кимна и мацна боя на две места по върха на едната обувка. Не беше толкова глупав.

— Всичко е забравено, Деб — каза той. — Всичко, момиче. Прави каквото е най-добро за теб.

Дебора усети прилив на благодарност. Огледа стаята с белите ѝ тухлени стени, старата печка с три тенджери с капаци отгоре, протритите плотове, шкафчетата със стъклени вратички и неравния, покрит с плочки под. Малката кошничка до крака на печката беше празна.

— Къде е Пийч? — попита тя.

— Господин Сейнт Джеймс я изведе на разходка. — Котър хвърли поглед към часовника на стената. — Ама е разсеян! Вечерята е готова от петнайсет минути.

— Къде е отишъл?

— Сигурно на дигата.

— Да отида ли да го повикам?

Отговорът му прозвуча съвсем уклончиво:

— Ако ти се разхожда. Ако не, недей. Вечерята може да почака.

— Ще видя дали мога да го намеря — каза тя. Отиде във фойето, но се обърна към вратата на кухнята. Баща ѝ бе насочил цялото си внимание към обувките. — Не се връщам завинаги вкъщи, тате. Знаеш това, нали?

— Каквото знам, знам го — беше отговорът на Котър, докато тя излизаше от къщата.

Мъглицата обгръщаше всяка улична лампа с кехлибарена корона, а от Темза бе започнал да подухва ветреца. Дебора вдигна вървешком яката на палтото си. Хората в къщите вечеряха, а в „Кралската глава“ и „Осемте камбани“ на ъгъла на Чейни Роу други се бяха събрали в бара на разговори с чашка. Дебора се усмихна с обич, когато зърна последната група. Познаваше повечето от тях по име. Бяха редовни клиенти на кръчмата от години. Гледката я изпълни с необяснима носталгия, която отхвърли като глупава, и продължи по Чейни Уок.

Нямаше много движение. Прекоси бързо реката и го видя на известно разстояние, опрял лакти на парапета на дигата, загледан в чаровното своеобразие на Албърт Бридж. През летата на нейното детство често бяха минавали по него, за да отидат в парка „Батърсий“. Зачуди се дали той помни това. Каква недодялана малка компаньонка му бе тогава. И колко търпеливо и мило бе приятелството му в отговор.

Тя спря, за да го погледа незабелязано. Сейнт Джеймс съзерцаваше моста. На устните му играеше усмивка. Пийч седеше спокойно до краката му и дъвчеше каишката си. Докато Дебора ги наблюдаваше, кучето я зърна и започна да се дърпа от Сейнт Джеймс. Направи бърз кръг, заплете се в каишката, падна на земята и залая радостно.

Изваден от съзерцанието си на една от най-изящните постройки на Лондон, Сейнт Джеймс погледна към малкия дакел, след това

отново вдигна очи, сякаш за да открие причината за желанието му да избяга. Когато видя Дебора, пусна каишката и остави кучето да изтича към нея. Пийч направи точно това, като мятеше диво уши, а задните крака почти настигаха тялото му. Беше полудяло от радост. Хвърли се към Дебора, като лаеше въодушевено и махаше с опашка.

Дебора се засмя, прегърна кучето и му позволи да я близне по носа. Помисли колко е просто с животните. Те отдаваха сърцата си без въпроси или страх. Не очакваха нищо. Беше толкова лесно да ги обичаш. „Ако хората бяха такива, никой никога нямаше да бъде нараняван — помисли си тя. — И никога никому нямаше да се налага да се научава на прошка.“

Сейнт Джеймс я гледаше как се приближава към него под светлината на лампите по дигата, а Пийч подскача до нея. Не носеше чадър и мъглата беше обсипала косата ѝ като с блестящи мъниста. Единствената ѝ защита бе палто от лека вълна с вдигната яка, която обграждаше лицето ѝ като в епохата на кралица Елизабет. Беше красива като в портрет от шестнадесети век. Но в лицето имаше някаква промяна — нещо, което не го бе имало преди шест седмици; нещо болезнено и зряло.

— Вечерята ти е готова — каза тя, когато стигна до него. — Поувлякъл си се с разходката, а?

Дойде при него на стената. Мястото изглеждаше съвсем обикновено за срещи, сякаш нищо не се бе случило между тях; сякаш през последния месец не бе пристигала и изчезвала от живота му без поздрав или сбогуване.

— Не мислех за времето. Сидни ми каза, че сте ходили заедно в Уелс.

— Прекарахме чудесен уикенд.

Той кимна. Гледаше семейство лебеди във водата и можеше да ѝ ги посочи — присъствието им в тази част на реката беше необичайно, — но не го направи. Държанието ѝ бе твърде хладно. След малко обаче тя зърна птиците, хванати в силует на светлината, която проблясваше от отсрещния бряг.

— Никога преди не съм виждала лебеди в тази част на реката — рече Дебора. — И то вечер. Мислиш ли, че са добре?

Бяха пет — два възрастни и три почти израснали лебедчета — и плаваха спокойно близо, до колоните на Албърт Бридж.

— Добре са — отвърна той и усети как птиците му дават възможността да говори. — Съжалявам, че счупи лебеда тогава в Падингтън.

— Не мога да се върна у дома — каза тя в отговор. — Трябва някак да се помирим с теб. Може би да направим крачка към това един ден отново да бъдем приятели. Но не мога да се върна у дома.

Значи това беше разликата. Поддържаше онова внимателно, спестяващо чувствата разстояние, което хората създаваха, за да се предпазват, когато нещата между тях са приключили. Напомни му на самия него преди няколко години. Дебора дойде да се сбогува, а той я изслуша, като прекалено много се страхуваше да говори, за да не би, ако каже и дума, преградите да се срутят и чувствата му да се излеят в унижителна вълна от молби, на които както времето, така и обстоятелствата щяха да я принудят да откаже. Изглежда, бяха изменили пълен кръг и отново им предстоеше сбогуване.

Той погледна от лицето към ръката ѝ, която почиваше върху стената на дигата. Пръстена на Линли го нямаше. Той докосна леко пръста, на който го беше носила. Дебора не се отдръпна и точно тази неподвижност го насърчи.

— Не ме оставяй отново, Дебора.

Видя, че не беше очаквала такъв отговор. Беше дошла, без да се подготви за защита. Той сграбчи това предимство.

— Беше на седемнадесет. Аз бях на двадесет и осем. Можеш ли поне да се опиташ да разбереш какво ми е било тогава? От години си бях забранил да обичам. И най-неочаквано започнах да обичам теб. Да те желая. И въпреки това смятах, че ако се любим...

Дебора заговори бързо, безгрижно:

— Това е минало, нали? Вече няма значение. По-добре да го забравим.

— Казвах си, че не мога да се любя с теб, Дебора. Измислих камара глупави причини. Дълг към баща ти. Предателство на доверието му. Разрушаването на нашето приятелство — твоето и моето. Душите ни нямаше да се свържат, ако бяхме любовници, а аз исках другар за душата си. Затова не можехме да се любим. Отново и

отново си повтарях възрастта ти. Как щях да се понасям, ако легнех с едно седемнадесетгодишно момиче?

— Какво значение има сега? Надживяхме го. След всичко, което се случи, какво значение има дали сме правили любов преди три години? — Въпросите ѝ бяха не толкова хладни, колкото предпазливи, сякаш каквито и внимателни разсъждения да стояха зад решението ѝ да го напусне, сега бяха подложени на атака.

— Защото ако сега смяташ да ме напуснеш завинаги, поне ще трябва да го направиш, след като разбереш истината. Оставих те да си отидеш, защото исках мир. Исках да те няма в къщата. Смятах, че като си отидеш, ще престана да се чувствам разкъсан. Ще спра да те желая. Ще спра да чувствам вина, задето те желая. Ще избия от главата си всичките мисли за секс. Но само седмица след като замина, разбрах истината.

— Няма...

— Мислех си, че ще мога да преживявам съвсем добре без теб — настоя той — и собственото ми лицемерие ме зашлеви през лицето. Исках да се върнеш. Исках да си дойдеш у дома. Затова ти пишех.

Докато говореше, Дебора гледаше към реката, но сега се обърна към него. Сейнт Джеймс не я дочака да зададе въпроса:

— Не изпратих писмата.

— Защо?

Ето че най-сетне бяха дошли до това. Беше толкова лесно да си седи сам в кабинета и цял месец да репетира всичките неща, които трябваше да ѝ е казал през годините. Но сега, когато имаше възможността да ги изрече, откри, че се колебае. Запита се защо винаги толкова се е страхувал тя да не разбере истината. Пое си дълбоко дъх, за да събере кураж.

— По същата причина, поради която не исках да се любя с теб. Страхувах се. Знаех, че можеш да имаш всеки мъж на този свят.

— Всеки мъж?

— Добре де. Можеше да имаш Томи. И при този избор как можеш да предположиш, че ще предпочетеш мен?

— Теб?

— Един сакат.

— А, това ли било? Откъдето и да тръгнем, все със *сакат* свършваме.

— Така е. Защото това е факт и не можем да го пренебрегнем. Прекарах последните три години в размишления върху всичките неща, които не бих могъл да правя до теб; неща, които за всеки друг мъж — за Томи например — не биха представлявали никакво усилие.

— И какъв е смисълът? Защо продължаваш да се тормозиш?

— Защото трябваше да го преживея сам. Трябваше да престане да има толкова голямо значение, че не мога дори да те прегърна, ако не съм с проклетата протеза; че съм сакат. И именно това е нужно да знаеш, преди да ме напуснеш. Че вече няма значение. Сакат или не, половин човек, три четвърти, няма значение. Желая те. — След това прибави непочтено, но без съжаление, тъй като в сърдечните дела нямаше правила: — Веднъж и завинаги.

Край! Както и да ги отсъдеше, думите бяха изречени. С три години закъснение, но все пак изречени. Дори и сега да решише да го напусне, поне бе опознала най-добрата и най-лошата част от него. Сейнт Джеймс можеше да се примири с това.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Знаеш отговора.

Пийч се размърда неспокойно в краката им. Някой викна от зелената площ на Чейни Уок. Дебора гледаше реката. Той проследи погледа ѝ и видя, че лебедите са преминали и последната колона на моста. Плаваха непроменени, както преди, както винаги щяха да плават, и търсеха сигурност в Батърсий.

— Дебора — каза Сейнт Джеймс.

Птиците ѝ дадоха отговора.

— Като лебедите ли, Саймън?

Това бе повече от достатъчно.

— Като лебедите, любов моя.

Издание:

Елизабет Джордж. Неочаквано възмездие

Английска. Първо издание

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

Художник: Борис Стоилов

Издателска къща „Хермес“, София, 1999

ISBN: 954-459-637-2

Формат 84/ 108/32, печатни коли 24,5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.